

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STAY
with Me

VIVIENNE
CROSS

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ SERİSİ

İkinci Kitap

STAY *with Me*

VIVIENNE CROSS

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39
Bölüm 40
Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Epilog

Epilog II

Bu kitabı beğendiyseniz...

Önizleme

Kaçırmış Olabileceğiniz Durumlar

Ücretsiz kısa romanı indirin!

Yazar Hakkında

Her hakkı saklıdır.
Telif hakkı © 2026 Vivienne Cross'a aittir.

Bu eserin hiçbir bölümü, yazarın/yayıncının yazılı izni olmadan iletilemez veya çoğaltılamaz.

Stay With Me kurgusal bir eserdir. İsimler, karakterler, durumlar, mekanlar ve olaylar kurgusaldır.

Beklediğinizden çok daha fazlasını isteyen anlar için.

BİRİNCİ BÖLÜM

Beatriz Cruz gözlerini açtığında hâlâ onun ellerini hissediyordu.

Kapı birkaç dakika önce tık diye açılmıştı. Gecenin sessizliğini neredeyse hiç bozmayan bir sestir bu.

Bea kıpırdandı, başucu lambasının loş ışığında gözlerini kırıştırdı. Vücudu uykudan ağırlaşmıştı ama artık yalnız olmadığını biliyordu. Kim olduğunu anlamak için bakmasına gerek yoktu.

Gage.

Kumaşın hafif hışırtısını, uzun bir günün sonunda her zaman verdiği derin, ölçülü nefesi duydu. Sonra saatinin komodinin üzerine konulmasının sessiz tıkırtısını. Kemerin halkalarından kaymasının hafif sesini.

Karnı kasıldı.

Başını çevirdi ve karanlıkta onun hareketini fark etti: gömleğinin bembeyazlığı, sanki oraya aitmiş gibi mekânda hareket ediş. Sanki onu bekliyormuş gibiydi.

"Geri mi döndün?" diye mırıldandı.

Cevap vermedi. Hiçbir kelimeyle.

Yatak çöktü ve sonra adam onun üzerine atıldı; bir kolu başının yanında, diğer kolu ise örtülerin altına kayarak parmaklarıyla çıplak iç uyluğuna doğru indi.

Bea'nın nefesi kesildi. Artık tamamen uyanmıştı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı ama bedeni çoktan tepki veriyor, ona doğru kıvrılıyordu. Parmakları gömleğinin kumaşının altında keşfe çıktı. Teni sıcaktı. Kasları sertti, dokunulduğunda pürüzsüzdü.

"İkimizin de ihtiyacı olan şey bu," dedi alçak sesle.

Ona doğru eğildi, dudaklarını çenesine değdirdi, burnunu boğaz çizgisi boyunca gezdirdi.

Kadın ürperdi.

Elleri kalçalarını buldu ve onu uygun pozisyona getirdi.

Ve sonra—

O an paramparça oldu.

Bea keskin bir nefes alarak uyandı, vücudu hâlâ uğulduyordu, çarşaflar bacaklarının etrafına dolanmıştı. İmkansız bir saniyeliğine, onu hâlâ hissedebiliyordu. Hayali bir beden hissi, elleri.

Karanlıkta çocukluk odası şekillenmeye başladı. Uzun kitaplık, pencerenin yanındaki çalışma masası, yatağın ayak ucundaki düzgünce katlanmış battaniyelerin silik silueti. Elini göğsüne bastırdı, kalbi hızla çarpıyordu; pencereden sızan kış havasına rağmen hava çok sıcaktı.

Kanada.

Westhaven Birleşik Cumhuriyeti değil.

Gerçeklik yavaş yavaş yerine oturdukça, aralarındaki mesafenin hatırası kaburgalarını soğuk parmaklar gibi sardıkça, göğsü düzensiz nefeslerle inip kalkıyordu.

Döndü ve komodinin üzerindeki telefonuna doğru uzandı, eli kulağıyla hiçbir şey düşünmeden.

00:12

Gage hâlâ iş başında olurdu.

Uzun bir süre ekrana bakakaldı, baş parmağı onun isminin üzerinde duruyordu. Onu arayabilirdi. Cevap verirdi. Ama bir şey onu engelledi. Bunun yerine, bir mesaj yazdı.

BEA: Seni özledim.

Tereddüt etti, bir süre düşündü, sonra nihayet Gönder'e tıkladı. Mesaj anında iletildi, ancak ne yazma balonu belirdi ne de bir yanıt geldi.

Bea yastıklarına gömüldü ve tavana bakmaya başladı. Ne bekliyordu ki? Çalışıyordu. Sonra görecekti.

Eve dönmekte ısrar etmişti. Kendine bunun doğru seçim olduğunu söylemişti. Ama şimdi burada yatarken, her şeyi geri almak, onun olduğu yerde olmak istiyordu.

Yan tarafına döndü, battaniyeleri üzerine çekti ve yanağını yastığa bastırdı, gözleri yavaşça kapandı. Rüya hâlâ aklından çıkmıyordu, canlı ve kalıcıydı.

Ama o bambaşka bir dünyadaydı.

Bea ertesi sabah uyandığında cevabını buldu.
01:02

GAGE: Gecenin bir yarısı neden beni düşündüğünü bana anlatmak ister misin?

Bea, yüzünü yastığına gömerek inleyerek güldü.

BEA: Eminim biliyorsunuzdur.

Onun anında verdiği cevabı görünce gülümsedi.

GAGE: Seni daha sonra arayacağım. Bana detaylı olarak anlatabilirsin.

Sırtüstü döndü, tavana bakıyordu, kalbi zaten normalden daha hızlı atıyordu.

BEA: Burada Noel sabahı. Bütün ailem gün boyu burada.

BEA: Annem sarımsak diye bağırıp dururken sana detaylıca anlatmamı mı istiyorsun?

GAGE: Benim için sorun olmazdı.

Ah, neden bu kadar uzaktaydı?

BEA: Hadi yat, Gage.

GAGE: Uykum gelmedi.

BEA: O halde ne yapıyorsunuz?

GAGE: Rüyalarınızı düşünün.

Karnında yavaş ve ısrarlı bir sıcaklık dalgası yayıldı.

BEA: Beklemeniz gerekecek.

GAGE: Şanslısın ki ben sabırlıyım.

Gülümsedi, telefonunu yastığının altına soktu ve yan tarafına döndü. Kapısının dışında ev çoktan hareketlenmişti. Anne ve babasının yardımına ihtiyacı olacaktı.

Gage'e gelince... o sırasını beklemek zorunda kalacak.

Kavrulmuş et, tarçın ve tereyağımsı, sıcak bir şeyin kokusu havayı sarmış, yoğun ve rahatlatıcıydı. Duvarlara sinmiş ve bir türlü gitmemişti, her şeyi ev gibi hissettiriyordu.

Bea, mutfak kenarında, yarı içeride yarı dışarıda durmuş, odanın hareket ve gürültüyle dolup taşmasını izliyordu. Sadece yarım saatliğine duş almak ve kıyafet değiştirmek için dışarı çıkmıştı. O süre zarfında tüm aile gelmişti.

Mutfak penceresinden, babasını üç amcasıyla birlikte karı incelerken, küreklerine yaslanmış, ellerinde biralarla görebiliyordu.

İçerisi tıklım tıklım doluydu. Tezgahın her santimetrekaresi malzemelerle kaplıydı. Fırın zamanlayıcısı bip sesi çıkardı. Biri küfretti. Annesi elinde tahta kaşıkla ocağın başına geçti, bir yandan da talimatlar verirken bir yandan da diller arasında geçiş yapıyordu.

“Bana tuzu ver—hayır, küçük olanı, büyük olanı değil!”

“Bu kadar sarımsak fazla! Alev püskürtmelerini mi istiyorsunuz?”

Teyzelerinden biri gülerek, yıkanmış yeşilliklerle dolu bir süzgeci tezgâhın üzerinden uzattı.

"Sarımsak hakkında ne zamandan beri şikayet ediyorsun?"

Annesi homurdandı ama onu düzeltmedi.

Teyzeleri yukarı baktılar, Bea'yı fark ettiler ve akbabalar gibi üzerine çullandılar.

“Pekâlâ, pekâlâ, dinleyelim bakalım,” diye ilan etti Sarah Teyze, sanki bir sorgulama başlayacakmış gibi kollarını kavuşturarak. “Altın kız geri döndü. Söyleyin bakalım, sonuç ne?”

“Hangi konuda hüküm verilecek?”

Melissa teyze, Sarah teyzeyi spatulayla dürttü. "Tabii ki zengin erkek arkadaşı yüzünden."

Bea inleyerek çayını yüzünü gizlemek için kaldırdı. "Kimin zengin erkek arkadaşı?"

Annesi ocakta tencere karıştırırken homurdanma sesi çıkardı. Bu da bir kahkaha tufanına yol açtı.

"Aha!" diye heyecanla işaret etti Sarah teyze. "Onun bir sevgilisi var!"

Bea çayını biraz sertçe masaya bıraktı. "Bilmiyorum, Noel'den bahsetmemiz gerekmiyor muydu?"

"Vergi dilimini bize söyledikten sonra Noel'den bahsedeceğiz." Teyze Melissa kıkırdadı. "St. Ives aslında bir milyarder yetiştirme tesisi. Hepimiz bu günün geleceğini biliyorduk."

Bea elini yüzüne götürdü. "Ciddi misiniz?"

"Kesinlikle," dedi Sarah Teyze gülümseyerek. "Gel, bize anlatabilirsin Bea. Biz modern teyzeleriz. Gençleri anlıyoruz."

Mutfağın öbür ucundan, yirmi bir yaşındaki, gürültücü ve aralarındaki en sinir bozucu kuzeni Elias kıkırdadı. "Gecenin sonuna kadar ondan bir şey öğreniriz. Baskı altında pes ediyor."

Bea alaycı bir şekilde, "Hayır, öyle düşünmüyorum," dedi.

Elias, "Mafia oyununun ilk turundan sonra pes ettiğin zamanı hatırlıyor musun?" diye karşılık verdi.

Dirseklerine kadar hamur yoğurmakla meşgul olan Linda teyze araya girdi. "Ah, hatırlıyorum. Hayatın pahasına bile yalan söyleyemezsin, Bea."

Bea hepsine kaşlarını çattıktan sonra annesine döndü. "Bana nasıl davrandıklarını görüyor musun?"

Annesi yapmacık bir acıma ifadesiyle yanağını okşadı. "Çok uzun süre uzaktaydın, herkes bütün şakalarını senin için sakladı."

Bea gözlerini kısarak baktı. Ailesi onunla çok fazla dalga geçiyordu. "Bu kadar yeter. Okula geri dönüyorum."

Elias kibirli bir şekilde, "Okul kapandı, Beya Slaya," dedi. "Bizimle kalmak zorundasın."

Beya Slaya. Bu, en yakın arkadaşı Claire Park'ın anaokulundayken, teneffüslerde çok fazla Beyoncé performansı sergilediği için ona taktığı takma addı. Özellikle Claire, küçük kuzenlerine de bunu tekrarlamayı öğrettikten sonra, bu lakap iyice yerleşti.

"Elias! Ona Nuna diye seslenmen gerekiyor," diye azarladı Sarah teyze.

“Çok özür dilerim, Noo-nah Bey-ah,” diye uzatarak söyledi Elias, her heceyi abartarak. “Erkek arkadaşın senin adını doğru düzgün söyleyebiliyor mu ki?”

Aslında evet. Evet, yapabiliirdi.

İlk seferde her şeyi mükemmel bir şekilde ifade etmişti.

“Bakın ona, ıslıl ıslıl parlıyor.” Teyze Linda hamuru yoğururken sırtıttı. “Yani, kızımızı hiç bu kadar iyi görmemiştim. Ya St. Ives'in gizli bir yeraltı spa'sı var ya da çok iyi bir bakım yaptırıyor—”

Bea, teyzesinin ağzını eliyle kapattı. “Artık yolumuza devam ediyoruz.”

Mutfakta kahkaha tufanı koptu.

Fırından çıkarılan bir tepsi bademli polvoron, soğutma rafına taze olarak yerleştirildi. Bea bir tanesini kaptı, üzerine üfledi ve hayatta kalmak için ağzına tıktırdı.

On yedi yaşındaki kuzeni Joon, yanına sessizce yaklaştı ve kendine bir kurabiye kaptı. “Çok çabuk pes ettin.”

Bea kaşlarını çattı. “Pes etmedim.”

“Evet, yaptın,” diye karşılık verdi, keyifle bir şeyler atıştırırken. “Savunmaya geçtin ve bağırmaya başladın. Suçluluğun klasik belirtileri.”

Bea inleyerek tezgâhın üzerine çöktü, çenesini katlanmış kollarına yasladı. “Hepiniz berbatssınız.”

Odayı kahkahalar sardı, ama kimse onu daha fazla sorgulamadan önce ön kapı açıldı ve içeriye soğuk bir hava dalgası ve genç kuzenlerin yeni bir akını girdi. Karlar saçlarına değdi, kış soğuğunu üzerlerinden silkelerken paltolarının fermuarları yarı açıktı, nefesleri sıcak havada beyaz buharlar püskürtüyordu.

İkizlerden biri, “Paten kaymaya gidiyoruz,” diye duyurdu.

“Sonrasında parkta hokey oynayacağız!” dedi diğer ikiz.

Bea'nın en küçük kuzeni, henüz dört yaşında olan Han, kolundan çekiştirdi. “Geliyor musun?”

Bea gülümsedi ve saçlarını okşadı. “Bu sefer olmaz evlat. Birinin sofrayı kurması gerek.”

Büyük bir sorumlulukmuş gibi ciddiyetle başını salladı. “Tamam. Size bir kartopu getireceğim.”

Bea, kuzeninin bir başka polvorón almak için uzandığı elini son anda savuşturdu.

“Joon!” diye bağırdı Linda teyze, bileğine vurarak. “Biraz kendine hakim ol.”

Joon, tehditkar bir şekilde sırtarak geri çekildi. "Evet, öyleyim! Kaloriyi azaltmak için kremasız yiyorum."

Bea, teyzesi onu azarlamadan önce bir tane daha kapıp ağzına tıktırdı.

"Bak, Nuna da yapıyor," diye belirtti Joon.

Annesi başını salladı. "Sen sofistike bir St. Ives kızı olmalısın, değil mi?"

"Üzgünüm, vergi dilimimi düşürmekle çok meşguldüm," dedi Bea ağzı dolu bir şekilde.

Hâlâ annesinin koluna yapışmış olan küçük Han, ihanete uğramış gözlerle ona baktı. "Daha önce tatlı için beklememiz gerektiğini söylemiştin."

Bea, çiğnerken birden donup kaldı.

Bütün mutfak bir anda ona karşı cephe aldı.

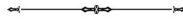
"Vay canına," diye fısıldadı Elias. "Ne yalanlar!"

"Kimseye güvenemezsin." Joon kaşlarını çatı.

Amcalarıyla birlikte dışarıda kar küreyen babası, başını sallayarak mutfağa girdi. "Seni daha iyi yetiştirdim."

Bea, pişmanlıkla Han'a bir kurabiye uzatmak için eğildi. "Yanlış yaptım," diye itiraf etti.

"Bea!" Umma'nın sesi düşüncelerini böldü. "Gel, bunu tat!"

Salon, yırtılmış ambalaj kağıtları, kurdeleler ve atılmış hediye poşetleriyle tam bir felaket bölgesiydi. Kahkahalar yerini ılık bir uğultuya bırakmıştı ve Bea kanepede kıvrılmış, bacaklarına bir battaniye sarıyordu. Şöminenin alçak ateşi odaya altın rengi bir ışık saçıyor, çam ve tarçın kokusu havada asılı kalıyordu.

Daha önce şömine başında Noel şarkıları söylemişlerdi, Melissa Teyze piyano çalarken tüm ailenin sesleri katmanlı ve zaman zaman detone bir uyum içinde yükseliyordu. Akşam yemeğinden sonra, Mateo Amca her yıl yaptığı gibi, küçükler Hotteok ve Kastilya sıcak çikolatası kupalarını birbirlerine uzatırken, yavaş ve sakin bir sesle İsa'nın doğumu öyküsünü yüksek sesle okumuşt.

En çok o Noel geleneğini severdi.

Mutfaktan, büyükannesinin ve teyzelerinin temizlik yaparken çıkardıkları yumuşak, sakın sesleri, bulaşıkların şıkırtısına karışıyordu. Dışarıda, babası ve amcaları işlerini bitirmiş, kısık kahkahaları soğuk gece havasında yankılanıyordu.

O, Elias ve Joon, çocukları eğlendirmekle görevliydi. Sonunda onları öyle yormuşlardı ki, çocuklar oturma odasının her yerine dağılmış, çeşitli uyku hallerinde, kucaklarda, yerde battaniyelere sarılmış halde yatıyorlardı.

Han, Bea'nın yanına sokulmuş, küçük başı güvenle kucağındaydı. Bea parmaklarını saçlarının arasından geçirirken, onun sıcaklığına, kendini tamamen güvende hissedene bir çocuğun derin, ritmik nefeslerine gülümsüyordu.

Burası onun dünyasıydı. Hâlâ da öyleydi.

Ama artık tek örnek o değildi.

Telefonu titredi.

GAGE: Nasıl geçti?

BEA: Eğlenceli. Gürültülü.

BEA: Ayrıca ailem de zengin bir erkek arkadaşım olduğuna inanıyor.

GAGE: Haklılar.

Burunundan bir ses çıkardı.

BEA: Onlara, eğer öyle yaparsam, onun sessiz, hesapçı ve korkutucu derecede stratejik olacağını söyledim.

GAGE: Stratejik, evet. Korkutuculuk ise öznel bir kavram.

BEA: Tamam. Yarın açıklığa kavuşturacağım.

GAGE: Yapmalısın.

Toronto'da akşam, Northgate'te ise sabahın erken saatleriydi.

BEA: Mutlu Noeller, Gage.

GAGE: Mutlu Noeller, sevgilim.

İKİNCİ BÖLÜM

Gelen görüntülü arama: Gage

Kaydırdı.

Yatak odasında, giyinme odasının açık kapılarının hemen dışında duruyordu. Uzun boylu, geniş omuzlu, kontrolcü bir yapıda. Smokin ceketi yoktu, beyaz gömleğinin yakası açık, papyonu boynunda çözülmüştü. Mavi gözler. Yumuşak olamayacak kadar mükemmel simetrik bir yüz. Telefonun içinden uzanıp teninin sıcaklığını hissetmek ve onun gerçek olduğunu hatırlamak istemesine neden olan, sert ve yakışıklı bir görünümü vardı.

Bea yatakta doğruldu, yüzü uykudan yumuşamıştı, saçları bir omzuna dağılmıştı. Giydiği ultra ince merinos yününden yapılmış, kömür grisi rengindeki kazak üzerinde çok büyük duruyordu. Belli ki bir erkeğe aitti.

Gage gözlerini hafifçe kısarak ona baktı. "Bu benim."

Aşağı baktı. "Evet."

"Sen aldın."

Battaniyenin altında omuz silkti. "Yapamayacağımı hiç söylemedin."

"Onu giyebileceğini söyledim. Kıtalar arası götüreceğini söylemedin."

"Geri mi istiyorsunuz?"

"Henüz değil." Bakışları onu süzdü. "Ama süzeceğim."

Bu çift anlamlı ifadeyi duyunca kalbi yerinden fırladı.

Yatağının kenarına oturdu. Kravatı yakasından kaydırarak kenara koydu.

"Noel karmaşası bitti mi?" diye sordu.

“Çoğunlukla. Herkes bir saat civarında ayrıldı. Ev yüzde seksen oranında normale döndü. Kuzenlerim çiviyle tutturulmamış her şeyi yediler.”

"Güzel," dedi. "Bunu bekliyordum."

"Ne için?"

"Bana gece yarısı bir mesaj gönderdin."

Bea hafifçe inledi. "Bu daha bir gün önceydi."

Hafifçe geriye yaslandı, bir eli dizinin üzerindeydi. "Bu da çok sabırlı olduğum anlamına geliyor."

Ona bir bakış attı. "Hâlâ yarı resmi kıyafetinle bu konuşmayı gerçekten yapmak istiyor musun?"

"Geri kalanını da çıkarsam faydası olur mu?"

Kalbi tekledi. "Kendini beğenmişlik yapıyorsun."

"Anlat bakalım, tatlım."

Ona söylemek istemediği için değildi. Sadece kelimeleri söylemek zordu. "Rüya görüyordum." Bea çenesini yakasına gömdü. Oyalanıyordu. "Sen benim odamdaydın."

Gage hiçbir şey söylemedi.

"İşten sonra geldin. Ben çoktan yatağa girmiştim. Pek bir şey söylemedin. Sadece... biz tam..." Yanağının içini ısırdı. "Gerçek gibiydi."

Aralarındaki sessizlik anlam yüklüydü.

"Ve sonra uyandın. Bensiz."

Başını salladı, parmakları kapüşonlu kazağının kollarını daha sıkı kavradı. "Seni burada istiyordum. Keşke gerçek olsaydı."

Bu, ikisinin de bildiği şeyi itiraf etmeye en çok yaklaştığı andı: Bütün yaz eve gitmemeliydi. Onsuz asla.

"Ben de."

Bea göğsündeki ağırlığı atmaya çalışarak yavaşça nefes verdi. Bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. Pişman olmak için sabahın çok erken bir saatiydi.

"Akşam yemeği nasıldı?" diye sordu usulca.

"İyi."

"Resmi ve pırıl pırıl cam eşyalarla dolu mu?" diye takıldı.

Dudaklarında hafif bir tebessüm belirdi. "Özetle bu."

"Orada kimler vardı?"

Adam isimleri sıraladı. Kadın bunlardan birkaçını tanıdı: En yakın arkadaşı Nate West. Ailenin eski dostlarından bazıları. King Global Capital

yönetim kurulundan birkaç kişi.

Sonra, sanki hiçbir şey olmamış gibi: "Catherine."

Bea hiç tepki vermedi. Yine de darbe geldi. Midesi burkuldu. Yüz ifadesini bozmadı, bakışlarını kameranın hemen altına sabitledi.

Catherine Vale. Olmadığı her şey olan kadın. Seçkin bir UR ailesinin elmas gibi parlayan üyesi, Kings'in aile dostu ve -her açıdan- Gage için mükemmel bir eş.

Onun güçlü yönleri: hareket halindeki bir moda dergisi kapağı gibi görünmek, insanları iltifatlarla terapiye yönlendirmek ve Bea'yi saygın bir 165 cm boyundan neredeyse bir başparmak boyuna indirmekti. Elbette karşısında oturmuş, elinde bir kadeh şarapla, muhtemelen siyah ve sırtı açık bir şey giymişti.

Bea eve gitmeyi seçmişti. Catherine ise onun olduğu yerde kalmıştı.

Gerçekten de saçma bir durumdu ama Gage'in de kendisinin kaçınmaya çalıştığı türden bir ilgiyle karşı karşıya kalabileceği aklına hiç gelmemişti.

"Klasik bir konuk listesi," dedi, çünkü bir şey söylemesi gerekiyordu.

"Mm."

"Peki ya yılbaşı?" diye konuyu değiştirdi, çünkü duymak istediği son şey Catherine'in nerede olduğuyla ilgili bir akşam yemeğiydi. "Meridian'a gidecek misin?"

Meridian, UR'nin lideri olan Birinci Bakanın ikametgahı ve resmi Devlet Sarayıydı. Kubbeli, camla çevrili, sanki dünya onun etrafında inşa edilmiş gibi, yeryüzünden bir emir gibi yükselen, neredeyse başka bir dünyaya aitmiş gibi görünüyordu.

İçeriye hiç girmemişti ama Gage'in girdiğini biliyordu. UR'nin ekonomik gücünün temelini oluşturan milyarder sınıfının bir parçası olan King ailesi gibi aileler, ulusal çıkar meselesi olarak görülüyordu. Politikacılar onları sadece tanımıyorlardı, onlara güveniyorlardı.

"Hayır," diye yanıtladı. "Muhtemelen sadece Nate ve birkaç kişi daha."

"Senin evinde mi?"

"Ya da Nate'inki."

Başını salladı.

"Sen mi?" diye sordu. "Yeni Yıl?"

"Claire ile bir şeyler yapacağım," dedi. "Şehir merkezinde bir parti. Birinin dairesinde olur."

"Orada kimler olacak?" diye sordu Gage.

"Bazıları Toronto Üniversitesi'nden, birkaçı da liseden," dedi.

Başını salladı ama hiçbir şey söylemedi.

“UR standartlarına göre gösterişli bir yer değil. Yemekleri, içecekleri, müziği beğenmeyeceğiniz türden.”

O, her zaman kadının söylemek istemediğinden daha fazlasını söylemesine neden olan o sakın tavrıyla bekledi.

Doğrudan bu tuzağa düşüyorum.

“Şöyle bir adam var...” diye mırıldandı. “Logan. Birkaç mesaj attı. Bir kere de aradı.”

Bir an duraksadı. "Ne zaman?"

“Döndüğüm günün ertesi.”

"Ve o benim hakkımda hiçbir şey bilmiyor."

Bunu bilemezdi. Ama yine de, bir şekilde biliyordu.

"Tam olarak değil," diye geçiştirdi Bea.

"Neden?"

“Aslında kimseye söylemedim. Sadece Claire'e. Aileme.”

Çünkü bunu nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Çünkü hâlâ çok büyük, çok garip, herkesin sandığı kızıdan çok uzak geliyordu. Toronto'lu Beatriz Cruz, Northgate'li milyarder Gage King ile çıkıyordu.

Ve sonra, zaten işin yarısına gelmişti ve Noel'den sonraki gün itiraflar için en uygun zaman olduğundan, aklını rahatlatması en zor olan şeyi ekledi: "Bir şeydi. Bir süre önce. Erkek arkadaşım değildi. Ama... bir şeydi."

Ekran üzerinden bile olsa, Bea, Gage'in bunu fark ettiğini hissetti. Şaşırdığı için değil. Çünkü bu, zaten bildiği şeyi doğruluyordu: birileri deneyecekti. Her zaman birileri denerdi.

"Henüz tam olarak yanıt vermedim," diye ekledi hemen.

“Ama ona durmasını söylemedin.”

"Tam olarak değil."

Gözlerine bakmasını bekledi. "Bakacaksın."

Başını salladı.

Bir süre daha bekledik. Her şeyi sıkılaştırmak için tam da yeterli bir süre. "Güzel."

Bea derin bir nefes aldı. "Eğer burada olsaydın, bu bir sorun olmazdı."

"Hayır, olmazdı."

"Ben sana söylemiştim" demedi. Bu, onun kendi iç sesiydi.

Bea'nın yatak odası buhar, parfüm ve hoparlöründen gelen hafif bir müzik sesiyle doluydu; onları hareket halinde tutacak kadar ritmi olan, hüzünlü bir müzik. Kıyafetler çalışma masasının üzerine serilmişti. İki rujun yanında bir kirpik kıvrıcısı öylece duruyordu. Yatağın altında bir yerlerde, asıl ayakkabılar bozulursa diye yedek bir çift topuklu ayakkabı bekliyordu.

Scholastic Kitap Fuarları ve High School Musical'dan beri sadık bir dost olan Claire Park, ipek bir atlet ve tayt giymiş halde, etrafı açık makyaj çantalarıyla çevrili bir şekilde yerde oturuyordu. Bir elinde maskara fırçası, diğer elinde ise yarısı yenmiş bir mandalina tutuyordu.

"Bugün," dedi, tiyatral bir agresiflikle meyveyi soyarken, "lokantadaki bir adam bana 'somurtkan bir büyücü yüzüm' olduğunu söyledi. Birincisi, bu muhtemelen mantıklı. İkincisi, beyefendi, eşiniz tuvaletteyken garsonla flört etmeye kalkışmayın lütfen."

Bea yataktan kısık bir kahkaha attı. "Kulaklığında Bluetooth olan ve tekne ayakkabıları giyen adam mıydı?"

Claire rimeli bir silah gibi tutarak, "Hep 'benim adamım' diyenler, bunu ciddiyetle söyleyenlerdir." dedi.

Bea güldü ve dudak kalemine uzandı.

"Yedinci masada oturan adam, Patagonia yeleği giymişti ve bir kaşık, bir buz küpü ve bir zamanlar Neil deGrasse Tyson videosu izlemiş birinin özgüveniyle yerçekimini açıklamaya çalışıyordu."

Bea güldü. "Ve hâlâ numaranı mı istedi?"

"Bana 'fizikçi gülüşüne' sahip olduğumu söyledi. Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Fizikçiler farklı mı gülümsüyorlar?"

"Sanırım 'Sen zekisin' demeye çalışıyordu."

Claire alaycı bir selamlamayla kadehini kaldırdı. "Ve sıcak. Önemli kısmı atlamayın."

Bea sırtı ve rimeline uzandı. "Her vardiyada en az iki tane flört teklifi gelmesine bayılıyorum."

"Evet. Tam bir 'erkek arayan bekar kadın' imajı yayıyorum."

"Bunu sen seçtin."

Claire yan tarafına döndü. "Vardiyalı çalışıp beş yıllık üniversite eğitimini tamamlayabileceğimi düşünmenin cezası bu işte."

"Neredeyse bitirdiniz."

"Bir yıl daha, bir staj daha ve sonra—bam—milyon dolarlık gökdelenlerin çökmemesini sağlayacağım." Claire inleyerek gerindi, sonra Bea'nın aynasına doğru gidip saçlarını düzeltti ve göz kalemini kontrol etti. "Dürüst ol. Hem taşıyıcı kolon tasarlayabilen hem de kalpleri kırabilen bir kadın gibi görünüyor muyum?"

Bea başını kaldırdı. "Claire Bear, sen seksi mühendisler konusunda altın standartsın."

"Mükemmel. Tam da aradığım marka bu."

Kapı açılmadan önce bir tıkırtı duyuldu. Bea'nın annesi, elinde küçük bir tabak dilimlenmiş meyve ve dikkatli bakışlarla içeri girdi.

"Bir şeyler yiyin," dedi Korece olarak kızlara, tabağı masaya koyarken. "Aç karnına içki içmeyin."

Bea arkasını döndü ve gülümsedi. "Yapmayacağız."

"İyi eğlenin. Ama fazla da değil," diye uyardı Umma ve kapı tekrar tık diye kapandı.

Bea içini çekti ve yatağın kenarına yığıldı. "Yılın büyük bir bölümünde evden uzakta yaşadığımı, artık on altı yaşında olmadığımı unutuyor."

Dolap kapağının arkasında asılı duran elbiseye göz attı. Sanki güzelliğin kılığına bürünmüş bir güç gibiydi; koyu kırmızı yumuşak dantel, neredeyse açık omuzlar ve izin istemeyen asimetrik bir etek ucu.

Claire onun bakışlarını takip etti. "Bu mu?"

Bea bileğinin iç kısmını kaşıdı. "Bunu... başka bir şey için almıştım."

"Gage için mi?"

Bea başını salladı. "Eve gelmeden önce."

Claire dirseğinin üzerine yaslanarak doğruldu. "Yani şimdi yeniden işlevlendirilmiş. İsraf etmek yazık olur."

"Bilmiyorum. Sanki... fazla gibi geliyor?"

"Kim için?" diye sordu Claire. "Logan için mi?"

Bea ona yan gözle baktı ama cevap vermedi.

Claire tamamen doğruldu ve bardağı yere bıraktı. "Bak, eğer Logan için giyiniyorsan, giyme. Ama eğer kendin gibi hissetmek istediğin için giyiniyorsan—tıpkı St. Ives'e girip hayatta kalan Bea gibi? O zaman giy ve kendini göster. Geçmiş rahat ettirmek için burada olmadığını sana hatırlatsın."

Bea gözlerini kırptırdı. "Beklenmedik derecede derin bir yorumdu."

Claire kuru bir tonda, "İçimde birçok farklı benlik barındırıyorum," dedi.

Bu, insanları güldürdü.

Bea ayağa kalktı, elbiseyi askıdan çekti ve havaya kaldırdı. "Pekala, ama dürüst ol, çok mu abartılı?"

Claire başını yana eğerek düşündü. "Tam da 'Sakın deneme'nin doğru dozu bu. Eğer doğru hatırlıyorsam, Logan'ın duyması gereken de buydu."

Bea dudağını ısırđı. "Mesaj atıyor. Arıyor."

"Ben düşündüm."

"Henüz yanıt vermedim. Ama bu gece orada olacak. Ve bir şeyler söylemem gerekiyor. Gage, benim bunu engellemediğimi öğrenmeden önce."

"Gage zaten biliyor. Sadece ne zaman onun sorunu olacağına sizin karar vermenizi bekliyor."

Bea'nın gözleri yumuşadı. "Konuşuyoruz. Ama aynı şey değil."

Claire yavaşça çantasını topladı. "Öyle olmayacak. Aynı yere geri dönene kadar değil. O zamana kadar, bu gece sadece yerler arasında bir geçiş dönemi. Logan'a söylemen gerekenleri söyle. Orada hiçbir şeyi yeniden yaşamak için bulunmuyorsun."

Bea elbiseyi giydi. Koyu şarap rengi kumaş belini sarıyordu, göğüs kısmı keskin, etek kısmı ise yumuşaktı. Elbiseyi kalçalarının üzerinden düzeltti, Gage'in burada olup onu bu elbiseyle görmesini diledi.

Claire, yansımadan onu izledi, bir kaşı kalkıktı. "Gitmeden önce duygusal destek mühendisine indirgen gereken başka bir şey var mı?"

Bea burnunu kırptırdı. "Saçma gelecek."

Claire, ciddi bir ifadeyle, "Noah Centineo'nun derin düşünceli olduğunu düşündüğün zaman oradaydım," dedi. "Dene bakalım."

"Şey, Gage, Catherine'in Noel yemeğinde orada olduğunu söyleyince aklıma dank etti. Muhtemelen etrafında kadınlar var."

Claire'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Yani, yaşayan kadınlardan mı bahsediyorsun?"

Bea ona bir bakış attı, ama dudaklarının kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı.

Claire yatağın kenarına oturmuş, bir dilim armut alıyordu. "Bey. Gage, Gage'dir işte. Camı kesebilecek kadar keskin elmacık kemiklerine sahip milyarder bir buz kralı. Kadınların ona nasıl baktığını gördün."

“Biliyorum.” Bea elbisesinin askısını düzeltti. “Ama buraya geri dönene kadar gerçek gibi gelmedi. Sadece ondan uzakta olduğum değil, onun bensiz orada olduğu gerçeğini de hissedene kadar.”

Onunla birlikte.

Catherine. Ve UR'ye doğuştan bağlı kadınlar. Bea gibi bursla orada bulunan kadınlar değil.

Claire hemen cevap vermedi.

"Bu aptalca bir şey değil, biliyorsunuz," dedi sonunda.

"Kendimi aptal gibi hissediyorum."

“Öyle değil.” Claire saç düzleştiricisine uzandı ve ona uzattı. “Gittin. Bir seçim yaptın. Ve şimdi zihninde hesaplamalar yapıyorsun—ne kadar ileri gitmek çok fazla, ne kadar süre çok uzun. Bu insan doğası.”

Bea, ütüyü zaten mükemmel bir şekilde düz olan saç telinin üzerinden her zamankinden daha yavaş bir şekilde geçirdi.

“Annemi ve babamı, seni de bir yıldır görmedim. Kısa bir ziyaret için on yedi saat çok uzun.” Kendini tekrar ikna etmeye çalışarak, gerekçeleri bir bir sıraladı. “Mantıklıydı.”

Claire aynada onu izledi. "Ta ki artık izlemeyene kadar."

“Bence...” diye iç çekti Bea. “Belki de on haftalık yaz tatili için geri dönmek çok uzun oldu.”

Claire kaşını kaldırdı. "Bu, pişmanlığa çok benziyor."

"Ben de yavaş yavaş öyle hissetmeye başladım," diye itiraf etti Bea. "Ama mesele şu ki, artık geri dönemem. Sadece Gage için değil. Bu çok çaresizce olurdu. Sanki kendimi ona atıyormuşum gibi."

“Yani yaşadığın ülkeye mi geri dönmekten bahsediyorsun? Gittiğin okula mı? Çıktığın adama mı?”

Üçlü kombinasyon.

UR. Okul. Adam.

Mesele sadece onun geçici olarak Batıhaven Birleşik Cumhuriyeti'nden—güç, zenginlik ve mirasla inşa edilmiş tuhaf, egemen takımadalardan—ayrılmış olması değildi. Ya da milyarderlerin yarış atları gibi yetiştirildiği St. Ives Üniversitesi'nden ayrılmış olması da değildi. Hatta sadece erkek arkadaşı değil, aynı zamanda bir sermaye krallığının varisi olan Gage'den bile ayrılmış olması değildi.

Sorun şuydu ki, ona önceden haber vermeden rezervasyon yaptırmıştı.

Kısacası, memnun kalmamıştı. Sonuçları olmuştu.

Seksi. Detaylı. Ve yanında götürmesi gereken bir uyarı:

Seni kurtarmaya gelmeyeceğimi bir an bile düşünme.

Claire öne eğildi. "Birinin peşinden koşmakla, hayatına sahip çıkmak arasında fark var."

Bea'nın gülümsemesi soldu. Hayatı. Tam olarak nerede olduğunu bilmek giderek zorlaşıyordu. Burası, Toronto, ailesinin ve Claire'in yaşadığı, büyüdüğü yer. Yoksa UR mi? Davet edilmek için mücadele ettiği ve ait olduğunu kanıtlamak için çok çalıştığı yer.

Bea sonunda bunu sesli olarak dile getirdi: "Geri dönersem, bunun mantıklı olması gerekiyor."

"Zaten öyle." Claire burnuna hafifçe vurdu. "Sadece henüz bunu kabul etmek istemiyorsun."

Bir süre başka hiçbir şey söylemediler. Müzik artık yavaş ve kısık sesliydi, uzaktan gelen vokaller ve sanki onun için bir şeyleri hatırlamış gibi hissettiren akıcı akorlarla katmanlanmıştı. Şehrin ışıkları buzlu camların ardında yanıp sönüyordu. Annesi mutfakta yine mırıldanıyordu.

Bea derin bir nefes verdi. Yerdeki dağınıklığı toplamaya başladı. "Neden bu kadar çok şey biliyorsun?"

"Beya Slaya, üç ayrılık, iki nişan ve akşam yemeğinin ortasında biten bir nikah yenileme töreninde garsonluk yaptım," dedi Claire alaycı bir şekilde. "İnsan draması benim uzmanlık alanım değil."

Üçüncü Bölüm

Daire çok sıcaktı, zaten kalabalık ve birinin çalma listesinin bas sesleriyle doluydu. Bu gece ödünç alınmış bir hoparlör yoktu. Biri duvarları titretebilecek bir ses sistemi için para harcamıştı. Işıklar loştu, tavana asılmış peri ışıklarından yayılan altın rengiyle ışıldıyordu. Her köşede parıldayan balonlar uçuşuyordu. Sürgülü kapıların yanında, arkasında parıltılı bir örtü bulunan, halka ışıklı bir fotoğraf kabini duruyordu.

Herkes sanki bir anı bekliyormuş gibi giyinmişti. Düğmeleri açık takım elbiseler, dekolteli elbiseler, kaldırırma hiç basılmamış topuklu ayakkabılar... Resmi bir davet değildi ama kesinlikle deniyordu. Ve kendi yerel tarzında da başarılı oluyordu.

Bea, paltosunu çıkarırken Claire ile birlikte içeri girdi, topuklu ayakkabılarının parke zemindeki tıkırtısı duyuldu. Ardından burnuna bir koku çarptı: prosecco, mağaza parfümü, hafif bir tarçın kokulu elektronik sigara kokusu.

Ona bir parti şapkası teklif edildi ama almadı. Claire ise aldı ve hemen yanlamasına taktı.

Öğrenciler tarafından düzenlenen bir partiydi, ama özgüvenle yapılmıştı. Ne aile yadigarı elmaslar, ne özel hazırlanmış menüler, ne de dışarıda güvenlik görevlisi vardı.

Odayı şöyle bir gözden geçirdi ve onu gördü. Logan.

Müzik susmadı. Kalabalık sessizleşmedi. Ama Bea'nın kalbi yine de yavaşladı, sanki kendine gelmek için bir saniyeye ihtiyacı varmış gibi.

Mutfakta, elinde içeceğiyle, kahkaha atarken duruyordu. Hala uzun boyluydu. İnsanların farkında olmadan ona doğru eğilmesine neden olan o

doğal yakışıklılığı hala vardı. Çenesi artık daha keskin, vücut yapısı daha dolgundu. Aynı rahat gülümseme.

Başını kaldırdı. Kahverengi gözleri onun gözleriyle buluştu. Sanki bir anlığına nefes almak için durdu. Sanki onu bekliyormuş gibiydi, ama böyle bir şekilde değil.

Bea ona gülümseyerek selam verdi, sonra da ilk önce bakışlarını kaçırdı.

Kendini her şeyin çekim gücüne kaptırdı: bir yıldır sesli olarak söylemediği isimler, çok uzun süren sarılmalar ve zamanla bir şekilde daha yumuşak hale gelen hikayeler. İlk saatte, son altı ayda duyduğundan daha fazla kendi adını duydu.

Ve hiç kimse yanlış telaffuz etmedi. Bey-ah.

Arı değil. Arı değil.

Burada kendini açıklamak zorunda değildi. Burada, geçmişiyile tanınıyordu.

Claire, elinde içkisiyle onu bir sohbetten diğerine sürükledi, iğneleyici sözleri ve iltifatları eşit ölçüde kullandı. Bea da ona eşlik etti, gereken yerlerde gülümsedi, birkaç kez de içtenlikle güldü. Bu anlar, eve dönüş biletini ayırtırken hayal ettiği anlara neredeyse benziyordu.

Oğlanların bakışlarını eskisine göre daha çok fark ediyordu; biraz fazla ilgiliydiler, bazıları iki kez bakıyordu. Belki de her zaman oradaydılar. Ama şimdi onları görüyordu. Çünkü ilk defa birisi vardı. Ve kimsenin dikkatini çekmeye çalışmıyordu.

Sürekli hareket halindeydi. Kendine sürekli yeni yılı tam olarak böyle geçirmek istediğini söylüyordu: Evde, eski arkadaşlarıyla, büyüdüğü kasabada.

Ama gerçek şu ki, yıllardır giymediği en sevdiği elbiseyi tekrar giymek gibiydi. Hala üzerine oturuyordu ama kumaşı farklıydı. Kolları daha önce gerilmeyen yerlerden geriliyordu. Rengi de tam olarak hatırladığı gibi değildi. Tanıdıktı ama artık tamamen ona ait değildi.

Sonunda, dar sürgülü kapıdan dışarı, çatıya çıktı.

Aralık ayında Toronto'nun havası çok soğuktu. Rüzgar paltosunun altına giriyordu. Uzaktan siren sesleri geliyordu.

Partinin gürültüsünden uzaklaşmak için kollarını kendine doladı. Tanıdık seslerin aynı şeyleri tekrar tekrar sormasından—

St. Ives nasıl?

Bu kadar zengin insanın arasında olmak nasıl bir şey?

Onun neler yaşadığını bilmiyorlardı. Geri döneceği yeri de bilmiyorlardı.

Kapı arkasından kayarak açıldı. Ayak sesleri duyuldu.

Logan arkasından, "Buraya geleceğini tahmin etmişim," dedi.

Bea döndü. Adam şimdi bir palto giymişti, elleri ceplerindeydi. Soğuk gece havasında nefesi görünüyordu.

İyi görünüyordu.

Bir zamanlar bu bile kalbinin hızla çarpmasına yetebilirdi. Ama şimdi, her şeyden sonra... farklı görünüyordu. Daha çok çocuk, daha az adam. Gage'in her gün ellerinde taşıdığı türden bir yükü hiç taşımak zorunda kalmamış biri.

Hafifçe gülümsedi. "Hava almaya ihtiyacım vardı."

"Sen her zaman öyle yapardın."

"Öyle mi?"

"Evet," dedi, gözleri yüzünü incelerken. "Partilerde. Öğle aralarında. Ortam gürültülü olduğunda. Sessizce dışarı çıkardın. Sahada bir tur atardın ya da o iğrenç otomatın yanına otururdun."

Kendi kendine güldü. "Vay canına. Bu oldukça spesifik bir soru."

Çok hoştu. Fark etmişti.

Ama bu anı, sanki başka birine aitmiş gibiydi. Lüks dairelerde uyumamış, mermere yaslanarak öpülmemiş, geleceğe dair bir bakış açısıyla bakılmanın ne demek olduğunu öğrenmemiş birine.

Omuz silkti. "Seni anlamak her zaman zordu."

"Yani demek istediğim, ben beceriksizdim."

"Hayır, Bey." Gülümsedi. "Sen dokunulmazdın."

Bu söz onu şaşırttı. "Bu doğru değil."

"Öyle," diye belirtti. "Her zaman böyle bir... engeliniz oldu. Kötü anlamda değil. Sadece başka bir hayatı bekliyormuşsunuz gibi."

Boğazı düğümlendi. "Logan—"

"Geçen yıl ayrılmadan önce bir şey söylemeliydim." Kelimeleri sanki çok uzun süre beklemiş gibi zorla ağzından çıkardı. "Bunu düşündüm. Ama sonra sen gidiyordun ve geri dönüp dönmeyeceğini kimse bilmiyordu. Ama şimdi buradasın... belki hala zaman vardır."

Bea ona doğru tamamen döndü.

"İçeride muhteşem görünüyordun." Logan'ın bakışları onu baştan aşağı süzdü. "Elbise, her şey... Beni hazırlıksız yakaladı."

“Teşekkürler,” dedi kekeleyerek. Yüzünün kızarmasına neden olan şey zevk değil, daha çok korkuydu. “Logan, ben—”

"Birisiyle mi?"

"Evet." Bunu ayrıntılı olarak açıklamak zorunda kalmadığı için rahatlamıştı.

“Claire bir şeyden bahsetti. Üniversitenizden miydi?”

"Adı Gage."

Şehir ışıklarının ve uzaktan gelen siren seslerinin uğultusuyla dolu aralarındaki sessizliğin içinde onu inceledi. "Peki, o nerede?"

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

“Buradasın. Noel ve Yeni Yıl boyunca. Yalnız.”

"İşten ayrılamadı," dedi sessizce.

“Kimsenin canını sıkmak istemiyorum. Ama ne kadar süreyle yoktun, on hafta mı?” Logan’ın sesi nazikti. Alaycı değildi. “Birisiyle birlikte olduğunu kimseye söylemedin. Ve o da seni bu kadar uzun süre bıraktı. Öylece mi?”

Bea gözlerini kaçırdı. Logan onun hayatını bilmiyordu. Gage'i tanııyordu. Ama ona sanki hâlâ ulaşılabilirilmiş gibi bakıyordu. Ve "Seni öylece bıraktım" deyiş şekli, sanki ilgisizlik ya da zayıflık ima ediyormuş gibiydi, bir şeylerin yerine oturmasına neden oldu.

Gage onun gitmesine izin vermişti. Ama Logan'ın istediği şekilde değil.

Onu durduramayacağını biliyordu. Onu öyle sıkı tutmadan durduramazdı ki, sonunda kırılırdı. Ve bir şekilde, bunu anlamayan birinden duymak, onu anlayan kişiyi daha iyi takdir etmesine yardımcı oldu.

Ve onu daha çok özlüyorum.

Logan ona doğru yaklaştı. "Bir ihtimal var mı acaba—"

"Üzgünüm," dedi hızla. "Öyle bir şey yok."

Bir an ona baktı. "Tamam."

Kalbi göğsünde çok hızlı çarpıyordu.

"Görüşürüz Bey."

Bea, o gittikten sonra parmakları uyuşana kadar orada kaldı. Onu ona götürecek bir portalın olmasını diledi.

Bea, elindeki içeceği unutmuş bir şekilde kanepenin kenarına oturmuştu, arkasında partinin gürültüsü yankılanıyordu. Claire ise yakındaki bir yerde, liseden biriyle gülüşüyordu, topuklu ayakkabıları iki parmağından sarkıyordu.

Aşağıya doğru baktı.

Gelen arama: Gage

Bea elini uzattı. "Merhaba?"

"Dışarıda siyah bir araba bekliyor. İçeri girin."

Ondan duymayı beklediği şeylerin arasında bu, ilk yüz arasında bile değildi.

Kalbi göğüs kafesine çarptı. "Ciddi misin?"

"Evet. Güvendesiniz. Şoförün adınız var."

"Nereye gidiyorum?"

"Göreceksin."

Telefonu kapattı.

Telefonun içinde cevaplar varmış gibi gözlerini kırıştırdı, telefona bakıyordu. Kalp atışları şimşek gibi hızlıydı. Partinin gürültüsü etrafında azaldı. Claire bir şey söylemek için döndü ama Bea'nın yüzünü görünce durdu. "Her şey yolunda mı?"

Bea karşıya geçti, bileğinden yakaladı ve onu arkasından sürükleyerek koridordan banyoya götürdü. "Beni koru."

"Ne?"

"Gitmek zorundayım."

"Nereye?"

"Bilmiyorum. Bir araba gönderdi."

Claire'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bekle. Gage mi?"

Bea başını salladı.

Claire hızla kendine geldi. "Pekala, tamam. Bu bir cinayet vakası mı yoksa özel jet ve süit gerektiren bir durum mu?"

Bea titrek bir gülümsemeyle, "İkincisi sanırım," dedi.

Claire çantasını karıştırdı ve Bea'ye bir dudak parlatıcısı fırlattı. "Bunu al. Ve hayatta olduğunu bilmem için bana mesaj at."

"Yapacağım. Teşekkür ederim."

Claire sırtıttı. "Hadi, yeni yıl hediyeni al."

Bea paltosunu kaptı, sonra ön kapıdan dışarı çıktı. Araba zaten karla kaplı kaldırıma park edilmiş halde bekliyordu.

“Bea Cruz?”

Başını salladı.

Kapıyı açtı. Kadın içeri girdi. Koltuklar sıcaktı, müzik kısık sesle çalıyordu. Araba uzaklaşırken şehrin ışıkları pencereden bulanık bir şekilde geçti. Nereye gittiğini bilmiyordu ama kimin beklediğini tahmin edebiliyordu.

Araba finans bölgesine doğru ilerledi. Saat on bire biraz kala sokaklar bomboştı. Yirmi dakika sonra lüks bir otelin özel girişine vardılar. Şoför, cilalı traverten zeminleri, el dokuması halılar ve mücevher gibi ışığı yansıtan şık pirinç işlemelerle bezeli lobiden onu geçirdi.

Kapıcıya fısıldadı, kapıcı da başıyla onayladı.

"Bayan Cruz, 1900 numaralı oda. Çatı katındaki asansör sizi doğrudan yukarı çıkaracak."

Asansör aynalıydı ve sessizdi. Kendine baktı. Yanakları pembeleşmişti, ama soğuktan değil. Beklentiden. Gerginlikten. Eğer yukarıda onu bekleyen o olmasaydı, hayal kırıklığından ölebilirdi.

Asansörün kapısı açıldı ve Gage oradaydı. Yumuşak mavi bir kazak vücuduna yapışmıştı. Lacivert pantolonu kusursuzca ütülenmişti. Saçları hafifçe rüzgardan dağılmıştı, sanki önemli bir yerden gelmiş gibiydi ama burası kadar önemli bir yerden değil.

Bea düşünmedi. Koştı.

Onu tam adım atarken yakaladı. Kollarını beline dolayarak onu yerden kaldırdı. Kadın yüzünü onun boynuna gömdü. Huş ağacı. Meşe yosunu. O.

"Geldin," diye fısıldadı.

GAGE

Yirmi dört gün geçmişti.

Gage, süit kapısının arkasından otomatik olarak kapanıp kilitlendiğini duydu.

Ona sanki gerçek olduğuna inanamıyormuş gibi sarıldı. Bu durum onun hoşuna gitti. Onu karşılama şekli. Tatlı, içten ve tamamen ona ait.

Onu süitin içine doğru daha da geriye itti, yavaş ama emin adımlarla yatak odasına doğru ilerledi. Kolları hâlâ onun boynuna dolanmıştı. Geriye doğru attığı adımlara onun ileriye doğru attığı adımlarla uyum sağladı ve ona sorular yağdırdı.

"Gidemeyeceğini sanıyordum."

"Nate de aynı şeyi düşünüyordu."

"O deli mi?"

"Bunu daha sonra sor."

"Ne kadar süre kalabilirsiniz?"

"Beş gün. Gelen kutuma ne düşeceğine bağlı olarak dört gün."

"Bana söylemedin."

"Emin değildim."

"Ama sen her zaman bilirsin."

"Yapamayacaksam sizi hayal kırıklığına uğratmak istemedim."

Ona, Nate ile üzerinde çalıştığı anlaşma izin verirse geleceğini söylemişti. Ama o, yarışmaya bir isim verince—Logan—özel jeti ayırtmıştı.

Endişeden değil. Çünkü varlığının başlı başına bir düzeltme olduğunu biliyordu.

Onu, üzerinde durmasına izin vermediği şekillerde özlemişti. Sesini özlemişti. Saçlarının kokusunu. Onun böyle kendisine yaslanmasını, aldığı her nefesi, çıkardığı her sesi kontrol edebilmeyi.

Yatağın yanına durdu. Kadın nerede olduklarını fark etmemiş gibiydi. Tamamen ona odaklanmıştı, gözleri kocaman açılmıştı, yüzündeki her çizgi hayretle yumuşamıştı.

Sıra ondaydı. "Bu gece partiye gittin."

"Evet."

"Logan oradaydı."

"Ben hiçbir şey yapmadım."

"Biliyorum. Ama denedi."

"Deli misin?"

Gage yaklaştı ve onu öptü. Nazik değildi. Sormazdı da. Bea karşılık verdi, dudakları aralandı ama sanki ritmi unutmuş gibi dudakları bir an duraksadı.

Geri çekildi ve onu inceledi. Korku değildi. Arzu eksikliği de değildi. Zaman.

Zaman, aralarındaki ilişkiyi silip süpürmüştü. Zaman, onu belirsiz, neredeyse utangaç hale getirmişti. Sanki aralarındaki şey, altı ay önce yaşanmış ve defalarca yaşanmış bir şey olmaktan çıkıp, yeniden yeniymiş gibiydi.

Gage, paltosunun fermuarına uzandı. Kadın onun bileğini yakaladı. Gözleri, kadının kilerle buluştu; koyu kahverengi, anlamlı gözlerdi bunlar.

Yavaşça fermuarını kendisi açtı.

Altındaki elbise kırmızıydı. Yüksek yakalı, düşük sırtlıydı. Zarif. Dikkat çekmek için tasarlanmıştı. Ve Bea'nın üzerinde, dikkat çekmemesi imkansız olurdu.

"Bu gece bunu mu giydin?"

"Evet."

"Özel günler için kırmızı giydiğinizi söylemişsiniz."

Dudaklarını ısırdı. Adam yaklaştı, sessizliğin uzamasına izin verdi. Ona nasıl baktığını hissetmesine izin verdi. Odanın ona nasıl baktığını.

Elini sırtından aşağı doğru kaydırды, fermuara kadar geldi. Başını sallamasını bekledi. Sonra fermuarı aşağı doğru indirdi. Elbise gevşedi. Kalçalarından kolayca kaydı. Düşmesine izin verdi. Ayaklarının dibinde birikmesini izledi. Sanki az önce açtığı her santimine sahipmiş gibi ona baktı.

Geri kalanını da çıkardı. Kadın ondan asla bir şey saklamamıştı. Bir kez bile, ona onu sevdiğini söylediğinden beri. Bakışları onu baştan aşağı süzdü, her girintiyi ve yumuşak kıvrımı inceledi.

İleri bir adım attı. Bir adım. İki. Kadın geri çekildi. Nefesi kesilerek, teni yanarak geriye doğru çekildi. Dizleri yatağa yumuşak bir sesle çarptı.

Sonra döndü. Tek kelime etmeden yukarı tırmandı. Dik bir şekilde kenara oturdu. Bekledi.

Artık çekingen değildi. Bunu bekliyordu.

Gage sessizce soyundu. Kazak. Kemer. Pantolon. Ve kadın onu izledi; gözleri kapanana ve nefesi kesilene kadar, ortaya koyduğu her bir güç zerresini izledi.

Ona yaklaştığında, bunu bir amaçla yapmıştı. Kadın zaten sıcaktı ama hazır değildi. Bu yüzden ona dokundu. Acele etmedi. Kalçaları avucuna doğru kıvrılana, uylukları titreyene, koyu renkli gözleri cam gibi olana kadar. Bitiremediği şeyleri fısıldayana kadar.

Ancak o zaman üzerine doğru kaydı ve tek, sert bir hamleyle kendini içine soktu.

Bea nefes nefese kaldı, sesi tiz ve kırıktı, sanki onun tamamını bu kadar çabuk almayı beklemiyormuş gibiydi. Neredeyse bir ay süren yoksunluğun ardından gelen sesi, doğrudan onun göğsüne saplandı.

Sonra hareket etti. Tereddüdünün bir an önce yok olduğunu hissetti. Gözleri karardı. İniltisi boğuk ama hamdı. Elleri sırtını, omuzlarını, bedeni çözülürken tutunabileceği her şeyi aradı.

Gage durmadı. Onun için geleceğine söz verdi. Ama merhamet sözü vermedi.

İnlemeleri kesildi, kekeledi, dağıldı. Bir eli çarşafları sıkıca kavradı. Diğer eli ise ona doğru uzandı, kelimeler olmadan yalvarıyordu.

Vücudu kasılıp gevşediğinde—gergin, titreyen, çaresiz bir halde—tam ortasına girdi. Son saniyesine kadar kullandı. Kadın onun altında ezildi.

Takip etti. Sıkıca. Sessizce.

Sonbaharda bile tam hassasiyet.

Daha sonra, oda sessizleştğinde ve Bea onun yanına uzanıp bir bacağına onun üzerine attığında, parmaklarıyla karnının kıvrımları üzerinde yavaş ve dalgın şekiller çizerken, ona fısıldadı: "Burada olduğuna inanamıyorum."

"Benim burada olmamı istedin." Parmağının ucuyla çenesine dokundu, yüzünü kendine doğru çevirdi. "Ve hatırlatılmaya ihtiyacın vardı."

Yüzü kızardı. Utangaçlığı çoktan yok olmuş olsa da çarşafı daha yukarı çekti. "Evet, şey... hatırlatmayı aldım."

Ağzı tam olarak gülümsemedi, ama kıpırdadı.

Sonunda kıpırdandı ve başını kaldırdı. "Suya ihtiyacım var."

Kadın çarşafların altından sıyrıldı. Adam, kadının yerde buruşmuş kırmızı elbisesine baktığını, sonra da kaderi kışkırtmamak daha iyiymiş gibi buruk bir gülümsemeyle ondan uzaklaştığını gördü.

Odayı geçti, sandalyenin üzerinde katlanmış halde duran kazağını buldu ve başından geçirdi. Geçerken pantolonunu da ona uzattı. Adam hâlâ üstsüz bir şekilde pantolonunu giydi.

Salonda ışıklar kısıktı, Toronto'nun silüeti yerden tavana uzanan pencerelerden parıldıyordu. Bea sessizce minibara doğru gitti, iki şişe gazlı su çıkardı. Birini aldı, diğerini sehpanın üzerine bıraktı ve geniş köşe koltuğa kıvrıldı.

Gage onu takip etti. Yolda, yemek sandalyesinin üzerine serilmiş ceketini aldı ve cebine uzandı. Bir zarf. Zarfı iki parmağı arasında tutarak

ona gösterdi, sonra da uzattı.

Bea yukarı baktı. Aldı. Başparmağını kapağın altına kaydırды. Sayfayı çekti. Sonra donakaldı.

Antetli kağıttaki ismi hemen tanıdı. Monaghan & Stowe.

UR'nin finans başkenti Northgate'te yerleşik bir firma. İki kadın tarafından kurulan firma, özellikle kadınları ve kız çocuklarını etkileyen projelere ve finans politikalarına odaklanmaktadır.

Ona beş haftalık bir staj teklif ediyorlardı. On gün sonra başlayacaktı.

Bea ona baktı, sonra tekrar mektuba döndü. "Geçen yıl staj yapmak istediğim yer burasıydı."

"Biliyorum," dedi, suyunu açıp bir yudum alırken.

"O zaman beni reddettiler."

"Şu anda bunu sunuyorlar."

Elindeki kağıda baktı. "Bunu sen ayarladın. Senin yüzünden beni götürüyorlar."

"Sizi ilk seferde alırlardı," diye belirtti. "Ama başvurunuzda benden bahsetmediniz."

O geceyi hatırlıyordu. Bea gözyaşlarını ona göstermemeye çalışmıştı. Northgate'teki seçkin bir finans stajı için aldığı yirmi birinci ret cevabıydı ve en çok kişisel olarak etkilendiği cevaptı.

Toronto'da büyümüşü. Liyakate ve her santimi kazanmaya inanıyordu. Anlamadığı ya da anlamak istemediği şey ise, UR'nin farklı kurallarla oynadığıydı. Kadınlar daha az değerli görülüyordu, ancak aynı şekilde de değerlendirilmiyorlardı.

Liyakat önemliydi. Miras da öyle. Bağlantılar da. Özellikle de yüksek hedefler koyuyorsanız.

Başvuru formuna onun adını yazmamıştı.

"Ya hayır dersem?" diye sordu Bea, onu şaşırtarak.

"Neden hayır diyorsunuz?"

"Aileme kalacağımı söyledim." Şişe kapağıyla oynadı. "Claire'e söz verdim."

"Bu fırsat ortaya çıkmadan önceydi."

"Bunu da sadece senin sayende elde ediyorum."

"Bu, reddetmek için bir sebep değil," dedi sakince, diğer gazlı suya uzanmak için öne eğilerek.

Öyle değildi ve ikisi de bunu biliyordu. Kadın gözlerini kaçırdı. Adam onu izlerken içkisini içti.

Ona geri dönüş yolu sunuyordu. Yüzünü kaybetmeden kullanabileceği bir yoldu bu; onu bekleyen, istediği başka bir şey vardı. O şey, o değildi.

“Önce ben giderdim. Başlamasına daha bir hafta kadar vaktiniz olurdu.”

Bea zarfı daha sıkı kavradı.

Bu durumu ele almanın bir düzine yolu olduğunu, daha doğrudan, daha güçlü, daha stratejik yollar olduğunu belirtmedi. Ama o bunu seçti. Kısıtlamayla örtülmüş kontrol.

Çünkü o zaten biliyordu.

Ve aralarında sessizlik her zaman gerçeği taşıyabilmişti.

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Bea'nın yatak odasının dışındaki küçük, kare koridor, sabah ışığının kışa özgü parıltısıyla aydınlanmıştı. Annesinin mırıltısı kapının altından yumuşak ve tanıdık bir şekilde geliyordu. Claire hâlâ yanında uyuyordu, sanki rüyasında bir bar kavgasını kaybetmiş gibi kolunu yastığın üzerine atmıştı.

Bea, telefonunu göğsüne bastırmış halde uzanıyordu. Gage onu sabah 3'ten hemen önce bırakmıştı. Ne farlar yanıyordu, ne de sürücü kapısı açılıyordu. Sadece şakağına bir öpücük kondurduktan sonra, onun için giymediği elbisesinin etrafına sıkıca sardığı paltosuyla sessizce dışarı çıktı.

İçeri gizlice girdiğinde fazla bir şey söylememişti. Claire sadece bir gözünü açmış, "öldürülmedi" diye bir şeyler mırıldanmış ve tekrar uykuya dalmıştı.

Bea nefesini verdi ve yavaşça doğruldu.

Bekleyen bir mesaj vardı.

GAGE: Saat on ikide müsaitim.

GAGE: Onun kapı bekçisi olduğunu söylediniz. Önce onunla tanışalım.

Parmakları telefonu sıkıca kavradı.

Öğlen. Bu ona iki saat kazandırdı. Onu hazırlamak için değil—Gage'in hazırlığa ihtiyacı yoktu—ama bandajı nasıl çıkarmaya başlayacağını bulmak için. Claire. Ailesi. Geri kalanı. Dün gecedен sonra gelen kısım.

O da cevap yazdı.

BEA: Tamam. Bir yer seçmemi ister misin?

GAGE: Palmerston'daki kütüphane kafesi.

Gülümsedi. Elbette memleketinde mükemmel bir yer bulmuştu.

Claire yerden inledi. "Telefonuna daha fazla gülümsersen, patlayacak."

"Üzerini giy. Birazdan onunla görüşeceksin."

Claire yana döndü, saçları birbirine karışmıştı, gözleri zar zor açıktı. "Şimdi mi?"

"Öğle yemeği."

Bu onu doğrulttu.

Bea mutfağa girdi; annesi sıcak miyeok-guk kaselerini özenle pirinç pişiricisinin yanına yerleştiriyordu. Babasının gazetesi masanın üzerinde ikiye katlanmış duruyordu; saatler önce okuyup işe gitmişti.

Umma başını kaldırdı. "Kızlar, dün gece farklı zamanlarda geldiniz."

"Vardiyadan yorgundum, Imo, o yüzden önce ben döndüm," dedi Claire, arkasından belirerek. Claire, göçmen anne babaya sahip her kendine saygı duyan çocuk gibi, annesine teyze diye seslendi. İlk isimler mi? Sadece kendi annesinin hayal kırıklığını bir lanet gibi çağırarak istiyorsan. "Anahtarımı getirdim." Kanıt olarak cebinden çıkardı.

Umma, sanki dünyanın en doğal şeyiymiş gibi başını salladı.

Claire, ortaokuldan beri Cruz ailesinin evinde yedek bir cüzdan bulunduruyordu. Çünkü okuldan sonra kar yağdığında kendi evinin kapısı kilitli kalmıştı; herkes isteydi ve kimse arka kapıyı açık bırakmayı hatırlamamıştı. Neredeyse bir saat yürüyerek Bea'nın evine gitmişti ve Bea'nın annesi ona bir bakıp "Bir daha asla" demişti.

Anne ve babası iyi insanlardı; sık sık gece vardiyasında travma hemşiresi ve itfaiye şefi olarak çalışırlardı. Üç ağabeyi de o doğmadan önce yarı yarıya büyümüşlerdi. Seviliyordu, evet. Ama çoğu zaman işleri kendi başına halletmek zorunda kalıyordu.

Claire, waffle kızartmayı ve üniforma ütüyemeyi erken yaşta öğrenmişti. Bea'nın evi bir sığınaktı: eğlenceli, sıcak, her zaman atıştırmalıklar ve ev yapımı yemeklerle dolu.

"Ya sen?" Umma, Bea'ye doğru bir kaşık uzattı. "Seni biri eve bıraktı mı?"

Bea, şaşkın bakışlarını gizleyemedi. "Evet. Tamamen güvendedim, Umma. Partideki herkesi hemen hemen tanıyorduk."

Umma homurdandı. "Bir şeyler ye."

Bea rahatlamış bir şekilde başını salladı. Bir yudum su içti, saçlarını bir toka ile topladı ve giyinmeye geri dönmeden önce usulca birkaç kaşık su içti. Kot pantolon, botlar, açık pembe yün bir palto. Zarif küpeler. Claire onu kapıda karşıladı.

"Plan ne?" diye sordu Claire.

"Seni yavaş yavaş alıştıyorum."

Gözlerini kısarak, "Beni kalkan olarak kullanıyorsun," dedi.

"Bu da doğru."

Claire sırtıttı ve paltosunu üzerine geçirdi. "Hadi gidip milyarderle tanışalım."

Mekan kitap ve bergamot kokuyordu. Eskimiş deri sandalyeler köşelerde yığılmış duruyordu. Eski daktilolar cilalı masaların üzerinde unutulmuş kalıntılar gibi duruyordu. Edison ampullerinin ışıkları tuğla duvarlara yansıyor ve arka raflar, yerden tavana kadar farklı ciltli kitaplarla doluydu.

Claire ağır kapıyı iterek açtı, sonra durdu. "Bunu seçtiyse, şimdiden etkilendim."

Bea gülümsedi. "Öyle yaptı."

Onu aramalarına gerek yoktu. Zaten köşede, lacivert bir kazak giymiş, yuvarlak bir masada oturuyordu; paltosu yanındaki sandalyenin üzerine atılmıştı. Önünde üç içecekten buhar yükseliyordu.

Claire derin bir nefes verdi. "Pekala. Fotoğraflar onun hakkını vermemiş."

Bea'nın dudaklarında bir gülümseme daha belirdi. "Bu ne anlama geliyor?"

"Yani tıpkı aynı görünüyor ama iki kat daha heybetli." Claire başını yana eğdi. "Bizi bekliyor, ama neden çağrılmış gibi hissediyoruz?"

Onlar yaklaşırken Gage kibarca durdu, Bea yukarı baktığında yanağına bir öpücük kondurdu ve gülümsedi. Sonra döndü. "Claire."

"Gage."

Gevşek bir üçgen oluşturacak şekilde oturdular. Kimse dışarıda kalmadı. Bea bunun kasıtlı olduğunu biliyordu. Gage tek kelime etmeden Bea'ye bir kahve, Claire'e de bir kupa uzattı.

Claire bardağı aldı, içine çekti. Vanilyalı baharatlı elma çayı. En sevdiği çay. Ona baktı ama hiçbir şey söylemedi.

Garson, alışılmadık derecede dakik bir şekilde, siparişlerini almak için geldi. Etraflarında kafenin uğultusu duyuluyordu: kaşıkların şıkırtısı, sütün cızırtısı, hafif sohbet sesleri.

Bea, eski hayatının en heyecan verici yanının yeni hayatının en önemli yanıyla buluşmasını büyülenmiş bir şekilde izledi. Eğer elinde bir paket patlamış mısır olsaydı, işte tam bu anda yemeye başlardı.

Claire bir bacağına diğerinin üzerine atarak, "Yani," diye başladı. "Bu kadar yolu geldiniz."

"Yaptım."

"Onun için."

Gage bir kez başını salladı.

Claire yavaşça bir yudum çay içti. "Şimdi sen burada olduğuna göre ne olacak?"

"Şimdi mesafenin bize aynı şeyi öğretip öğretmediğini göreceğiz."

Claire başını yana eğdi, sanki onun kalıcı olmak için mi yoksa sadece etkilemek için mi yaratıldığını anlamaya çalışıyordu. "Sana ne öğretti?"

"O oradayken yaz daha güzel geçiyor."

Bea kahvesini biraz fazla hızlı içti, kalbi göğsünde gümbür gümbür atıyordu. İkisi de ona hiç dikkat etmedi.

"Karla ilgili bir sorunun mu var?" diye sordu Claire.

"Onun soğukta yeri yok," dedi Gage sakın bir şekilde.

"Yani o da bir ev bitkisi gibi mi? Sağlıklı bir şekilde büyümesi için güneş ışığına ve ılıman sıcaklıklara mı ihtiyacı var?"

"Sen onun en iyi arkadaşısın," dedi. "Bana hangisini tercih ettiğini söyle."

Oof. Ralli, Advantage Gage'in sonunu getirmişti. Herkes Bea'nın kışa uygun bir yapıda olmadığını biliyordu.

Claire'in gözleri kısıldı. "Ne kadar korkutucu olduğunu gayet iyi biliyorsun, değil mi?"

Gage sonunda ağzı seğirerek kahvesinden bir yudum aldı. "Bana söylendi."

Claire yüz ifadesini değiştirmedi ama Bea o bakışı tanıdı. Claire, istemeyerek de olsa, etkilenmişti. Sadece henüz bunu itiraf etmeye hazır değildi.

Gage, "Sorularınız olacak," diye tahmin etti.

Masanın altından eli Bea'nın dizini buldu. Masanın altındaki tüm sinirler birden uyandı.

"Elbette," diye karşılık verdi Claire. "Ama ben onun babası değilim. Kürek çekip vergi beyannamelerinizi istemiyorum."

"Bunu takdir ediyorum."

Claire, muzip bir gülümsemeyle, "şunu soracağım," dedi. "Elbiseyi nasıl buldunuz?"

Hiç tereddüt etmeden, "Beğendim. Beğenmediğim şey ise onu benim için giymemiş olmasıydı." dedi.

Claire kaşını kaldırdı. "Rekabetten endişe eden bir tipe benzemiyorsun bana."

"Hayır," diye karşılık verdi. "Ama o."

Ah. Kahvaltıdan önce sıradan bir ruh yumruğu. Tepki vermemek için bir yudum daha aldı. Ama vücudu çoktan algılamıştı. Göğsü sıkıştı. Teni ısındı. Kaburgalarının altında aptalca küçük bir heyecan hissetti.

Claire kaşığını tabağa bir kez vurdu, sonra bıraktı. "Pekala o zaman."

Yemekler geldi. St. Lawrence Market'ten ekşi mayalı ekmek, ırpılmış yumurta ve pastırma, waffle, bir yığın meyve ve ızgara tavuklu kinoa salatası.

Birkaç dakika boyunca sessizce yemek yediler. Garip değildi. Sadece çok sarhoştular.

"Burada ne kadar kalacaksın, dört gün mü?" diye sordu Claire, tavuğunu dilimlerken.

"şimdi üç buçuk oldu." Pastırma ve yumurtalardan birazını ayırıp Bea'nın tabağına koydu.

"Sanırım ailenin ebeveynleriyle tanışmayı planlıyorsunuz?"

Bea çatalını Claire'e doğru uzattı. "Bu konuşmaya yavaş yavaş girecektik."

"İçim rahatladı," dedi Claire. "O tam anlamıyla aşırı başarılı bir öğrenci. Yolun yarısını tamamladınız."

Bea gözlerini kısarak baktı ama daha fazla itiraz etmedi. Waffle'larından birini Gage'in tabağına koydu, ardından kendi waffle'ını bol miktarda akçaagaç şurubuyla ıslattı.

Claire çatalını bıraktı ve kollarını kavuşturdu. "Peki, plan ne?"

Gage'in gözleri Bea'ye çevrildi.

"Akşam yemeği, belki? Yarın akşam?" Sesi istediğinden daha ince çıktı.

"Bu işe yarar," dedi Claire ağzı salata dolu bir şekilde. "Annem mutfakta tüm gerginliğini atsın. Babam da onu resmi bir ortamın baskısı olmadan değerlendirsın. Her şey kontrol altında kalsın." Claire yutkundu, Gage'e döndü. "Baharat yiyebilir misin?"

"Evet."

"Bunu çok hızlı söyleme."

"Ciddiydim."

Ona uzun ve değerlendirici bir bakış attı. "Pekala. O zaman birinci aşamayı geçtin."

"Kaç aşama var?"

Claire sırtıttı. "Henüz bilmiyorum. Doğaçlama yapıyorum."

Dudaklarının kenarları yukarı doğru hafifçe kıvrıldı.

"Babası limanda denetim yapıyor. Kaba saba, sendika üyesi işçilerden oluşuyor. Senin özel dikim palton onu etkilemeyecek."

"Bunu ilk başta dile getirmeyi düşünmüyordum."

"Güzel. Başta çok çalıştığınızı, baskı altında yılmadığınızı ve ilk randevunuzda onunla birlikte olmaya çalışmadığınızı vurgulayın."

Gage başını salladı. "Hepsi doğru."

Bea inleyerek çatal bıçağını yere düşürdü. "Lütfen bunu babama söylemeyin."

Claire, bir krutonu şişe geçirerek sözlerine devam etti: "Annesi de tatlı dilli sorular soracak, ama unutmayın ki yeterince roman okumuştur ve ikinci bölümde tehlike işaretlerini fark edebilir. Eğer size meyve ikram ederse, bu bir testtir. Evet deyin."

"Meyve severim," dedi.

Claire gözlerini kısarak, "Bahse girerim öyle düşünüyorsun," dedi.

Bea o anda kahkaha attı, hem erimişti hem de çok utanmıştı.

Kahvaltıda uzun uzun sohbet ettiler; seyahatlerden, hava durumundan, sizi yeniden şekillendiren bir yerden eve dönmenin gerçeküstü karmaşasından bahsettiler. Ama tüm bunların altında, aynı akım devam ediyordu.

Testler başlamıştı. Claire büyük ölçüde ikna olmuştu.

Adam hesabı ödemek için ayağa kalktığı anda, Claire eğilip mırıldandı, "Evet. İşin bitti. Korkunç bir adam."

Kesme tahtası, özenle dilimlenmiş taze soğan ve mantarlarla doluydu. Yanında ise, soya sosu ve susam yağı karışımında marine edilmiş, kağıt inceliğinde dilimlenmiş biftek duruyordu.

Bea ellerini bir mutfak havlusuyla kuruladı. "Anne?"

Annesi tencereden başını kaldırmadı. "Hım?"

Neredeyse vazgeçecekti, sonra yirmi iki yaşında olduğunu hatırladı. "Akşam yemeğine birini davet etsek sorun olur mu?"

Umma şöyle bir baktı. "Claire?"

"Hayır." Bea saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Gage. Şehirde. Sadece birkaç günlüğüne." Bekledi. "İkinizle de tanışmak istiyor."

Umma ısıyı düşürdü. "Ve onunla tanışmamızı mı istiyorsunuz?"

"Evet."

Sessizlik uzadı. Sonra Umma tencereyi yavaşça ve düşünceli bir şekilde karıştırdı. "Baharat yiyor mu?"

Bea yarı kahkaha gibi bir nefes verdi. "Öyle diyor."

Umma mırıldandı. "Hepsi öyle der."

Odanın diğer ucunda, Bea'nın babası gazetesinin bir sayfasını çevirdi. Başını kaldırmadı.

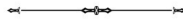
"Daha kolay olacaksa dışarı da çıkabiliriz. Tarafsız bir yere."

Baba boğazını temizledi. "Bizimle tanışmak istiyorsa, bizim masamızda yemek yiyebilir."

Umma hafifçe gülümsedi. "Yemek pişireceğiz. Böyle daha iyi."

Bea gülümsedi, göğsünde tam olarak adlandıramadığı bir şey sıkıştı.

Annesi, gözleri hala tavada, "Bea," diye ekledi. "O beyaz kazağı giyme. Yakası çok açık."

Kapı zili saat 18:01'de çaldı.

Bea karıştırırmayı yarıda kesti, bir eli hâlâ kaşıktaydı. Umma soğanlı krepleri düzenlemekten başını kaldırmadı ama sesi yumuşaktı. "Kapıyı aç."

Bea ellerini sildi, derin bir nefes verdi ve koridorda yürüdü. Kapıyı açtığında Gage karşısında duruyordu. Lacivert palto, koyu renk pantolon, üzerinde hafif kar olan botlar. Sakin, sanki bir sonraki sınava girecekmiş gibi değil. Gözleri onu baştan aşağı süzdü; uzun saçları açık, beline bağlı önlüğü, pembe yanaklı yüzlü kahverengi tüylü ayıcık çoraplarına kadar. Sonra nadir görülen bir gülümseme sergiledi.

"Merhaba," dedi, nefesi aptalca bir şekilde kesilmişti.

Elini uzattı, başparmağıyla elmacık kemiğine dokundu. Sanki onun gerçek olduğunu doğrulaması gerekiyormuş gibi. "Yüzü kızarmış."

"Yemek pişiriyorum."

Sol elinde, selofanla sarılmış ve kış armutlarından kivilere, ananas, papaya ve çerimoya gibi başka bir iklimden kaçak olarak getirilmiş gibi görünen ürünlere kadar her şeyle dolu bir meyve sepeti taşıyordu.

"Bu—Gage, bu çok fazla meyve."

"Annen kurgu okur," dedi sakin bir şekilde. "Tazelik araştırıyorum."

Bea kahkahayı tutamadı. Adam çok saçmaydı. Ve muhtemelen haklıydı.

"İçeri gel." Adam bir adım attığında, kadın dirseğiyle hafifçe dürttü. "Ayakkabılarını."

Bir an duraksadı. Sonra eğilip çoraplarını çözdü ve dikkatlice paspasın üzerine çıktı. Tamamen sade, siyah çoraplardı, hiçbir incelik yoktu.

Eğer o, gizlice aksiyon kahramanlarının resimleriyle süslenmiş çoraplar giyseydi, kız ne kadar da bayılırdı!

Annesi mutfaktan çıktı, Bea'nınkiyle aynı önlüğü giymişti. "Sen Gage olmalısın," dedi, her ayrıntıyı incelerken bile gözleri nazikti.

"Sizinle tanışmak bir zevk, Bayan Cruz," dedi saygılı bir şekilde başını sallayarak.

"Ya bu?" diye sordu, gözlerinin kenarları kırışmıştı.

"Senin için," dedi, ağır sepeti koridordaki masaya bir barış teklifi gibi bırakırken. "Nelerden hoşlandığını bilmiyordum, o yüzden her şeyi getirdim."

"Her şeyi beğendim." Umma belli ki gülmemeye çalışıyordu. "Teşekkür ederim."

Ardından babası odaya girdi, yeni giyinmişti; koyu gri bir fermuarlı bluz ve ütülü pantolon giymişti, sanki olayın farkındaydı ama gösteriş yapmaya hiç niyeti yoktu.

"Gage," dedi Papa, tokalaşırken sıkı ama dostça bir şekilde.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim, efendim."

Bir an duraksadı, Bea nefes almayı bırakacak kadar uzun sürdü.

Babası başıyla onayladı. Onaylama değil, evine girme izni.

"İçecek?" diye sordu babam, mutfağa doğru ilerlerken.

"Harika görünüyor."

"Kırmızı şarap mı, yoksa bira mı?"

"Varsa kırmızı şarap."

Bea her hareketi dikkatle izledi, beyni Claire'e daha sonra yapacağı değerlendirme için ayrıntıları çoktan not alıyordu. Gage paltosunu çıkardı. Bea, terlemeye başlayan elleriyle paltosunu astı.

Masa kurulmuştu, galbi-jjim (ızgara et) altlıkta kısıp ateşte pişiyordu. Bea önlüğünü çözüp yerine oturdu, tam o sırada Gage de yanındaki sandalyeye oturdu. Gözleri bir anlığına yemeğe takıldı. Sonra da ona.

Takdir. En sevdiği Kore yemeği.

Yüzü kızardı. Annesi bunu fark etti ama hiçbir şey söylemedi.

Babası pilavını keserken, "Yani," dedi, "finans sektöründe mi çalışıyorsun?"

"Evet."

Bea, Gage'in pilavının üzerine bir porsiyon dana kaburga koydu. Gage dudaklarını hafifçe bükerek ona teşekkür etti.

"Özel şirket mi?"

Gage başını salladı, dikkati tekrar babasına döndü. "Kral Küresel Sermaye." Bea'nın kasesine bir kabak mücveri koydu.

"Adınız gibi mi, Kral?" diye sordu Umma, doenjang jjigae'yi pilavının üzerine kaşıkla koyarken.

"Evet."

"Bunlar senin ailen mi?" diye sordu babası.

"Öyle."

"Bu sizi epey meşgul ediyor olmalı."

"Evet efendim, öyle." Henüz tek bir lokma bile yememişti.

"Yani sen milyoner falan mısın?"

Bea pirinç kasesinin kenarını sıkıca kavradı.

"Teknik olarak milyarder," diye yanıtladı Gage, ses tonu kuru ve kelimeye pek değer vermiyormuş gibiydi.

Babası ve annesi hareketlerini yarıda kestiler. Annesi kimçiye uzanıyordu; babası da ağzına bir lokma yemek almak üzereydi.

Bea masanın altına saklanmak istedi.

"Ve sen... yirmi beş yaşındasın?"

"Yirmi altı."

Babası homurdandı. "Demek ki paran, beyninin tam olarak gelişmesinden daha uzun süredir var, öyle mi?"

Bea, neredeyse çıkaracağı boğulma sesini bastırmak için elini ağzına götürdü. Daha da kötüleştirme, Bea.

Gage'in ağzı seğirdi. Tam bir gülümseme değildi. Sadece bir anlık bir bastırma belirtisiydi. "Bununla doğdum."

Umma, "Para gelir gider, karakter kalır," dedi. Bu bir yargı değil, bir gerçektir.

Gage dikkatlice başını salladı. "Evet, efendim. Ailem bana ikisini de vermeye çalıştı."

Babası kaşığını hafif bir tık sesiyle yere bıraktı. "Peki, ne düşünüyorsun? Başarılı oldular mı?"

Bir an duraksama oldu. Çok uzun sürmedi ama bilinçli bir duraklamaydı.

"Sanırım öyle. Ama bunun kararını benim değil, senin vermeni tercih ederim."

Umma'nın gözleri her zamankinden daha berrak ve keskin görünüyordu. Gülümsemesi hafifti. "Göreceğiz," dedi. "Biliyorsun, o bizim tek çocuğumuz."

Bea, kesinlikle titremeyen parmaklarıyla su bardağına uzandı.

"Peki, Gage." Baba başını yana eğdi, sesi meraklıydı. "Kızıma uygun biri olduğunu mu düşünüyorsun?"

Bea'nın kalbi hızla atmaya başladı. Masanın altına uzanıp elini sıkma isteğine direndi. Ya da belki kendi elini. Ciğerleri kilitlendi. Onları kazanmasına gerek yoktu. Ne cazibesıyla, ne de parasıyla. Sadece samimi olmasına ihtiyacı vardı.

"Sanırım bunu kanıtlamam henüz bitmedi."

Bea'nın annesi arkasına yaslandı. "Ya St. Ives'tan mezun olduktan sonra geri dönmek isterse?"

Uzun, çok uzun bir sessizlik oldu. Gözleri bir an Bea'ye, sonra da annesine kaydı.

Sonunda, "Bu tamamen ona kalmış," dedi. "Ama umarım kalır."

Bea, cevabındaki kesinliği hissetti. Bir süre kimse kıpırdamadı.

Sonra annesi kasesine biraz kimchi koydu. Babası yemeye devam etti.

Sonunda Gage kaşığını eline aldı.

Bundan sonra sohbet hafifledi. Gage babasına aklına bile gelmeyecek sorular sordu, sonra da her kelimesinin önemli olduğunu düşünerek dinledi. Liman hakkında; lojistik, sendikalar, gölden gelen kışlar... Babası, yabancıların çok fazla şey sormasına alışkın bir adamın ihtiyatıyla cevap verdi, ancak tatlıya gelindiğinde tekne arızaları ve son dakika müzakereleri hakkında hikayeler anlatmaya başladılar.

Bu sırada annesi onu bir romandaki karakter gibi inceliyordu; sessizce sayfaları çeviriyor, tehlike işaretleri arıyordu. Çok fazla tehlike işareti olabileceğini, hatta hiç olmadığını hayal bile edemiyordu.

Bea ve annesi masayı topladılar.

"Biraz çay ister misiniz?" diye sordu Bea, annesinin ısrarı üzerine. Ayrıca birkaç dilim meyve de dilimleyip küçük bir tepsiye özenle yerleştirdi. Gage minnetle başını sallayarak çayı kabul etti.

Daha sonra, kalkıp giderken, resmi ama soğuk olmayan bir şekilde ailesine teşekkür etti.

"İyi geceler, Bea," dedi.

Ona sarılmak, yüzünü paltosuna gömmek, karların arasına çıkmadan önce onu bir kez öpmek istedi. Bunun yerine, o sadece parmaklarını koluna sürdü ve kadın ona hafifçe gülümsedi.

Babası onu dışarıya kadar uğurladı, kapı arkasından hafif bir tık sesiyle kapandı.

Bea lavabonun başında durmuş, tabakları duruluyordu; elleri hareket ederken gecenin olaylarını zihninde tekrar canlandırıyordu. Jjigae yemeği ile meyve tepsisi arasında bir yerde aklına gelmişti: Gage normal bir insan gibi ayakkabılarını çıkarmıştı. Ailesinin sofrasında oturmuştu. İlk Cruz yemeğinden sağ çıkmıştı.

Yemek çok acı olsa bile, bunu asla belli etmedi. Sorular çok derine inse bile, sinirlenmedi. Gerçeküstü gibiydi; ama bir şekilde, her şeyi her zamankinden daha gerçek kılıyordu.

Umma, iyi yemekleri israf etmeyen birinin sessiz ve verimli tavrıyla artıkları cam kaplara dolduruyordu.

"Pek konuşmaz," dedi başını kaldırmadan, sakın bir sesle.

Baba, elinde havluyla tabağı kuruladı. "Ama dinliyor. Sanki senin yönlendirmeni takip ediyormuş gibi bütün gece seni izledi."

Bea, beyinde adeta yüksek ayarda çalışan bir çamaşırhane kurutucusu gibi dönen düşüncelere rağmen, yüz ifadesini nötr tutmaya çalıştı.

Bu iyi bir şey miydi? Çok mu sessizdi? Onu daha fazla hazırlamalı mıydı? Onu gochujang'dan daha uzağa oturtmalı mıydı?

Bu, birini eve böyle getirdiği ilk seferdi. Okuldan bir hoşlanma değil, bir randevu da değil. Bir erkek arkadaş. Bir milyarder. Ve yine de, yine de, bunun yeterli olup olmayacağından emin değildi.

Bu, kulağa geldiği kadar çılgınca mıydı?

"Siz ikiniz..." dedi yavaşça, umursamaz bir tavır takınmaya çalışarak, "...ondan hoşlanıyor muydunuz?"

Umma, "Onu sevdim," dedi. "Ama onu tanımıyorum. Henüz."

Baba başını salladı. "Saygılıydı. Rahatmış gibi davranmadı. Ayrıca... ciddi biriydi."

"Çok mu ciddi oldu?" diye sordu Bea, suyu kapatırken.

Kısa bir gecikmenin ardından, "Ben öyle demedim," diye yanıtladı.

Umma, mezeleri buzdolabının içine düzgün sıralar halinde dizdi. "Bizi etkilemeye çalışmadı. Bu iyi. Ama zaten çoğu zaman buna ihtiyacı da yok. İnsanların ona uyum sağlamasına alışkın."

Bea bunu düşünürken lavabonun etrafındaki suyu sildi. Ya da belki de sadece işe yaramaz daireler çizerek suyu karıştırdı. Söylemesi zor.

Baba kalçasını lavabonun kenarına yasladı, ellerini kuruladı. "Sana saygı duyuyor. Ama böyle bir adam..."

Elinde süngerle durdu. Ona baktı. Bekledi.

"Hayatını paylaşmayı biliyor mu? Yoksa daha çok... bir hayat sunmayı mı tercih eder?"

O kurşun tam göğsüne isabet etti. Kız, ihtiyacı olmayan bir havluya uzandı. "Baba, henüz bundan bahsetmiyoruz bile. Daha çok zaman geçmedi."

Yalan. Ya da en azından... teknik bir ayrıntı. Gelecek kelimesini kullanmamışlardı, ama her neyse bu, geçici gibi hissettirmiyordu. Hiç de öyle değil. Ve ailesi bunu hissedebiliyordu.

Baba, gerginliği yatıştırarak kıkırdadı. "En azından jjigae'de alev almadı. Saniyeler içinde oldu."

Umma, sanki gecenin en önemli gözlemi buymuş gibi, "Ve sadece kendisine en yakın parçaları aldı," diye ekledi. "Bir goril gibi uzanıp almadı."

"Pirinç kaşığına temiz tuttum," dedi babam, gözleri parıldayarak anneme baktı; bu bakış, pirinç kaşığıyla ilgili uzun ve acı dolu bir geçmiş olan bir adamın bakışıydı.

Umma gülümseyerek ona vurdu.

Bea hafifçe güldü. "Yani diyoruz ki... sınavı geçti?"

"Ön eleme turu, kızım," dedi Papa. "Çok heyecanlanma."

Bu durum absürtlüğe yakındı. Kraliyet ailesini etkileyecek kadar sosyal sermayeye ve eğitime sahip, bir yönetim kurulunda söz sahibi olabilen ve herhangi bir diplomatik yemeği rahatlıkla idare edebilen Gage King, hâlâ ailesi tarafından incelenmeyi bekliyordu. Kadın neredeyse kahkaha atacaktı.

"Onun zengin olduğunu biliyoruz Bea. Ama bizim gözümüzde, senin gibi birine sahip olduğu için şanslı," dedi Umma, sesi yumuşak ama emin bir şekilde.

Baba ellerini bezle sildi. "Bizim için en önemli olan, sana nasıl davrandığı. Sende neleri ortaya çıkardığı. Biz de bunu izliyoruz."

Bu iki ifade, art arda gelince, boğazını düğümleyen bir şekilde onu doğruladı.

Tüm gerilim. Tüm belirsizlik. İçindeki, çok fazla umutlanmamaya, çok fazla risk almamaya, her şeyi çok kötü bir şekilde berbat etmemeye çok çabalayan yanı.

Bea gözlerini kırptırdı. Göğsü acıyordu. İleri adım attı ve kollarını ikisinin de etrafına sardı, kendini sarımsak, sabun ve güvenin tanıdık kokusuyla sakinleştirdi.

"Sizi çok seviyorum," diye fısıldadı.

"Biz de sizi seviyoruz."

BEŞİNCİ BÖLÜM

Damıtımevi Bölgesi, anılarla dolu gibiydi; tuğla döşeli sokaklar ve kıvrımlı ara sokaklar, tepelerinde yıldızlar gibi dizilmiş sıcak ampullerle aydınlatılmıştı. Kaldırımların kenarlarında yer yer kar birikmişti. Rüzgar, yakındaki bir yerlerden kavrulmuş fındık, odun dumanı ve taze ekmek kokularını taşıyordu.

St. Ives Üniversitesi'ni bitirip Küresel Sermaye Kralı'nın varisi olarak rolüne daha tam olarak adım atmaya başladığından beri, güvenlik her yerde onu gölgeler gibi takip ediyordu. Bea, St. Ives'ın, sahip olduğu toplu güvenlik önlemleriyle, aslında hayatı boyunca yaşadığı şeylerden bir kurtuluş olduğunu ancak şimdi fark etmişti. Sessiz ama ölümcül adamlar, onu bazen hâlâ hazırlıksız yakalıyordu.

Bea ve Gage köşe başındaki bir kitapçıya girdiler. Rafların arasından geçerken, sarkık bir eğretili otu Gage'in omzuna değdi.

"Hâlâ duruyor," dedi, fantastik kitap raflarının arasına sıkıştırılmış kısa bir bankın yanında çömelerek. "Burada oturup, kalemin kütüphanesi için kitap seçiyormuş gibi oyunlar oynardım."

Gage başını yana eğdi. "Prenses miydiniz?"

"Ben kraliyet kütüphanecisiydim," dedi gururla.

Ona uzun ve eğlenmiş bir bakış attı. "Bu işte çok kötü olurdun."

Bea ayağa kalktı. "Affedersiniz?"

"Her şeyi rafa kaldırmadan önce okurdun."

Güldü. "Haklısın."

Başını yana eğdi, parmaklarıyla kitapların sırtlarını okşayarak başlıklarını okudu. "Biliyor musun... seninle burada olmak çok komik."

"Neden?"

"Bunu hiç hayal etmezdim. Bir yıl önce hala Toronto'lu sıradan bir kızdım." Omuz silkti. "Yılı başladığım gibi bitirmek için geri döndüm. Ama sonra yılbaşı gecesi sen ortaya çıktın."

Gage ona baktı. "Demek yılı benimle bitirdin."

Başını salladı, parmakları kitabın kenarına değdi.

"Güzel," dedi.

Dışarıda kar yağmaya başlamıştı. İnce, dağınık kar taneleri kül gibi aşağıya süzülüyordu. Gökyüzü koyu lacivert bir renge bürünürken, yukarıdaki lambalar canlandı. Köşeye yakın bir yerde bir kemancı yerini almıştı, müziği hem etkileyici hem de güzeldi.

Artık daha yavaş yürüyorlardı, adımları kar yağışının ritmine uymuştu. Çiftler el ele tutuşarak yanlarından geçiyordu. Arkalarındaki bir grup üniversite öğrencisi çok yüksek sesle gülüyor, sonra da bir yan sokağa sapıyordu.

Birkaç blok sonra Bea, "Mini donut ister misin? Bunlar Distillery'nin bayramlara özel bir ürünü," dedi.

Kaşını kaldırdı. "Bana mı soruyorsun, yoksa istediğini mi söylüyorsun?"

Gülümsedi, onu hafifçe dürttü ve satıcıya doğru yöneldi. Bir an sonra küçük bir kağıt torbayla geri döndü. Torbayı açtı ve ona bir tane uzattı.

Onu aldı, ifadesiz bir şekilde yedi ve sonra, "Şeker gibi tadı var," dedi.

"Bunlar şeker."

"Şikayet etmiyordum."

Gülümsedi.

Uzandı ve çantayı yavaşça ellerinden aldı. "Parmakların donacak. Eldivenlerini tekrar tak."

Bea, onun almasına izin verdi. "Hava soğukken çok buyurgan oluyorsun."

"Gerektiğinde otoriter davranırım."

Yürümeye devam ettiler. Botlarının altında kar çıkırdıyordu. Geçtikleri sırada şömineli bir kafenin ışıkları kaldırıma yayılıyordu.

"Karar verdiniz mi?"

Anlamamış gibi yapmadı. "Henüz değil."

Birkaç adım daha yürüdükten sonra, "Seni engelleyen nedir?" diye sordu.

"Ben de bilmiyorum," diye itiraf etti, önlerindeki karlı yola bakarak. "Bazen kendimi iki farklı kişi gibi hissediyorum."

"Belki de değişen kişilerden sadece birisinizdir."

Kadın ona baktı. Adam kadının bakışlarına karşılık verdi, ama bakışlarının ardında başka bir şey gizliydi. Sanki söylemek istediği daha çok şey vardı.

Bea yavaşladı. "Bu harika bir fırsat, değil mi?"

"Evet."

Durdu. Onun da durması için elini çekiştirdi. "Tamamen benim yüzümden olmasa bile, 'evet' demek istemem yanlış mı?" diye sordu.

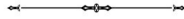
Sonra ona baktı, her zamanki gibi kelimelerini olabildiğince açık ve özlü bir şekilde seçti: "Ben kral olarak doğdum. Ama bu da benim yüzümden olmadı."

Bu mantığa itiraz etmek mümkün değildi.

Bazen hayat size bir şeyler sunar; güç, erişim, ilerleme yolu. Bunun için özür dileyebilirsiniz. Suçluluk duyabilirsiniz. Ya da bunu kabul edip hak etmeye çalışabilirsiniz.

Tekrar donutlara uzandı, poşeti açtı ve yürümeye başladı.

"İş yerinde de o ciddi konuşma tarzını kullanıyor musun?" diye sordu, ona yan bakarak. "Çünkü garip bir şekilde ikna edici."

Yıllarca süren ayak trafiğiyle yumuşamış eski ahşap merdivenler, botlarının altında gıcırdayıyordu. Bea önden gidiyor, eldivenli eli yukarı çıkarken demir korkuluğa hafifçe dokunuyordu.

Yarı yolda durdu. Bir yıldan fazla süredir burayı düşünmemişti; St. Ives'tan önceki zamandan beri. Ama anılar birden geri geldi: Toronto

Üniversitesi sınavlarından sonraki geç saatler, kadife sıraların altında çıkarılan ayakkabılar, paylaşılan kırmızı şarap şişeleri, her zaman cüzdanını unutan biri. Yetişkinlere özgü bir şeydi. Sofistike.

Bea arkasına dönüp ona baktı. "Eskiden buraya arkadaşlarımla gelirdim."

Gage'in eli hafifçe belinin alt kısmına bastırdı. "Önden git."

Bar Léonard, hatırladığı gibiydi; farklı tarzlardaki sandalyeler, buğuyla buğulanmış dar pencereler, seslerin uğultusunun altında eski tarz caz müziği. Masalar garip şekillerde, çoğunlukla ikişerli ve dörderli gruplar halinde yerleştirilmişti ve fırında pişmiş brie peyniri ile baharatlı şarabın hoş kokusu havada tatlı tatlı asılıydı.

Gage, paltosunu ve atkısını çıkarmasına yardım etti, parmakları omzuna değerek onları kapının yanındaki askıya astı.

Arkalarından bir anlığına bir şey gördü. Gage'in güvenlik görevlilerinden biri merdiven boşluğunda ayrılmış, girişin hemen dışında kalmıştı. Diğerleri de onları takip ederek kapıdan girmiş ve arka taraftaki küçük iki kişilik bir masaya yerleşmişti. Dikkat çekmeden. Tetikte.

Bara doğru yarı yolda olduklarında Bea birden durdu.

Sesleri tanıyordu. Kahkahaları. Çok yüksek sesle anlatılan bir hikâyenin ritmini. Ve sonra onları gördü: Maya, Jenna, Toronto Üniversitesi'nden birkaç adam ve Logan.

Sandalyesine yaslanmış, elinde içeceğiyle, bacak bacak üstüne atmış oturuyordu. Başını çevirdiği anda Maya, Bea'yi fark etti.

"Aman Tanrım!" Maya ısıltı ısıltı gülümseyerek ayağa kalktı. "Bea mı? Vay canına, böyle bir şeyin olma ihtimali ne kadar düşük?"

Bea, midesi alt üst olsa da gülümsedi. "Hey."

Maya çoktan yanına doğru ilerliyordu. "Tam da senden bahsediyorduk! Gel otur. Sen kimsin—" Cümlesini yarıda kesti, gözleri Bea'nın yanındaki adama takıldı.

Jenna da başını kaldırdı. Adamlardan biri diğerini dürttü. Sonra Logan, diğerlerinden daha yavaş bir şekilde ayağa kalktı, bakışları Gage'e sabitlenmişti.

Bea boğazına saplanan yumruğu yuttu. "Bu Gage," diye tanıttı kendini.

Jenna biraz fazla neşeli bir şekilde, "Gage," dedi.

"Tanıştığımıza memnun oldum." Maya bir adım daha öne çıktı. "Çok şey duyduk. Yani, Bea çok ketum davranıyor."

Gage gülümsemedi ama başıyla nazikçe "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

Bea itiraz edemeden önce bile fazladan sandalyeler getirmeye başlamışlardı. Maya sırtarak bileğinden çekti. "Hadi ama. Şimdi gitmiyorsun."

Bea, Gage'e şöyle bir baktı.

"Oturmak istiyorsanız, otururuz," dedi sakın bir şekilde.

Öyle de yaptılar.

Sohbet akıcıydı, eski şakalar ve birbirini tamamlayan birçok soruyla doluydu. Maya ve Jenna konuşmanın büyük kısmını üstlendi, St. Ives, UR ve hava durumu hakkında sorular sordular.

"Yani dur bir dakika, tekrar söyler misin, kış yaz, yaz da kış mı? Ve okul yılı Şubat'ta geri döndüğünüzde mi başlıyor?" diye sordu Jenna.

Bea başını salladı. "Evet. Ve Ekim'den Mart'a kadar yaz saati uygulaması var. Bir Noel pazarına gittik ve akşam sekizde güneş hala batmamıştı. Aralık ayında yazlık elbise giyiyordum."

Konu iş ve paraya gelince, sorular doğal olarak Gage'e yöneldi.

"Peki, ne iş yapıyorsunuz?" diye sordu Jenna, çenesini eline dayayarak.

"Sermaye yatırımları alanında çalışıyorum," dedi.

"Özel şirket mi?" diye sordu Logan, birasını içerken.

"Ailemin."

Bea, henüz kimse birbirleriyle tanışmamış olsa bile Gage'in Logan'ın kim olduğunu çoktan bildiğinden şüpheleniyordu.

Adamlardan biri, "Bunun adı ne?" diye sordu.

"Kraliyet Sermayesi Kralı."

Hatta arka plandaki gürültü bile sustu sanki.

"Bekleyin. King Global Capital mi?" diye tekrarladı Maya. "Ve siz— Gage King misiniz?"

Bea bardağına baktı.

"Evet."

Adamlardan biri kısık bir kahkaha attı. "Yani sen ne... milyarder misin?"

Déjà vu. Bea içten içe irkildi. Onu bu aynı senaryoyu kaç kez daha dinlemeye zorlayacaktı?

Gage sakince, "Kağıt üzerinde, hissedarım," diye yanıtladı.

Bea, masanın etrafında yeniden şekillendiğini hissetti. Sadece Gage'in parası yüzünden değil, aynı zamanda paranın onu ne kadar umursamazca

etkilediği yüzünden de. Sanki onu anlamak için burada kimseye ihtiyacı yokmuş gibi. Sanki kanıtlayacak hiçbir şeyi yokmuş gibi.

Utanmamıştı, sadece açığa çıkmıştı; tıpkı birinin kıyafet değiştirirken sizi yakalaması gibi, yanlış bir şey yapmıyor olsanız bile.

Neyse ki, sohbet tekrar daha hafif konulara döndü. Toronto Üniversitesi tatilleri yakında bitecekti, bu yüzden herkes dersler yeniden başlamadan önce son planlarını yapıyordu. Eski arkadaşları Gage'i de sohbetlerine dahil ederek, şu restorana ya da bu galeriye gidip gitmediğini sordular.

Yemeğin ortasında Gage garsonu çağırdı. On dakika sonra, koyu kırmızı ve pahalı bir şişe şarap geldi. Ayrıca, kızların hemen hayran kaldığı, ustaca hazırlanmış bir peynir tabağı da vardı. Patates kızartması ve tatlı patates dilimlerine göre bir üst seviyeydi, ama abartılı değildi. Ne yaptığını çok iyi biliyordu.

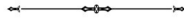
Logan kadehini Gage'e doğru kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Gage gözlerinin içine baktı. "Güzel bir gece."

Hepsi bu kadardı. Rekabet yoktu. Sadece tanıma vardı. Logan, Bea'nın neyin parçası haline geldiğini gördü. Gage de onun bunu gördüğünü gördü. Bu yeterliydi.

Bea, konuşmanın üzerinde süzülerek kendi performansını izliyordu; gülüyor, cevap veriyor, yudumluyor, gülümsüyordu. Herkesin kendisinin hangi versiyonuna baktığını bilmiyordu. Sadece o an için Gage'in en gerçek kişi gibi geldiğini biliyordu.

İki dünya arasında oturuyordu: geldiği dünya ve şimdi yanında duran, önceki dünyadan etkilenmeyen dünya.

Bea içeri girdiğinde ev sessizdi, sadece koridordaki saatin hafif tıkırtısı duyuluyordu. Paltosunun düğmelerini yavaşça çözüp karanlığa astı. Mutfakta hâlâ domates ve defne yaprağının topraksı ve canlı kokusu vardı. Ne olursa olsun, yarın daha lezzetli olacaktı.

Mutfak lambası hâlâ yanıyordu.

Babası masada oturmuş, kolları sıvamış, gözlüklerini hafifçe eğmiş, kalın bir dergi okuyordu. Eski alışkanlıktı bu; ekranda asla ciddi bir şey

okumazdı. Dirseğinin yanında, koyu renkli ve ılık bir içecek dolu bir kupa duruyordu, dokunulmamıştı.

Bea kapı eşiğinde durdu.

Başını kaldırmadı. "Geç döndün. Gage seni bıraktı mı?" Sesi derindi, hafif aksanlıydı. Ona bisikletten düşmeleri ve lise cebirini anlatan aynı ses.

"Evet. Bazı arkadaşlarımızla karşılaştık."

Sayfayı çevirdi. "İyi olanlar mı?"

Omuz silkti. "Eskileri."

Bu durum onun başını kaldırmasına neden oldu.

Odaya girdi ve karşısındaki koltuğa oturdu; eskiden okuldan sonra kıvrılıp oturduğu, geceleri o kapıdan içeri girdiğinde de üzerinden fırladığı koltuğa.

"Baba... staj gelecek hafta başlıyor," dedi ona. Sonra babasının kağıtları katlamasını izledi. Sadece bir kez, ortadan düzgün bir çizgi. "Sanırım kabul etmek istiyorum."

"Malısın."

"Bu da demek oluyor ki erken döneceğim."

O zaman onu inceledi. Gerçekten inceledi, sanki bu halini, özel dersten eve dönerken arabanın arka koltuğunda uyuyakalan kızla kıyaslamaya çalışıyordu.

"Sen her zaman doğru olanı yaptın," dedi. "Bu konuda annene benziyorsun."

Bea hafifçe gülümsedi. "Her zaman değil, baba."

İtiraz etmedi. "Sen hiçbir zaman kolay yolu seçmedin. Zor olsa bile, istediğin şey için çalıştın."

Gözleri aniden ve beklenmedik bir şekilde yandı.

Sonra, sanki bunca zamandır içinde bekliyormuş gibi, "Ama her şeyi tek başına taşımak zorunda değilsin, kızım. İki kişiye yetmek zorunda da değildin," dedi.

Hareketsiz kaldı.

"Bize şimdiden gurur duyabileceğimiz çok şey verdiniz."

Gözünden bir damla yaş süzüldü, yanağından aşağı aktı.

Anne ve babası onu kolayca dünyaya getirmişti. Ama daha sonra kardeşleri olmamıştı. Umutsuzluktan değil. Yıllarca süren tüp bebek tedavisi, adını koyamadıkları ama onun yine de hissettiği sessiz bir kalp kırıklığıyla doluydu. Bir şekilde, iki çocuk için yeterince parlamaya çalışmaya başlamıştı. İki kat daha fazla anı, iki kat daha fazla dönüm

noktasıyla boşluğu doldurmak için. Böylece geriye bakıp daha fazla çocuk sahibi olmayı dilemek zorunda kalmasınlar.

Onun bunu gördüğünü hiç bilmiyordu. Ve şimdi ona söylüyordu: onu bırakabilirdi.

"Kaybolmadın, kızım. Sadece şu an farklı bir şey istiyorsun."

Gözlerini kırpıştırdı, boğazı düğümlendi. Cevap vermedi, sadece masanın üzerinden uzandı, beş yaşındayken yorgun olduğu zamanlardaki gibi başını kollarına yasladı. Adam büyük, sıcak elini onun elinin üzerine koydu.

"Sabah annene söyle. Biraz ağlayacak. Sonra sana atıştırmalıklar hazırlamaya başlayacak."

Bea, kahkahasını kolunun içine doğru üfleyerek bastırdı.

Ayağa kalktı, kupasını aldı ve katlanmış sayfaları kenara koydu. Arkasından geçerken omzuna dokundu. "Gitmen gereken yere git. Biz burada olacağız."

Bea teşekkür etmedi. Sadece orada kaldı, çocukluğunun geçtiği mutfakın sıcaklığını içine çekti ve bundan sonra ne olacağını biliyordu.

Onu tekrar bulmuştu. İzin değil. Özgürlük. Güvence. Uçmak için cesaretlendirme.

Sadece babasının verebileceği türden bir hediye.

ALTINCI BÖLÜM

GAGE

Güneş, camdan süzülerek Gage'in ofisindeki uzun konferans masasının üzerine alçak ve altın sarısı bir ışık saçıyordu. Yerden tavana uzanan camların ötesinde, yukarıdan gözlemlenen bir krallık gibi, ufuk çizgisi uzanıyordu. İçerisi ise sadeydi: deri, krom, kontrol. Dosyalar ve klasörler düzenli sıralar halinde dizilmişti.

Arkadaşı ve sağ kolu Nathaniel West, ceketini çıkarmış bir şekilde karşısında oturuyordu. Gözleri rakamları taradı.

"Aralık istediğimden daha az," dedi Nate ekrana doğru başını sallayarak. "Kapanıştan sonra araya sıkıştırabiliriz, ama bunun için özerkliğe ihtiyacım olacak."

Gage, başını kaldırmadan, tabletindeki notu tamamlayarak, "Tamamdır," diye yanıtladı. "Arka uç sistemini önümüzdeki çeyrekte yeniden yapılandıracağız."

"İyi."

Kapı açıldı ve Victoria, cilalı zeminde topuklu ayakkabılarının çıkardığı sese aldırmadan, bir elinde tertemiz bir dosya, diğer elinde tabletiyle içeri girdi. "Son onay için hazır," dedi, odayı geçip dosyayı Gage'in soluna, imza sayfasına açık, klavyesiyle doksan derece hizalı bir şekilde yerleştirdi. "Hukuk departmanı hazır bekliyor."

"Onlara yarın halledeceğimi söyleyin," dedi Gage.

"Elbette." Victoria arkasını dönüp çıktı ve kapı kapanmadan önce tabletine bir şeyler yazdı.

Nate hafifçe geriye yaslandı. "Stajyerleri korkutuyor."

"Öyle yapmalı."

Gage telefonuna uzandı, ekranında tek bir mesaj belirdi.

BEA: İndi.

Telefonu yüzüstü yere koydu, Victoria'nın getirdiği klasörü kapattı ve ayağa kalktı.

Nate onu izledi. "Geri döndü."

Gage ceketini düzeltti, manşetini düzeltti. "Öyle."

Nate onu süzdü. "Senin onun için kaldığını bilmiyor mu?"

"Önemli mi?"

"O olacak."

Oda bir anlığına sessizliğe büründü. Duvarlardaki lambalar ve klimanın hafif uğultusu dışında hiçbir şey hareket etmiyordu.

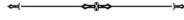
Gage'in sesi alçaktı. "Henüz hazır değil."

"Bir yıl yeterli olur mu sizce?"

Gage içini çekti. "Öyle olmak zorunda."

Nate daha fazla bir şey söylemedi. İkisi de krallığın bundan daha fazla beklemeyeceğini biliyordu. Babası da beklemezdi.

Gage anahtarlarına uzandı, Nate'e başıyla selam verdi ve dışarı çıktı.

Cam kapılar sessizce açıldı ve 819 numaralı uçuşun yolcuları yavaş yavaş dışarı çıktı.

Bea, el valiziyle içeri girdi, omuzları hafifçe gergindi. Terminalin serin havası tenine yapışmıştı; steril, parlak ışıklar, fayans üzerindeki yorgun ayak sesleri. Hareket ederken spor ayakkabıları hafifçe gıcırdadı.

UR, karşı yarımkürede yer alıyordu. Kanada'da Ocak ayı donma ve buğulanmış camlar anlamına gelirken, burada yazdı. Güneşli, yoğun sıcak, aydınlık akşama kadar uzanıyordu.

Karlı havada Noel ve Yeni Yıl büyülü geçmişti.

Sıcaklığa geri dönmek, hayata geri dönmek gibiydi.

Havaalanı, hatırladığı kadar güzeldi. Ama dikkatini çeken şey bu değildi.

O oydu.

Gage onu görmeden önce o gördü. Geniş omuzlu, çarpıcı, duruşunun dinginliğinde bile buyurgan. Koyu renk takım elbise, başında güneş gözlüğü. Bir eli cebinde, diğer eli telefonu tutuyordu.

Adımları yavaşladı. Buraya son geldiğinde, hayranlıkla gözleri fal taşı gibi açılmıştı ama geleceğin neler getireceğinden habersizdi.

Şimdi ona doğru yürüyordu. Tam oradaydı. Onu bekliyordu.

Başını kaldırdı ve onu gördü. Gözleri yüzünde, saçlarında, elbisesinin sıcaktan hafifçe vücuduna yapışmasında gezindi.

Aralarındaki son mesafeyi de geçti. Ona yeterince yaklaştığında, adam ona doğru uzandı. Bir eli belinde, diğer eli saçlarındaydı. Uzun bir süre, sanki başka hiçbir şey yokmuş gibi, geliş bölümünün ortasında öylece durdular.

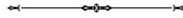
"Tekrar hoş geldin," diye fısıldadı saçlarına.

Endişelerinin son kalıntıları da yok oldu. "Teşekkürler."

"Hazır?"

Başını salladı. Sonra korumalarına bir göz atarak öne eğildi ve duymayacakları şekilde fısıldadı: "Sizinle eve gelebilir miyim?"

"Sormana hiç gerek yok." Elini belinin alt kısmına koydu. "Şifre sende."

Bea, çatı katı girişinin hemen dışında bekleyen iki adamı fark etti; alıştığı yüzlerden farklıydılar. Geceleri ekipleri değiştirmesi gerekiyordu. Bu da artık UR'da bile güvenliğinin yirmi dört saat kesintisiz olduğu anlamına geliyordu.

Sadece bir ay içinde ne kadar çok şeyin değiştiğini hatırlatan bir başka örnek.

Gage şifreyi girdi, sonra kapıyı iterek açtı. Temiz ahşap zeminler gün ışığının son ışınlarını yakalıyordu. Spor ayakkabılarını çıkardı, düzgünce

bankın yanına koydu ve geniş oturma odasına geçti; Northgate, hatırladığı kadar keskin ve nefes kesici bir şekilde camın ötesine uzanıyordu.

Valizini ve bavullarını içeri çekerken ve kapıyı kapatırken, "Aç mısın?" diye sordu.

"Yemek mi pişirdin?" diye sordu, wok tavaında pişirilmiş bir şeyin kokusunu alarak gülümseyerek.

"Bu sefer olmaz. Sipariş verdim."

O sırada mutfak adasının çoktan hazırlanmış olduğunu fark etti. Tabaklar, çatal bıçaklar, özenle katlanmış keten peçeteler. Ofisinin yakınındaki sevdiği yerden getirilmiş Tayland yemekleri. Bir sürahi su, dilimlenmiş narenciye, üstünde kıvrılmış nane yaprakları.

Kapıya bırakılmak yerine tabağa nasıl konulduğunu bilmiyordu. Belki asistanı Victoria'ydı. Ya da Gage'in hayatının saat gibi işlemesini sağlayan sessiz bir sihirdi her neyse.

Koltuklara oturduklarında bir bacağını altına katladı ve şimdi gerçek bir açlıkla erişmeleri çeviriyordu. Ekonomi sınıfında asla yemeklere dokunmazdı. Ve Gage'in onu üst sınıfa yükseltme teklifini prensip gereği iki kez reddetmişti.

"Sen bu restorani bile sevmiyorsun." Çatalıyla işaret etti.

"Biliyorum"—başını kaldırmadan bardağını yeniden doldurdu—"ama sen biliyorsun."

Bea, bir tabak Pad Thai yüzünden kendini kötü hissetmemeliydi, ama yine de göğsünde bir sıcaklık yayıldı. Kendini ona bakarken buldu, kendi masasında bile, her lokmada inceliğinin nasıl da ona yapıştığını fark etti. Daha azı olmayı bilmeyen bir adam. Ve yine de, en sevdiği paket servisi hatırlamıştı.

Tabakları kaldırdıktan sonra Bea pencereye doğru yürüdü. Şehrin üzerine alacakaranlık çöküyordu, gökyüzü yavaş yavaş ışıklarla aydınlanıyordu.

Gerindi, kollarını başının üzerine kaldırdı. "Düşunuzu kullanabilir miyim?"

"Havlular temiz. Eşyalarınızın hepsi yerinde."

Banyo tanıdıktı. Makyaj masasının üzerinde, Mayfield Hall'daki dairesinde normalde bulundurduğuyla aynı olan cilt bakım ürünleri diziliydi.

Gage, geçen yıl çatı katını eşyalarla donatmıştı, böylece kadın kendini evinde gibi hissedebilsin diye.

Yağmur duşunun içine girdi, suyun uçuş yorgunluğunu ve Toronto'nun soğuşunu temizlemesine izin verdi. İşini bitirdikten sonra saçlarını kuruttu, ardından el çantasını açtı ve uçuş öncesinde hazırladığı küçük kutuyu çıkardı.

İçinde lacivert ipek vardı. Birinci ay dönümlerinde ona hediye ettiği pijamasıydı. Önünde zarif düğmeler vardı. Cebinde BC harfleri işlenmişti. Giydi. İpek, tenine anında serinlik verdi, su ve anı gibi yapıştı kaldı. Dizinin ortasına kadar gelen etek ucunu düzeltti, sonra sessiz çatı katında sessizce ilerledi.

Hâlâ oturma odasındaydı, gözleri kapalı, elinde küçük bir bardakla arkaya yaslanmıştı. Kadın karşısına gelene kadar gözlerini açmadı.

Bakışları onu baştan aşağı süzdü; çıplak bacakları, yeni yıkanmış saçları ve ona verdiği bir şeye sarınmış hali.

Gage bunun ne olduğunu anladı: bir geri dönüş. Çenesi kasıldı. Bardağı yere koydu. Ayağa kalktı.

Sesi sessizliği bozdu. "Artık bunu giymenin ne anlama geldiğini biliyorsun."

Boğazı düğümlendi. "Evet."

İpek yumuşaktı. Ama mesaj yumuşak değildi.

Gage, nefesini tutabilmek için onu bir an daha izledi. Elini uzatarak yatak odasına doğru döndü. Kadın da onu takip etti.

Çarşafı sırtına serinlik veriyordu.

Bea sersemlemiş bir halde tavana baktı. Uykuya daldığını zar zor hatırlıyordu. Kasları hâlâ ağrıyordu, alt kısımları hassas ve ağrılıydı.

Gage çoktan kalkmıştı, kusursuzca giyinmişti. Elinde espressosuyla pencerenin yanındaki koltuğa oturdu. Kravatı omzuna asılıydı.

Gözleri buluştu. Daha doğrusu, onun gözleri onun gözleriyle buluştu. Akşamın sonucundan çok memnunmuş gibi, ağzında tatmin olmuş bir ifadeyle bir yudum daha aldı.

Belki de bu yüzden, ona günaydın bile demeden önce, "Kalacak bir yer buldum" dedi.

Bu, bambaşka bir tür ilgi çekti. "Hım?"

Bea saçlarını yüzünden çekti ve çarşafı da sürükleyerek doğruldu. "Nico'nun ailesinin bir havuz evi var. Annesi teklif etti."

Nico on altı yaşındaydı ve Bea onunla tanıştığında akademik olarak dışlanmaya bir sınav uzaklıktaydı. İsviçre'deki yatılı okul bekleme listesindeydi. Tehditlerin, atıştırmalıkların ve amansız teşvikin stratejik bir karışımıyla Bea onu uçurumun kenarından geri çekmişti. Ondan önce yarım düzine özel öğretmen değiştirmişti. Annesi şimdi Bea'ye çok iyi davranıyordu.

Gage bardağını yere bıraktı. "Burada kalmak istemezsin."

"Seninle birlikte yaşamak istemiyorum," diye açıkladı. "Görünüş hâlâ önemli. Alan da öyle."

"Benimle birlikte yaşamazsın. Çalışırken burada kalırsın. Bu lojistik bir durum."

"Nico's, iş yerime yürüme mesafesinde," diye belirtti. "Ve size de."

Son cümle yumuşak bir tonda söylenmemişti. Ama öyle oldu. Ve o da bunu duydu.

Gözleri kısılmadı ama içlerinde bir gerginlik hissetti. "Anlıyorum."

Bea pijamasına uzandı ve onu zırh gibi giydi. "Yakınında olmamı isteyeceğini tahmin etmiştim."

"Seni burada istiyorum."

Başını salladı ve yataktan kalktı. Yaklaştı, sonra da yanlamasına kucağına oturdu.

"Yürüme mesafesinde olsa nasıl olur?" diye sordu, adam kollarını hafifçe kadının etrafına sararken. "Böylece ikimiz de istediğimizi elde etmiş oluruz, değil mi?"

Burnundan hafifçe nefes verdi, neredeyse eğleniyordu.

O bunu gördü. Ona istediğini vererek -yakınlığını, günlük iletişimin ritmini- ama ona zaferi vermeden ne yaptığını.

"Bunu iyice düşünmüşsün," diye mırıldandı.

"Evet." Kravatını parmaklarının arasından geçirip, o onu izlerken bağladı. Zafer dolu küçük gülümsemesinin yüzüne yansımaya engel olamadı.

"Fena değil, tatlım," dedi. Sonra eğilip onu öptü.

Bunun, onun kendisini alt ettiğini kabul etmeye en çok yaklaştığı an olduğunu biliyordu.

YEDİNCİ BÖLÜM

İki hafta geçmişti ve Bea bir düzen bulmuştu. Erken alarmlar, uyarı gibi tıslayan kahve makinesinden gelen kahve, Nico'nun havuz evinden Northgate'deki ofisine yirmi iki dakikalık yürüyüş.

Ofis beklenenden daha soğuktu, parlak ama steril bir havası vardı; yüksek riskli yerlerde genellikle böyledir. Bea'nın kapısı yoktu, unvanı da yoktu. Ama üzerinde rozeti takılı bir masa, çalışan bir giriş sistemi ve çoktan kendisine ait olduğuna karar verdiği bir kupanın bulunduğu bir mola odası vardı.

İlk birkaç gün, insanların bakışlarını yakalamıştı. Merak. Buraya nasıl geldiğini sormamışlardı. Eminim herkes kiminle çıktığını biliyordu. Çalışmak için mi yoksa gezmek için mi burada olduğunu görmek için bekliyorlardı.

Birinci haftanın sonunda, amiri onu şirket içi görüşmelere dahil etmeye başlamıştı. İkinci haftanın başında ise, kendisinden istenmeden özetler hazırlayıp gönderiyordu. Ortam ne kadar yabancı olsa da, tempoya ayak uydurmayı öğreniyordu.

Ve o da çok sevdi.

Her saat başı değil. Her toplantıda değil. Ama yapabileceğini bilmediği bir şeyi bitirmenin, şımartılmanın değil, sadece dahil edilmenin verdiği sessiz coşku, günlerin hızla geçmesini sağlıyordu.

Bir yere doğru ilerliyordu. Ekibi artık matematiksel hesaplamalarını iki kez kontrol etmeyi bırakmıştı. Bugün, amiri ona hiçbir uyarı, hiçbir açıklama yapmadan, sadece "Bir dene bakalım" diyerek canlı bir proje verdi.

Onu Gage'in çatı katındaki dairesine de getirdi. Dizüstü bilgisayarını mutfak tezgahında, etrafı notlarla dolu çıktılar ve neredeyse boş bir bardak gazlı suyla çevrili halde parlıyordu.

Gage, yanındaki mutfak adasına yaslandı; ince bir Fransızca kelime kartı destesi dirseğinin dibinde düzgünce seriliydi.

Bea ekranını ona doğru çevirdi. "İnmiyor."

Ona şöyle bir göz atmadı bile. "Veri sunuyorsunuz, karar değil."

"Bu bir pazar analizi."

"Bu sadece gürültü. Sonuç olarak ne diyorsunuz?"

Dudaklarını ısırdı. "Pazarlama harcamalarımızı B çözümüne yönlendirmeliyiz."

"Öyleyse bununla başlayın. Geri kalan her şey yedek plan olsun."

"Bu beşinci slayt."

"Sorun işte burada," dedi Gage. Bir kartı çevirdi, kelimeyi kendi kendine mırıldandı ve yere koydu. Bea bir an onu izledi, dikkati dağılmıştı.

Gage'in, ona yanlış olduğunu söylerken bir yandan da Fransızca çalışmasına şaşmamalı. Eğer bu bir mesajlaşma grubu olsaydı, tam o anda ifadesiz yüz emojisini koyardı.

"Önce cevapla başlamamı mı istiyorsun?" diye sordu. "Ya yanlışsam?"

"Yanılmadığınızdan emin olun," dedi basitçe, kartları düzgün bir şekilde bir araya toplarken. "Çoğu insan kendini korumak için her şeyi sunar. Bunu yapmayın. Kazanmak için sunun."

Bea ona baktı. Ekranından yansıyan ışık çenesinin kenarına vurdu. Hiç çaba bile göstermiyordu. Sadece orada durmuş, sunumunu sanki yüzlerce kez daha iyi takım elbiseler içinde, daha büyük odalarda, kendisinden iki kat daha yaşlı insanların önünde yapmış gibi eleştiriyordu. Çünkü gerçekten de yapmıştı.

Bu biraz sinir bozucuydu. Ve inanılmaz derecede sıcaktı.

Gage düş alırken o da terasında çalışıyordu. 'Seçenekleri sunmak'tan ziyade 'kazanmak için sunmak' çok daha net bir hedefti. Zaten onun sayesinde işinin daha iyi olduğunu biliyordu.

Geri döndüğünde, kadının yazdırdığı belgelerden birini eline aldı. Kadın, adamın gözlerinin sayfa üzerinde nasıl gezindiğini izledi. Sayfayı şöyle bir gözden geçirmede. Tamamen özünsedi.

"Hep böyle miydin?" diye sordu.

"Ne gibi?" dedi, okumaya devam ederken.

"Yeterli. Güvenilir."

Omuz silkerek, "Her zaman değil," dedi.

"Ciddi bir soru..." G z göze gelene kadar bekledi. "Bir insan nasıl Gage King'e dönüşür?"

"Hangi versiyonu istersiniz,  zeti mi yoksa gerçeği mi?"

"Hangisini çoğu insana vermezseniz onu tercih edin."

Kağıdı yere koydu ve sayfayı d zle tirmek için bir kez eliyle üzerinden geçti. "Babam beni King Global'deki genel kurul toplantısına ilk götürdüğünde on iki ya ındaydım."

Onu gözünde canlandırdı: ufak tefek, sessiz, toplantı masasında garip duran biri. "Ne yaptın?"

"Notlar aldı. Sayıları ezberledi. Tabloyu evde yeniden oluşturdu. Her hücreyi kontrol etti." Bir an duraksadı. "Hatalar yaptım."

"Ve?"

"Doğru yapana kadar uyumama izin vermedi."

Bu sefer, neredeyse ergenliğe yeni girmiş bir çocuğun bütün gece elektronik tablo üzerinde çalıştığını hayal etmeye çalıştı. "King Global'de ne zaman çalışmaya ba ladın?"

"On dört. Nate de  yle. Yaz tatilleri. Kış tatilleri. Okuldan sonra. PlayStation yok. Sadece iskambil kağıtları, titiz çalışma ve yetişkin erkeklerin sermaye için yalvarışını izlemek."

"Ama ikiniz de lisedeydiniz," diye haykırdı.

"Anlaşmalar yaptım. Matematik  devlerimi yaptım. Annemle sosyal ortamlarda bulundum."

"Peki ya ordu?"

"Zorunlu. Kısayol yok."

"Kral için bile mi değil?" diye takıldı.

"Herkes için değil."

Birleşik Arap Emirlikleri'nde her erkek    yıl zorunlu askerlik eğitimi alıyordu; bu, gelişmiş dünyadaki en uzun s reydi. Bunun    nedeni vardı: koruma, denge ve kültür. Bu kadar müreffeh bir ülke için savunma pazarlık konusu değildi. Askerlik hizmeti genç kadınlara da gelişme alanı sağlıyordu. Oranın bu kadar dengesiz olduğu bir yerde, bu denge  arttı. Ve    yıl sonra, eskiden tanıdıkları erkekler askerlikten döndüler: daha güçlü, daha zeki, daha disiplinli.

Kulağa sosyal bir deney gibi geldi, ama değildi. Ve en azından UR'de i e yaradı.

Kadın merakla  ne eğildi. "Sen ve Nate askerlikte ne i  yapıyordunuz?"

“Ateş etmeyi öğrenmenin yanı sıra?” Bir yudum su içti. “Stratejik rotasyonlar. Savunma planlaması. Komuta brifinglerini yakından takip ettim, bir yılını Bakanlıkta geçirdim. Ne zaman konuşmam gerektiğini, ne zaman konuşmamam gerektiğini öğrendim.”

"Yani orada bile, küresel kral için şekillendiriliyordunuz," diye tahmin yürüttü.

Gage, pragmatik bir şekilde, "Sayıları öğrenmiyorsak, gücü öğreniyorduk," dedi. "Babalarımız bunun böyle olmasını sağladı."

“Ve sonra St. Ives.”

“Birinci sınıfta canlı portföylerimiz oldu. Satın almalar yapmaya başladık,” dedi, dil kartlarını tekrar karıştırırken. Üzerinde “débutant” yazan bir kart buldu ve masaya yüzü yukarı bakacak şekilde koydu. “Bir keresinde sınavlar yüzünden dikkatimiz dağıldığı için on beş milyon kaybettik. Bu bir daha asla tekrarlanmadı.”

Bea onu inceledi. On yıllar boyunca şekillendirilmişti; pürüzlü kenarları zımparalanmış, yumuşak kısımları çeliğe dönüştürülmüştü. Onun kaykayının platformunu ve kalp atışını aynı anda devre dışı bırakabilecek türden bir adamdı.

Adı, gemisi ve yüküydü. Ona hayran kalmamak imkansızdı.

“Anne baban,” dedi usulca, “seni iyi hazırlamışlar.” Sözleri orada öylece kaldı. Doğru. Ama yeterince güçlü de değildi.

Cevap vermesi biraz zaman aldı. "Mesele beni mutlu etmek değildi. Mesele, bundan sonra gelecek olanın üstesinden gelebilmemi sağlamaktı."

Toplantı odası, Gage'in binasındaki odalardan daha küçüktü. Yine de, açık dizüstü bilgisayarların ve pahalı kalemelerin sessiz uğultusuyla dolu, büyük ve heybetli bir havası vardı. Ekibi çoktan toplanmıştı: üç analist, amiri ve Bea'ye ilgisizce bakan iki stajyer.

Bir iki nefes aldı, sonra başladı. "Önümüzdeki çeyreğin pazarlama harcamalarını B Çözümüne kaydırmayı öneriyorum," dedi Bea, ilk slayta tıklayarak. "Veriler, bunun temel tahminlerin yüzde sekiz üzerinde performans gösterdiğini ve yeniden tahsisle, daha zayıf olduğumuz

bölgelerden birinde marka görünürlüğümüzü ikiye katlayabileceğimizi gösteriyor."

Analistlerden biri, bej rengi bir blazer ceket giymiş, şık görünümlü bir kadın, kalemini tıklattı. "Görünürlük ölçütüyle ilgili kaynağınız nedir?"

Bea slaytları ileri sardı. "Dördüncü slayt. Geçen çeyreğin kampanya takibi ve duygu analizi sonuçlarına dayanarak, hem tüketici hem de toptancı yanıtlarını dahil ettim." Duraksadı. "Tam sayfalar ekte."

Kadın başını sallamadı, sadece not defterindeki bir şeyin altını çizdi.

Amiri dudaklarını büzdü, sonra diğerlerine baktı. "Fena değil."

Bir başka analist homurdandı: "Beklediğimden daha fazla."

Bea tam içini rahatlatmak üzereydi. Ancak son slaytına geçmek üzereyken, kapıya en yakın oturan adam—Dev, kıdemli analist, pahalı saat takan, "stajyerlerin ilk deneyimlerini kazandıran" kişi olarak bilinen—dizüstü bilgisayarını sessiz bir tık sesiyle kapattı.

"Özür dilerim. Bir saniye geriye dönebilir miyiz?" Sesi yumuşaktı. Ama ifadesi öyle değildi. "Çözüm B'nin görünürlüğü artırdığını söylediniz. Ama görünürlük dönüşüm anlamına gelmez. Dolayısıyla, hedefleri değiştirmeyi önermiyorsanız, bunun bir avantajını göremiyorum."

Bea'nın beyni karıştı. "Hedefleri değiştirmiyorum," dedi, sesi omurgasından daha sakın çıkıyordu. "Görünürlük nihai hedef değil, ancak bu bölgede en acil engel bu. Dönüşüm gerçekleşmeden önce farkındalığın artması gerekiyor. Bunu tek başına bir ölçüt olarak değil, iki aşamalı bir oyun olarak ele alıyoruz."

Dev, etkilenmemiş bir şekilde arkasına yaslandı. "Ve bu ilişkinin geçerli olduğundan emin misin?"

Bea tekrar tıkladı. Kalp atışları hızlandı. "On bir ila on dört. Sayfalar. Bunu bir kontrol grubuyla karşılaştırdık ve trendi belirlemek için karşılaştırmalı piyasaları kullandık." Derin bir nefes aldı. "Mükemmel değil, ancak güven aralığı sektör ortalamasının üzerinde."

Uzun bir sessizlikten sonra Dev burnundan nefes verdi. Lokmasını bitirmiş gibiydi ve bir daha yemeye ihtiyacı yoktu.

"Pekala." Tam olarak başını sallamadı. Daha çok pes etti.

O zaman gerçekten derin bir nefes aldı.

Toplantı bittiğinde ve herkes konferans salonundan çıktığında, göğsünde kalan adrenalinle bir uğultu vardı. Boğulmamıştı. Sınanmıştı. Ve son anda da dayanmıştı.

Kimse alkışlamadı, ama kimse de parçalamadı. Bu mekânda bu, övgü anlamına geliyordu.

Asansör zili çaldığında masasına doğru yarı yoldaydı. Bea yukarı baktı ve olduğu yerde donup kaldı. Anında yüzündeki sıcaklık kayboldu.

Bütün şehirlerdeki, bütün dünyadaki tüm içki mekanları arasında, Catherine Vale benimkine girdi.

Saçları düzgün bir atkuyruğu şeklinde toplanmış, krem rengi çiçekli bluzu Oxford mavisi pantolonunun içine sokulmuş, topuklu ayakkabıları ise iz bırakacak kadar sivriydi. Bakışları yeri taradı, belli ki Bea'yı görmeyi beklemiyordu.

Şaşkınlık anı gerçektir. Kontrol altındaydı. Ardından, hafif de olsa hissedilen bir sinirlilik geldi. Sonunda da gülümseme. Sanki bıçağın nereye saplanacağına önceden karar vermiş bir kadın gibi.

Catherine masasına yaklaşırken, "Şey," dedi. "Sizi burada göreceğimi beklemiyordum."

"Avrupa'da falan olacağını sanıyordum," dedi Bea, sıkılmış gibi yapmaya çalışarak.

"Hayır, Noel'i Gage'in evinde geçirdim," dedi Catherine imalı bir şekilde. "Tüm yaz Toronto'da olacağını sanıyordum."

"Öyleydin. Plan değişti."

"Staj mı?"

"Hım."

"Ne kadar girişimci bir yaklaşım," diye düşündü Catherine. "Bu dönem stajyer alacaklarını bilmiyordum."

Bea omuz silkti.

Catherine'in gülüşü hafif ve yapmacıktı. "Elbette. Bazı yollar, bağlantınız olduğunda daha kolay açılır."

Bea'nın omurgası dikleşti. "Kolay yolların ne demek olduğunu çok iyi biliyorsun," dedi. "Sen de öyle bir yolda doğdun."

Gülümseme hafifçe soldu.

Bea, etraflarındaki herkesin nasıl hareketsiz kaldığını fark etti. Artık kimse yazı yazmıyordu bile.

Catherine'in gözleri, Bea'nın çıktığı konferans salonuna doğru kaydı. "Müşteri bilgilendirmesi mi?"

"Sunum yapıyordum."

"Ah." Catherine başını yana eğdi. "Sanırım senin yerinde olsaydım, ait olduğumu kanıtlamak için ben de aynı derecede istekli olurum."

Bea fikrinden vazgeçmedi. "İşler yolunda gitti gibi görünüyor."

"Eminim öyledir," diye onayladı Catherine. "Çoğu stajyer sadece gözlem yapar. Ama öte yandan, çoğu stajyerin kaybedeceği bir şey vardır."

Bea cevap vermedi.

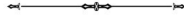
"Burada ne kadar süredir bulunuyorsunuz, iki hafta mı?"

"Biraz daha."

"Bu tür bir özgüvene hayranım," dedi sakın bir şekilde. "Doğrudan konuya atılıyor. Ben yıllarca konuşabilmek için güvenilirlik kazanmakla uğraştım." Sonra Catherine arkasını döndü, çıkarken köşedeki iki analistin yanından geçti. "Ona nazik davranın," diye mırıldandı tatlı bir ses tonuyla. "Eminim elinden gelenin en iyisini yapıyor."

Bea cevap vermeye tenezzül etmedi. Catherine'in kılıcının ucunda daha önce birçok kez bulunmuştu. Galalarda, plajda, geçen yılki Kış Yelken Yarışında. Ama bu... her zamankinden farklıydı.

Catherine sarsılmıştı. Sarsılmış demek tehdit altında hissetmek demekti, bu da muhtemelen Bea'nın doğru bir şey yaptığı anlamına geliyordu. Belki de yapmaması gereken tek şeyi yapmıştı: geri dönmüştü. Gage'in yanına.

Ekran bir kez yanıp söndü, ardından Toronto'nun grenli ışığında Claire'in görüntüsü belirdi.

Claire yatağında bağdaş kurmuş oturuyordu, saçları dağınık bir topuzdu, bir AirPods kulağındaydı. "Bana her şeyi anlat. Gage'den başla, sinir krizinle bitir. Hadi bakalım."

Bea bacaklarını kanepenin üzerine altına kıvırdı. "Ortada bir çöküş yok."

Claire gözlerini kısarak sordu: "Demek ki çok başarılısın? Harika gidiyorsun? Stajdan çok memnun musun?"

"Öyleydim."

Claire el kol hareketleriyle onu devam etmeye teşvik etti.

"Yani, ilk başta her şey yolundaydı. Gergindim ama takımım iyiydi. Artık bana her 'güverte' dendiğinde ağlayacakmışım gibi davranmayı bıraktılar. İyi gidiyordum."

“Peki ya şimdi?”

"Catherine Vale benim firmamda danışmanlık yapıyor," diye mırıldandı Bea.

Claire daha dik oturdu. "İmkânsız."

“İçeri girdiğinde sanki buranın sahibiymiş gibi davranıyor. Her ne zaman düzgün bir şey yaptığımı düşünsem, o kendine has sesiyle ortaya çıkıyor—”

"—balın içine sarılmış zehir gibi mi?"

"Evet!"

Claire kıkırdadı. "Bu dramayı özlemişim."

"Gülümseyip başımı yana eğiyor, sanki iltifat ediyormuş gibi, ama aslında 'Buraya ait değilsin ve senden nefret ediyorum' demek istiyor."

"Ve işin en kötü yanı, herkes onun ne ima ettiğini biliyor. Ama kimse bir şey söylemiyor."

“Aynen öyle,” diye inledi Bea. “Ve onu eleştiremem, çünkü eleştirirsem hassas davrandığımı veya aşırı tepki verdiğimi söyleyecek. Sanki yanlış anlayan benmişim gibi.”

"Aman Tanrım, bu işte o kadar iyi ki, onu tokatlamak istiyorum."

Bea yorgun bir kahkaha attı. "Grafiklerimin 'sezgisel' olduğunu söyledi."

"HAYIR."

"Birinin doğruluktan ziyade sezgisine güvenmesini görmek ferahlatıcı."

"O cadı."

"Bana niteliksiz olduğumu söylemiyor. Beni bir yardım vakası olarak nitelendiriyor. Sanki ancak güçlü biri beni içeri alırsa yerim varmış gibi."

“Yok artık, Beya Slaya.” Claire öne eğildi. “Sadece bu yaz Kanada'da olman gerekiyordu. Kendini Bayan Gage King olarak yeniden markalaştırmak için önünde koca bir fırsat olduğunu düşünüyordu.”

Bea iç çekti. "İki haftadan biraz daha az bir sürem kaldı ve sanki başa dönmüş gibiyim. Herkesin gördüğü tek şey yine Gage'in kız arkadaşı."

Claire, üzerinde "Dünyanın En İyi Baristası" yazan bir kupadan bir yudum aldı.

Gage ne diyor?

“Hiçbir şey. O bilmiyor.”

Claire'in ağzı önce açıldı, sonra kapandı, sonra tekrar açıldı. "Ciddi misin? Hâlâ mı? Neden olmasın?"

“O bir aile dostumuz. Aileleri de yakın. Kendimi güvensiz, kıskanç ya da başka bir kız hakkında sızlanıyormuş gibi göstermek istemiyorum.”

Claire, "Mızmızlanmıyorsun," dedi soğukkanlılıkla. "Ona söylüyorsun ki, o da bununla başa çıkabilsin."

“Her şeyi benim için halledemez, Claire Bear.” Gözlerini kapattı. “Eğer bunu benim için yapmasını istemem gerekiyorsa, belki de gerçekten buraya ait değilimdir.”

Claire'in ağzı, küfretnemeye çalışıyormuş gibi büzüldü. "Anlıyorum. Ama senin için onun bluzuna bir şey dökmek üzere orada olamamak beni kahrediyor. Kurumuş bir beyaz tahta kaleminin insan versiyonu gibi. İşe yaramaz, ama yine de her yere iz bırakıyor."

Bea güçsüzce güldü ama göğsündeki düğüm çözülmemişti. "Bana sanki ziyaretçiymişim gibi hissettirme konusunda eşsiz bir yeteneği var."

"Lütfen. Eğer siz misafîrseniz, bu onu ne yapıyor? Balayı olmadığını unutan Airbnb ev sahibi mi?"

Bea homurdandı.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Stajının başlangıcından beri Bea, neredeyse her gün Gage ile öğle yemeği yiyordu. Çok gösterişli bir şey değildi; Gage onun gününün nasıl geçtiğini sorarken ofisinde suşi, salata, sandviç yiyorlardı.

O öğle yemeklerini seviyordu. Yemek yerken karşısında oturup, çok daha büyük işlerle uğraşmasına rağmen hikâyelerini eğlenerek dinlemesini seviyordu. Sadece onun yanında olmanın verdiği hissi seviyordu.

Ama Catherine ofisine girdiğinden beri Bea bahaneler uydurmaya başlamıştı. Bundan gurur duymuyordu. Gage'in karşısında oturup her şey yolundaymış gibi davranmak zordu. Catherine'in sözleri hâlâ içini kemirmiyormuş gibi yapmak...

Bugün gelen son yorum şuydu: "İçgüdülerinizle çalışmanız çok hoş. Çok... doğal."

İlham verici değil. Orijinal değil. 'Filtresiz.' Sanki çalışmaları hizmet etmek için fazla bulanıklıymış gibi.

Bunu iki iş arkadaşının ve Bea'nın amirinin önünde, gülümseyerek söylemişti. İğne gibi saplanmıştı. Acıtacak kadar keskin, ama hayal etmiş gibi davranacak kadar da küçüktü.

Hava alması gerekiyordu.

Kadın, takım elbiseli ve topuklu ayakkabılı insanların arasından sıyrılıp Temple Row'un hemen yanındaki parka doğru karşıya geçti.

Daha önce hiç ayak basmadığı bu yer, konferans görüşmeleri arasında beş kilometre koşan türden insanlar için özel olarak inşa edilmişti; ancak kenarında banklar vardı. Gölge. Alan. Ve en önemlisi, kendini kanıtlamaya çalışırken onu izleyen kimse yoktu.

Keşke arkadaşı Lillian Clarke ile konuşabilseydi; o da burslu öğrenciydi, gözlemciydi, tam da açıklamaya ihtiyaç duymayacak türden bir dışlanmış kişiydi. Ya da Gage'in kuzeni ve Bea'nın ev arkadaşı Georgina Ashcroft ile; onu güldürmek için mutlaka çok uçuk bir şey söylerdi.

Burada olan ama Gage olmayan biri. Onu tamir etmek zorunda olmayan, sadece yanına oturup dertleşebilecek biri.

Boş bir bank buldu. İlerideki yolda koşucular birbiri ardına hızla geçip gittiler. Onları neredeyse hiç fark etmedi. Ta ki gözleri tanıdık birine takılana kadar.

Rafael Griffin.

Onu tanımamak mümkün değildi. Özellikle de son hızla, sanki kendisine kan borçlu bir şeyin peşinden koşuyormuş gibi asfaltı yırtarcasına ilerlerken.

Üzerinde nemli ve vücuduna yapışan koyu renk bir spor tişörtü vardı; bu tişört, gösteriştense değil, güçten şekillenmiş bir vücudu ortaya çıkarıyordu. Hız, dövüş ve kadın beyninde kendiliğinden beliren uygunsuz fantezilerin başrolünde oynamak için yaratılmıştı.

Bir sonraki turunda onu gördü. Gözleri onun gözlerine kilitlendi ve bir daha ayırmadı. Rotasını değiştirdi, ama o kadar ince bir şekilde ki sanki başından beri ona doğru gidiyormuş gibiydi.

Kadın, etkilenmemiş gibi görünmeyi hatırlamadan önce adam birkaç metre önündeydi.

"Küçük Bea," dedi, yavaşlayıp avlanmaya başlarken bir kulaklığını çıkarıp çıkardı, kaslı ön kolu bastırılmış bir güçle kasıldı. Keskin çeneli, temiz tıraşlı, tam bir simetri. "Northgate'e geri döndüm."

O lakap. Kesinlikle onu rahatsız etmeyen lakap.

Nefes alışverişi hızlanmıştı, her zerresi canlıydı; teni parıltıyor, göğsü kabarıyor, fırın gibi ısı yayıyordu. Sanki çok yakına gelip de eritecekmişsiniz gibi.

Kalp atışları düzensizleşti. "Hey."

"Ne zaman geri döndün?"

"Üç hafta önce."

"Ve ben seni ancak şimdi mi görüyorum?"

Omuz silkmeye çalıştı. "Saklanıyordum gibi bir durum yok."

"Sanırım değil."

Kollarını kavuşturdu. "Neredeydin bunca zamandır?"

Bu, hafiften çarpık, anlamlı bir gülümsemeye neden oldu. Güneşin altında kendini çok sıcak hissetmesine sebep oldu. "Neden, beni mi arıyordun?"

Cevap vermemesi gerektiğini biliyordu.

Saatine baktı. "Yemek yedin mi?"

"Şey, ben şöyle diyecektim—"

"Güzel." Zaten dönmeye başlamıştı. "Hadi gel. Seni iyi yere götüreceğim."

"Evet" cevabını beklemedi. Sanki her şey çoktan kararlaştırılmış gibi yürüdü. Daha da kötüsü, kadın da ayağa kalkıp onu takip etti.

İki blok ve birkaç dönüşten sonra, iki yüksek binanın arasına sıkışmış, yıpranmış, gümüş renkli bir seyyar yemek arabasına ulaştılar. Tentesi solmuş yeşildi. Havalandırma deliklerinden buhar yükseliyordu. Hava kızarmış yağ ve sarımsak kokuyordu.

Bu ara sokakta çok fazla yaz geçirdiği için, onu hafifçe yamuk duran alüminyum bir masaya doğru yönlendirdi.

"Burası iyi yer mi?" diye kıkırdadı.

Kesinlikle Gage'in tarzına uygun bir lokanta değil.

Rafael, "Oturun," diye talimat verdi ve ardından sipariş vermeye gitti.

Sandalyenin ağırlığını taşıyabileceğine tam olarak güvenmediği için dikkatlice oturdu.

Rafael geri dönerken, önlerine iki şişe su ve bir yığın peçete bırakarak, "Yorgun görünüyorsunuz," dedi.

Şişesini açtı, bir yudum aldı ve yüzünü buruşturdu. "Teşekkürler."

"Kötü görüldüğünü söylemedim."

Yemekleri geldi; mayoneze bulanmış kalın kesilmiş patates kızartmaları, metal kapların içinde dengede duran kağıt külahlarda altın rengi kroketler. Rafael, sanki rutin bir işmiş gibi, her zaman sirke ve sıcak kokan ara sokaklarda onu doyuruyormuş gibi, yemekleri ona doğru itti.

Ona baktı, sonra da ona baktı. "Buraya sık sık gelir misiniz?"

"Zevkimin beş yıldızlı olmamasına şaşırdınız mı?"

"Hayır. Sadece böyle yiyip yine de böyle görünebileceğinizi söylüyorum."

Onun yeşil gözleri parladı, ima ettiği şey karşısında gözlerinin kenarları kıvrıldı.

Yanakları kızardı. Sonra daha da kızardı. Muhtemelen bir yük gibi parlıyordu. Yarı bıkınlık, yarı utançtan.

O anın bir saniye daha uzamasına izin verdi. "Bir tane dene."

Bir patates kızartması aldı, ısırdı. Dişlerinin arasında paramparça oldu, çıtır çıtır, altın sarısı, mayonezin serinliğine karşı koyabilecek kadar yoğun. Tuz, ısı ve krema, neredeyse edepsizce hissettiren mükemmel bir lokmada bir araya geldi. Gözleri istemsizce, sadece bir anlığına kapandı.

"Vay."

Gözlerini tekrar açtığında, adam onu izliyordu. Elini içeceğine uzattı, bunu daha çok ellerine yapacak bir şey vermek için yaptı.

"Sizi buraya ilk kimin getirdiğini unutmayın," dedi, kalın sesi bir oktav alçalarak.

Bea, aynı kaplardan yemek paylaşırlarken rahatlamaya çalıştı. Sokak hareketlilikle doluydu. İnsanlar geçip gidiyor, rüzgar peçetelerini uçuruyordu. İki sokak ötede bir araba kornası çalıyordu. Manzara hiç de kışkırtıcı ya da romantik değildi.

Yine de durum hâlâ... güvensiz hissettiriyordu. Gage'i düşündü. Şimdi masasında oturmuş, yemek yerken sözleşmeleri inceliyor olurdu. Muhtemelen bundan hoşlanmazdı.

Bir süre sonra Rafael, "Staj nasıl gidiyor?" diye sordu.

Daldırma hareketini yarıda kesti. "Staj yaptığımı nereden bildiniz?"

Cevap vermedi. Zaten ondan bir cevap beklemiyordu. Rafael bir Griffin'di. Bu da temelde Gage ile aynı bağlantılara sahip olduğu anlamına geliyordu.

"Sorun yok," diye geçiştirdi.

Kaşını kaldırdı.

"Hiçbir şey..." Boğazını temizledi. "...hiçbir şey."

"Yine de söyle."

"Bu aptalca."

"Yine de söyle."

Gereğinden uzun süre bir patates kızartmasına üfledi. Keskin bir nefes verdi. "Ofiste biri var. Bir danışman." Patates kızartmasını iki kez mayoneze batırdı. "Bana ait olmadığımı hissettirme konusunda bir yeteneği var. Ama aynı zamanda bana destek oluyormuş gibi gülümsüyor."

Rafael arkasına yaslandı ve onun devam etmesini bekledi.

"Her şey yolundaydı. Ta ki o gelene kadar. Şimdi yaptığım her şey bir yorumla birlikte geliyor."

"Ne gibi?"

“Saçma sapan şeyler. ‘Çok ilginç sorular soruyorsunuz... çoğu insanın yüksek sesle sormaya cesaret edemediği türden sorular.’ Ya da, ‘Davanızı savunmaya çalışırken gösterdiğiniz samimiyet çok etkileyici.’ Bu hafta ekibime iki kez benden sabırlı olmalarını istedi çünkü elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorum.”

Dinlerken bir kroket çiğniyordu.

“Beni rahatsız etmesinden nefret ediyorum. Çok küçük şeyler bunlar. Ama sanki sürekli bir gül çalısının içinden geçiyormuşum gibi.” Parmakları su şişesinin etrafına kenetlendi. “Sanki minik çiziklerden kanıyormuşum gibi.”

Rafael ellerini birbirine sürerek parmaklarındaki tuzu silkeledi. "Neden onun seni etkilemesine izin veriyorsun?"

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

“Aptal değilsin. Ne yaptığını biliyorsun. Peki neden yere düşüyor?”

Bir an düşündü. Cevabı zaten bildiği için değil, özellikle de bunca insan arasında onunla paylaşmayı planlamadığı için. Onun bakış açısı, başkaları için koruduğu katmanları aralıyordu.

Ama bunu, daha ayakkabı bağcıklarını bile bağlayamadan beri yanında olan Claire dışında başka birine söylediğinde nasıl duyulacağını merak ediyordu.

"Çünkü bir yanımda onun haklı olmasından endişeleniyor," diye itiraf etti Bea. "Yani... belki de sadece Gage yüzünden oradayım. Belki de onun gibi oraya ait değilim, çünkü bunların hiçbirine doğuştan ait değilim."

İçimde bir tür buruk rahatlama hissettim. Sanki su yüzeyinin altında zonklayan bir şeye iğne batırılmış gibiydi.

Sonra, aynı hızla, şüphe geri döndü. Bu kadın ne yapıyordu da ona bunları söylüyordu?

Şehir etraflarında hareket ediyordu. Ayak sesleri, trafiğin gürültüsü. Sessizlik bir saniye fazla uzadı.

"Rafael," diye mırıldandı, "yakında bir şey söylemezsen seni dövebilirim."

Bu, dudaklarında hafif bir tebessüm oluşmasına neden oldu. "St. Ives Üniversitesi'ne Olağanüstü Kadınlar programı sayesinde girdin, değil mi?"

"Evet."

"Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Burs mu?"

Başını salladı. "Bu bir işe alım stratejisi."

Bu, onun gözlerini ona çevirdi ve bakışlarını orada tuttu.

“UR'nin neden kadın sayısı bu kadar az ama kapılarını ardına kadar açmadığını hiç merak ettin mi?” diye sordu. Sözünü tamamlamadan bıraktı. “Bu ülke sadece yer dolduracak kadın ithal etmiyor, Bea. İki şey birden olan kadınları seçiyor: bir silah. Ve bir yetenek.”

Sözler onu derinden etkiledi. Kollarından aşağıya bir ürperti yayıldı.

"İçeri girmek için cehennemden geçtin, değil mi?" diye sordu.

Hatırladı. Süreç verimliydi ama titizdi. Her aşama bir sonrakini açıyordu. Bazı unsurlar bekleniyordu: transkriptler, denemeler, IQ testleri, kapsamlı sağlık ve kişilik değerlendirmeleri, panel görüşmeleri. Ancak inceleme daha incelikli şekillerde geliyordu. Hiçbir şeyin açıklanmadığı ama her şeyin not edildiği bir dizi resmi akşam yemeği. Hazırlanmaya zaman olmayan sürpriz konuşmalar. Ve bir keresinde, toplantı odasına son anda yapılan bir çağrı—hiçbir talimat yok, hiçbir tanıtım yok, sadece yirmi kadın ve mutlak sessizlik.

"Tam olarak cehennem değil," dedi Bea.

Rafael ona anlamlı bir sırtışıla baktı. "UR senin bu yerde hayatta kalabileceğine inanıyor. Senin de buna inanman gerekiyor."

İki kadının arasındaki yemeğe baktı. Anın etkisiyle gözleri soğudu. Gözlerinin yaşarması saçma geliyordu ama işte oradaydı. Ona bakamıyordu. Görecekti ve gururu buna izin vermezdi.

"Bunu yaptığında, senin üzerinde hiçbir gücü kalmayacak."

Eli peçeteyi daha sıkı kavradı. Bunun bu kadar önemli olması gerekmiyordu. Ama öyleydi. Bir şeyleri kırmıştı. Tamamen değil, sadece nefes alabilecek kadar.

“Kral’a söyledin mi?”

Yavaşça başını salladı.

“Anladım.” Saatine tekrar baktı. Ayağa kalktı. “Seni eve kadar götüreyim, küçük Bea.”

Bea başını kaldırdı. "Muhtemelen yapmamalıyım."

O çarpık gülümseme geri döndü. Kendinden emin. Muhteşem. Tamamen yersiz.

“Anlaşıldı.” Son bir patates kızartması daha aldı ve gitmek için döndü. Omuzları gevşek, kontrollü ama her zaman hazır bir şekilde yürüdü. Dönmeden hemen önce, sanki onu izlediğinden emin olmak istercesine arkasına baktı.

Ona çok hafif bir baş selamı verdi. Sonra o an geçti, o da gitti.

RAFAEL

Rafael, Griffin Ventures'daki masasına vardığında, yine gökyüzünün ona cevap verdiği gibi giyinmişti. Ağır kapı arkasından sessizce kapandı. Odayı geçip pencerenin önünde durdu.

Önünde Northgate yükseliyordu. Tam karşıda, gururla ve ışıldayarak King Global Capital binası duruyordu. Bu binadan üç metre daha kısaydı.

Kasıtlı olarak. Babasının küçük bir şakasıydı.

Geri döndüğünü bildiği haftalardan sonra nihayet onu görmüştü. Normalden daha solgun görünüyordu. Gözleri daha donuktu. Sanki bir şey onu içten içe yiyip bitiriyordu ve onun bunu on metre uzaktan hissedebileceğini bilmiyordu.

Rafael interkom düğmesine bastı.

Saniyeler sonra, asistanı içeri girdi; iri yapılı, sakin, bir telefon görüşmesini ve bir Muay Thai dirsek darbesini gözünü kırpmadan karşılayabilecek türden bir adam. Rafael asistan tutmazdı. Antrenman sırasında bir maddeyi açıklayabilecek adamlar tutardı. Dövüş sadece eğitim değil, disiplindi. Bir gereklilikti. Bir baskı gidericiydi.

“Beatriz Cruz, Monaghan ve Stowe'da staj yapıyor. B-E-A-T-R-I-Z,” diye heceleyerek söyledi Rafael. “Onun bölümünde kimin danışmanlık yaptığını öğren.”

Mark başını salladı. "Aciliyet seviyesi?"

"Dün."

Başka bir şey söylemeden ayrıldı. Rafael daha önce ondan daha tuhaf şeyler de istemişti.

Bea'nın tüm yazı Toronto'da geçirme planını duymuştu. Gage'in, kendisine ait olanı on hafta boyunca geri getirme planı olmadan bırakacak türden bir adam olmadığını biliyordu.

Ve haklıydı. Gage, işleri yoluna koymanın bir yolunu bulmuştu. Onu tam istediği yere, ulaşabileceği bir yere yerleştiren bir staj.

Bugün onu göreceğini beklemiyordu. Ağlamak üzereydi, ama bunu bilmesini istemiyordu. Yine de sesindeki şüpheyi duymasına, gözlerindeki kırılganlığı bir gölge gibi görmesine izin vermişti.

Hâlâ ona tam olarak güvenmiyordu. Onun yanında kendine de güvenmiyordu. Gage'e güvendiği gibi değil. Başından beri güvenmişti. Onun düzenine, sessizliğine güvenmişti. Yanlış bir adım atmayan bir adamın verdiği güvene. Gage'e, insanların iyi bir tavsiyeye kapıldığı gibi, mantıklı bir şekilde, sanki onu hata yapmaktan koruyacakmış gibi kapılmıştı. Bunu anlayabiliyordu. İçini acıtsa bile.

Elli iki dakika sonra kapı çalındı. Mark elinde tek bir kağıt parçasıyla içeri girdi.

"Son çeyrekte M&S'ye yalnızca bir danışman görevlendirildi."

Rafael bekledi. İsmi tahmin edebileceğinden yüzde doksan dokuz oranında emindi.

"Catherine Vale."

Elbette öyleydi. "Teşekkürler, Mark."

Mark sessizce dışarı çıktı.

Geleceğin Leydi Kralı, ya da en azından o öyle hayal etmeyi severdi. Bunu daha önce Bea'ye yaptığını görmüştü. Bir kez İmparatorluk etkinliğinde. Bir kez de sahilde. İnce bir şekilde. Catherine'in zihninde yerini çalan kadını inatla zehirliyordu.

Daha önce seyirci olmadan kaç kez daha bunu yaptığını kim bilebilirdi ki?

Bea, Gage'e söylememişti. Muhtemelen onu bir seçim yapmaya zorlamak istememişti ya da çocukluk arkadaşının onu dolaylı iltifatlarla sessizce incittiğini söyleyerek güvensiz görünme riskini göze almak istememişti.

Sessiz kalmanın onu koruduğunu düşünüyordu ve belki de, bir bakıma, bu çarpık bir şekilde doğruydı. Gage bu duyguyu anlıyordu. Ama yanılıyordu. Çünkü Gage, UR'nin herhangi bir üyesi gibi, bilmemeyi asla istemezdi.

Aralarında hiçbir sevgi bağı yoktu, ama Gage King'in olan biteni öğrenmesi halinde Catherine Vale'in dünyasını parça parça yıkacağından hiç şüphesi yoktu. Onlar gibi erkekler kızlarının kötü muamele görmesine asla tahammül etmezdi. Yabancılar tarafından değil. Ve asla bir arkadaş tarafından.

Rafael rapora baktı ama görebildiği tek şey Bea'nın gözleriydi. Belirsizlikle çevrili, Catherine yüzünden dökülmesine izin vermediği bir parıltıyla kaplıydı. Eli kalemi kavradı, düşünmeden baskı artıyordu.

Sonra—keskin bir çıtırtı.

Daha darbenin şiddetini bile anlamadan plastik elinde parçalandı. Neredeyse şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. Mürekkep parmaklarının arasına yayıldı.

Telefon etmek istiyordu. Bunu kalıcı olarak kapatmanın en az beş yolu vardı. Ama Bea ona bu hakkı vermemişti.

Kağıtta başka bir ayrıntı daha fark etti: adresi. Üniversitedeki dairesi değildi ama tanıdıktı. Sakince bir mendil uzattı ve adrese bakarken parmaklarını sildi, ta ki aklına gelene kadar.

Nico'nun evi.

DOKUZUNCU Bölüm

O, hastanede geçirdiği üçüncü geceydi.

Ocakta noodle'lar pişiyor, çalma listesi çalıyor ve Bea çekmecedeki yemek çubukları ararken yarı şarkı söyler gibiydi.

Müzik yükseldi ve kalçaları da onunla birlikte hareket etti. İlk kapı çalma sesini duymadı bile.

Suyun fokurdamaya başlaması ve ikinci, daha yüksek ve daha sert bir vuruşun gelmesi üzerine ancak o zaman başını kaldırdı. Elinde çatal vardı.

Cam panelli kapıya doğru baktı. Duraksadı. İki kez baktı.

Rafael?

Elleri cebinde, polo tişörtü ve koyu renk kot pantolonuyla, sanki az önce bir kavgadan, bir randevudan ya da belki de her ikisinden de çıkmış gibiydi.

Elini hoparlöre uzattı ve sesi yavaşça kıstı. Gözleri camın ardından onun gözlerine kilitlendi. İçeri girmek için izin bekleyen bir fırtına.

Bea, kapıyı temkinli bir şekilde açarak yanına yürüdü. "Kayboldun mu?" diye sordu, sanki cevap karanlıkta saklıymış gibi arkasına bakarak.

Konuşmadan önce bakışları yere indi. Yumuşak mavi pijamasını, beyaz, fitilli atletinin yakasını ve çıplak bacaklarını inceledi. "Buralardaydım."

"Siz bu bölgede yaşıyorsunuz."

Dudakları kıvrıldı. Mizahtan çok öfke vardı. "Bu bölgeyi sandığınızdan daha iyi tanıyorum."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Dosyanızı Monaghan ve Stowe'dan buldum," diye yanıtladı, sanki bu tamamen normal bir şeymiş gibi.

“Ne dedin? Bu gizli bilgi.” Kapıyı daha sıkı kavradı, gözlerini kısarak baktı. “Dosyamı öylece alıp götüremezsın.”

Masumiyet taslayarak ellerini havaya kaldırdı. "Sırrınız benimle güvende."

"Rafael," dedi soğukkanlılıkla.

Elleri yavaşça aşağı indi ve yüzündeki neşeli ifade, nazikçe kenara bırakılan bir maske gibi kayboldu. Geriye kalan şey yumuşak değildi. "İyi olup olmadığını kontrol etmem gerekiyordu. Ya da hâlâ kanıyor musun diye."

Garip bir sessizlik. Çünkü onun görünüşte samimi endişesine nasıl yanıt vereceğinden emin değildi.

Sonunda, gözlerine tam olarak bakmadan, "Üstesinden geliyorum," dedi.

"Sadece hayatta kalmaya çalışmıyor musun, emin misin?"

Cevap vermedi. Çok şey söylemeden nasıl cevap vereceğini bilmiyordu. Adam ısrar etmedi, sadece orada durup onu izledi. Sanki okuyabiliyormuş gibi onu okudu.

Arkasında, tencere taşarak ocağa sürtünerek cızırtı çıkardı. O da ilgilenmek için döndü ve kapıyı açık bıraktı. Tam olarak bilerek yapmamıştı ama kazara da değildi.

Rafael arkasından kapıyı kapatarak onu takip etti. Kapının kapanma sesi, kadının omurgasında bir ürpertiye neden oldu.

Arkasındaki 1.90 boyundaki engeli görmezden gelmeye çalışarak erişimleri süzdü.

Kapalı kapı. Gece. Yalnız. Kesinlikle bir tırmanış.

O, Gage değildi ve arkadaşım da değildi. Bu da bunu... çok kötü bir fikir haline getirdi.

Baharat rafına doğru ilerledi ve baharatlarını hızla seçti. Baharatları kaseye koydu ve bir eliyle karıştırırken diğer eliyle çatala uzandı.

Oradaydı. Tam yanında. Unuttuğu çekmeceyi açtı. Kullanmaktan vazgeçtiği yemek çubuklarını uzattı.

Bea'nın gözleri eline kaydı. Avucunda, mürekkep ya da boya lekesi gibi silinmemiş, soluk bir mavi leke gördü. Ve sonra, soluk uyarılar gibi parmak boğumlarını çaprazlayan, silik ama kesinlikle belli olan izler.

Sormak istediği şey şuydu: Ne tür işler böyle izler bırakır? Ama kendini durdurdu.

"Teşekkürler," dedi bunun yerine.

Cevap vermedi. Sadece başını salladı, sonra çatalı elinden alıp lavabonun yanına koydu, sanki buraya yüzlerce kez gelmiş gibi.

Bea kaseyi masaya götürdü ve gürültüyle yere düşürdü, bu sırada dizüstü bilgisayarının yanında açık bıraktığı roman da devrildi. Rafael'in bakışları kitabın başlığına kaydı. Kitabı yerden aldı ve ters çevirerek dizüstü bilgisayarının yanına koydu.

Gitmesini söylemek için ağzını açtı.

Önce o konuştu. "Nico, sen ona özel ders vermeye başladığından beri çok gelişti."

Kadın ona sert bir bakışla baktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi." Sanki bunu söylemek için bekliyormuş gibi çenesi seğirdi.

"...Nico'yu tanıyor musun?"

"Evet." Başını hafifçe salladı. "Pekala."

Bea hareketsiz kaldı, parmakları yemek çubuklarını daha da sıkıca kavradı. "Hayır."

Cevap vermedi, sadece onun oraya gelmesini izledi.

"Sen." Çenesi gerildi ama gözlerini kaçırmadı. "Sen El Jefe misin?"

"Evet, bu lakabı çocuklar bana taktı."

Birdenbire her şey mantıklı geldi. El Jefe. Patron. Nico'nun gizemli vaftiz babası.

Nico'nun aktardığına göre, onun motivasyonel sözleri arasında "Dünyadaki tüm önemli insanlar, kendileri için düşünecek insanlar tutarlar. Felsefi açıdan ilgi çekici. Üç dersten kalan on altı yaşındaki bir öğrenci için akademik olarak işe yaramaz." gibi incelikler yer alıyordu.

"Vaftiz oğlunuza özel ders verdiğimi ne zamandır biliyorsunuz?" diye sordu.

Rafael mutfak tezgahına yaslanmış, kollarını kavuşturmuş, onun sorgusuna katlanıyordu. Omuz silkmesi onu çok rahatsız etti. "Yeterince uzun oldu."

"Ve bana söylemeyi akıl etmedin mi?" diye öfkeyle sordu.

"Ona özel ders verme konusundaki fikrinizi değiştirir miydi?"

"Belki."

"O zaman yapmadığıma sevindim," dedi ciddi bir ifadeyle. "Seni dinliyor."

Bea'nın duruşu biraz bozuldu. Yemek sandalyesine iyice çöktü.

Dudakları aralandı, tartışmaya hazırlandı ama hiçbir kelime çıkmadı. Sesi yeterince güçlü olmasa da tekrar üstünlük kurmaya çalıştı. "Görünüşe göre o da El Jefe'nin kadınlar hakkındaki tavsiyelerini dinliyor. Kadınlar hakkındaki berbat tavsiyelerini," diye vurguladı.

Rafael, "O ve arkadaşları on altı yaşında bir gencin zekasına sahip," diye mırıldandı. "Çeviriden ben sorumlu tutulamam."

Bea ona ters bir bakış attı. "Onların sana adeta taparcasına taptıklarının farkında mısın?"

"Fark ettim."

"O halde, onların kavrayamayacakları bilgeliği dağıtmayı bırakmalısınız."

"İşte bu yüzden sana ihtiyacı var," dedi ve sıırttı. "Yoksa onu nasıl yoldan çıkaracağımı kim bilir?"

Gözlerini kısarken aynı anda gülümsemesini bir yudum suyun arkasına sakladı. Rafael'in tam da bunu yapma şekli vardı: onun sinirlenmesini, zevke çok yakın bir şeymiş gibi hissettirmek.

"Ona söylemedin, değil mi?"

Kimden bahsettiğini biliyordu. "Hayır."

"Malısın."

Arkasına yaslandı, kollarını gevşekçe kavuşturdu. Korunaklı değildi, emin de değildi. "Neden?"

Bir şaka bekliyordu. Hafif, şakacı bir şey. Ama o ona öyle bir şey yapmadı.

"Çünkü senin incinmenden ve seni koruyamamaktan hoşlanmıyorum." Sesi şimdi daha alçaktı. Çıplak tende hissedilen sıcaklık gibi hırıltılıydı. "O yüzden bırak yapsın."

Göğsünde yavaş bir zonklama başladı ve dışarı doğru yayıldı.

"Korunmaya ihtiyacım yok," dedi, o anki yoğun gerginlikten dikkati dağıtmaya çalışarak.

"Belki de değil. Ama kız arkadaşının senin gözetimindeyken zarar gördüğünü bilmekten daha acı verici bir şey yok."

Zihni alay etmeye, bunu Rafael'in her zamanki hali olarak değerlendirmeye çalıştı, ama bedeni dinlemiyordu. Ciğerleri çok sığlaştı. O görmeden önce bakışlarını kaçırdı. "Bunu düşüneceğim."

Erişte tabağına göz attı. "Bir lokma alabilir miyim?"

Parmaklarıyla kaseinin kenarına bir kez, sonra bir kez daha vurdu. Cevap vermedi, sadece kaseyi bir santim öne doğru itti. Adam sabırla

beklemeye devam edince, kaseyi bir santim daha öne doğru itti.

Oturdu. Çubuklarını profesyonelce kullanarak büyük bir lokma aldı. Ağzı kıvrıldı, yeşil gözleri fitil gibi parladı. "Yemek yapmayı biliyorsun."

Tabii. İki deneme ve üç YouTube videosundan sonra. Ama ayrıntılara ihtiyacı yoktu.

İçindeki mantıklı ses ona gerçekten gitmesi gerektiğini söyledi.

Sorun onun kalması değildi. Sorun, kadının onun kalmasını istemesiydi.

Bea ayağa kalktı, kapıya doğru yürüdü ve kapıyı açtı.

Çubukları bıraktı ve sandalyeyi geriye itti. Yavaşça yanına yürüdü. Durdu. "Akşam yemeği için teşekkürler." Sonra, sanki kendini tutamıyormuş gibi, "Kendini sürekli incitmeye devam etme."

Bu bir rica değildi. Bu bir emirdi.

Rafael gittikten sonra Bea, boğazı düğümlenmiş bir halde kapı eşiğinde durdu. Rafael'in ne zaman sırlarını paylaştığı biri haline geldiğini, ona ne zaman güvenmeye başladığını merak ediyordu.

İki gün sonra Bea, kahvesi soğuyana kadar karıştırdı. Nico'nun havuz evindeki mutfak yarı güneşli, yarı gölgeliydi; tezgahın güneş ışığı aldığı yerler aydınlık, oturduğu yer ise loştu.

Gage'e çoktan söylemeliydi. El Jefe hakkında. Rafael hakkında. Muhtemelen dün söylemeliydi.

Huzursuz bir şekilde parmak ucuyla kupasının kenarını okşadı. Gage'e Rafael'in ziyaret ettiğini söylemek zaten yeterince kötüydü. Rafael'in neden ziyaret ettiğini söylemek ise Catherine'den bahsetmek anlamına gelecekti.

Ve o bunu yapamadı. Henüz değil. Belki de asla.

Rafael, Gage'e söylemeyecekti. Neredeyse emindi.

Telefonu titredi.

GAGE: Bu akşam yemek bende. Saat 19:00.

Başparmağı klavyenin üzerinde duruyordu.

BEA: Bunun yerine havuz evine gelebilir misiniz?

Kendi sahası. Belki bu yardımcı olurdu. Gerçi derme çatma baharat rafına yakın olmanın ona stratejik bir avantaj sağlayıp sağlamadığından emin değildi.

GAGE: Tamam.

Yemek neredeyse bitmişti ve o hâlâ şarabına dokunmamıştı.

Masada duran Gage, bıçağını kasten yere bıraktı. Bu hareket, her zaman bitirmeyi planladığı bir şeyin başlangıcıydı.

"İçeri girdiğimden beri bana bir şey söylemeye hazırdın," dedi hafifçe eğlenerek. "Öyleyse söyle."

Bea'nın parmakları peçetesini daha sıkı kavradı. Bunu bütün öğleden sonra prova etmişti. "Nico'nun vaftiz babası El Jefe hakkında sana anlattığım o komik hikayelerin hepsini biliyorsun, değil mi?" diye sordu kayıtsızca. "Kim olduğunu öğrendim. O... Rafael."

Gerçek bir tepki yok. Hafif bir ilgi, bir kenara bırakıyorum. Şimdilik her şey yolunda.

Bea derin bir nefes aldı ve devam etti. "Ve... buraya geldi. Havuz evine."

Gözleri bir anlığına masanın üzerinden geçti, sanki tahtanın kaydığını görmüş gibiydi. Sessizlik değişti. Artık tarafsız değildi. Artık güvenli değildi. Bunu hemen hissetti. "Ne zaman?"

"Önceki geceden önceki gece," dedi Bea.

O sessizlik her şeyi anlatıyordu.

"Bana söylemek için kırk sekiz saat bekledin." Bu bir soru değil, bir yargı.

Kalp atışları hızlandı. "Bunu nasıl açıklayacağımı bulmak için zamana ihtiyacım vardı," dedi dikkatlice. "Olmayan bir şeye dönüştürmeden."

"Burada ne işi vardı?"

"Beni kontrol etmeye gelmişler," dedi sonunda şarabından büyük bir yudum alarak.

"Peki," dedi sesi tehlikeli bir şekilde sakinleşerek, "neden bunun gerekli olduğunu düşündü?"

"Belki... Nico burada yalnız kaldığımı söylemişti." Bu, ona bile zayıf bir iddia gibi geldi.

"Saat kaç?"

"Yedi."

"Ne kadardır."

"On beş dakika."

Sessizliğin tonunda bir yargılama vardı. Onun hesap yaptığını hissedebiliyordu. Neler söylenmiş olabilirdi? Neler olmuş olabilirdi?

"Sana dokundu mu?"

"Hayır," diye hızlıca yanıtladı. "Öyle bir şey yok."

Gage sandalyesine yaslandı, onu izliyordu. Her kelimesini, her nefesini inceliyordu. Şarabını bir yudumda bitirdi. "Sanırım eşyalarını toplamanın zamanı geldi."

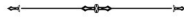
Bea itiraz etmek için ağzını açtı, sonra tekrar kapattı. Pazarlık yapmanın zamanı değildi. Özellikle de adam ona öyle bakarken.

Sandalye yavaşça geriye doğru kaydı. Gage ayağa kalktı. Masanın etrafından ona doğru, her adımı ölçülü bir şekilde ilerledi. Yanına vardığında, bir elini sandalyesinin arkasına dayadı.

Nefesi kesildi. Nabızı düzensizleşti. "Gage—"

Dudaklarıyla onu susturdu. Yatıştırmak için söylenmiş bir öpücük değildi. Bir emrin sonundaki noktalama işaretiydi. Vücudu sarsıldı, kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atıyordu, dudakları onun dudaklarının altında aralanmıştı. Ona karşılık öpmedi. Zamanı yoktu.

Geri çekildiğinde sesi yumuşaktı. "Git eşyalarını topla tatlım. Ben beklerim."

"İyi gitti." diyen kesinlikle kimse olmadı.

Bea, Gage'in çatı katındaki dairesine giderken, evine götürülen bir suçlu gibi hissetmemeye çalıştı. Ama hayal kırıklığına uğrattığı kişi ebeveyni

değil, erkek arkadaşıydı. Ve ne tür bir belaya bulaştığının oldukça iyi bir fikrini edinmişti.

Belki ona Catherine'den bahsetmek yardımcı olurdu. Ama bu noktada, muhtemelen olmazdı. Rafael'in geldiği ve Catherine'in onu içeri aldığı gerçeğini hiçbir şey silemezdi.

Konuşmamıştı. Arabada da konuşmamıştı. Asansörde de konuşmamıştı. Yatak odasının kapısı arkalarından kapanana kadar da konuşmamıştı. İkisi de odanın ortasında, birbirlerine dönük şekilde duruyorlardı.

"Rafael Griffin gibi bir adamın seni gece yalnız bulmasına izin vermezsin. Hele ki kilitli bir kapının ardında." Bu öfke değildi. Bu bir sınırdı. Aralarındaki mesafeye çekilmiş, alçak ve kesin bir çizgi.

"Sanki ben tehlikedeymişim gibi konuşuyorsun."

"Burada hataların maliyeti memleketimizdekinden daha yüksek," dedi. "Seni kafese kapatmaya çalışmıyorum Bea. Ama ben orada olmadığımında kendini hedef haline getirmemeni sağlamam gerekiyor."

Ona baktığında, dünyanın yalnızca şu üç noktaya indirgendiğini sanıyordu: onun güvenliği, kendi başarısızlığı ve aralarındaki mesafe.

Sözleri biliyordu. Sakin, mantıklı sözlerdi bunlar. Kendimi güvensiz hissetmiyordum. Öyle değildi. Rafael öyle biri değil— Ama bu sözlerin hiçbirisi onun ağzından doğru çıkmadı. Bu odada, bu adama, bu anda, bu sözlerin hiçbirisi yeterince güçlü gelmedi.

Bunun yerine Bea odanın diğer ucuna geçti, kollarını onun etrafına sardı ve onu öptü.

Gage karşı koymadı. Her zamankinden daha sert bir şekilde karşılık verdi, sanki beklediği cevap buydu.

Sonra onu nazikçe yatağa geri itti ve soydu. Yavaşça soyunma yoktu, dokunuşunda hiçbir tereddüt yoktu. Sadece ihtiyaç ve sahiplenme.

Ten tene değip, ağzı boğazına değdiğinde nefesi kesildi.

Adamın içine girdiği an, kadın düşünmeyi bıraktı. Hava yoktu, zaman yoktu, sadece doluluğun şoku ve altında yatan bir uyarı vardı.

Tırnakları omurgasında gezindi. Nefesi kesildi, hıçkıra hıçkıra döndü. Kadın etrafında paramparça olana kadar hareket etmeyi bırakmadı ve onunla birlikte uçurumun kenarından aşağı düştü.

Bedenleri birbirine yapışık, göğüs göğüse, nefes nefese kaldı; sanki henüz ayrılamazlardı.

Sonra eğildi, sesi alçak bir şekilde kulağına fısıldadı: "Bir daha onun sana böyle yaklaşmasına izin verme."

Bea, onun söyleyemediği ricayı duydu.

RAFAEL

Ofis kapısı tık diye kapandı.

Rafael, ofis koltuğunda olduğu yerde kaldı; arkasında keskin ışıklarla şehir uzanıyordu. Gage'in odanın karşısına doğru, her adımı kararlılıkla dolu bir şekilde ilerleyişini izledi, ta ki aralarında birkaç adım mesafe kalana kadar. Aralarında sadece masası vardı.

Gage ilk konuşan oldu. "Sınırı aştınız."

Rafael başını hafifçe yana eğdi. "Bana zararsız göründü. Durumunu bildiriyordum."

Gage'in ifadesi soğuktu ama vücudundaki gerilim her şeyi anlatıyordu. "Kapısına gittin. Gece vakti. Benim orada olmadığımı bildiğin halde." Kelimeler aralarında taş gibi düştü. "Ondan uzak dur, Griffin. Yoksa sorun yaşayacağız."

King'in olayları olduğundan az gösterme konusunda bir yeteneği vardı.

Rafael dişlerinin arasından yavaşça bir nefes verdi. Gülümsemedi. İtiraz etmedi. "Onu gece gündüz koruyacak mısınız?"

"Artık orada olmayacak."

Tabii ki hayır. Çünkü onu kendi evine almıştı.

"Ya o bana gelirse?"

Gage'in ağzı neredeyse fark edilmeyecek şekilde sıkılaştı. "Yapmayacak."

Bu bir böbürlenme değildi; bu bir kesinlikti. Kaybetmeye hazır olmadığınız bir şeyin etrafına duvarlar örmekten kaynaklanan türden bir kesinlik.

Aralarında uzun bir sessizlik oldu. Sonra Gage tek kelime etmeden arkasını dönüp gitti, kapı arkasından tık diye kapandı.

Rafael huzursuz bir şekilde ayağa kalktı ve ofisinin köşesindeki boks torbasına doğru ilerledi.

İçgüdüleri onu Bea'ye yönlendirmişti. Onun iyi olduğundan emin olması gerekiyordu. Onu, Monaghan & Stowe'da neler olup bittiği konusunda King'e gerçeği anlatması için zorlaması gerekiyordu. Bir yıldan fazla süredir neler olup bittiğini.

Bunun yerine, Gage'e sadece havuz evinde olduğunu söylemişti. Çünkü ona karşı dürüst olmak ama aynı zamanda onu korumak istemişti.

Rafael sargılarını aldı ve yavaşça ellerinin etrafına sardı. Kumaş tenine sürtündü. Bir ritüel. Bir bağ. Ateşi kontrol altında tutmak ve nereye düşeceğini belirlemek için.

Şaşırması gerekirdi. Bir yanı şaşırmıştı da. Ama onu başından beri izleyen yanı şaşırmamıştı. Şimdi onu çok daha net görüyordu.

O, bunu sesli dile getirmeden, kendi payına düşenden fazlasını taşıdı. Çünkü ona göre aşk böyle bir şeydi.

Bea'nın acısı, Bea'nın kendisi, onu her zaman etkilerdi. İstemese bile. Bu ona zemin kaybettirirse bile.

Belki de bu ziyaret onu Gage'in dünyasına daha da itmişti. Belki de bir hataydı. Ama Rafael, gerekirse bunu tekrar yapacağını biliyordu.

ONUNCU Bölüm

Bea, her zaman bardağın dolu tarafını gören bir kızdı.

Georgina Cumartesi günü Avrupa'dan dönecek ve Mayfield Hall'daki ortak kampüs dairelerine yerleşecekti. St. Ives'te dersler Pazartesi günü yeniden başladı.

Bu durum Bea'ye Gage ile altı gece geçirme fırsatı verdi. Bu geceleri surat asarak geçirmeye niyeti yoktu.

Aralarında, tartışmaya gerek duymayan bir ritim oturmuştu. Neredeyse bir hayat gibiydi, ya da bir hayatın provası gibiydi.

Bea, saçları hâlâ ıslakken, yeşil çayın kokusu havada süzülerek notlarını okurken mutfağa ilk giren kişi oldu. Gage yaklaşık yirmi dakika sonra yatak odasından çıktı, giyinmişti, kravatı boynuna asılı, ceketini koluna katlanmış haldeydi. Her zaman önce kupasına, sonra tabağına bakıp bir şeyler yiyip yemediğini kontrol ederdi.

Bir sabah, kravatını sıkmadan önce kızarmış ekmeğinin yanına haşlanmış bir yumurta bırakırken, "Daha fazla proteine ihtiyacın var," diye mırıldandı. "Bu akşam biftek. Tatlı patates. Kara lahana."

"Yemek konusunda beni mi eleştiriyorsunuz, Kral?"

"Sevgilim," dedi kuru bir sesle, "kansızsın."

Gage'in artık resmi sağlık irtibat kişisi olduğunu ve onunla doktorunun demir seviyelerini izleme kampanyasında müttefik olduklarını hatırlayınca burnunu buruşturdu.

Normalde ofisine arabayla giderdi, ama Bea havuz evinden yaptığı gibi yürüyerek gidebileceklerini önerdiğinde, hiç tereddüt etmeden kabul etmişti. Bu yüzden her sabah birlikte çıkıyorlardı. Gage özel dikim takım

elbiselerle, Bea ise iş elbiseleri ve babetlerle, topuklu ayakkabılarını çantasında taşıyarak. Koruma görevlileri birkaç adım geriden, dikkatli ama her zaman hazır bir şekilde onları takip ediyordu.

Monaghan & Stowe ofis binasının hemen dışına kadar ona eşlik etti ve kapılardan geçmesini bekledikten sonra uzaklaştı.

Bea her zaman ondan önce eve gelirdi. Bu durum ilk başta garip gelmişti; onun çatı katındaki dairesine yalnız dönmek, nereye oturacağını ya da neye dokunmasına izin verildiğini bilememek. Hatta bunu geciktirmek için ofiste geç saatlere kadar kalmayı bile düşünmüştü.

Sonunda bunu atlattı.

Paltosunu aynı askıya astı. Çantasını aynı sandalyeye bıraktı. Çaydanlığı ocağa koydu. Pencerenin yanındaki çekmecelere hâlâ dokunmadı. Ya da kol düğmelerinin durduğu rafa. Ama artık gergin bir şekilde orada oturmayı bırakmıştı. Şimdi, sanki o alan sessizce ona da aitmiş gibi, eşyalarını özür dilemeden yaydı, bir yandan da onun eve geldiğini gösteren kapının tık sesini bekliyordu.

Bazen elinde hâlâ kulağına yapışık telefonla, derin bir görüşmenin içinde, anahtarlarını bırakmadan ve kravatını gevşetmeden önce sessizce "merhaba" diyerek içeri girerdi; sanki bütün gün nefes almamış gibiydi.

Bazen de doğrudan yanına gelir, sanki bütün öğleden sonra bu isteğini içinde tutmuş gibi eğilip şakağına bir öpücük kondururdu.

Onun eve böyle gelmesi onu en çok mutlu ediyordu.

Bir akşam, Bea, onun kazaklarından birine bürünmüş, çıplak bacaklarını altına kıvrımış, oturma odasındaki dev ekranda reality şov izliyordu. Ön kapının kapanma sesi neredeyse duyulmaz olmuştu; ta ki onun araba anahtarlarının hafifçe şıkırtısını ve ceketinin kenara bırakılmasının hışırtısını duyana kadar.

Gage adımlarını durdurdu. "Bir adada mı evlendiniz?"

Yüzündeki ifadeyi görünce kalbi sevinçle çarparken, yüz ifadesini hiç değiştirmede. "Bir arkadaşımı destekliyorum. Isabel'in ailesinin yayın platformunda."

Gage ekrana baktı. Bir kadın hindistan cevizi suyu içerken hıçkırarak ağlıyor ve duygusal sabotaj ile ruh eşi ihaneti hakkında anlaşılmasız şeyler bağırıyordu. "Bana Isabel'in ailesinin yapımcılığını üstlendiğini öğrendikten sonra bunu izlemeye başladığını mı söyleyeceksin?"

"Hayır," diye mırıldandı, "ama artık bunun böyle olduğunu bildiğime göre, kesinlikle izlemeye devam etmeliyim, değil mi?"

"Sen bundan daha zekisin," dedi yumuşak bir sesle.

"Öyleyse otur ve benimle tartış."

Ayağa kalkıp bir dakika daha izledi. "Bir kadının deve kuşunu lama sanmasıyla ilgili bir programı gerçekten savunacak mısınız?"

Yanındaki koltuğa eliyle işaret etti. "Oturun, Kral. Yoksa çok fazla kaptırmaktan mı korkuyorsunuz?"

Bakışlarını bir an daha onun gözlerine dikti. Sonra, tek kelime etmeden oturdu. Bir an geçti. Ardından kolu omuzlarının arkasına kayd.ı.

Bea başını onun omzuna yasladı ve kendi kendine gülümsedi. Çalışma günleri düzenli olarak dokuz haneli rakamlarla sonuçlanan kararlar ve hiç boş zamanı olmayan Gage King, onun isteği üzerine, çatı katındaki dairesinde onunla birlikte reality şov izliyordu.

Evet. Bu gece kesinlikle onunla yattı.

Cumartesi sabahı beklenenden daha çabuk geldi.

GEORGINA: İndi.

GEORGINA: Bu gece Hunter's'ta kalacağız, bilgin olsun.

BEA: Ne?! Sevgilini bana tercih ettiğine inanamıyorum.

GEORGINA: Kız kardeşiyle görüşeceğim. 18 saat kabin basıncı altında kaldıktan sonra. Biraz acıyın.

GEORGINA: Eğer hayatta kalırsam yarın evde olacağım.

BEA: Tamam. Sanırım bu geçerli bir mazeret. Kız kardeşinle ilgili işlerde başarılar dilerim.

GEORGINA: Teşekkürler. Ölürsen, gelecekteki çocuklarınıza sizi çok sevdiğimi söyleyin.

Bea başını salladı, telefonunu banyonun mermer kenarına bırakırken kendi kendine gülümsedi. Nane tadı hâlâ damağımdaydı. Sessizce yatak odasına geri döndü.

Gage, yatak başlığına yarı yaslanmış, telefonundan mesajları kontrol ediyordu. Çarşaf kalçalarının üzerinde düşük bir şekilde duruyordu, sert gövde hatları gölgede kalmıştı.

Yanına uzandı. Bacaklarını yorganın altına soktu. "Georgina bu gece Hunter'da kalacak."

Kaşını kaldırarak ona şöyle bir baktı.

"Geri dönebilirim," dedi hafifçe. Sonra, bir an duraksadıktan sonra —"Ya da kalabilirim."

Telefonunu sehpanın üzerine koydu. "Ne yapmak istiyorsun?"

"Kalmak."

Uzun bir süre onu inceledi, sözlerinden daha fazlasını tarttı. "Yedi gece."

"Saymaya mı devam ettin?" diye sordu, battaniyeyi çekiştirerek.

"Önemli olan şeyleri takip ediyorum."

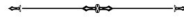
Sormak istediği soru bir türlü ağzından çıkmadı. Adam kıpırdandı ve bir saniye sonra kadın onun altında kaldı.

"Kalmak istediğini sen söyledin." Mavi gözleri garip bir şekilde kararlıydı. "Sözünü geri alma."

"Yapmayacağım."

Dudakları onun dudaklarıyla buluştu. Bu, ona bunun sadece bir gecelik ilişki olmadığını, geri almayı hiç düşünmediği bir şeyin başlangıcı olduğunu anlatan bir öpücüktü.

O sabah, ikisi de yataktan kalkmadan önce güneş iyice yükselmişti.

Önce koku burnuma çarptı; lezzetli, keskin ve baharatlıydı. Saçlara ve kıyafetlere sinen, mutfakta güzel bir şeyler olduğunu hissettiren türden bir koku.

Georgina Ashcroft, hem hayranlık hem de inanmazlıkla karışık bir ses tonuyla, "Gerçekten yaptı," dedi. Sarı saçlı başının üzerinde güneş gözlükleri ve kapıya değmemiş dolu bir bavulla dairenin ortasında duruyordu. "Yemek pişirdin. Hem de ateşle."

"Gerçek malzemelerle," dedi Bea gururla, ocaktan sıcak bir tavayı alırken. Daire, yaz gecelerinde Seul sokak yemekleri gibi kokuyordu; tavada cızırdayan biftek, karamelize soğan ve fermente acı biber salçası kısık ateşte kaynıyordu.

Lillian Clarke kapının önünde ayakkabılarını çıkarırken dalgın bir şekilde, "Cennet gibi kokuyor," dedi. Melbourne'deki evinde geçirdiği zamandan bronzlaşmıştı, çilleri daha belirgindi, uzun örgüsü nemden biraz daha kabarmıştı. "Ve... sanırım evdeyim. Birileri eve gelmiş."

Georgina, bol kesimli keten ceketini üzerinden çıkardı. "Gage taşındığından beri ocakta hiç yemek pişirildi mi?"

Bea kendi kendine, "Pirinç topları yaptım," diye düşündü. "Ama önceden marine edilmiş bulgogi şeritlerini kızartmayı yemek pişirmek olarak sayıp saymamaya bağlı."

Lillian, "Daha önce de bana omlet yapmıştın," dedi. "Hepsini kendin yapmıştın."

Bea güldü.

Kapı çalındı ve Georgina aceleyle kapıyı açtı. İçeriye geniş omuzlu, her zamanki gibi bronz tenli Hunter girdi. Sanki az önce arabasından onun için bir şey almak üzere aşağı inmemiş gibi, Georgie'nin dudaklarından öptü.

"Bu akşam bizim şefimiz siz misiniz?" Hunter'ın gülümsemesi sıcaktı.

"Tadına bakmadan etkilenmeyin," diye mütevazı bir şekilde yanıtladı Bea.

Hunter, "Pirinç pişirme makinesini nasıl kullanacağımı bile bilmiyorum," diye itiraf etti. "Peki, her zaman yemek yapmaya meraklı mıydınız?"

"Gage'in benden daha iyi yemek yaptığını fark edene kadar öyle düşünmüyordum," diye yanıtladı. "Ama aslında öğrenmekten keyif aldım."

Bir kez daha vuruldu. Bu sefer daha sertti. Ama kimse hareket edemedi şifre sesi duyuldu ve kapı açıldı.

Georgina yarı gülerek, "Gage," diye seslendi, "biliyorsun, normal bir insan gibi bekleyebilirdin?"

İçeri girerken usulca, "Şifrenizi değiştirmeniz gerekiyor," dedi. "Ben burada yaşarken kullandığım şifre hala aynı." Bakışları mekânı taradıktan sonra Bea'ye odaklandı. Ardından öne doğru ilerleyerek bir poşet içeceği tezgâhın üzerine bıraktı. "Güzel kokuyor."

"Umarım tadı güzeldir," dedi Bea çarpık bir gülümsemeyle.

"Bütün bunları kendi başına mı yaptın?"

“Bu yaz Umma’dan çok şey öğrendim.”

“Üç çeşit yemek mi?”

“Vaktimiz ancak bu kadardı.” Biraz susam yağı ekledi, sonra ona şöyle bir baktı. “Nedense erken döndük.”

"Buna değdi." Elini kadının sırtına koydu. "Ayrıca, artık sana mutfağında güvenebileceğimi düşünüyorum."

Georgina, Lillian'a doğru eğildi ve fısıltıyla, "Erken dönmemin sebebi bu. Flörtleşme yüzünden." dedi.

Lillian kıkırdadı ve elini uzattı. "Masayı kuralım mı?"

Mutfak, en güzel anlamda bir kaosa dönüştü. Hunter kaseleri çıkarırken, Gage çubuklara uzanıyor, Lillian yan yemekleri düzenliyordu. Georgina gizlice bir lokma biftek almaya çalıştı ve Bea tarafından bileğine vuruldu. Pirinç pişirici köşede tıslayarak kapandı.

Tabaklar etrafta dolaştırıldı. Biri gazlı su doldurdu; diğeri bir şişe erik şarabı açtı. Bea arkasına yaslandı ve olanları izledi—UR'da edindiği arkadaşları, sevdiği adam, kendi hazırladığı yemeğin etrafında toplanmıştı. Göğsünde sıcak bir his oluştu.

Gage, yemek çubuklarıyla bir parça biftek aldı. "Stajın son günü nasıl geçti?"

"Bana bundan sonra yarı zamanlı bir iş teklif ettiler."

Masada sessiz tezahüratlar ve anlamlı gülümsemeler yankılandı.

"Zamanı gelince her şeyin yoluna gireceğini söylemiştim." diye sırtı Georgie. Bea ona dilini çıkardı.

Gage'e deniz yosununu uzattı ve bir an için zihni birkaç saat öncesine kayd. O son sunumun gerginliği, bir kalıntı gibi, kaslarında hâlâ hissediliyordu. Kolay olmamıştı ama felaket de olmamıştı. Sonrasında Catherine, ipek ve dikenlerle kaplı masasının yanına uğramıştı. Bea'nın şimdi boş olan masasına bakarak, "Sonuna kadar dayandığına sevindim," demişti. "Başlangıçta başarabileceğinden emin değildim."

Rafael'in sözleri göğsünde yankılanmıştı. Bu bir işe alım programı. Hem silah hem de armağan olan kadınlar için.

“Başlangıçta burada olduğum için şanslı olduğumu düşündüm. Ama sonra fark ettim ki... UR hayır işi yapmıyor.” Bea, gözleri sabit bir şekilde Catherine'e baktı. “Burada olmamın sebebi, benim gibi birine ihtiyaçları olması, değil mi?”

Catherine cevap vermedi. Bea'nın kalbi hızla çarpıyordu, ama bu iyi bir kalp atışıydı. Tam olarak kazanmamış olsa da, küçük düşmemişti. Şimdilik

bu yeterliydi.

"Tebrikler, Bea," dedi Lillian. "Bunu hak ettin."

Bea ona döndü, dudaklarında bir gülümseme vardı. "Teşekkürler."

Gözleri Lillian'ınkilerle kesişti. Sessiz, umut dolu. Sırasını bekliyordu.

Bea ona, "Senin de şansın olacak. Burada onlar gibi kızlar için de yer var," demek istedi. Bunun yerine ona soya sosunu uzattı. Lillian zaten biliyordu.

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Henüz erkendi ve dışarıda hava neredeyse otuz derecedi.

UR'da yaz sonu, derslere dönüşü bir zorunluluktan ziyade, özel ve altın değerinde bir tatil uzantısı gibi hissettirdi.

Lavanta kokusu esintiyle birlikte taş sütunlara ve güneşten solmuş kaldırımlara sinmişti. Arkasında, bulutsuz gökyüzüne karşı bembeyaz parıldayan Mayfield Hall yükseliyordu.

Meydanı geçerken kendi kendine gülümsedi. Burayı özlemişti.

St. Ives yeniden uyanıyordu. Tasarımcı spor ayakkabılarının kaldırım taşlarına vuran sesleri eşliğinde, geri dönen öğrenciler birbirlerine öpücükler gönderiyor, el sallıyor ve doğal bir şekilde sosyal ritimlerine geri dönüyorlardı. Tepede bir drone vızıldıyordu, bu da sürekli tetikte olan güvenlik ağının bir parçasıydı.

Sürekli gelen bildirim sesleri yüzünden grup sohbetleri sabah 9'dan önce adeta alev almıştı.

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

NAOMI: Geleceğin imparatoriçeleri, tekrar hoş geldiniz.

ISABEL: Lisansüstü eğitim almış imparatoriçeler, teşekkür ederim.

GEORGINA: St. Ives'te son yıl, bir "Hallelujah" diyebilir miyiz?

BEA: Siz üçünüz kendi adınıza konuşun. Lils ve ben hâlâ cephedeyiz.

ISABEL: Son sınıf, kahvenin artık bir içecek değil, serum olduğu bir yıl.

LILLIAN: Bu ařamada benimki vergiden dūřūlebilir olmalı.

NAOMI: nce dedikoduya, sonra onaylanmaya ve son olarak da kafeine ihtiyacım var. Bu sırayla.

BEA: Goss: Georgie, Hunter'ın kız kardeşiyle tanıştı.

NAOMI: Ne?! Georgie, uçaklarda artık Wi-Fi var. Bunu sen de syleyebilirdin.

ISABEL: Nasıl geçti?

GEORGINA: Benim Birkin çantamı yan gözle izledi. Ben de onun Omega çantasını yan gözle izledim. Aramızda bir bağ oldu.

GEORGINA: Her neyse, bence benden hořlanıyor. Ya da benim dūřūřūmū planlıyor. Her iki durumda da, buna saygı duyuyorum.

Ardından birkaç dūzine mesaj daha geldi.

Bea, işletme fakültesinin yakınındaki virajı dönerken eteği uçuşuyordu ve derslik kapılarının yanında tanıdık bir silüet gördü.

"Lillian," diye seslendi.

Arkadařı döndü, yumuřak kahverengi örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu. "Bize iyi yerler ayarladım," dedi. "n tarafta oturmak isteyeceęini dūřndm."

İçeride, en sevdiği konferans salonu hiç değişmemişti. Kurşunlu pencerelerinden sızan kırık sabah ışığı hala içeri doluyordu. Tarihin duvarlarda yaşadığı o saygılı sessizliği hala koruyordu. Bu mekanı çok seviyordu.

"Garip," diye mırıldandı Bea, yerine otururken. "Yaz tatilinin başlangıcı özgürlük gibi gelirken, yılın başlangıcı olasılıklar gibi geliyor."

Lillian başını salladı ve defterini düzelitti. "Bir süre sonra tatiller bile tekrarlayıcı hale geliyor."

Etraflarında oda bir uğultu gibiydi. antalar masaların üzerine gürültüyle dūřuyor, parfüm taze kahveyle karışıyor, sesler selamlaşmalar ve dedikodular arasında gidip geliyordu. Öęrenciler şimdiden ittifaklar kurmaya başlamışlardı: kimin yanına oturacaklar, kiminle çalışacaklar, kimi etkileyecekler.

Profesör elinde dizüstü bilgisayar, diğer elinde ders notlarıyla içeri girdi.

Lise son sınıf başlamıştı.

Öğlen vakti, öğle yemeği için yola koyuldular. Kafe, mermer zeminlerin üzerinde yükselen ve güneş ışığının göğe uzanan cam panellerden içeri süzüldüğü görkemli bir avlunun içinde yer alıyordu. Lüks koltuklar cilalı masaların etrafında kıvrılıyordu ve beyaz orkidelerin narin kokusu narenciye kokusuyla karışıyordu. Georgina'nın geçen yıl Bea'yı tanıştırdığı bu yer, onun en sevdiği mekanlardan biriydi.

Cüzdanındaki kalın siyah yemek kartıyla belgelendiğine göre, böyle bir yerin ücretsiz olduğuna inanmak zordu. St. Ives Üniversitesi'nde kafeterya yoktu. Gümüş tepsiler de yoktu. Ya da buranın bir okul olduğunu düşündüren hiçbir şey yoktu.

Lillian, Naomi ve Isabel çoktan bir kabinde oturmuş, tatillerinden dolayı bronzlaşmış tenleriyle bekliyorlardı. Bea, yazın ikinci yarısını UR'da geçirdiğine birden sevindi. Eğer on haftanın tamamını Kanada'da geçirmiş olsaydı, kendi kendine bronzlaştırıcı reklamındaki "öncesi" fotoğrafındaki gibi görünerek onların karşısında oturuyor olacaktı.

Naomi onu ilk fark eden oldu ve yanına çağırdı.

Bea, büyük boy çantasını koltuğa bırakırken Naomi, "Bana karbonhidrat sipariş ettiğini söyle," dedi. "Çünkü sanki on gün boyunca bir teknede olmamışım gibi yemek yiyeceğim şimdi."

Isabel, güneş gözlüğünü çıkarırken, "Sirkadiyen ritmim bozuldu," diye mırıldandı.

Bea sırtıttı. "İkiniz de buraya yüzerek gelmiş gibisiniz."

"Temelde öyle yaptık," dedi Naomi. "Charles bu yatı kiraladı —elbette ki çok pahalıydı— ve sonra son etap boyunca ailesiyle birlikte adadan adaya seyahat ettik."

Lillian menüye göz attı. "Peki ya siz ikiniz? Bali, değil mi?"

"Evet," dedi Isabel, dudakları seğirerek. "Mason şebekeden bağımsız yaşayacağımızı söyledi. Bu da anlaşılan altı personeli ve özel şoförü olan bir villada yaşamak anlamına geliyor."

Bea homurdandı. "Bu mu onun 'zor şartlarda yaşama' anlayışı?"

Naomi bir ekmek çubuğu kaptı. "Lütfen. Isabel hiçbir şeye kaba davranmaz. Mason sadece akıllıca davranıyordu."

Isabel sırtıırken, "Kanada nasıldı?" diye sordu.

"İiydi... Orada bulunduğum süre için," diye yanıtladı Bea.

Naomi başını yana eğdi. "Bunu daha önce söylemiş miydim bilmiyorum ama Charles, şenlik ateşi gecesinden sonra bana aynen şöyle dedi: 'Kral, onun on hafta boyunca onsuz geri dönmesine asla izin vermez.'"

Isabel içeceğinden bir yudum aldı. "Mason da aynısını söyledi. Ama küfürler eşliğinde."

Bea öksürdü. "Evet, bundan pek hoşlanmıyordu."

"Geri dönmüş olsan bile, yine de gittin." Lillian yukarı baktı. "Bu da bir şey ifade eder."

"Görünüşe göre aralıklı ödüllendirme konusundaki tavsiyemi dinlemişsin." Isabel sırtı. "Bey, erkekler söz konusu olduğunda aramızdaki en zeki kişi olabilir."

Naomi, hem hayranlık hem de komplo kurarcasına bir ses çıkardı. "Gage King'i ta Toronto'ya kadar takip etmeyi başardın, değil mi?"

Lillian, "Bundan en iyi şekilde faydalandı," diye ekledi. "Onun için yemek yapmayı öğrendi."

"Ve kaçırdım. Hala çok kızgınım," diye somurtarak söyledi Naomi.

"Bir sonraki kızlar gecesinde, Bea'nın yemek yapabildiğinin kanıtını istiyorum," dedi Isabel. "Gage için bile olsa."

"Bu sadece onun için değildi," diye mırıldandı Bea.

Öyleydi. Kesinlikle öyleydi.

Lillian hafifçe gülümsedi. "Tadı harikaydı. Georgie bile öyle söyledi."

"Bizim divamız nerede?"

"Hunter ile birlikte." Isabel telefonuna baktı. "Yolda."

Bir garson belirdi, limonlu gazlı sular ve el yazısıyla yazılmış menüler getirdi. Kızlar sipariş vermek için kısa bir süre sessizleştiler, ardından alaylar yeniden başladı.

Parfüm ve tasarımcı ürünlerinin yarattığı hafif bir enerji dalgası atriymu sardı.

Naomi kadehini kaldırdı. "Bakın kim bizi varlığıyla onurlandırmaya karar verdi."

Georgina, yerine otururken, "Mecburdum," dedi. "Yılın ilk öğle yemeği. Ayrıca, birinin bana derimin soyulmadığını söylemesine ihtiyacım var."

"Henüz değilsin," dedi Isabel kesin bir dille.

Georgina, "Bir detoks programı yapıyorum," diye açıkladı.

Naomi hiç tereddüt etmeden sordu: "Manevi mi, yoksa sindirim sistemiyle ilgili mi?"

Georgie menüyü okurken, "Hangisi daha hızlı karın kası yapmamı sağlarsa," dedi.

"Şey, neden?" diye sordu Lillian.

Georgina, "Çünkü dört hafta sonra Hunter'ın kız kardeşinin düğününe davetliyim ve sırtı açık bir elbise seçtim bile," diye yanıtladı. "Omurgam da bu anı hak ediyor."

Masadaki herkes kahkahalara boğuldu, ses cam, mermer ve ışık arasında yankılandı.

Bea etrafına bakındı. Hepsi buradaydı. Birbirlerinin sözünü kesiyorlar, kraker çalıyorlar, hikayeler anlatarak araya giriyorlar, sanki hiç zaman geçmemiş gibi eski ritimlerine geri dönüyorlardı.

Geçen yıl bu zamanlarda Bea hâlâ kendi insanlarını arıyordu. Hâlâ kenarda kalmış ve geçici olup olmadığını merak ediyordu. Ama bu yıl durum farklıydı. Ona bir yer ayırmışlardı.

Bugün masa ona da aitmiş gibi geldi.

Bea, Havoc Combat Systems'in kapısını iterek açtı.

Vücutların minderlere çarpma sesleri ve boks torbası zincirlerinin şıkırtısı kulaklarını doldurdu. Temiz ter ve derinin tanıdık kokusu. Sanki ona vücudu için iyi bir şey yaptığını fısıldayan o koku.

Bunun bile ne kadar özlediğini fark etmemişti. Kırk beş dakika süren fiziksel işkence.

Lillian, stüdyo taytı ve omuzundan sürekli kayan spor tişörtüyle, sanki kendisine uygun bedeni henüz tam olarak bulamamış gibi, biraz çekingen bir halde hemen arkasından geliyordu.

Manny onları anında fark etti. "Vay canına," diye seslendi resepsiyondan. "İşte isyankar kız değil mi?"

Bea güldü. "Gittiğime hâlâ içerliyorsun, anlaşılan."

"Bütün yaz boyunca bizi ortada bıraktın," diye karşılık verdi.

“Sana Kanada'ya geri döneceğimi söylemiştim.”

“Evet, yaptınız ama iki buçuk ay sonra kalça kaslarına ne olduğunu biliyor musunuz? Trajedi. İşte olan bu.”

Bea öne doğru adım atıp ona sarıldı. "Ben de seni çok özledim, Manny."

Manny, Lillian'a tiyatral bir şüpheyile baktı. "Bu kim? Yeni mi işe alındı?"

BJJ dersini hafif bir dehşetle gözleri faltaşı gibi açılmış bir halde izleyen Lillian, dönüp baktı. "Şey, merhaba. Ben Lillian."

Bea ona, "Bana bir keresinde, eğer plank pozisyonunda ağlamazsam, iki derse bir arkadaşımı ücretsiz getirebileceğime söz vermiştin," diye hatırlattı.

“Hatırlıyorum.” Manny sırttı. Lillian'a döndü. “Hoş geldin evlat. Buna hazır mısın?”

"Daha önce hiç Pilates yapmadım."

"Bayılacaksın," dedi sırtarak. Başını Bea'ye doğru eğdi. "Bea, ilk deneyiminin Titanic kadar iyi olduğunu söyledi."

Lillian şaşkınlıkla, "Titanik mi?" diye sordu.

"Sonra açıklayacağım." Bea kıkırdadı. "Hadi Lil, kendimizi zarif bir şekilde cezalandıralım."

Spor salonunun arka tarafındaki cam duvarlı stüdyo değişmişti; yeni minderler, yeni yüzler. Eğitimcileri aynı Nova, vücut yağ oranı bir sakızdaki kaloriden daha düşük. Eskiden beş kişi varken şimdi on altı kişi vardı. Ama yanma hissi aynıydı. Karın bölgesindeki ağrı. Saç çizgisindeki ter. Kontrolün verdiği o küçük, tatmin edici titreme.

Zaman, yavaş ve acı verici bir şekilde hızla geçti. Bacak kaldırma egzersizlerinin üçüncü turunda Lillian'ın yanakları kızarmış, gözleri uykulu bir haldeydi ve Bea'ye ara sıra telaşlı bakışlar atıyordu. Ama durmadı.

Bea bedenine odaklandı. Nefes alışverişine.

Soğuduktan sonra Manny yanlarından geçti ve parti hediyesi gibi ellerine iki tane soğutulmuş okaliptüs havlusu bıraktı.

"İyi iş çıkardın," dedi Lillian'a. "Kusmadın ya da benzeri bir şey olmadı."

Yüzü kıpkırmızı ve nefes nefese kalmış Lillian, ona utangaç bir gülümseme verdi. "Bu çok düşük bir beklenti."

Manny sırttı. "Hepimiz bir yerden başlıyoruz."

Güneş batmış olsa da, hava hala sıcaklığını koruyordu. Bea'nın kasları ağrıyordu. Nefesi düzenliydi. Kan dolaşımı hızlanmıştı. Vücudu uyanık, canlı hissediyordu.

Kampüse doğru geri giden patikayı geçtiler.

Lillian usulca, "Çok eğleneliydi," dedi.

"Gerçekten mi?" diye sordu Bea şaşkınlıkla. "Pilates'i ilk yaptığımda ruhumun bacak kaslarımdan dışarı çıkacağını sandım."

Lillian gülümsedi. "Gülmenizi sağlayacak bir gülümseme değil. Kendinizi güçlü hissetmenizi sağlayacak bir gülümseme."

"Bunu ifade etmenin güzel bir yolu."

Karşı sokaktan bir araba motorunun sesi geliyordu. Yolun karşısındaki çatı katındaki havuzda birileri yüzme egzersizleri yapıyordu.

Lillian örgüsünü öne doğru çekti. "İş başvuruları yapıyorum."

"Nerede?"

"Her yerde. Her türlü yerde. Bu gibi şeyler için param olsun istiyorum," dedi. "Böylece bu yıl daha çok şeye evet diyebileyim."

Bea'nın göğsü ısındı. Lillian'dan duyduğu en cesur şeylerden biriydi bu.

"Bu çok havalı, Lil. Buna ne zaman karar verdin?"

Lillian gözlerini ileriye dikti. "Yaz boyunca Melbourne'deyken, oraya geri dönmenin bir rahatlama olacağını düşünmüştüm. Ve öyle de oldu. İlk başta." Duraksadı. "Ama aynı zamanda bir tatil gibi de geldi. Sanırım bu da şu anlama geliyor... burası artık evim."

Köşeyi döndüler.

"Bu iyi bir şey mi?"

"Umarım öyledir." Lillian çantasını düzeltti. "Geçen yıl daha çok bir gözlemciydim. Ama artık sadece izlemek istemiyorum. Burada bir hayat kurmaya başlamak istiyorum. Tıpkı senin gibi."

Tıpkı benim gibi. Geçen yılki karşılama galasından önce "milyarderleri nasıl selamlarım" diye Google'da arama yapan kız. Şimdi kaz ciğerinin ne olduğunu, nasıl yazıldığını ve kibarca nasıl reddedileceğini biliyordu.

"Sanırım UR, eğer biz öyle karar verirsek, ikimizi de kabul etmekten mutluluk duyar," dedi Bea düşünceli bir şekilde.

Bir süre yürüdüler.

“Yani iş arıyorsun. Spor yapıyorsun. Başka neler var listede?” Bea omzuna hafifçe vurdu. “Bir randevu mu?”

Bea, Lillian'ın cevap vereceğini pek beklemiyordu. Ama şaşırtıcı bir şekilde, Lillian yumuşak bir sesle, "Belki onu Pilates yaparken bulurum," dedi.

Bea aniden durdu.

Lillian Clarke. Erkek nüfusunun yüzde doksaniyle göz teması kurmaktan kaçınan biriydi. Az önce flört hakkında bir espri yapmıştı.

Çenesi yere çakıldı. Lillian ne zamandan beri erkeklerle ilgili şaka yapıyordu?

"Bence onu dışarıdaki dövüş sanatları derslerinde bulma şansınız daha yüksek," dedi Bea, şakaya katılarak.

Lillian gözlerini kocaman açtı. "Ölürdüm."

İşte orada.

"Görsel olarak çok etkileyiciler," diyorlar.

"Durmak."

Bea yapmadı. Ve bu sefer, Lillian'ın gerçekten de onun yapmasını istemediği gibi görünüyordu.

Nico, sırt çantasını omzuna atmış, bronzlaşmış ve hatırladığından iki santim daha uzun boylu bir şekilde içeri girdi. Yüzü daha keskin, duruşu daha kendinden emindi. Hala Nico'ydu, ama biraz daha büyümüş, sanki çocukluğunun izleri yaz boyunca törpülenmişti.

Gözleri tişörtüne takıldı. Siyah. Pahalı bir kumaş. Önünde büyük harflerle şu yazıyordu: 'HENÜZ MİLYONER DEĞİLİM.'

Geçen Noel ona vermişti; üzerinde, ne zaman tembelleşe veya kendini beğenmişlik yapsa onu tekrar yola getirmek için defalarca kullandığı cümle basılıydı.

Sırıttı. "Sen onu giydin."

Bea karşılık gülümsedi. "Bu yıl seni rahat bırakacağımı düşünmeni istemedim." Ayağa kalktı ve ona yandan sarıldı. "Büyüdün."

“Elbette uzadım.” Karşısındaki koltuğa oturdu. “El Jefe, askerlikten ayrıldığımda ondan daha uzun olacağımı düşünüyor.”

"Eğer El Jefe'den daha uzunsanız, gökdelen olacaksınız," dedi hafifçe.

"Bana uyar."

“El Jefe’den bahsetmişken... vaftiz babanızın Rafael Griffin olduğunu neden söylemediniz?”

"Onu tanıyor musun?" Nico doğruldu.

"St. Ives'te benden bir yıl üst sınıfta okuyor."

Nico sırtıttı. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Bea'nın kalbi, yapmaması gereken şeyler yapıyordu. "Ne demek istiyorsun?"

"Yani, o El Jefe. Sen ise kadınsın."

"İyidir..."

Nico göz kırptı. "İyi mi? El Jefe'nin iyi olduğunu söyleyen ilk kız sensin."

"Lisede olmayan kaç kız tanıyorsun?" diye sordu alaycı bir şekilde.

Nico itiraz etmek istercesine ağzını açtı. "Konu bu değil."

“Benim bir erkek arkadaşım olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

"Evet, on haftalığına bıraktığın o yer," dedi imalı bir şekilde. "Nasıl geçti?"

Aslında pek de iyi değil.

Tahmin ettiği gibi aşağı yukarı her şey yolunda gitmiş olabilir. Demek ki haklıymış: erkekleri ondan daha iyi anlıyordu. Bu da insanı alçakgönüllü kıldı.

Ama o yine de ortamdaki yetişkin kişiydi. Ve yetişkinlerin kendilerine yalan söylemelerine izin veriliyordu.

"Staj için erken dönmek zorunda kaldım," dedi hanımefendi. Sonra, adam daha fazla soru sormadan önce, "Ders kitaplarınızı getirdiniz mi?" diye sordu.

Onları abartılı bir ciddiyetle dışarı çıkardı.

Sayfayı sağa doğru çevirmeye başladı.

Nico, "Biliyor musun, berberim geçen hafta yüzümün değiştiğini söyleyerek saçımı iki kez yeniden kesmek zorunda kaldı," dedi.

"Yüzünün değiştiğini mi söylüyorsun?" Kadın gözlerini kırpıştırarak ona baktı. "Aynı görünüyor."

"Görünüşe göre 'başrol oyuncusu' dönemime giriyorum."

Bea homurdandı. "On altı yaşındasın."

“Yakında on yedi yaşıma gireceğim. Dönüşüm başlıyor.”

Yüzünde bir gülümseme belirdi. Elinden bir şey gelmiyordu. Bu çocuk... On altı yaşında, hayal dünyasında yaşayan, satın alınamayacak türden bir özgüvene sahip biriydi; ama eğer satın alınabilseydi, bir yıllık tedarikini alırdı. Tam olarak ne zaman ailesinin bir parçası olduğunu hatırlayamıyordu, ama olmuştu.

"Yazı nerede geçirdin?" diye sordu.

“Mallorca,” dedi kayıtsızca. Sanki bir lise öğrencisinin yaz tatili geçirebileceği en absürt derecede lüks yer değilmiş gibi. Kendi babasının, genç yaşta İspanya'dan Kanada'ya göç eden babasının bile bir gün gitmeyi hayal ettiği bir yer. “Ne kadar karbonhidrat tükettiğimi biliyor musun? Şimdi orantılı olarak insandan çok ekmek yiyorum.”

"Çok lezzetli görünüyor."

“Öyleydi. Ayrıca birkaç kitap da okudum.”

Elini yanağına bastırdı. "Özür dilerim, kitap mı dediniz?"

Sandalyesini masaya doğru biraz daha yaklaştırdı. "Üçüncü sınıftayım. Patron, orduda seçeneklerim olsun istiyorsam bunu hak etmem gerektiğini söyledi."

"Sonunda Rafael sana iyi bir tavsiye verdi."

"Sana söylemiştim, öyle yapıyor," dedi Nico sadakatle.

Bea'nın kaşları kalktı. "Bu, artık sızlanmayacağım anlamına mı geliyor?"

“Kesinlikle hayır. Sık sık ve yüksek sesle acı çekmeye hazırım.”

"Sanırım annen bana bunun için iyi para ödüyor." Bea içini çekti ve kalemlerini ve fosforlu kalemelerini düzgünce sıraladı.

“Aynen öyle. Sana iş güvencesi veriyorum. Rica ederim.” Nico her zamanki gibi kendini beğenmiş bir şekilde başını salladı. Sonra, sevimli bir ciddiyetle, “Öyleyse yapalım, öğretmenim hanım. Beni subaylık yoluna sokmak için iki yıl. Sakın batırma.” dedi.

Gözleri onun gözleriyle buluştu. Sözsüz bir anlaşma, tıpkı bir el sıkışma gibi.

Kalbi sevinçle dolu bir şekilde dizüstü bilgisayarını açtı. "Kitabınızı açın."

ON İKİNCİ BÖLÜM

Altın saat, sanki ona aşık olmuş gibi yatak odasına girdi ve masanın üzerine ve yorganının üzerinde duran yarım okunmuş kitabın üzerine sıcak gölgeler çizdi. Bea, kulaklıklarını takmış, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde yatakta oturmuş, önündeki dizüstü bilgisayarının ışığı parıldarken dalgın dalgın kalem kapağını çiğniyordu.

Görüntülü arama bağlandı ve işte oradaydı: Toronto'nun gece hayatına özgü en iyi haliyle Claire Park.

Bol pazen gömlek, karmakarışık topuz, bir elinde dengede tuttuğu çay fincanı ve arkasında, afet yardımına layık görülecek kadar büyük bir çamaşır yığını.

"Pekala," dedi Claire gözlerini kısarak. "Sen bir parfüm reklamının içinde yaşıyorken ben burada tırnaklarımın morarmaması için iki çift çorap giyiyor olman biraz rahatsız edici."

Bea sırıttı. "Sinematik, arkadan aydınlatmalı hayatı ben seçmedim. O beni seçti."

Claire ekrana gözlerini kısarak baktı. "Bu bir spor sütyeni mi?"

"Bu akşam Pilates dersim var," dedi Bea, gazlı suyundan bir yudum daha alarak.

"Sen kimsin ve fen laboratuvarlarına çıkan merdivenleri tırmanırken nefes darlığı çeken kıza ne yaptın?"

"Hatta Pilates dersine gitmek için yirmi dakika yürüyorum," dedi Bea gururla.

"Vay canına. Egzersiz," dedi Claire ifadesiz bir şekilde. "İnsanlar değişir."

Bea sırtıttı. "Hâlâ aynı benim. Sadece karın kaslarım daha sağlam."

Claire kupasını yere koydu. "Tamam, Beya Slaya—bana indirme linkini ver. Yenilikler neler?"

"Hiçbir şey. Bu da bir rahatlama."

"Bu yalan haber gibi geliyor."

"Hayır, gerçekten. Geçen yıl çok fazla yenilik vardı. Ülke, okul, kurallar, arkadaşlar, iş. Gage. Hatta yeni bir ehliyet fotoğrafı bile. Tamamen sistem sıfırlaması."

Claire'in kaşları kalktı. "Kapitalizmin veliaht prensini de öylece o yığının içine atıyorlar, ha?"

Bea gülümsedi. "O da artık yeni sayılmaz."

"Yani o artık rahat bir çift çorap gibi mi oldu?"

"Bu kıyaslamadan rahatsız olurdu," dedi Bea alaycı bir şekilde.

"Doğru. Asla bir çorap olmazdı," diye düşündü Claire. "Askeri kesimli palto enerjisi. Sadece kuru temizleme. Muhtemelen kurşun geçirmez."

Bea hoşgörüyü dinledi. Bu, Claire'in konuya ilk dalgınlığı değildi. Tecrübeli bir profesyonel gibi durumu atlattı.

"Sana bir keresinde ona sorduğumu hatırlıyor musun: Bir insan nasıl Gage King olur?"

"Evet, köken hikayesi," diye hatırladı Claire. Sesi derinleşti, tiyatral bir tona büründü. "Doğuştan beri taht için yetiştirildi. Hesap tablolarını ve erkekleri fethetti. Hem silahlarla hem de sessizlikle ölümcül."

"O gerçekten çok etkileyici," diye düşündü Bea. "Bazen ona bakıp kendi kendime 'Böyle bir adamın neye ihtiyacı olabilir ki?' diye merak ediyorum."

Claire başını yana eğdi. "Genel olarak mı, yoksa senden mi?"

"İkisi de olabilir. İkisi de." Kalemın kapağıyla tekrar oynadı. "Parası, gücü, kasları var. Ona ne verebilirim ki?"

"Aşk mı? Akıl sağlığı mı?" diye sordu Claire. "Hayatında duyduğu en iyi 'Dinle' yorumu mu?"

Bea hafifçe gülümsedi. "Evet. Belki." Bir parça mango aldı. Düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Benden bu kadar. Henüz iş başvurusunda bulundun mu?"

Claire gözlerini kırptırdı. "Vay canına. Aşktan iş hayatına. Tam bir Gage King geçişiydi, neredeyse endişeleniyorum."

"Öyle yaptın, değil mi?"

Claire içini çekti. "Pekala. Toronto'da üç yere, Vancouver'da bir yere başvurdum ve -panik yapmayın- oraya da başvurmayı düşünüyorum."

Bea çiğnemeyi yarıda kesti. "Şurada mı, burada mı?"

"Evet. UR. Sadece o fuar standındaki kırtasiye malzemelerinin kalitesi yüzünden, Bey. Biliyorsun, bedava ofis malzemelerine karşı zaafım var."

"Çık dışarı. Ciddi misin?" Bea kendini zor tutuyordu. "Çünkü eğer buraya taşınırsan, Toronto'ya geri dönme nedenimin yüzde otuz üçü ortadan kalkmış olur."

"Diğer altmış yedi kişi de anne babanız mı?" Claire çayından bir yudum aldı.

"Elbette," dedi Bea yastıklarına yaslanarak. "Pekala, ama ne kadar ciddi bir şeyden bahsediyoruz?"

"Pek sayılmaz. Başvuru süreci çok acımasız görünüyor. Altı tur, grup değerlendirmeleri, paneller, IQ testleri... bunların hiçbirini beni korkutmuyor gerçi." Dalgınlaştı, sonra sırtıttı. "Endişelendiğim psikolojik profil. 'Ara sıra kaos yaratan goblin' tipinin Cumhuriyet'te arzu edilen bir arketip olduğuna ikna olmadım."

Bea kıkırdadı. "Acaba..."

"Ne?" diye sordu Claire ısrarla.

"Başvurunuzda Gage'in adını eklemeniz yardımcı olacaksa sevinirim."

"Pfft, lütfen. Arkadaşımla milyarder erkek arkadaşı sayesinde giriş hakkı elde etmeyi reddediyorum. Bu kadar eğlence kendi vizesini hak ediyor."

Bea itiraz etmedi. Bir yıl önce olsa dinlemezdi de. Ama şimdi? O ismin ne anlama geldiğini biliyordu.

"Çok umutlanma." Claire telefonunu bir kenara koydu ve çamaşırlarını katlamaya başladı. "Muhtemelen başvurmayacağım. Ama eğer UR'ye girersem, pastalı ve konfetili bir karşılama töreni bekliyorum."

"Konfeti boğulma tehlikesi oluşturuyor. Ama izin veriyorum, eğer bu sefer yemeye kalkışmayacağına söz verirsen."

Claire ekrana doğru bir çorap uzattı. "Bir daha asla bundan bahsetmeyeceğimize yemin etmişsin."

"Altıncı yaş günün. Metalik yıldızlar. Yenilebilir sim sandın."

"Parlak ve sahipsizdi. Altı yaşındaydım. Boş ver gitsin."

Bea o kadar çok güldü ki, mango suyunun bir kısmı çenesine sıçradı. "Pekala. Pasta olsun o zaman."

Claire, lastikli çarşafı katlamakla uğraştı, sonra pes edip top haline getirdi. "Neyse. Beni boş ver. Harika gidiyorsun. Kendine bak. İşlevselsin. Duygusal olarak dengelisin. Garip bir şekilde gurur duyuyorum."

Ve işin aslı, bugün Claire'in sözleri biraz doğru gibi geldi. Bea, Claire'in burada olmasını ne kadar istese de, ona ihtiyacı yoktu. Hayatta kalmak için ona ihtiyacı yoktu. O iyiydi.

Ama Claire gerçekten de UR'ye ulaşmayı başırırsa? İşte o zaman işler mükemmel/çılgın bir hal alırdı.

Bea'nın telefonu titredi.

Gelen görüntülü arama: Umma

"Durun bir dakika," dedi Bea, başparmağıyla işaret ederek sırtıırken. "Annem geldi. Şimdi kaos başlatma zamanı."

"Evet, onu da ekleyin."

Bea, Merge'e dokundu.

Annesinin yüzü ekranı kapladı. Yumuşak pembe bluz, her zamanki gibi düzgünce toplanmış saçlar, kadrajın hemen dışında bir yerde buharı tüten bir fincan zencefilli ay. Her zaman çay vardı.

"Bea!" dedi Umma, gözleri aydınlanarak. Sonra gözleri başka yöne kaydı. "Ve—Claire!"

Claire'in başı kadraja girdi ve tüm görüntüyü kapladı. "Merhaba, Imo."

Umma gözlerini kısarak baktı. "İkiniz de neden bu kadar yorgun görünüyorsunuz? Yemek mi yiyorsunuz? Beatriz, köprücük kemiğın yine çok ağrıyor."

"Kemikler böyle çalışır işte, anne."

"Yeterince pirinç yersen, böcekler gizli kalır."

"Ona sen söyle, Imo," diye ekledi Claire, sahte bir sadakatile. "Badem ve kafeinle yaşıyor."

Bea battaniyesini kalkan gibi topladı. "Hain."

Umma, yaşananları umursamadan Claire'e, "Bu hafta henüz gelmedin," dedi. "Hayatta kalabiliyor musun?"

"Zar zor. Son yerleştirme, lokantada gece vardiyaları ve 'orta pişmiş'in ne demek olduğunu bilmeyen üç masa."

"Ve uyku," diye ekledi Bea. "Eninde sonunda. Öbür dünyada."

"Her şeyi sırayla yapalım. Önce mezun olmama izin verelim."

"Ah, mezuniyet töreninde olamayacağıma inanamıyorum," diye inledi Bea.

"Sınavlarınız aynı tarihte. Rahat olun," dedi Claire.

"Belki uçakla gelebilirim. Sadece tören için." Bea, aptalca olduğunu bildiği bir şey planlıyormuş gibi çenesine dokundu.

"Bence ona delirdiğini söylemelisin."

"Bea, saçmalama. Sen okulda kal. Babanla ben gideceğiz. Sana video kaydıyla göstereceğiz."

Mükemmel. Claire'in büyük anı, ebeveynin iPhone'uyla 45 derecelik bir açıyla çekilmiş ve bonus olarak ses kayıtları da var: plastik poşetlerin hışırtısı ve Umma'nın yarı Korece fısıltılı yorumları.

"Neyse, eğer uçakla gelersen," dedi Claire, kapüşonlu kazağını silkelerken sırtırken, "Gage'in seni tekrar almak için jeti kullanması gerekebilir."

Bea ona bir bakış attı ama hiçbir şey söylemedi. Çünkü bu çoklu evren zaman çizgisinde, bu en olası olmayan sonuç bile değildi.

"Bea, her şey yolunda mı?" diye sordu Umma.

"Onu üç saat önce görmüş olmama rağmen özlemişim gibi bir yüz ifadesi var. Bence bunu anlarsın."

"Hayır," dedi Bea. Ama yüzündeki kızarıklığın hızla yükseldiğini hissedebiliyordu, bu da onu ele veriyordu.

"Yanakların kızarmaya başladı bebeğim," diye sert bir şekilde belirtti Umma.

"Dürüst olmak gerekirse, bunu destekliyorum. Brunch'ta son dilim ekşi mayalı ekmeği bana verdi," dedi Claire.

Umma biraz dalgın bir şekilde, "Evet, bana çok büyük bir meyve sepeti getirdi," diye ekledi.

"Bence onunla çıkmıyorsun," diye takıldı Claire.

"Farklı bir hayat, farklı bir zamanlama... Belki ona bir şans verirdim."

"Bu görüşmeyi birleştirdiğime pişmanım." Bea battaniyesini yüzüne çekti.

Kadınlar güldüler.

Bea battaniyesinin kıvrımlarının arasından başını uzattı, toparlandı ve yönünü değiştirdi. "Claire Ayı, anne baban emekli oldu mu?"

"Apa mı? Asla. Cesedini o itfaiye istasyonundan sürükleyerek çıkarmaları gerekecek. Beş yıl önce, Kaptan olmak için çok yaşlı olduğunu söyleyen üstlerine neredeyse saldırdığı zamanı hatırlıyor musun?"

“Ah, o günler çok karanlıktı,” dedi Umma başını sallayarak. Kameranın uzanmadığı bir yere uzandı.  ay fincanına.

"Ağızından köpükler çıkıyordu," diye onayladı Bea.

"şimdi eğitmenlikten çok keyif alıyor. Acemi eğitmenlere bağırmak ona çok iyi geliyor galiba."

Umma, yudumunu alırken, "Annen geçen hafta bana yarı zamanlı çalışmaya geçeceğini söyledi," dedi.

“Bunu her yıl söylüyor bence.” Claire,  orapları birbirine bağlarken ekrana doğru dönmüştü.

"Belki bu sefer gerçekten ciddidir."

Claire'in parmakları durdu. "Artık büyüdüm, ne yaparlarsa yapsınlar sorun değil." Bunu bir şaka gibi, rahat ve umursamaz bir şekilde, sanki çok fazla prova yapmış ve artık hissetmediği bir replikmiş gibi söyledi. Ama yine de Bea'nın göğsüne dokundu. Çünkü hatırlamıştı.

Claire'in okuldan sonra gelip mutfak masasına oturma şekli, sanki bir şeyleri içine çekiyormuş gibiydi; yemeği değil, evde bol bol yiyordu zaten, ama ilgiyi. Soruları. Umma'nın her zaman gününün nasıl geçtiğini sorması, yaptığı resimlere hayran kalması,  dev sorularını ona anlatması...

Umma da duydu. Bea, bardağına uzanıp i memesinden bunu anladı.

Annesi usulca, " ok erken büyüdün," dedi. "Bu aynı şey değil."

Claire bu sefer daha yavaş bir gülümsemeyle, "Belki. Ama ben iyi bir insan oldum. Çoğunlukla bu ailem sayesinde." dedi.

Bea boğazını temizledi. Sanki bulanık olan gözleri değil de ekranmış gibi, gereksiz yere kolunu ekrana sürdü. "Duygusallaşma. Markamızı mahvedeceksin."

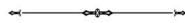
“Tamam. Özür dilerim,” dedi Claire. “Bu hafta sonu uğrayacağım, sanırım. Tupperware'iniz bende.”

“   yıldır sendeydi. Artık senin. Çeyiz hediye.”

“Pekala. Ama ben geldiğimde kim imi neyin içine koyacaksın?”

Bea kıkırdadı.

Umma gülümsedi. "Bir sürü kabım var. Bir tane bulurum."

GAGE

Nate, Gage'in ofisine adımını attığı anda kapılar arkasından sessizce kapandı.

Saat akşam 10'du. Arkasındaki camda Northgate'in silüeti belirgin bir şekilde görünüyordu.

Gage odanın en ucunda duruyordu, bir eli masasının kenarına dayanmış, diğer eli ise dokunmadığı bir bardağı kavramıştı. Bardağın buzunun yarısı erimişti.

"Erken hareket etti," dedi Gage, hâlâ pencereye dönük bir şekilde. "Panelin önünde."

Nate, ayak bileğini dizinin üzerine koyarak sandalyelerden birine oturdu, son derece rahat görünüyordu. "Karadağ?"

Kısa bir baş sallamasıyla, "Doğrudan bana gelmedi. Walker'a geldi." dedi.

Nate içinden küfretti. "Ona neyle vurdu acaba?"

"Önceki fon yapısından kaynaklanan çıkar çatışması. Yıllar önce çözüldü, ancak şimdi açıklama konusunda endişeler var." Gage'in sesi kuruydu. "Tam da uygun bir zamanlama."

Klasik Cassian Montenegro. Asla darbe değil. Sadece Pazartesi sabahı beliren morluk.

Nate burnundan nefes verdi. "O daha anlamayı bile istemiyor. Sadece seni yavaşlatmak istiyor."

Gage, sonunda bardağı dudaklarına götürerek, "Beni dağınık göstermek istiyor," dedi. "Dalgın. Dikkatsiz."

"Burada olduğumuz için, Londra'da olmadığımızdan bunu yapmak daha kolay."

Bu bir şikayet değildi. Hatta bir eleştiri bile değildi. Sadece gerçektir.

Nate sadıktı. Kaderleri on yılı aşkın süredir birbirine kenetlenmişti. Bea'yı seviyordu; en başından beri seviyordu.

Ancak Gage gibi o da, Londra'da bulunmak için yüzlerce sebep varken, UR'da bir yıl daha kalmanın potansiyel sonuçlarını biliyordu. Kalmak için ise sadece bir sebep vardı.

Cassian'ın koruyacak kimsesi, seçecek kimsesi yoktu. Sadece adı ve ona tek başına hizmet etme özgürlüğü vardı. Eskiden bu kişi Gage'di. Artık değil. Çünkü artık her hamlesinde o da işin içindeydi.

Bea hem risk unsuruydu hem de sebep.

Gage, sesinde hafif bir gerginlikle şehre doğru baktı. "Onları bir kez daha ziyaret edelim."

ON üçüncü Bölüm

GAGE

Gage yediyi biraz geçe geldi.

Anlaştıkları restorana gitmeyi planlamıştı, ancak kızın mesajı onu planını değiştirmeye itmişti.

BEA: Lütfen önce buraya gelin.

Mayfield Hall'un lobisine adım attı; mermer zeminleri ve uzun beyaz sütunları tıpkı hatırladığı gibiydi. Mekan hiç değişmemişti. Hâlâ kampüsün en lüks öğrenci yurdu; kemerli pencereler, tavan pervazları, modern incelikle süslenmiş sessiz bir miras havası.

Asansör en üst kata çıktı. Koridor sessizdi. Tanıdık bir sessizlik.

Bir kez kapıyı çaldı.

Kapı açıldı. Georgina sırtıttı, sonra içeri girmesi için geri çekildi.

Ve bir an için konuşmadı.

Mobilyalar duvarlara itilmişti. Odanın ortasında, yan yana iki katlanır masa duruyordu; üzerlerinde birbirine uymayan çizgi film desenli masa örtüleri vardı—parlak sarı ve kırmızılar, birinde balonlar vardı. Tavana, şeffaf kancalar ve birkaç umutsuz bant parçasıyla tutturulmuş, düzensiz şeritler asılıydı. Bir gökkuşağının balonları farklı yüksekliklerde süzülüyor, kurdeleleri lamba ayaklarına ve kapı kollarına dolanmıştı.

Karşı duvarda, parıltılarla kaplı bir pankart gururla dalgalanıyordu; kendi ağırlığı altında bir kenarı hafifçe sarkmıştı:

GAGE'İN DOĞUM GÜNÜ KUTLU OLSUN (şirket öncesi parti)

Aydınlatma sıcak ve biraz loştu. Müzik ise yakışıkızdı, ortaokulda akranlarının dinlediği türdendi.

Katlanır masalardan birinin bir tarafı ev yapımı parti yiyecekleriyle doluydu. Kürdan saplanmış tavuk nugget'ları. Ballı hardallı bir kase yanında pizza simitleri. Çok küçük bir kaseden taşan peynirli puf börekleri. Domino taşları gibi eğilmiş gökkuşağı renkli meyve şişleri. Dengesiz bir piramit şeklinde dizilmiş meyve suyu kutuları. Balık krakerleri. Birbirine uymayan plastik kaplarda jelibonlar.

Kokuyu tanımadı. Dağınıklığı. Sıcaklığı. Ama nedense, hatırlaması gereken bir şey gibi geldi.

Ve tüm bunların ortasında, şeker ve unla kaplanmış kurabiye süsleme masasının yanında, Bea duruyordu. Yalınayak. Kot pantolon giymişti, hırkası bir omzundan kaymıştı. Saçları gevşekçe toplanmıştı, birkaç tutamı dışarı sarkıyordu.

Başını kaldırdı, onu gördü ve sırtıttı. "Hey," dedi, hâlâ masada bir şeylerle uğraşırken. "Bir saniye. Geç kaldın. Doğum günü çocuğu protokolüne göre ceza alıyorsun. Bir tane düşünmem gerekecek."

Georgie onu içeri itti. Ayakları hareket etti ve sonunda odanın ortasına geldi.

Arkasından Georgina bir meyve suyu kutusu aldı ve sanki çok daha pahalı bir şeymiş gibi yudumladı. Ponponlar ve yapay elmaslarla süslenmiş koni şeklinde bir parti şapkası taktı.

Georgie neşeyle, "Partinize hoş geldiniz, Gage," dedi.

Sonunda mutfak tezgahına yaslanmış Nate'i fark etti. Konuşmadı, sadece kaşlarını hafifçe kaldırdı, ağzı parti planlamasına kandırılmış ve şimdi de kolunda domates sosu lekesi olan bir adamın ifadesiz yüzü gibiydi.

Dünyanın en küçük parti şapkasını takmıştı. Gage, onu bunu takmaya kimin ikna ettiğini veya nasıl ikna ettiğini bilmiyordu.

Gage ona baktı. "Biliyor muydun?"

"Beni askere aldılar."

"Gönüllü mü oldunuz?"

"Gönüllü olarak anlatıldı."

Georgina sırtıttı. "Onu kasları için kullandık."

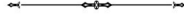
Nate, masadan bir tavuk nugget'ı alırken, "Mobilya taşıdım," dedi ifadesiz bir şekilde. "Karşılığım Oreo bisküvileriyle ödendi."

Bea ona doğru yaklaştı. Yanağında şeker vardı, gözleri sıcacıktı ve elinde tuttuğu parti tacı sanki tek önemli şeymiş gibi duruyordu.

"Doğum günün kutlu olsun," dedi usulca. "Eğlence yok. İş yok. Sadece biz."

"Bu..." Teslimiyet gibi gelmeyen bir kelime aradı.

Elini uzatıp parıltılı tacı başına taktı ve parmaklarıyla saçlarını hafifçe düzeltti. "Mükemmel," dedi hafif bir gülümsemeyle.

Daha sonra, çok fazla karbonhidrat tüketildikten ve çalma listesi absürt bir hal aldıktan sonra, bir şekilde hepsi masanın etrafında toplanmışlardı; dört yetişkin, kolları sıvamış, vakar umurumuzda değildi.

Yerde, pencere pervazında ve bir şekilde Nate'in saçında da krema vardı, oysa Nate on beş dakikadır hiç kıpırdamamıştı.

Pasta süsleme tüpleri bir o yana bir bu yana geçirilmiş, yarısı tıkanmış, geri kalanı parmak izleriyle yapış yapış olmuştu. Bir kase dolusu şekerleme, ezilmiş Oreo bisküvileri ve Bea'nın ısrarla yenilebilir sim olduğunu söylediği, ancak Georgina'nın şüphe duyduğu bir şey vardı.

Bea dirseğine yaslanmış, yamuk balon şeklindeki kurabiyenin üzerine gülen yüz çizmeye çalışırken kıkırdıyordu. "Tamam, bu hatırladığımdan daha zor."

Georgina, pembe kremayı geniş ve pişmanlık duymayan hareketlerle sürerken, "Çünkü onu sevimli yapmaya çalışıyorsun," dedi. "Vahşi görünmen gerekiyor."

"Öyle derdin," diye yanıtladı Nate, başını kaldırmadan.

Onun kurabiyesi, ortasında iki mavi nokta bulunan, mükemmel derecede düzgün beyaz bir daireydi. Eğlenceli değildi. Şenlikli değildi. Profesyoneldi.

"Bu bir gözetleme dronuna benziyor," dedi Bea, yakından bakarak.

Nate başını kaldırmadı. "Bu bir balon."

Georgina homurdandı. "Hayatında hiç balon görmedin ki."

"Diyagramlar üzerine çalıştım."

Bea gülmekten neredeyse boğulacaktı.

Masada karşı tarafta oturan Gage, eli titremeden, ifadesi donuk bir şekilde kurabiyesinin kenarına yeşil krema sürdü. Kurabiyesi bir sanat galerisinin vitrininde sergilenmeye layık görünüyordu. Modern, minimalist, tamamen bilinçli bir tercih.

Georgina yüzünü buruşturdu. "Tabii ki seninki mükemmel."

"Simetrik."

Gage'in başparmağı, Bea'nın yaptığı kurabiyenin kenarına değdi; mor krema bulaşmış, kabarık pembe bir kalp, yarı çökmüş. Onu yemedi. Sadece tabağına biraz daha yaklaştırdı, mükemmel kurabiyesinin yanına, tıpkı birbirine uyan bir çift gibi.

"Burada çocukken bunu gerçekten yapan oldu mu?" diye sordu Bea, eline yeni bir kurabiye alarak. "Yani, gerçek şekerli kurabiyeyle yapılan doğum günleri?"

"Benimkiler böyle değildi," diye yanıtladı Georgie. "Doğum günlerim her zaman şık geçerdi. Annem, renk paleti olan bir hediye masası hazırlatırdı. Bir keresinde arpçı bile getirmiştik."

Bea gözlerini kırıştırdı. "Bir arpçı mı?"

"Hımm." Georgina sırtıttı. "Ama bir yıl elbisem çamurlandı ve çılgık attım, o zamandan beri açık havada oyun oynamamıza izin verilmedi."

"En iyisi hangisiydi?" diye sordu Bea.

Georgina duraksadı. Gülümsemesi hüzünlü bir hal aldı. "Bir keresinde havuz partisi vermiştim. Beş yaşındaydım. Kuzenim pastamı havuzun derin tarafına attı."

"O ben değil miydin?" diye sordu Gage.

Gülümsedi. "Evet."

Bea o kadar çok güldü ki, krema kabını düşürdü.

"Nate mi?" diye sordu Georgina.

Nate düşünceli bir şekilde kurabiyesine dokundu. "Bir yıl vardı," dedi. "On iki yaşındaydım. Ablamla birlikte büyükannemizin yanında kalmıştık. Doğum günüm olduğunu unutmuştu."

Georgina sessizce bir ses çıkardı. "Ouch."

Omuz silkti. "Akşam yemeğinde mısır gevreği yememize ve geç saatlere kadar çizgi film izlememize izin verdi."

Bea'nın sesi yumuşaktı. "Yani doğum gününde çocukluk hediyesi aldın."

"Kısaca," dedi Nate. Sanki hâlâ kontrol edebildiği tek ayrıntı buymuş gibi, şapkasının ucunu düzeltti.

Bea, Gage'e döndü. "Ya sen?"

"Hiçbir şeyi süslediğimi hatırlamıyorum," diye yanıtladı. "Doğum günlerim... birer etkinlikti. Akşam yemeği. Şampanya, içmeme izin verilmeden önce. Birileri bana her zaman ihtiyacım olmayan bir kalem verirdi."

"Bu kulağa..."

"Eğlenceli mi?" diye sordu, dudağının bir köşesi hafifçe yukarı kıvrılmıştı.

Georgina hafifçe koluna dokundu. "Asıl ilgi odağı sendin, onur konuğu değil."

Bunu inkar etmedi.

"Ya sen?" diye sordu Georgie. "Burada gerçek anlamda pasta kremasıyla ilgili anıları olan tek kişi sensin."

Bea, felaket halindeki kurabiyesine bakarak gülümsedi: mor krema, yeşil yıldızlar, kenarlarında kırmızı jelibon solucanlar.

"Her zaman biraz dağınık olurdu. Yirmi çocuk ortalıkta koştururdu. Anne kimbap yapardı, baba da churros yapardı. Claire ise oyunlar başlamadan önce parti çantalarını çalmaya çalışırdı."

"Kulağa kaotik geliyor," dedi Nate.

"Öyleydi," dedi Bea, ama yüzüne bir gülümseme yayıldı. "Her yerde çılgınlıklar ve atıştırmalıklar vardı. Her zaman biri ağlıyordu."

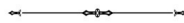
Odanın etrafına bakındı; pastanın üzerindeki kremaya, simlere, şeker lekeli tezgaha. Ve onlara.

Bir süre kimse konuşmadı. Sadece krema sıkma torbalarının ve kağıt tabakların hafifçe kıpırdama sesi ve bir balonun patlama sesi duyuldu.

Bea dirseğini masaya yasladı ve hepsine gülümsedi. "Biliyor musunuz? Bu gece hepinize fazladan şekerleme serpeceğiz. Geçmişe dönük doğum günü telafisi."

"Cheetos'ları tercih ederim," dedi Nate.

Georgina, bir profesyonel gibi, "Bunları kurabiyenizin üzerine koyun," diye talimat verdi.

Daha sonra, gökyüzü kararıp müzik yaz nostaljisi şarkılarına dönüşünce, Georgina şöyle duyurdu: "Tamam. Oyun zamanı. Sessiz sinema. Kazanan son keki alır. Kaybeden Nate'in kekini yer."

"Ölümü tercih ederim," dedi Nate.

Georgie, kusursuzca manikürlenmiş tırnağını ona doğru uzatarak, "Bu bir seçenek değil," dedi.

Bea kağıt parçalarını dağıttı. "Doğum günü temalı. Ve evet, Gage, bu da akşamın bir parçası sayılır."

"Gösteri yapmıyorum."

"Henüz değil," dedi tatlı bir sesle. "Sizi tahmin etmeye zorlayacağız."

Georgina sırtıttı. "Ah, bu çok eğlenceli olacak."

Balkondaki halının üzerinde, yalınayak ve hafifçe şekerlenmiş bir halde, gevşek bir daire şeklinde oynadılar. Georgina ilk başladı; çılgın kol hareketleri ve şüpheli saç savurmalarıyla bir şeyleri dramatik bir şekilde taklit etti.

"Prenses mi?" diye tahmin etti Bea. "Hayır, deniz kızı mı? Nate'in eski sevgilisi mi?"

"Az kalsın," diye haykırdı Georgie. "Doğum günü divası!"

Nate gözlerini devirdi, bir kağıt çıkardı ve lise tiyatro kulübüne zorla katılmış bir asker gibi dikildi. Klavyeyle yazı yazıyormuş gibi yaptı. Kaşlarını çatı. Hayali bir telefonu sertçe kapattı.

"Gage," dedi Bea anında.

Nate onu işaret ederek, "Teşekkür ederim," dedi.

Oda kahkaha tufanına döndü. Hatta Gage bile eğlenerek kısıp bir nefes verdi.

"Sıra sende," dedi Bea, Gage'e.

"Ben değilim—"

"Geç kaldın." Elindeki kağıt parçasını ona uzattı. "Bize en az bir tane borçlusun."

Ona uzun uzun baktı. Burada kamera yoktu. Stratejik ittifaklar da yoktu. Sadece ondan bir parçası olmaktan başka bir şey istemeyen bir geceydi.

Ayağa kalktı.

Karttaki "Patronun Doğum Günü" yazısını canlandırmaya başlarken kağıttan taç alnından biraz aşağı kaydı.

Bea herkesten önce tahmin etti. Adam bunu doğrulamadı. Sadece tekrar yanına oturdu.

Georgina gülümsedi ama şaka yapmadı. Nate hiçbir şey söylemedi, sadece bu anı kaydediyormuş gibi biraz geriye yaslandı. Sadelik. Belki de neşe.

Hiçbiri bunu sesli söylemedi ama hissettiler: Bu sadece Bea'nın Gage'e olan aşkı değildi. Bu, hiçbirinin daha önce yaşamadığı bir şeydi.

Parti, en iyi partilerin bittiği gibi yavaş yavaş sona erdi: yavaş kahkahalar, yapış yapış parmaklar ve bitmesini istememenin bastırılmış bir isteksizliği. Sessiz sinema oyunundan sonra, çoğunlukla sadece sohbet ettiler. Kızlar, canlı, hızlı ve dolambaçlı bir şekilde sohbeti sürdürürken, erkekler geriye yaslanıp ortamın sıcaklığını hissettiler. Kimse saate bakmadı. Açıklamaya gerek duymayan bir rahatlıktı bu.

Pasta en son geldi. Küçük, zarif, kampüs yakınlarındaki Asya pastanesinden. Yumuşak şifon, hafif krema, çok tatlı değil. Üzerine açık mavi yazıyla 'Mutlu Doğum Günü Gage' yazılmıştı. Ortasında tek, küçük beyaz bir mum vardı.

Bea mumu yaktı. Geri çekildi. "Artık yirmi yedi yaşındasın. Bir dilek tut."

"Buna gerek yok." Başka herhangi bir odada, bu kadar olurdu. Ama burada, kimsenin puan tutmadığı bir ortamda, başka hiçbir yerde söylemeyeceği şeyi söyledi: "Ben işin içindeyim."

Nate ve Georgina birbirlerine baktılar. İkisi de konuşmadı. Ama sanki dokunmaları mümkün olmayan bir gerçeğe tanık olmuş gibiydiler.

Sonunda adamlar kalkıp gitmeye hazırlandılar. Georgie, Gage'e ceketini uzattı ve başında hâlâ yamuk duran kağıt tacı düzelitti. "Unvanını unutma," diye kıkırdadı. "Ömür boyu Doğum Günü Patronu."

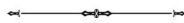
Bea onları kapıya kadar uğurladı. "Eve vardığınızda bana mesaj atın."

"Yapacağım." Gage onun şakağına bir öpücük kondurdu.

"Yardımın için teşekkürler, Nate," diye gülümsedi Bea.

Nate, sanki bir görevi yeni bitirmiş gibi, tembelce iki parmağıyla selam verdi.

Kapı arkalarından tık diye kapandı.

GAGE

Gage ve Nate asansörle sessizce aşağı indiler; kahkahaların ve nostaljik müziklerin yankısı hâlâ kıyafetlerine sinmişti.

Dışarıdaki sokak sessiz ve serindi. Nate arabasının yanına durdu. Kapıyı hemen açmadı.

Nate ona dönerek, "O kız," diye düşündü, "kimsenin aklına gelmeyecek bir parti verdi sana."

Geri kalanını söylemedi. Hepsinin beklediklerinden daha çok keyif aldığını, Bea'nın aşkının simli tutkal ve meyve suyu kutularıyla yazıldığını anlatmadı.

Bu gece Gage için komik ya da ilginç değildi. Alışılmadık ama aynı zamanda etkileyiciydi. Daha önce hiç yaşamadığı kadar samimiydi.

Ona, nasıl isteyeceğini bilmediği bir şey vermişti.

"Şimdi anladım. Neden hala buradasın?" Nate anahtarlığını tıklattı. Araba hafif bir sesle açıldı. "Harika bir partiydi, Kral." Arabaya bindi ve arkasına bakmadan ekledi: "Yarın hedge foncuların bunu geçeceğini sanmıyorum. Havyarla bile."

Gage bir an daha öylece durdu, ceketinin yakası rüzgâra karşı kalkıktı. Başparmağıyla kolunun kenarındaki simleri sildi. "Daha kötü de olabilirdi," dedi. Ama sesi her şeyi ele verdi.

Arabalar birbiri ardına hareket etti.

Gage tacı hemen çıkarmadı. Otoparktan çıkıp dünya yeniden sessizleşene kadar çıkarmadı. Sonra uzandı, başından çıkardı ve nazikçe yolcu koltuğuna koydu. Sanki önemliymiş gibi.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Şehrin son ışıkları çatı katı pencerelerine vuruyordu. Bea, akşam yemeğinde giydiği uçuş uçuş elbisesiyle, bacak bacak üstüne atmış bir şekilde kanepede oturuyordu, saçları gevşekçe toplanmıştı.

Odanın diğer ucunda, Gage mutfak tezgahının başında duruyordu, yanında dokunulmamış bir kadeh şarap vardı. Tableti açıktı. Okumuyordu, sadece ekranı kaydırıp düşünüyordu.

Sesi sessizliği bozdu. "Önümüzdeki hafta sonunu boş bırakın." Bir an duraksadı. "Cuma akşamından itibaren."

Bea gözlerini kırptırdı. "Neden? Cuma günü ne oluyor?"

"Hasat Zirvesi'ne gidiyoruz."

"Şimdi ne?"

Ona baktı. "Tüm köklü aileler uzun hafta sonu için Edevane Vadisi'ne geliyor. Etkinliği Aurelle ailesi ev sahipliği yapıyor."

Derin bir nefes aldı. "Ve ben buraya neden geliyorum...?"

"Çünkü sen oraya aitsin," dedi kısaca. "Benimle birlikte."

Parmakları eteğinin kenarını buldu ve düzeltti. "Bu nasıl bir hafta sonu böyle?"

"Rahatlama. Piknikler. Bağ gezileri. Şarap tadımı. Spor."

"Oldukça zararsız görünüyor."

Hafifçe eğlenmiş gibi görünüyordu. "Her oğul stratejik evlilik için hazır. Her kız yatırım getirisini değerlendirmek üzere eğitilmiş. Birkaç sessiz iş anlaşması. Ve eski muhafızlar da puanları tutuyor."

Ailelerin vakıf fonları olduğunu bildiği için pikniğin farklı bir anlam kazandığını anlamalıydı.

Gözlerini kısarak, "Yani beni aslanın inine götürüyorsun, öyle mi?" dedi.

"Orada olacağım," diye güvence verdi ona. "Seni yemeyecekler."

Georgie orada olacak mı?

"Elbette. Isabel ve Naomi de orada olacak. Destekleriniz olacak."

Yanağının içini ısırdı. "Eğlence unsuru ben mi olacağım?"

"Kendinizi öyle göstermediğiniz sürece olmaz. Ama sizi izleyecekler."

Harika. Yani sadece hafif bir gözetim ve nesiller arası yargılama söz konusu.

Sözleri ve sessizliği arasında bir yerde, bunun bir rica olmadığını, bir giriş olduğunu anladı.

Er ya da geç, onun dünyasına tam anlamıyla adım atması gerekecekti. Ve bu, onun ona zor bir şeyi en iyi şekilde yapma imkanı sunmasıydı: destekle. Arkadaşlarla. Kendisiyle.

Nefesini verdi. "Bana daha önceden haber veremez miydiniz?"

"Daha ne kadar ihtiyacınız var?"

"Bilmiyorum... üç ay mı?"

Dudakları seğirdi. "Hasat Zirvesi'ne hazırlanmak için üç aya ihtiyacın yok, tatlım."

"Sen öyle düşünüyorsun."

"Benim bildiğim bu. Kızlarla konuşun. Onlar açıklayacaklar."

Derin bir nefes aldı. "Yanımda özel bir şey getirmem gerekiyor mu?"

Yanına gitti, kanepede onun yanına oturdu ve tableti, ekranı görebileceği şekilde çevirdi. Ne izlediğini.

Dört gelinlik. Farklı kesimler, hepsi birbirinden güzel.

"Resmi davet için bir şeyler," dedi.

Kaşlarını kaldırdı. "Sadece bir tane mi?"

Başını salladı. "Bundan fazlasına ihtiyacınız olacak. Ama bu bir başlangıç."

"Peki, bana bir peri annesi mi gelecek, yoksa..."

"Daha da iyisi. Beni ikna ettin."

Her şeyin hem sağlıklı hem de ferahlatıcı hissettirdiği, o parlak, erken sonbahar sabahlarından biriydi.

Bea, Georgina ile birlikte Mayfield Hall yakınlarındaki yüksek güvenlik kapılarından geçip St. Ives kasabasına doğru ilerlerken ellerini kazağının kollarına soktu. Yanlarından geçerken iki güvenlik görevlisi başlarıyla selam verdi, kulaklıkları takılıydı ve gözleri çoktan onların üzerinden geçmişti.

Georgina, pelerin gibi omuzlarına attığı beyaz bir blazer ceket, kocaman güneş gözlükleri ve muhtemelen Milano defilesinden çıkmış gibi duran yumuşak deri çizmeler giymişti.

"Yani... anlaşılan Hasat Zirvesi'ne gideceğim."

"Gage sonunda sana söyledi mi?" Georgie ona baktı.

"Dün gece."

"Bunu açıkladı mı?"

"Biraz öyle." Bea belirsiz bir hareket yaptı. "Çok... mali çeyrek sunumu gibi. Grafikler. Duygu yok."

Georgina homurdandı. "Tamam, gerçek şu: Gerçekten önemli olan tüm köklü ailelerin aynı bağda tatil yaptığını ve birbirlerini örnek aldığını hayal edin."

Bea kaşlarını çatı. "Ve biz hepimiz sadece... orada mı bekliyoruz?"

"Sadece orada değilsin." Georgina güneş gözlüklerinin üzerinden baktı. "Gage ile birliktesin." Sanki tahta doğru giderken bir yandan da idam mangasının yanındaymış gibi söyledi.

"Yani yargılanacağım."

"Tıpkı cam bir vitrin içindeki heykel gibi," diye alaycı bir şekilde güldü.

Bea'nın avuç içleri terledi. Karnı buz kesti, sanki bir basamağı kaçırmış gibi soğuk bir ürperti hissetti.

Kaldırımlı sokaktan geçtiler. Yapraklar bakır ve altın renklerinin keskin patlamalarıyla hışırdıyordu. Bu kadar stresli bir sabah için her şey saygısızca güzeldi.

"Hayatta kalmak mümkün mü?"

"Doğru arkadaşlar ve doğru kıyafetlerle mi? Kesinlikle." Georgie, Bea'nın koluna dokundu. "Hatta hoşuna bile gidebilir."

Bea ilerideki kafeyi fark etti. Bakır saksılarda limon ağaçları, ışığa karşı gerilmiş şemsiyeler. Panik atak geçirmek için mükemmel bir yer.

Georgina sözlerine şöyle devam etti: "Her zaman hikayenin kahramanı olan bir kız olur. Üç yıl önce bu kişi Arabella DuPont'tu. Erkek arkadaşıyla

birlikte oldu ve sonra şampanya şişesini kılıçla açmaya çalıştı. 1800'lerden beri büyüyen bir çiti devirdi."

Bea buna kıkırdadı, sonra Georgina'nın yüz ifadesine bakınca durdu. "Yani, biraz komik."

Georgina, "Çok komikti," diye onayladı. "Ama asıl nokta şu ki, DuPont ailesi o zamandan beri bir daha davet edilmedi. Ve hâlâ çitin o kısmına 'DuPont Geçidi' diyorlar."

"Vay."

"Aynen öyle. Yani stratejimiz şu: Göz kamaştırıcı olun. Eğlenin. Hikayenin kendisi olmayın."

Parlak olun. Ama abartısız bir parlaklık.

Bea yavaşça nefes verdi. "Gage iyi olacağımı düşünüyor."

"Haklı. Ama Gage bile her şeyi kontrol edemez. Orada değil."

Verandaya çıktılar ve Naomi onları yanına çağırdı. Isabel çoktan gülmeye başlamıştı. Lillian ise atkısını saçlarına sıkıştırmış, bir çay fincanının etrafına kıvrılmış oturuyordu.

İkilinin arasında bir tabak poffertjes (Hint böreği) ve yarısı yenmiş bir Hollanda elmalı turtası duruyordu; eksik dilimler, içindeki dolgunun aktığı kenarlarından yumuşamıştı.

Georgina güneş gözlüklerini çıkarırken, "Hanımlar," dedi. "Bey, Summit'te ilk kez sahneye çıkıyor."

Isabel, ifadesiz bir şekilde, "Bakın, ne kadar sakın ve ışıltılı," dedi. "Sanki 'Açlık Oyunları: Milyarderler Versiyonu'na katılacak değilmiş gibi."

Bea koltuğuna çöktü. "Geçen yıl neden hiçbiriniz bundan bahsetmediniz?"

Georgie, gerçekçi bir şekilde, "Henüz Gage ile birlikte değildin," dedi. "Davetiye onunla birlikte gelecek."

Isabel, Lillian'a bakarak, "Çeviri," dedi, "hala güvendesin."

Lillian samimiyetle, "Güzel," dedi. "Tam benim kişisel kabusum gibi geliyor."

Herkes ona inanıyordu. Lillian, St. Ives kalabalığıyla zaten yeterince mücadele ediyordu. Hasat Zirvesi, en seçkinlerin de en seçkinleriydi. O seçkinlerin de en seçkinleriydi; o kadar elitlerdi ki neredeyse dağılıyorlardı.

"Hepiniz mi gidiyorsunuz?" diye sordu Bea diğer üçüne.

Naomi, minik, kabarık bir krep ısıtırken, "Elbette," dedi. "Bu, en güzel türden berbat bir şey."

"Sence eğlenceli mi?" diye sordu Bea başını yana eğerek.

Naomi, "Kahvaltıda şampanya var," diye anlattı. "İnsanı ilahi olana inandıran manzaralar."

Isabel, "Çiçek bahçelerinden ellerinde sıcak zeytinlerle beliren uşaklar," diye ekledi.

Georgina, "Ama uslu durmalısın," diye uyardı. "Sevgiliyle yaramazlık yapma."

"Hiç de fena değil Bey," diye hemen onayladı Naomi, bu şekilde başını sallaması çok önemliydi. "Ne kadar ikna edici olursa olsun."

Isabel, "Evli veya nişanlı çiftler süit odalarda kalıyor. Diğer herkes ayrı odalarda kalıyor," dedi. "Eğer o adam on beş dakikadan fazla odanızda kalırsa, biri bunu bildiriyor. Genellikle bir büyükanne."

"Ya öğlen vaktiyse?" diye sordu Bea.

Naomi kaşını kaldırdı. "Güneş ışığının Gage King'i durdurabileceğini mi söylüyorsun?"

Bea'nın yüzü kızardı.

"Aynen öyle," dedi Georgina. "Kuzenim ölçülü davranıyor ama bu teoriyi test etmeyelim. Haftasonunu çocuklara uygun şekilde geçirelim. Kimin izlediğini veya dinlediğini asla bilemezsiniz."

Lillian, "Öyleyse hafta sonunun amacı ne?" diye sordu.

"Ağ kurma, güç ve değerlendirme." Isabel her kelimede bir parmağını kaldırdı.

"Bu sırayla. Önce kimleri tanıdığınızı öğreniyorlar. Sonra işe yarar olup olmadığınızı test ediyorlar. Son olarak da layık olup olmadığınıza karar veriyorlar," diye açıkladı Naomi.

"Ya da tehlikeli. Hangisi daha iyi?" diye ekledi Georgina. "Kolay görünmese bile kolaymış gibi yap. İşte o zaman ait olduğunu anlarlar."

Bea inledi. "Öleceğim."

Lillian uzanıp sırtını hafifçe okşadı. "Belki de... gitmesen daha iyi olur?"

Üç kafa da Lillian'a doğru döndü.

Isabel, "Bu aslında Gage King ile evlenmeyi planlamadığını açıklamakla aynı şey," dedi net bir şekilde.

Bea, çatalıyla ağzına götürmek üzere olduğu tereyağlı, kafes şeklindeki hamur işini yarıda kesmişken donakaldı. "Yani gitmekle... evet mi diyorum?"

"Hayır." Georgina içecek menüsünü eline aldı. "Ama gitmemen, öyle olmadığını gösteriyor. Herkes Gage ile birlikte olduğunu biliyor. St. Ives'te

seni herkese ilan etti. Imperium'a onunla gittin. O yanında dururken teyzem ve amcamla sohbet ettin."

Bea iç çekti. Bundan kurtuluş yoktu. Gage ile birlikteydi ve onunla birlikte gelen her şey de buydu.

Süveterini göğüs kafesinin etrafına daha sıkıca çekti. "Öyleyse ne bilmem gerekiyor? Hayatımın buna bağlı olduğunu varsayın."

Ve bir bakıma öyle de oldu.

Hepsi duraksadı.

Naomi, "Fazla eşya al," diye tavsiye etti. "Gardırobun senin zırhındır."

Georgina, "Cumartesi gününe kadar bir ebeveyn müttefikini bulun," diye önerdi. "Sizin için kefil olacak biri."

Isabel, "Gage'in yanında kal," diye önerdi. "Onun sessizliğiyle odanın yarısı susar, bu yüzden cevaplaman gereken soru sayısı azalır."

Lillian daha sonra söz aldı. "Ya Gage'i ya da sizlerden herhangi birini bulamazsa ne olacak?"

Georgina buzlu kahvesini karıştırdı. "Sonra sana gülümseyen en yakın erkeği bulursun. Erkekler güzel kızlara kadınlardan her zaman daha nazik davranırlar."

Isabel masanın altında dizini çarptı. "Sorun yok, iyileşeceksin."

Bea masanın etrafına şöyle bir göz attı ve bir sonraki adımın ne olduğunu anladı. "Yarın müsait olanınız var mı?"

Isabel kaşını kaldırdı. "Neden?"

Bea çantasına uzandı. Masaya platin bir kart bıraktı. Hafif metalik bir tıkırtıyla yere düştü; küçük bir ses, ağır bir anlam.

Anında sessizlik çöktü.

Naomi öne eğildi. "Hayır."

Isabel'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu da..."

Başını salladı. "Dün gece bana verdi. Neye ihtiyacım varsa almamı söyledi."

Daha doğrusu, "Hayır deme. Bırak ben halledeyim," demişti.

Onun parasını harcamaya ne kadar dirense de, kendisi bile biliyordu ki, sosyal hayata ilk adımını atarken mağaza alışverişi yapma iyimserliği yeterli olmayacaktı.

Lillian, "Gelmemize izin verdi mi?" diye sordu.

Bea'nın ağzının bir kenarı yukarı kıvrıldı. "Aslında hepinizi götürmemi söyledi."

"Bu hayatımın en güzel günü," diye fısıldadı Naomi.

Isabel elini kalbine koydu. "Seni bize emanet etmesi beni çok duyglandırdı."

Georgina ciddi bir ifadeyle, "Şafak vakti yola koyuluyoruz," dedi.

Bea ona şöyle bir baktı: "Hayatında hiç şafak vakti uyanmadın."

"Bu bir deyim." Georgina sırttı. "Herkesi saat onda alacağım. The Row'a gidiyoruz."

Lillian çayına gülümseyerek baktı.

Bea, son alışveriş poşetlerini taşımaktan nefes nefese kalmış bir halde, kapıyı ayağıyla arkasından kapattı. Oda, lüks bir kasırganın yıkıp geçtiği bir yer gibiydi; yatağın üzerine dağılmış tasarımcı mendiller, elbise çantalarından sarkan saten kurdeleler, düzenli ama korkutucu sıralar halinde dizilmiş ayakkabılar.

Kadın, ellerini beline koymuş, hafifçe sersemlemiş bir halde, olayların tam ortasında duruyordu.

Diplomatik bölge ile özel bankalar arasında yer alan, Northgate'in hemen doğusundaki lüks bir yerleşim yeri olan The Row'a gitmişlerdi. İlk izlenimin önemli olduğu zamanlarda elitlerin gittiği, haute couture ve sadece randevuyla girilebilen showroom'lara ev sahipliği yapıyordu.

Şampanya içilmişti. Ve Naomi'nin sürekli yorumları. Ve Isabel, Bea'yi her ihtimale karşı deri bir korse üst almaya ikna etmeye çalışıyordu. Tam olarak neye karşı, diye hala anlamamıştı Bea.

Eskiden geçmek için karşıya geçtiği dükkanlara girmişlerdi. Hatta nasıl telaffuz edeceğini bile bilmediği şeyler satın almıştı. Umarım yeterli olmuştur.

Kapısına birisi vurdu. Kim olduğunu sormasına gerek yoktu. Başka hiç kimse böyle kapıyı çalmazdı.

Bea odanın karşısına doğru sessizce yürüdü ve kapıyı açtı. Gage, işten yeni gelmiş, üç parçalı takım elbisesiyle karşısında duruyordu. Gözleri Bea'nın omzunun üzerinden odaya kaydı.

Bakışları çantaları inceledi. Sonra tekrar ona baktı. "Sen başardın."

"Bana öyle yapmamı söyledin."

"Talimatlara gerçekten uyacağınızı düşünmemiştim."

"Her zaman itaatsizlik etmem," diye takıldı.

Kaşları hafifçe kalktı. Kadının yanından geçerek odaya girdi.

Bea, arkasından kapıyı kapattı ve adamın dağınıklığı tuhaf bir gururla incelemesini izledi.

"Burada benim için bir şey var mı?" diye sordu, başını alışveriş yığınınına doğru eğerek.

"Buradaki her şey senin için."

Sözler, onları süzmeden ağzından döküldü. Ama bir kere döküldükten sonra, doğru olduklarını fark etti.

Bu durum onun ona bakmasına neden oldu.

"Senin yüzünden gidiyorum, değil mi?"

Aralarındaki mesafeyi aştı. Bir eli beline dolandı, diğer eli saçlarına. Başını eğdi, nefesi yanağına değdi, sesi alçaktı. "Tekrar söyle."

"Dedim ki—"

Ama gerisini söyleyemedi, çünkü ağzı onun ağzına yapışmıştı. Vücudu alev alev yandı, tüm sinir uçları ve arzu harekete geçti.

Geri çekildi ama fazla uzaklaşmadı. Alnı onun alnına yaslandı. Bir eli hâlâ başının arkasını tutuyordu. "Paramı harcadın." Sesi çakıl taşı gibiydi.

"Evet, yaptım," diye fısıldadı.

"Bırakın ben halledeyim."

Başını salladı, nabızı hızlanmıştı.

"Seni böyle seviyorum."

"Ne gibi?" diye fısıldadı.

"İtaatkar."

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Gage ona haftalar önce söylemişti.

Londra'da iki hafta. Belli bir Cassian Montenegro'nun entrikalarıyla uğraşmak. Başını sallamış, "elbette" demiş ve bunu, devlet tahvili piyasaları üzerine verdiği bir dersle, onu Hasat Zirvesi'ne davet ettiği an arasına sıkıştırmıştı.

Bunun olacağını biliyordu. Sadece onu bu kadar özleyeceğini tahmin etmemişti.

Artık kampüste ona hiç rastlamayacağı gerçeğine alışmıştı. Ama şimdi akşam yemeği yiyebileceği biri de yoktu. Saat farkı yüzünden görüntülü görüşme bile zordu.

İyiymiş. Meşguldü. Ama sanki Toronto'daki olaylar tekrar yaşanıyormuş gibiydi.

20:02

GAGE: Birazdan bir toplantıya gireceğim.

GAGE: Sabah arayacağım.

BEA: Tamam. İyi geceler.

Günleri oldukça yoğundu.

Konferans salonunda, yanındaki biri moda evinin davetiyelerini inceliyordu. Bea notlar alırken, bir yandan dinliyor, bir yandan da Monaghan & Stowe için yeniden yazması gereken politika notunu düşünüyordu.

Geceleri, bir bacağını altına kıvrarak, ayağıyla dizüstü bilgisayar şarj aletine dokunarak ders çalışırdı; yanındaki masada papatyalar serinlerdi.

Dairenin diğer ucundan Georgina'nın hoparlörleri açıldı. Sadece enstrümantal müzik çalıyordu. Kuralları buydu: ders çalışma saatlerinde şarkı sözü yoktu. Yazılı değildi ama ikisi de biliyordu ki, eğer vokal kesilirse, biri odaklanmaya çalışıyor demektir.

Pazartesi ve çarşamba günleri Nico'ya özel ders veriyordu. Salı ve perşembe günleri ise Lillian ile Pilates yapıyordu. Spor kıyafetleriyle, saçları hâlâ ıslak, ellerinde mangolu dondurulmuş yoğurtla kampüse geri yürüyorlardı. Meyve, Mart sonlarında olgunlaşan yerel bir çeşitti; bu da UR takvimine göre sonbahar, tadına göre ise yazdı. Lillian, bunun Melbourne'de yediği her şeyden daha iyi olduğunu ısrarla söylüyordu ve Avustralyalılar mango konusunda oldukça takıntılıydı.

Bea itiraz etmedi. Mükemmeldi. Soğuk, altın sarısı ve neredeyse fazla tatlıydı.

Zaman dilimleri bu kadar acımasız olmasaydı, ona söyleyeceği o küçük, aptalca iyi şeylerden biriydi. Bazı şeyler mesajlara yansımadı işte.

Ofis neredeyse bomboştu.

Saat sekizi geçmişti ve Monaghan & Stowe ikinci kişiliğine bürünmüştü: daha sessiz, daha odaklanmış, masa lambaları ve elektronik tabloların mavi parıltısıyla içeriden aydınlatılmış bir yerdi. Bea'nın klavyesinin sesi, klima sisteminin uğultusu ve çalışma alanının karşısından gelen ara sıra kağıt hışırtılarıyla yarışan birkaç şeyden biriydi.

Üçüncü slayttaki bir şekli düzeltti.

Rakamlar temizdi. Ve dürüst olmak gerekirse, biraz şok ediciydi. En azından onun için.

Bea öne eğildi ve yazmaya başladı.

Monaghan ve Stowe İçin Dahili Not

Konu: UR'de Cinsiyetler Arası Ücret Farkı

Yazar: Beatriz Cruz (Analist, Finansal Politika Araştırma Birimi)

Kadınların erkeklerden %15 ila %20 daha az kazandığı şeklinde sıkça dile getirilen cinsiyetler arası ücret farkı, Batı pazarlarında yeniden gündeme geldi. Bunun büyük bir kısmı sektör ve kıdemle açıklanabilir, ancak özellikle müzakere ve performansla ilgili rollerde %10'luk bir fark hala mevcut. Araştırmalar, bunun kadınlarda daha düşük risk iştahı ve daha yüksek çatışma duyarlılığıyla bağlantılı olduğunu gösteriyor.

UR, son zamanlarda diğer Batı ülkelerinde yaygın olan cinsiyetler arası ücret farkı tartışmalarına yeterince dahil olmaması nedeniyle eleştirilere maruz kaldı.

Karşı argüman basit: Bu, burada otuz yılı aşkın süredir bir sorun teşkil etmiyor.

Milyarder sınıfında erkekler hâlâ baskın konumda olsa da (%88), 40 yaş altı kadınlar üst düzey yönetici pozisyonlarında sürekli olarak erkeklerden daha fazla kazanıyor. Ulusal sınavlarda daha yüksek puan alıyorlar, kariyerlerinde eşit hızda yükseliyorlar ve en önemlisi, işlerinden daha fazla memnuniyet duyuyorlar.

Bu, ulaşılması arzu edilen bir şey değil. Uzun zamandır var olan bir durum.

Bu yapısal avantajın temelinde üç sütun yatmaktadır:

1. Demografi/Yapı: Kadın başına 1,3 erkek düşen bu durumda, kadınlar sınırlı birer ulusal kaynak olarak değerlendirilmektedir. Sağlık, eğitim, güvenlik ve istihdam politikaları bu kıtlığı yansıtarak güçlü bir kalıcılık ve sonuçlar sağlamaktadır.
2. Kültür: Kadınlara çocukluktan itibaren sosyal ve ekonomik değerleri öğretilir, bu da tartışmanın çatışmacı yönünü ortadan kaldırır. Daha erken ve daha etkili bir şekilde müzakere ederler.
3. Sponsorluk Modeli: Üst düzey kadınların çoğunun, gerektiğinde müdahale ederek değerlerinin küçümsenmemesini sağlayan erkek sponsorları (babaları, erkek kardeşleri veya kocaları) vardır.

Sonuç:

- Değer verdiği şeyleri korumak üzere tasarlanmış, erkek egemen bir sistem, kadınların sürekli başarısını ortaya çıkarmıştır.
- Diğer ülkeler eşitlik konusunu hâlâ tartışırken, UR çoktan harekete geçti ve başarılı oldu.

Bu not, Monaghan & Stowe'un gerçek, kadın yanlısı sonuçlar üreten sistemleri öne çıkarma taahhüdünün bir parçasıdır. Misyonumuz her zaman kadınlar ve kız çocukları üzerine odaklanmıştır.

Yazdığı her kelimeye inanmayı beklemiyordu. Ancak iki ay boyunca veri kümeleri, regresyonlar ve meta-analizler üzerinde derinlemesine araştırma yaptıktan sonra, sonuç netleşti.

Arkasından cam kapı hafifçe açıldı.

Bea yukarı baktı. Maris Chen. Genç ortak. Muhteşem ayakkabılar. Kusursuz cilt. Sesini asla yükseltmeyen bir kadın, çünkü buna hiç ihtiyacı olmamıştı.

"Ücret eşitsizliğiyle ilgili notu bu akşam yayınlamaya hazır mısınız?" dedi Maris, cilalı zeminde topuklarının keskin sesiyle ona doğru yürürken. Gözleri hızla ekranda gezindi. Taslağı zaten görmüştü.

Bea, "Referanslara kuzey bölgelerinden elde edilen boylamsal verileri ekliyordum," diye yanıtladı.

"Özet nedir?"

"Bu kadınların da arkasında sistem var. Sadece elit kesimdekilerin değil. Orta gelirli kesimdekilerin de ivmesi bu yönde."

"Güzel. Bunu yorumlara ekleyin," dedi Maris ve uzaklaştı.

Durdum. Geri döndüm.

"Ve bir dipnot ekleyin. Kalın yazı tipiyle. 'Bu, UR'nin sistemimize yönelik Batı eleştirilerini dikkate alarak zaman kaybetmemesinin bir örneğidir.' Sonra gönderin." Duraksadı. "Aferin, Bea."

O zaman gitti.

İmleç tıkırdadı. Bea klavyeye uzandı, omuzlarını geriye attı ve satırı ekledi.

GAGE: Yolda mısınız?

BEA: Neredeyse geldik.

BEA: Daha yeni mi uyandın?

GAGE: Evet. Kahvaltılı bir toplantım var.

BEA: Vay canına. İş konuşmadan yumurta bile yiyemiyoruz.

GAGE: Acıyı erken ve kendi şartlarımla hissetmeyi seviyorum.

Gülümseyerek başını salladı. Mazoşist. Ahlaksızca çekici, endişe verici derecede yetenekli bir mazoşist. Neden tam onun tipiydi?

BEA: Umarım ben de kendi doğum günüm için senin kadar hazır olurum.

GAGE: Bir anlaşmayı mı sonuçlandırıyorsunuz?

BEA: Hayır. Sadece herkesin ürün olduğu bir odaya girmek.

GAGE: O zaman sanki biri zaten en yüksek fiyatı ödemiş gibi içeri girin.

Georgina ön yolcu koltuğundan, "Bey, bugün erkek arkadaş yok demiştik. Hasat Zirvesi için prova yapıyoruz," diye yakındı.

Naomi, "Gage burada yokken böyle görünüyorsan, sanırım gelecek hafta sonuna kadar dayanamazsın," diye takıldı.

Ekranı hafifçe dokundu, telefonunu çantasına geri koydu. "Özür dilerim. İyi olacağım."

Kızlar gün batımından hemen önce geldiler.

Dahlia Evi, heykeltıraşlık eserleriyle süslenmiş bahçeler ve krem, pembe ve bordo tonlarındaki geç mevsim çiçeklerinin coşkusuyla çerçevelenmiş kırmızı tuğla bir cepheye sahipti. Kıvrımlı bacalar ve kurşunlu pencereler, ona zaman içinde kaybolmuş bir malikane havası veriyordu, ancak arkadaki parıldayan cam seralar, son derece gerçek ve güncel bir ihtiyaçın kanıtıydı.

Isabel arabayı park etti ve beş kadın indi. Georgina önden gidiyordu, bordo renkli, kolsuz ve sade elbisesi, bileğindeki incileriyle dikkat çekiyordu. Isabel ve Naomi, yürümeye başladıkları günden beri bu tür toplantılar için hazırlanmış, topuklu ayakkabılarıyla onu takip ediyorlardı.

Bea, Georgina'nın ısrar ettiği, bıçak pileli, şampanya rengi bir elbiseyle onu takip etti; çünkü görünüşe göre kabul edilebilir tek renkler, yıldız çiçeklerinin renklerini yansıtıyordu. Lillian ise ikinci el bir dükkandan aldığı bembeyaz keten elbisesi ve miras kalan küpeleriyle, sırtına doğru uzanan karakteristik örgüsüyle, sanki bir peri masalından çıkmış gibi görünüyordu.

Ten rengi eldivenli bir kadın davetiyelerini kontrol etti, ardından onları gül taşlı kemerden geçirdi. Villa, çiçeklerle süslü salonlar, mozaik avlular ve fener ışııyla parıldayan özenle düzenlenmiş nişlerden oluşan kat kat bir yapı olarak önlerinde açıldı.

Naomi, bir eliyle saçını düzeltirken, "Resmi değil," dedi. "Ama Hasat Zirvesi'nden önceki hafta sonu, hanımların hazırlanmasına yardımcı oluyor. Yavaş yavaş alışın."

İlk bahçeden bir grup halinde geçtiler, yanlarından geçen bir garsonun ikram ettiği içecekleri aldılar. Kızlar sarmaşıklarla kaplı kafeslerin altında toplanmış, orkideler ve eski narenciye çeşitleriyle süslenmiş açık renkli alkolsüz kokteyllerini yudumluyorlardı. Beklediğinden daha gürültülüydü; kahkahalar, taş zeminde topuk sesleri, enerjinin belirgin bir şekilde genç ve zengin olduğu hissediliyordu.

Isabel, "Natalie Stratton'ın bugün için bir galeri kurduğunu duydum," dedi. "Gezmek ister misiniz?"

Kızların hepsi başlarını salladı.

Lillian, tabelaları takip ederlerken, "Natalie Stratton kim?" diye sordu.

Georgina, "Geçen yıl Bea'ye ondan bahsetmiştik. Ama o zaman Natalie Wu'ydu," diye açıkladı. "St. Ives'lı kızdı ve iki yıl boyunca Asya'da parti yapmak için ayrılmıştı."

Isabel, "Eşi Lucian Stratton, Stratton Shipping şirketini yönetiyor," dedi. "Rotterdam'da tanıştılar, Paris'te aşık oldular ve Northgate'te evlendiler."

Naomi sözlerine şöyle devam etti: "Paris aşk şehri olabilir, ama Northgate, erkeğinizin sizi eve getirdiği şehirdir."

Geçici galeri büyük değildi, daha çok tuvallerle dolu, özenle düzenlenmiş bir koridora benziyordu; her tuval özenle yerleştirilmişti.

Kamusal olmaktan çok özel bir havası vardı. Sanki en çok kişiye değil, doğru kişilere gösterilmek üzere tasarlanmış bir koleksiyon gibiydi.

Bea sanat hakkında pek bir şey bilmiyordu, ama ilk eser onda hüznü bir şeyler uyandırdı. Gül ve dumanın iç içe geçtiği bir tablo. Birbirine uzanan, neredeyse dokunan ama tam olarak dokunmayan iki form. İçinde bir özlem ve bir kısıtlama vardı. Tam olarak romantizm değil. Tanıma. Herhangi bir şey söylenmeden önce gerçekleşen türden bir tanıma.

İkinci tablo boğazını düğümledi; yukarı doğru yayılan bir renk alanında yarı bükülmüş bir figür. Duruş tanıdıktı. Yalnızlığın o şekli. O yalnızlığın ıssızlığı.

Sonraki daha soğuktu. Yine çiçeksiydi, ama parçalıydı. İnce, camdan yapılmış gibi çizgiler, vahşi olamayacak kadar düzenli çiçeklerin arasından geçiyordu. Beklemek gibiydi. Pasif değil, kıvrılmış bir haldeydi.

Dördüncüsü seyrekti: sadece iki fırça darbesi. Soluk altın rengi, çapraz bir çiçek deseni. İkisi birlikte.

Özgür.

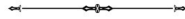
Bea durdu. Göğsü garip bir şekilde doluydu, sanki henüz yere inmemiş ağır bir şey yutmuş gibiydi.

Lillian yanına geldi. "Bence onları bilerek düzenledi. Sanki bir hikaye gibi."

Bea başını salladı. Sanatçıların isimlerini söyleyemiyor ya da fırça darbelerini açıklayamıyordu. Ama onların arasında dolaşmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu.

Ve bir şekilde, Natalie Stratton'ı bir isim ya da bir efsane olarak değil, diğer kadınlar gibi sıradan bir kadın olarak neredeyse anladığını hissetti.

Yıkılmış ve geri dönmüş biri.

Gül Salonu tam anlamıyla bir renk cümbüşüydü: mum ışığı, kıpkırmızı yıldız çiçekleri, pembe ve şarap tonlarındaki kadife döşemeler. Gürültü dinmedi, aksine iyi bir çeyrekten sonra gelen kâr payları gibi arttı. Genç kadınlar, sanki malikanenin sahibiymiş gibi bacak bacak üstüne atmış,

ayakkabılarını çıkarmış, ellerinde içkileriyle keyifli bir şekilde oturuyorlardı ve aralarında kahkahalar yankılanıyordu.

Ne anne babalar, ne erkekler, ne de basın var. Sadece sermaye destekli, boş zamanlarını değerlendiren kadınsı bir dünya.

Biri topuklu ayakkabılarını çıkarmıştı. Başka biri de elinde meyveli tartla ve hiç utanmadan pencere kenarındaki koltuğa tırmanmıştı. Tasarruf modası açıkça geçerli değildi. Burası bir galeri değildi. Asıl etkinlikten önceki kulisteydi.

Isabel, minik altın çatalıyla bir çileği batırırken, "Mason'ın hâlâ villa seçmemiş bir adam gibi davranması bana hâlâ komik geliyor," dedi.

Naomi gözlerini devirdi. "Charles kelimenin tam anlamıyla 'Yüzüklere bakmalıyız' dedi ve sonra da bana Aralık ayımı boşaltmamı söyledi. Çok ince bir espri."

Georgie, "Hunter'a beklemesini söyledim," dedi. "Bu yıl onunla evlenmiyorum."

Üç kız ellerinde şampanya kadehleriyle ve adımlarında özgüvenle yaklaştılar.

"Naomi," dedi ilki kadehini kaldırarak. "Hâlâ Charles'ın takvimini mi yönetiyorsun?"

"Sadece beni ilgilendiren kısımlar," diye yanıtladı Naomi, dişlerini göstererek.

İkinci kişi, "Mason'ın emlak arayışında olduğunu duydum," dedi.

Isabel neredeyse başını bile kaldırmadı. "Belki de bir hobidir."

Yaklaşık 1,80 metre boyunda ve elmaslarla süslü üçüncü kız, Georgina'yı baştan aşağı süzdü. "Hâlâ uzun vadeli planlar mı yapıyorsun?"

Georgie içeceğinden bir yudum aldı. "Hunter'ın evi iyi öğretilmiş. Acele etmeye gerek yok."

Terastan gelen bir çağrı onları oradan uzaklaştırdı ve hızla uzaklaştılar; çıkışları hem prova edilmiş hem de ıslıl ıslıl görünüyordu.

Naomi, Lillian'a "Hasat Zirvesi öncesi deneyiminizden keyif alıyor musunuz?" diye sordu.

"Aslında, hayal ettiğim kadar kötü değilmiş."

"Ne hayal ettin?"

"Doğrusu, daha çok kötü niyetli kızlar," diye yanıtladı Lillian.

Isabel kuru bir ses tonuyla öne eğildi. "Hepimiz iyi geçinmeyi öğrendik. En azından halk önünde."

“Genellikle ancak birinin özellikle istediği bir erkeği elinizden aldıysanız kötü kız muamelesi görürsünüz.” Bea'ye döndü. “Örneğin: Catherine Vale'in Gage King'in sevgilisini rahatsız etmesi.”

Keşke bir şeytan çıkarma ayiniyle ondan kurtulabilseydik.

Lillian, "Catherine bugün burada değil," diye belirtti.

Isabel, "Aslında duyduğuma göre... Londra'daymış," dedi.

Bea'nın başı aniden yukarı kalktı.

Ah. Mükemmel. Londra. Gage'in bulunduğu yer. Ne heyecan verici bir tesadüf. Kesinlikle endişelenecek bir şey yok.

Gülümsemeye çalıştı. "Aferin ona."

"Belki. Ya da belki de sadece üzücü bir durum, başkasını seçmiş bir adamın peşinden koşmak," dedi Lillian sessizce.

Hatta alkolsüz kokteyller bile sessizliğe büründü.

"Tam da bu yüzden gelmen konusunda ısrar ettim, Lils."

Lillian döndü. "Neden?"

Naomi sıırttı. "Çünkü sen bilgisiz değilsin. Ama gerçeği o kadar nazıkçe söylüyorsun ki sana kızmak imkansız."

Isabel alkolsüz kokteylini kaldırdı. "Çünkü bu kaçınılmaz."

Lillian kaşını kaldırdı. "Nedir?"

Georgina dirseğine yaslanarak geriye döndü. "Sonunda elinde yüzükle böyle bir odada bulacaksın kendini ve oraya nasıl geldiğini hiç bilmiyorsun. Hazırlıklı olmak daha iyi."

İki kız yanından geçti. Kızlardan birinin diğerine fısıldadığını duydu: "Ablam onun olduğunu söyledi. M&S'den o notu yazan kız."

Bea'nın başı hızla döndü. "O" demişti. Sanki Gage King'in dikkatini çekmenin yanı sıra, havalı bir şey yapmış gerçek bir insanmış gibi.

Lillian'ın dudakları kıvrıldı. "Sanırım artık sen de baş karakterlerden birisin."

Bea yavaşça bir yudum aldı. "Bu yeni bir şey."

ON ALTINCI Bölüm

Gage'in Ferrari'si, üzüm bağlarının bulunduğu arazinin tüm ihtişamıyla görüldüğü anda, yolun son virajını da dönmüştü; bal rengi taşları batan güneşin ışığında altın gibi parlıyordu. Üzüm bağları, tepenin her tarafına doğru mükemmel sıralar halinde uzanıyordu.

Şu anda, koyu renk yelekler giymiş üç kişilik vale ekibi tarafından garaj yolunda dört araba işlem görüyordu. Bea, aralarında Georgina'nın kırmızı üstü açık arabasını tanıdı.

Araba, simsiyah rengiyle eski taşların üzerinde, döner kavşağa girdi. Buraya ait değildi; ama bir şekilde de aitti. Bunun sebebi malikaneyle uyumlu olması değil, aksine ona zıtlık oluşturmaya cesaret etmesiydi: tarihle dolu bir yerde beygir gücü.

Bir vale kapısını açtı.

Bea akşam ışığına çıktı. Esinti üzüm ve çam kokusunu taşıyordu. Gage sürücü koltuğundan çıktı ve başıyla işaret ederek anahtarları uzattı.

Bea malikaneye baktı. Devasa. Heybetli. Zamansız. Ve şimdiden izliyordu.

Güvenlik elbette her yerdeydi. Bağ çalışanları çevrede sessizce devriye geziyordu, ancak gerçek koruma, camları karartılmış şık siyah arabalarla gelen konuklarla birlikte gelmişti. Bu tür bir parti sadece sosyal bir etkinlik değil, adeta bir enerji şebekesiydi.

Sessizliği bir ses böldü. Önce alçak, sonra yükselen. Özür dilemeyen bir ses. Mırıltıdan çok bir hırıltı.

Döndü.

Lamborghini Urus, incelikten hiç çekinmeden çakıllı yolda hızla ilerledi. Mat siyah, devasa ve sessizliğe doğru gürleyerek gelen araç, pervasız ve canlıydı. Motor son bir hırıltıyla sustu.

Laurent Duret yolcu koltuğundan indi.

Sonra Rafael. Botları çakıllara çarptı. Kot pantolon, koyu renk tişört, rüzgarda dağılmış saçlar. Önce ona baktı, sözsüz onaylaması Gage'i sinirlendirmeye yetecek ama yorum yapmaya yetmeyecek kadar kısaydı.

Bea'nın dudak kenarlarında istemsizce bir gülümseme belirdi. Araba tam bir Rafael'di.

Dördü de birbirlerine başlarıyla selam verdiler, ardından personelden birinin peşinden evin içinden, geniş bir giriş holünden geçerek doğrudan güneşin kavurduğu bir verandaya çıktılar.

Taş kemerler manzarayı çerçeveliyordu, alçak kanepeler öğleden sonraki pus içinde maviye dönen dağların güzelliğinden en iyi şekilde yararlanacak şekilde yerleştirilmişti. Keten minderler, uzun bardaklar, görünmeden hareket eden personel. Güneş bile burada daha yavaş batıyor gibiydi.

"Sonunda." Bea kalabalığı taramadan önce Georgina minderli sandalyesinden kalktı. "Bir Ferrari'nin daha hızlı geleceğini düşünürdünüz."

Bea ona sarıldı, Gage ve Hunter ise el sıkıştılar.

Gage, Bea'ye baktı. "O da sıra istedi."

Charles, Naomi, Isabel ve Mason'la birlikte çembere katılırken, "Onun F12'yi kullanmasına izin mi verdiniz?" diye sordu.

"Bunu çoğu kişiden daha iyi idare ediyor." Gage iki şampanya kadehi aldı ve birini Bea'ye uzattı.

Ne kadar da nazik bir davranış, hele ki o izlerken kadın beş dakika boyunca yakıt deposunu açmaya çalışmıştı. Eski bir Honda Civic sahibi olmak, onu İtalyan tasarımına hazırlamamıştı.

"Griffin canavarı getirdi." Mason ellerini birbirine sürerek, Rafael ve Laurent'in bir personelle konuşmakta olduğu balkonun kenarına doğru başını salladı. "O ve Duret, onunla arazi sürüşü yapmayı planlıyorlar."

Charles, Naomi'nin beline kolunu dolayarak, "Benim de X5'im var, belki ben de onlara katılırım," dedi. "Tabii ki, kendilerini gölgede bırakmaktan çok korkmuyorlarsa."

Isabel, "Laurent bahsi kazanmak için arabayı ağaca bile çarptırırdı," diye espri yaptı.

"Affedersiniz," dedi Gage sakince. "Anne babamı görüyorum."

Elini hafifçe arkasına koyarak Bea'yı yönlendirdi. Bu bir pozisyon alma meselesiydi, sevgi gösterisi değil. Bea'nın tercümeyle ihtiyacı yoktu. Verandadaki diğer hiç kimsenin de yoktu.

Elena King krem rengi ipek bir elbise, inciler ve soğuk bir gülümsemeyle dolaşıyordu. Yanındaki Victor ise lacivert ve taş rengi takım elbisesiyle şık görünüyordu.

"Anne, baba," diye selamladı Gage. "Bea'yı hatırlıyorsunuzdur."

"Elbette," dedi Elena, Bea'nın yanağını öpmek için eğilerek. "Seni tekrar görmek ne güzel."

"Teşekkür ederim, Bayan King." Bea da aynı şekilde karşılık verdi.

Elena, başını nazikçe yana eğerek, "Lütfen," dedi. "Bize Elena ve Victor diye hitap etmelisiniz."

Victor'ın el sıkışması kısa sürdü. Bakışları değerlendiriciydi ama düşmanca değildi. "Bea," dedi, telaffuzda takılmadan. "Yolculuğun tadını çıkardın mı?"

Bea, Gage'e baktı. "Virajlı yollar için doğru arabayı seçmiş."

Victor oğluna baktı, sonra tekrar annesine. "Evet. Gage genellikle iyi seçimler yapar."

Çift anlamı kaçırmadı. Sınav başlamıştı ve o daha karşılama içeceğini bile bitirmemişti.

En iyisi bu fırsatı değerlendirmek. "Onun ortalamasını düşürmemeye çalışacağım."

Victor'ın gözlerinde bir anlık bir parıltı belirdi; belki şaşkınlık, belki de eğlence. Yanında oturan Gage'in dudakları hafifçe yukarı kıvrıldı.

Elena, onu şaşırtacak şekilde doğrudan bir şekilde, "Sanırım bu hafta sonunun senden beklediği yükün ağırlığını şimdiden hissetmişsiniz," dedi.

Bunun geleceğini biliyordunuz. Ona göre giyindiniz. Sahneye çıkma zamanı. Sadece İngilizce. Göz kırpmak yok. Sinir krizi geçirmek yok.

"Baskı gerçek, ama terzilik de öyle," dedi Bea. "Georgie, Naomi ve Isabel bunun için ellerinden geleni yaptılar."

Elena kendi kendine, "Senden hoşlanıyor gibiler," diye düşündü. "Üç müttefik. Böyle bir odada bu çok değerli."

"Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

"İyileşecek," dedi Gage. Sanki hiç şüphesi yokmuş gibi.

Anne ve babası birbirlerine baktılar.

Victor'un sesi sakın ve düzdü. "Böyle hafta sonları, gizlediklerinden çok daha fazlasını ortaya çıkarır."

Elena, "Bazı şeyler görölmek içindir," diye tahmin etti.

"Bilgilendirici olacağından eminim." Gage'in sesi yumuşaktı. "İkinizi de akşam yemeğinde göreceğiz."

Bir işaret. Konuşma sona ermişti.

Bea, rahatladığını yüzüne yansıtmamaya çalıştı.

Bea'nın dirseğine hafifçe dokundu, onu hareket ettirecek kadar. "Hadi ama. Bir tane daha," dedi alçak sesle, yürürlerken. "İyi gidiyorsun."

Balkondan karşıya geçtiler; orada güneşten yanmış bir adam karısıyla birlikte duruyordu, ikisi de buzlu spritz içiyordu. Kadının elbisesi ketendi, kırışmamıştı. Elmas küpeleri ışığı yansıtıyordu ama dikkat çekmiyordu.

"Gustave, Carine—bu benim kız arkadaşım Bea Cruz."

Gustave elini uzattı. "Demek Kanadalı sensin."

Kanadalı olmanın özellikle yanlış olan bir yanı mı vardı? Bea emin değildi. Bu yüzden sadece gülümsedi ve "Evet" dedi.

Carine, "Çok güzelsin," dedi; bu sözlerin bir övgü mü yoksa iğneleme mi olduğundan Bea emin olamadı.

"Fark edeceğiniz ilk şey bu," dedi Gage kuru bir tonda. "Ama tek fark edeceğiniz şey bu olmayacak."

Hâlâ biraz belirsiz. Onları memnun etmek için daha güzel veya daha zeki mi olması gerekiyordu? O zengin kesimin ağzı gerçekten altyazı gerektiriyordu.

Carine hafifçe gülümsedi. "Öyleyse gerisini dört gözle bekliyorum."

Bea ellerini sıktı, teşekkür etti. Rolünü oynadı. Ama içten içe bunların arkadaş olmadığını, kapı bekçileri olduğunu fark etti.

Sonraki soru yağmuruna fırsat bulamadan bir görevli yaklaştı. "Bay King, odalarınız hazır. Bavullarınızı önden alalım mı?"

Gage başını salladı. "Şimdi geliyoruz. Bea akşam yemeği için kıyafet değiştirmek isteyecektir."

Kıyafet değiştirme, duygusal yeniden ayarlama, aynanın karşısında kısa süreli varoluşsal kriz. Sonra tekrar arenaya dönüş.

Bea'nın süiti, Aurelle malikanesinin doğu tarafında, ikinci katta, bağ hasatlarının ve tarihi düğünlerin çerçevelenmiş siyah beyaz fotoğraflarıyla dolu, güneş ışığıyla aydınlanmış bir koridorun hemen ötesindeydi. Oda gümüş tonlarındaydı ve ağır perdeler geri çekildiğinde, üzüm bağlarına ve ötesindeki tepelere bakan kemerli bir pencere ortaya çıkıyordu.

Avlu boyunca, çit duvarı ve kafesli bir yolla ayrılmış erkekler koğuşunu görebiliyordu. Gage'in odası muhtemelen karşı köşede, aynı manzaraya sahip, ancak tersten yansıtılmış bir konumdaydı.

Odanın içindeki banyo mermer kaplı ve tertemizdi, lavabonun üzerinde taze orkideler ve Aurelle armasıyla işlenmiş kalın havlular vardı.

Komodinin üzerindeki küçük bir kartta, kıvrımlı altın rengi mürekkeple el yazısıyla adı yazılmıştı: Hoş geldiniz, Bayan Cruz.

Bir saat sonra, Gage'i beklemeden odasından çıktı ve hafif konuşma uğultusunu takip ederek, tıraşlı çenelerinin arkasına gizlenmiş kulaklıklarıyla bekleyen adamların yanından geçip aynı kattaki Altın Odaya gitti. Oda, ceviz ağacından panellerle kaplı duvarlarından değil, mekanı taçlandıran ve düşen yıldızlardan yapılmış gibi görünen avizesinden dolayı bu adı almıştı.

Oda, malikanenin standartlarına göre samimiydi. En fazla altmış kişi sığabiliyordu; ayakta içki içiliyor, sohbetler eşliğinde hafif caz müziği çalıyor, yan tarafa büfe masaları kuruluyordu. İlk akşam gayri resmiydi. Amaç, konukların birkaç saat içinde içeri girip çıkıp yemek yiyip kaynaşmalarıydı. Şimdiye kadar krallardan hiçbiri odada değildi.

Bea pencerelerden birinin yanında oyalandı, ışığın tepelerin ardında kayboluşunu izledi. Neden yalnız geldiğini bilmiyordu. Belki de bir aksesuar olarak girmek istemiyordu.

"Bea?"

Adı kusursuz bir şekilde, Bey-ah, hafif aksanlı ve neredeyse melodik bir sesle söylenmişti. Döndü.

Kırkklı yaşlarının sonlarında ya da ellili yaşlarının başlarında, kendisinden çok da uzun olmayan, zeytin rengi teni ve alçak topuz yapılmış koyu saçlarıyla dikkat çeken bir kadın karşısında duruyordu. Açık mavi bir bluz ve beyaz pantolon giymişti; bu kıyafet, etkilemekten çok hareket etmek için tasarlanmıştı. Gülümsemesi insanı etkisi altına alıyordu.

"Seninle tanışmayı çok istiyordum."

Bea tepki veremeden öne eğildi, önce bir yanağını, sonra diğerini okşadı, ellerini sanki çok eski arkadaşarmış gibi kenetledi.

Bea gözlerini kırptırdı. Beyni durdu. Buradaki protokol neydi? Reverans yapmalı mıydı?

"Ben Selene Griffin," dedi kadın. Ah. Ah.

Rafael'in annesi.

"Sizinle tanışmak gerçekten çok güzel, Bayan Griffin."

"Selene," diye düzeltti, gözleri parıldayarak. "Bayan Griffin beni bir bankacının karısı gibi gösteriyor. Ben doğanın bir gücüyle evlendim."

Söz konusu doğa gücü geldi. Rafael'in babası uzun boylu, heybetli, bej bir takım elbise giymişti; bu takım elbiseyi bir zırh gibi taşıyordu, gösteriş değil. Krem rengi onu yumuşatmamış, aksine onu hafife almaya cesaret etmenizi sağlıyordu.

Onu, Bea'nın grubunun ve diğer dokuz grubun girişim ortaklarından oluşan bir jüri önünde canlı sunum yapmak üzere seçildiği Griffin Ventures'ın davetli etkinliği IGNITE'tan hatırlıyordu. O deneyimin anısı onu hâlâ heyecanlandırıyordu.

"Leon," dedi, sesi oğlununki gibi boğuktu. Elini uzattı, kadın da elini sıktı. "Senin hakkında çok şey duyduk."

Kimden? Neden? Bu bir tuzak mıydı? Nazikçe saf dışı bırakılmak üzere miydi?

Selene, içsel girdabının farkında olmadan, hemen "Nico'nun ailesinden," diye açıkladı. "Sana takıntılılar. Kanatlar ve hale bekliyordum."

Bea, şaşkınlık ve dikkatsizlik sonucu gerçek bir kahkaha attı. "Nico işin çoğunu yapıyor. Ben sadece onu atıştırmalıklarla ödüllendiriyorum ve yatılı okula göndermekle tehdit ediyorum."

"Şey, 'çok havalısın' diyor." Leon'un yüzündeki gülümseme hafifçe kıvrıldı, sanki bu ifade onu da, bunu söyleyen çocuk kadar eğlendirmişti.

Selene gözlerindeki o muziplikle, "Annesi, notları yüzünden onu boğmamasının tek sebebinin sen olduğuna inanıyor," diye ekledi.

Eleştirilere karşı hazırlık yapmıştı; saldırı açıları, üstü kapalı hakaretler, küçümseme. Övgü ise daha ince bir denge gerektiriyordu: kabul et, geri adım atma ve aman Tanrım, bir Labrador gibi sırtma.

Neyse ki Leon söz aldı. "Geçen yıl IGNITE'ta sunum yapmıştınız."

"Evet," dedi Bea. "Bu harika bir fırsattı."

"Hatırlıyorum. Açık ve net konuştunuz. Ortamı büyülediniz. Grubunuz üçüncü oldu."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, övgüsünün samimiyetine ve özgünlüğüne şaşırmıştı. "İşi hep birlikte yaptık, ben sadece mikrofonu

tutuyordum."

Leon başını salladı. Daha fazla şey söylemek istiyor gibiydi ama başka bir sohbe dahil olunca özür dileyerek sustu.

Yalnız kaldıklarında Selene, "Gage ile birliktesin," dedi. "Bu hafta sonu üzerindeki baskı çok büyük olmalı."

Bea, bir yandan röntgencilikten kaynaklanan bir eğlence bekleyerek, bir bakış atmaya cesaret etti. Ama bunun yerine... anlayışla karşılaştı. "Dürüst olmak gerekirse, öyle," diye itiraf etti, bunu sesli söyleyip söylememesi konusunda hala emin değildi.

"Anlıyorum. Ben de bu dünyada on yıldan biraz fazla bir süredir bulunuyorum." Selene'nin sesi alçak ve alaycıydı. "Alışmak biraz zaman alıyor."

Bea, geçen yılki derslerinden birinde gördüğü Griffin Ventures vaka çalışmasını hatırladı. Mütevazı bir inşaat şirketi olarak başlamışlar, ardından Duret Bank'ı destekçi olarak aldıktan sonra hızla büyümüşler ve daha da hızlı bir şekilde ölçeklenmişlerdi. Şirketin milyar dolarlık değerlemesi Rafael'in St. Ives'teki ilk yılına kadar gerçekleşmemişti. Bu da, mevcut Griffin ailesinin bu yükselişi bizzat yaşadığı anlamına geliyordu.

"Aıştın mı?" diye sordu Bea.

"Tam olarak değil. Ama ortalığı ateşe vermeden nasıl idare edeceğimi öğrendim."

Bea hafifçe güldü. "Annem bunun iyi bir ateşi boşa harcamak olduğunu söylerdi."

Selene o anda tamamen ona döndü. "Koreli misin?"

Bea başını salladı. "Ve sessiz yargılama konusunda son derece yetenekli."

Selene kadehini kaldırarak, "Yunan," dedi. "Biz yüksek sesle yargıda bulunuruz. Zeytinyağıyla."

"Koreliler susam yağını tercih ediyor." Bea sırtıttı. "Ama eminim ki çok farklı değildir."

Güldüler. Değer denetimi için tasarlanmış bir odada, net serveti on kat fazla olan bir kadınla paylaşabileceğini hiç bilmediği türden bir gülüştü bu.

Sonra onu gördü. Rafael elinde içkiyle odaya girmişti. Yaklaşmamıştı ama onu izliyordu. Gözlerine bir saniyeliğine, sıradan olamayacak kadar uzun bir süre baktı, sonra bakışlarını kaçırdı. Omurgasından bir ürperti geçti, o kadar hızlı ve hainceydi ki neredeyse görmezden gelebilirdi.

Selene, oğlunun Bea'ye tam olarak kimin annesi olduğunu hatırlattığının farkında olmadan, "Şey," dedi ve Bea'nin elini okşadı. "Burada bulunma amacını yapmana izin vereceğim. Eğer bir gün anlayışlı bir kulağa ya da seninle birlikte yüksek sesle yargılayacak birine ihtiyacın olursa, gel beni bul."

"Teşekkürler. Bu, bu gece alabileceğim en iyi teklif olabilir."

Ve bunu gerçekten kastetmişti. Bir sınava hazırlanmıştı ama bu daha çok bir karşılama gibi gelmişti.

ON YEDİNCİ Bölüm

Aurelle çiftliğine sabah yavaş ve ağır bir şekilde çöktü.

Kahvaltı, resmi yemek salonunda saat altı buçukta tam olarak servis edilmeye başlandı ve tam dokuz buçukta sona erdi. Porselen bardaklar şıkırdadı. Keten örtüler hışırdadı.

Konuklar önceden haber vermeden içeri giriyor, otuz altı kişilik mermer masanın herhangi bir yerinde oturuyorlardı. Bir personel üyesi sessizce, "Ne getirebilirim?" diye soruyordu. On dakika sonra sipariş geliyordu: dumanı tüten, kusursuz bir şekilde sunulmuş.

Her misafir, rahatlamış görünmek için tam olarak yeterli süre kadar oyalandı. Kalktılar, gittiler ve personel hemen devreye girerek masayı temizledi, yeniden düzenledi, çatal bıçakları yeniden hizaladı, ta ki masa hiç dokunulmamış gibi görünene kadar.

Bea daha önce hiç bu kadar iyi koreografisi yapılmış bir şey görmemişti.

Gage onu almak için odasına gelmişti. Dün yerine o sabah arabayla gelen Nate West, pastırmasını dilimlerken onu baştan aşağı süzdü.

"Hayatta kalmaya çalışıyormuş gibi görünüyorsun."

Bea kahve fincanını kaldırdı. "Ortama alışıyorum."

Nate, "Bol su iç," diye tavsiye etti. "Baş ağrıları seni fazla dürüst yapar."

Dudaklarını birbirine bastırdı, gülümsemesini gizleyemedi. "Buna izin veremem."

Gage'e baktı. "Öğreniyor."

Hızlı öğreniyor. Ve kimsenin ona hangi çatalın kavun için olduğunu sormamasını umuyor.

Rahatlık hissi veren bir ortamda yemek yediler. Gage King ve Nate West'in arasında oturmak artık gerçeküstü değil, sadece beklenmedik bir şeydi. Sanki bir taç ve koruması arasında uyanmak gibi. Her şey gayet doğal.

"Bağ turu ve şarap tadımı var. Katılmak ister misin?" diye sordu Gage.

Başını salladı. "Eğlenceli görünüyor."

Konukların neredeyse tamamı tura katılmaya karar vermiş gibiydi; yüzü aşkın kişi, her biri sanki yanında kişisel bir stilist getirmiş gibi giyinmişti. Bea, hepsinin aynı yerde konakladığını biliyordu; bu da malikanenin çok büyük olduğu, ancak paranın çok uzun zamandır eskimiş olduğu zamanlarda var olabilecek türden geniş bir alan olduğu anlamına geliyordu. Az sayıda güvenlik görevlisi grupla birlikte hareket ediyordu, çoğunlukla fark edilmiyorlardı.

Tepeleri çaprazlayan düzgün patikalar, yaprakların ve çakılların üzerinde güneş ışınlarının yansısıyla, dökülmüş bal gibi kalın ve keten rengindeydi. Üzümler olgunlaşmış, şekerle koyulaşmış ve kesilmeye hazırdı; salkımları ağır, kabukları çiçek tozlarıyla kaplıydı. Her adımda toprak ve meyve kokusu yayılıyordu.

Bea, çakıllı ayırıcıların arasında dikkatlice yürüyordu, elbisesinin etekleri baldırlarına değiyordu, Gage'in eli hafifçe sırtında duruyordu. Biri üzüm bağlarının yüksekliğini ve toprağın kalitesini açıklıyordu.

"İyi uyudun mu?" diye sordu.

"Evet." Elini hafifçe sarmaşıkların üzerinde gezdirdi.

"Yatak uygun mu?"

"İnanılmaz."

Ağzı hafifçe kıvrıldı—onu yeterince tanıyorsanız fark edebilirsiniz. "Yazık, boşa gitti." Bunu söylerken ona bakmadı. Sadece yürümeye devam etti. Öğle yemeğinden önce bağcılıkla ilgili imalı sözlerle kızarmayacaktı. Kesinlikle kızarmayacaktı.

Naomi, Charles'ın koluna girmiş, alçak sesle Isabel ile konuşarak birkaç adım öndeydi. Mason arkalarından gelerek telefonuna bakıyordu. Georgina ise babasıyla konuşmak için bir kenara çekilmişti.

Grup şimdi yön değiştiriyor, üst bağın kenarına doğru ilerliyordu. Geniş bir taş kemer mahzenin girişini işaret ediyordu. Kemerli demir kapıları çoktan açıktı, merdiven boşluğunda mumlar yanıyordu.

Aşağı.

Aşağı.

İçeri adımını attığı anda ciğerleri tılandı.

Çok güzeldi.

Sıcak altın sarısı ışık altında üst üste dizilmiş meşe fiçılar. Tavan kirişleri arasında asılı kuru otlardan yapılmış çelenkler. Ham keten örtülerle ve kenarları yukarıdaki antika aydınlatma armatürlerinin parıltısını yakalayan minik cam bardaklarla donatılmış tadım masaları.

Orası daha serindi. Bea yavaşça yürüyordu, gözleri ortama alışıyordu. İnsanlar küçük gruplar halinde toplanmaya başlamıştı; alçak sesle mırıldanmalar, yumuşak kahkahalar, şişeden mantarın çekilme sesi duyuluyordu.

Ve sonra duydu. Catherine'in sesini.

Uzun elbise. Saçları o kadar kusursuz bir şekilde yapılmıştı ki sanki cilalanmış gibiydi. Carine ve Gustave Aurelle ile çoktan gülüşmeye başlamıştı bile, bir eli Gustave'ın kolundaydı, sanki doğduğundan beri her yaz bunu yapıyormuş gibi.

Bea'nın midesi bulandı.

Onu karşılama yemeğinde görmemişti. Kahvaltıda da. Bir umut ışığı olmuştu; belki hâlâ Londra'daydı. Ailevi bir acil durum. Beklenmedik bir gecikme.

Ama hayır. Catherine buradaydı.

Gustave'ın sesi yükseldi ve adamları en uçtaki yere çağırdı.

Gage, gruba doğru ilerlemeden önce Bea'ye bir bakış attı. Gustave, tadıma ilk hasatlarından başlayarak, yalnızca bir bağ sahibi olmanın ve ürünlerinin birinci sınıf olduğunu bilmenin verdiği rahatlıkla jestler yaptı.

Yaşlı kuşak, Carine ile birlikte fiçıların arasında dolaşmaya ve akşam için yiyecek-içecek aramaya davet edilmişti.

Yaklaşık yirmi kadar genç kadın, ortasında natürmort gibi duran el yapımı peynir eşleştirme tahtasının yer aldığı uzun bir meşe masanın etrafında toplandı ve dört şişe şarap elden ele dolaştırılarak servis ediliyordu.

Bea, Georgina'nın yanında durdu. Naomi ve Isabel ise hemen karşılarında durdular.

"Bea," dedi Catherine aniden yanına gelerek. Gülümsemesi tamamen şaşkınlıktı. Sesi ise son derece sertti. "Seni burada göreceğimi hiç beklemiyordum."

Isabel kesin bir dille, "Gage ile birlikte," dedi. "Elbette burada."

“Elbette,” diye tekrarladı Catherine, sanki bunu yeni fark etmiş gibi. Gruba kayıtsızca dönerek devam etti, “Bu hafta sonunun onun için ne kadar zor geçtiğini hayal edebiliyor musunuz? Bilmediğiniz o küçük şeylerin hepsi?”

"Ben de burada olacağımı beklemiyordum," dedi Bea sakın bir şekilde. "Gage ısrar etti."

Catherine'in kirpikleri düştü. "Evet, çok ikna edici olabiliyor," dedi, sanki onun kullandığı her yöntemi biliyormuş gibi. Sonra, grubun da anlayabileceği kadar yüksek sesle: "Yıllar boyunca bu sarmaşıklarda her türlü şeyi yaptık. Çok fazla anı var."

Gülümsemesi tamamen masumiyet doluydu. Ama sözleri öyle değildi. Hele ki kalabalık bir izleyici kitlesinin önünde. Hele ki Bea, ödünç alınmış bir özgüvenle orada dururken ve birdenbire çok ağır gelen bir bardak tutarken.

Genç kadınlardan birkaçı kıkırdadı.

Bea içeceğinden bir yudum aldı. "Duymadım. Gage sadece canı sıkıldığında anılarını anlatır."

Catherine'in gülümsemesi inceldi, sanki duyulur bir şekilde tıslamamak için kendini zor tutuyordu. "Eskiden burayı çok severdi," dedi tatlı bir sesle. "Hep burada daha vahşi bir yanının ortaya çıktığını söylerdi."

"Garip. Ben onun öz denetiminin geliştiğini gördüm sadece." Bea gözünü bile kırpmadı. "Ama belki de bu sadece yaşla ilgilidir. Ya da zevkle."

Kızlardan birkaçı hareketsiz kaldı, elleri tabaklarının üzerinde donup kaldı. Şarküteri ürünleri oldukça hızlı bir şekilde tükeniyordu, ancak gerçek ziyafet, kulak misafiri oldukları konuşmaydı.

Catherine'in eli bardağına doğru kaydı. Parmakları bardağın sapını hafifçe kavradı. Gülümsemesi yüzünde kaldı ama sıcaklık kaybolmuştu.

"Bu odalarda adeta birlikte büyüdük," diye devam etti. "Sanırım bu yüzden beni Londra'dan uçakla geri getirmeyi teklif etti. Kaçırmadığımdan emin olmak için."

İşte oradaydı. Kanayan ilk kesik.

Bea gülümsedi.

Çünkü sen tam olarak bunu yaptın. Canın acımamış gibi gülümsedin. Şarap dilinde ekşi bir tat bıraksa bile. Yanındaki kız odadakilere senden önce orada olduğunu, onu kaçırmaması için uçakla getirdiğini hatırlatsa bile.

Georgina, buz gibi kuru bir ses tonuyla, "Hasat Zirveleri hakkındaki anılarınız tamamen sanatsal özgürlükle dolu," diye araya girdi.

Catherine hiç tereddüt etmeden devam etti. "Gage her şeyi seninle paylaşmıyor, Georgie." Sonra, hayalperest bir şekilde, "Bir yıl aklına bana düzgün binmeyi öğretme fikri geldi." Sesi nazik ve hüzünlüydü. "Atın üzerinde zar zor durabiliyordum ama o benim potansiyelim olduğuna ikna olmuştu. Her gün şafak vakti onunla birlikte antrenman yapıyordum."

Bir yudum şarap. Parıldayan bir gülümseme. "Hep böyle olmuştur. Bir şeye giriştiğinde, mükemmel olana kadar ya da mükemmel olamayacağını kanıtlayana kadar bırakmaz." Catherine, Bea'ye anlamlı bir bakış attı. "Gage'in her zaman projelere karşı bir ilgisi vardı."

Bea bunu o anda hissetti.

Ne öfke, ne de acı.

Utanc.

Yavaş yavaş, içten içe yanan türden. Omuriliğinizden yukarı doğru tırmanan ve gözlerinizin arkasına yerleşen, belki de onların sizin görmediğiniz bir şeyi gördüklerini anlatan türden.

Belki de misafir değildiniz. Bir deneydiniz.

Hava alması gerekiyordu. Sessizliğe. Alana. Gitmesi gerekiyordu.

Ama o kaçmadı.

"Peki, iyi bir binici oldun mu?" diye sordu Bea sessizce.

Catherine yakalanmış gibi göz kırptı. Umursamaz bir tavır takınarak güldü. "Aslında değil. Sanırım... bunun için doğmamışım."

Bea gözlerini ondan ayırmadı. "Herkes öyle değil."

Catherine'in gülümsemesi kaybolmadı, ama bakışları keskinleşmişti.

"Affedersiniz," dedi Bea. Sonra döndü, eteği bacaklarına değerek mahzenin yan kapısından dışarı çıktı.

Merdivenlerden yukarı çıktı. Kireçtaşı kemerin yanından geçti.

Nereye gittiğinin önemi yoktu. Sadece uzaklara gitmesi yeterliydi.

Köşeyi dönerken bir sandığa çarptı. Rafael iki eliyle onu destekledi. Gözleri bir kez daha yüzünü süzdü. "Ne oldu?"

Cevap vermedi. Sadece yürümeye devam etti.

O, peşinden gitmedi.

Bir şekilde, yolun en başındaki kadınlar tuvaletine girdi.

Ağlamıyordu. Henüz değil. Boğazı düğümlenmişti. Elleri titriyordu. Lavaboya baktı. Oda elbette muhteşemdi; bronz armatürler, antika sabunluk ve sanki heykeltıraşlık eseri gibi rulo yapılmış havlular.

Kapı açıldı ve Georgina tek kelime etmeden içeri girdi. Topuklarının fayans üzerinde bir kez tıkırtısı duyuldu, sonra durdu.

"Bu, 'Hikaye' haline gelmeden önce üç dakikanız var," dedi.

Bea cevap vermedi.

Georgina aynaya doğru yürüdü ve çantasını açtı. İçinden emici kağıt çıkardı ve sormadan Bea'nın alnına hafifçe bastırdı. "Catherine insanı etkiliyor," dedi.

Bea derin bir nefes verdi. Yarım bir kahkaha, yarım bir başka şey. "Buraya ait değilim, Georgie."

Georgina aynada gözlerinin içine baktı. Sesi sakindi. "Hayır, bilmiyorsun ama Catherine hâlâ senden korkuyor. Nedenini biliyor musun?"

Bea başını salladı.

"Çünkü tavuk nugget'ları ve sessiz sinema oyunları ile nasıl parti verileceğini biliyorsunuz ve Gage King gibi bir adamın sadece bir varis değil, bir insan olduğunu hissetmesini sağlıyorsunuz."

Bea'nın gözleri yaşlarla doldu.

"Ağlamak yok. Yeniden başvuru yapacak vaktimiz yok," dedi Georgie sert bir şekilde.

Bea başını geriye doğru eğerek yüzünü yelpazeledi. Gözyaşları kuruyana kadar hızla göz kırptı.

Georgina ona yeni bir dudak parlatıcısı uzattı. "Biraz tazele."

Bea boğazı düğümlenmiş bir şekilde başını salladı. Söyleneni yaptı. "Geri dönmek zorunda mıyız?"

"Evet. Gülümsüyorum."

Bea bir elinde dudak parlatıcısını, diğer elinde ise onurunu sıkıca tutuyordu.

GAGE

Mahzen gürültülüydü. Rafael yeni gelmişti. Gustave, tıpkı sevgili çocuklarını tanıtan bir adam gibi fiçılara doğru işaret ederek tanenlerden ve yağmurdan bahsediyordu.

Gage onun yanında durdu ve beklendiği gibi başını salladı. Ama gözleri odayı çoktan iki kez taramıştı. Bea gitmişti. Georgina da gitmişti. Bu da bir şeylerin ters gittiği anlamına geliyordu.

Gruptan geri çekildi ve masanın ucunda durup şarabını çeviren Naomi'nin yanına gitti.

"Erken mi ayrıldı?" diye sordu alçak sesle.

"Az önce dışarı çıktım."

"İyi mi?"

Gözlerini kırptırdı. Sonra dikkatlice, "Öyle olacak," dedi.

Üç dakika sonra Georgina, hemen arkasında Bea ile birlikte mahzen girişinde yeniden belirdi. Sakin görünüyordu.

Gage her ayrıntıyı fark etti: dudak parlaticısı yeniden sürülmüş, omurga dik, ifade özenle oluşturulmuş. Aynanın karşısında yeniden inşa etmek zorunda kaldığınızda taktığınız türden bir maske.

Elleri titremezdi. Yürüyüşü aksamazdı. Ama içindeki bir şey kırılmıştı.

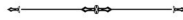
Georgina onu güvenli bir şekilde Naomi ve Isabel'e teslim etti, sonra ondan ayrılıp tadım fiçılarına doğru yürüdü.

Yavaşça onu takip etti. Birini seçti: 1990, meşe fiçısında olgunlaştırılmış olanı.

Başını yana eğdi. Hiçbir şey söylemedi. Georgina bir kez Bea'ye, sonra da ona baktı. Ne sorduğunu biliyordu ve hafifçe başını salladı.

Fiçıyı alçak sesle, sanki şarap hakkında konuşuyorlarmış gibi görünecek kadar uzun süre incelediler.

Ama Gage, eski şeyleri düşünmüyordu. O, intikamı düşünüyordu. Catherine, çocukluk geçmişinin ona, Gage'in sahip olduğu şeye dokunmaktan muafiyet sağlamayacağını en iyi bilen kişi olmalıydı.

Öğle yemeği geç saatte ve açık havada, limon ağaçlarının gölgesinde servis edilmişti; masalar uzun ve beyaz örtülüydü.

Bea kibarca yemek yedi. Soru sorulduğunda cevap verdi. Gülmesi gereken yerlerde gülmeye çalıştı. Her lokmanın tadı hiçbir şeye benzemiyordu.

Tabaklar kaldırıldıktan sonra Gage, sandalyesinin yanına geldi. "Gel, biraz yürüyüşe çıkalım."

Başını kaldırdı. Bir bahane uydurmak için ağzını açtı.

"Hayır deme," diye uyardı. "Ayakkabılarını değiştir. Düz tabanlı, kapalı bir şey olsun."

"Neden?"

"Zemin engebeli."

Tartışmadı, sadece ayağa kalktı ve içeri girdi.

Geri döndüğünde, adam kafesin yanında bekliyordu. Kadın kıyafetlerini değiştirmişti: bol paçalı pantolon, kolsuz krem rengi bir bluz ve beyaz spor ayakkabılar. Adam onu yan yoldan, bir sıra taş sütunun yanından geçirdi. Sarmaşıkların arasında bir kuş çığlık attı.

Bea nereye gittiklerini bilmiyordu. Gage, elleri cebinde, güneş gözlüğü takılı, son derece rahat ve kontrollü bir şekilde yanında yürüyordu. Ama Bea bunu hissedebiliyordu; altta yatan o amaç duygusunu.

"Bodrumdan çıktınız."

Başını bir kez salladı.

"Georgina da peşinden geldi."

Bir kez daha başını salladı.

Bekledi. Kapıyı açmasına izin verdi. Başının üstünde yapraklar hışırdadı, dallarda turuncu yaprakların parıltıları belirdi.

Ayakkabılarına baktı. "Hava almam gerekiyordu." Saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Önemli bir şey değil."

Bea konuşmadan önce beş adım saydı.

"Benim için öyle."

Başlıyordu. Çözüldüğünü hissedebiliyordu. Ve bir kere başladıktan sonra, onu durduramayacaktı. "Günü mahvetmek istemedim."

Bir süre boyunca, duyulan tek ses ayaklarının altında ezilen yaprakların çıtırtısıydı.

"Catherine'in nasıl biri olduğunu biliyorsun."

"Hayır, bilmiyorum," dedi uzanıp elini tutarak. Avucu onun avucunu tamamen kapladı, geniş ve sıcaktı ve içindeki bir şey sarsıldı. "Bana hiç söylemedin."

Yavaşça nefes verdi, çünkü ne diyecekti ki? Nasıl başlayacaktı? Bu kadar çok geçmiş varken, hepsini birden yüksek sesle söylemek neredeyse intikam almak gibi geliyordu.

Bu şekilde bilgi alamayacağını hissetmiş gibi başka bir yöntem denedi. "Ne kadar süreyle?"

Aklıma bir cevap geldi... sonra da tereddütlerle yerle bir oldu.

Onun bu sessizliği doldurmayacağını biliyordu. En kötü yanı da buydu. Sadece bekleyecekti. Ve bekleyecekti. Ve bekleyecekti. Ta ki o içini dökene kadar.

"Bir süre."

Başparmağıyla bir kez onun başparmağının arkasına dokundu. "Ayrıntılı ol."

Gözleri çakıllı yola kaydı.

"Bea." Sesi sabırlıydı. Sonsuz bir sabır.

"Yelken Yarışı. İmparatorluk. Plaj."

"Başka bir şey?"

Hayır demek istedi. Konuyu orada bırakmak istedi. Ama bu kadar açık bir şekilde sorduğunda ona yalan söylemek imkansızdı.

Belki de artık yalan söylemek istemiyordu. Belki de yorulmuştu. "Staj."

Yürümeyi bıraktı. O da durdu.

"Monaghan ve Stowe'da mıydı?"

Başını salladı ama ona bakmadı. "Danışmanlık yapıyordu."

"Neden bana söylemedin?"

"O senin arkadaşın," dedi Bea usulca. "Aile dostun."

"Bu yüzden?"

"Bu yüzden başa çıkamayacakmışım gibi görünmek istemedim."

"Bunu yapmak zorunda kalmamalısın."

Sonra ona baktı ve "Benim için diğer kadınları yönetmek senin işin değil" dedi.

"Seni korumak benim görevim." Eli onun elinin üzerinde sıcacıktı.

Bea başını salladı. "Sen görmedin. Orada hiç bulunmadın. Senin suçun değil."

"Öyle," dedi, biraz daha yaklaşarak. Boyu onu gölgesinde bırakmıştı. Bağ yolunun tozunu ve ezilmiş yaprakların tatlılığını kesen keskin odun ve narenciye kokulu kolonyasını hissedebiliyordu. "Çünkü bana söyleyebileceğini düşünmedin."

Bu durum onun içinde bir şeyleri kırdı.

Derin bir nefes aldı, sığ bir nefes. Gözlerinden yaşlar akmadı. Ama yakıyordu. Güneş batıya doğru eğilmeye başlamıştı, hava soğumaya başlamıştı ve kirpiklerinin arasından gökyüzü, dayanamayacağı bir parlaklığa bürünmüştü.

"İşini zorlaştırmak istemedim," diye nihayet yüksek sesle söyledi. "Seçim yapmanı istemedim."

"Zaten yaptım." Gage uzanıp diğer eliyle saçlarının uçlarına dokundu. "Seçtiğim ve önceden planlanmamış tek şey sensin."

Rüzgar arkalarındaki yaprakları savurdu. Sanki bir şey temizleniyormuş gibiydi.

"Özür dilerim," dedi, boğazı tahriş olmuştu.

"Hayır. Özür dilerim." Gözleri çok maviydi. Çok emindi. Başparmaklarıyla gözyaşlarını nazikçe sildi. "Bunun bir daha olmasına izin vermeyeceğim."

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Ertesi sabah Bea, kahvaltıda yine Gage ve Nate'in arasında oturuyordu. Tabaklar toplandıktan sonra Nate sandalyesini geriye itti. "Kral. Gitmemiz gerek."

Gage ayağa kalktı, geçerken parmakları onun bileğinin iç kısmına hafifçe dokundu.

Ağzında sıralanmış kelimeler, sanki onay bekliyormuş gibiydi. Anlaması için yeterince uzun süre tereddüt etti. Gage, Nate'e döndü ve devam etmesi için hafifçe başını salladı. Sonra beklentiyle ona baktı.

"Catherine Londra'dan sizinle birlikte mi döndü?"

Gözlerini kırpmadan onun bakışlarıyla karşılaştı. "Uçaktaydı. Ama sadece biz değildik. Nate de oradaydı. Legal de oradaydı. Arka sırada oturuyordu," dedi ve ekledi, "Kendini davet etmişti."

Ah. Demek ki nostaljik bir jest değilmiş. Hatta mantıksal bir şey bile değilmiş. Otostop çekmiş. On altı saat boyunca kafasının arkasına bakıp, bunun bir anlam ifade etmesini sağlamaya çalışmış.

Bir kolu vücudunun arkasına kıvrılmıştı. Bunu muhtemelen tahmin edebilirdi. Ve evet, teknik olarak geçmiş kabul edilemezdi. Ama bilmek zorundaydı.

"Ayrıca... gençken ona ata binmeyi öğretmekte gerçekten ısrar ettiniz mi?"

"Sevgilim," dedi sesi buz gibi kuru, "böyle bir şey yapacak bir adama benziyor muyum?"

Hayır. Kesinlikle değil. Bunu sesli olarak söylediğine göre, soldan nasıl çıkılacağını gösteren görüntüsü, izleyicinin zekasına hakaret ettiği için

romantik bir filminden çıkarılmış bir sahne gibi geldi.

“Derslerini benimle aynı anda ayarlamıştı. Birkaç gün sonra bıraktı. Atlardan nefret ediyorsanız Dawn ideal bir yer değil.”

Onun cevabı, sisin içinde kendisine uzatılan temiz hava gibiydi. Dudaklarını ısırdı, çok memnun görünmemeye çalıştı ama başaramadı.

Catherine efsanesinin gerçek zamanlı olarak çöküşünü izlemek mi? Tarifsiz derecede tatmin edici. Sahne arkası görüntülerine erişimi olan tek kişi o olsa bile. Herkes Catherine'in yönetmen kurgusunu satın almış olsa bile.

Belki de daha da iyisi, Gage'in onu asla küçük düşürmediğini hatırlatmasıydı. Hatta kendisinin küçük düşürücü davrandığını bildiği zamanlarda bile.

"Açıklığa kavuşturulmasını istediğiniz başka bir şey var mı?"

Başını salladı. Başka sorum yok, Sayın Yargıç. Savcılık delillerini sunmayı bitirdi. Sanık serbest bırakıldı.

Ona teşekkür etmek istedi ama gerek olmadığını biliyordu.

Çünkü mesele sadece onu rahatlatması değildi, bunu nasıl yaptığıydı. Doğrudan doğruyu söylemişti, sanki buna hakkı varmış gibi.

"Tamam," dedi, başparmağıyla kadının bileğinin iç kısmına dokunarak. "Bir saat sonra çimenlikte görüşürüz. Odanıza geri dönebilir misiniz?"

"Ben çocuk değilim." Gülümsedi. "Bir yolunu bulurum."

Muhtemelen.

Kapıdan dışarı çıktılar. Gage sola döndü. O da sağa döndü.

Odasından çıkan yolu ezberlemişti: düz, öfkeli portrenin yanından sola, merdivenlerden aşağı, sonra da ışığa doğru. Şimdi tek yapması gereken bunu tersten yapmaktı.

Koridorun kemerini zar zor geçmişti ki Georgina onu durdurdu; saçları kusursuzdu, dudakları ise ancak parayla bulunabilecek bir renkte parlaticıyla kaplıydı.

"Annem kıyafet konusunda büyük bir kriz yaşıyor," diye duyurdu. "Naomi bir saat içinde seni almaya gelecek. Hazır ol. Bir sonraki kısım en sevdiğim kısım."

Bea, topukları toprağa batarken, yazlık elbisesinin etekleri rüzgarda uçuşarak Naomi ile çimenlerin üzerinde yürüdü. Naomi, yanında hareket halindeki bir Vogue dergisi kapağı gibi görünüyordu.

"Çarşaf silkeleme kuralını hatırlıyor musun?" Naomi kolunu onun koluna doladı.

Bea ona yan gözle baktı. "Bu hafta sonu yok."

"Bunu kendi kendine tekrarla. Bir dua gibi. Çünkü Gage, senin kişisel insan gücü fantezine dönüşmek üzere."

Bea hafifçe homurdandı. "Hasta olmuşsun."

"Doğru tahmin ediyorum." Naomi sırttı. "Bu sabahın tamamı bir tuzak."

"Ne için hazırlık?"

Çitleri aşip meyve bahçesinin çitini geçtiler.

Bea birden donup kaldı.

Çimenlik bir masaldaki gibi yarıldı.

Bir yanda: nesiller boyu süregelen zenginliğin getirdiği yumuşak nezaket; ahududu tartları ve çikolatalı eklerlerle ısıldayan büfe masaları, içecek servisi yapan garsonlar, etraftaki sandalyelerde rahatça oturan ebeveynler.

Keten giysili kızlar, sanki yavaş çekimde bir araba kazasını kaçıracaklarmış gibi ona bakıyorlardı. Dehşete kapılmışlardı ama en kötü kısmı kaçırmamak için gözlerini kaçırmak istemiyorlardı. Dün Catherine ile yaşadıkları yüzleşmenin ardından gelecek sahneyi bekliyorlardı.

Üzerindeki incelemelere aldırnamaya çalıştı. Ki bu, bugün şaşırtıcı derecede kolaydı.

Çünkü çimenliğin öbür tarafında: savaş var.

O bölge, piyade taktik eğitim parkuruna dönüştürülmüştü: kum torbaları, variller, tırmanma ipleri, çelik hedef tahtaları. Her şey yasal görünüyordu. Hatta rahatsız edici derecede yasal görünüyordu, sanki birileri izin başvurusunda bulunmuş gibiydi.

Ve onun önünde, kırk adam paralı askerlerden oluşan özel bir ordu gibi düzenli bir şekilde duruyordu.

Siyah taktik teçhizatla donanmış. Hazır.

Bea'nın kalbi hızla atmaya başladı. Beyni olan biteni anlamaya çalışıyordu. Kriket, eskrim, belki de polo bekliyordu. Ama bu? Bu bambaşka bir şeydi. Sadece UR'nin yapabileceği bir şeydi.

Naomi ona yeni bir kadeh şarap uzattı. "Sürpriz."

"Birisi açıklasın lütfen," diye fısıldadı Bea.

Naomi, anın tadını çıkararak, "Bunlar askeri oyunlar," dedi. "Beş etkinlik. Adamlar, askerlikte öğrendiklerini hâlâ hatırladıklarını kanıtlıyorlar."

Bea'nın gözleri sahayı taradı. Hunter'ı, Mason'ı, Charles'ı, Nate'i, Rafael'i, Laurent'i gördü. St. Ives'deki kampüste gördüğü adamlardı bunlar.

Ve sonra Gage vardı.

Ne hissediyor olursa olsun, belirginleşmiş elmacık kemiklerinin ardında üçlü bir kilit gibi gizlenmişti. Saçları geriye doğru taranmış, siyah gömleği vücuduna tam oturmuştu. Onu daha önce hiç böyle görmemişti. Bir iş adamı olarak değil.

Bir asker.

Büyülenmiş olan beyni, depoladığı tüm hormonları salgıladı. Kortizol. Oksitosin. Ağzınızın sulanmasına ve ortak vergi beyannamelerini düşünmenize neden olan her şey.

Georgina ve Isabel, ikisi de çiçekli elbiseler ve büyük boy güneş gözlükleri takmış halde yanlarına geldiler.

"Hunter muhteşem görünüyor." Georgina içini çekti ve ardından bir iniltiyle sözlerini bitirdi.

Isabel kendi kendine mırıldandı: "Hafta sonunun en zor kısmı bu. Onların bunu yapmasını izlemek ve sonra tek başına odama geri dönmek."

Yalnız?

Neden?

Artık yalnız kalmak bile istemiyordu. Üstelik adam da hiçbir şey yapmamıştı. Sadece orada dik durmuştu, sanki ayakta durmak bir tür ön sevişmeymiş gibi.

Tam o anda Gage başını çevirdi. Kalabalığı dikkatlice taradı. Durdu. Ve ona baktı.

Ve sonra gözleri yere indi.

Elbisesinden aşağı, çıplak bacaklarına, siyah, askılı, aşırı pahalı topuklu ayakkabılarına kadar. Hepsini onun parasıyla, onun talimatıyla almıştı. Ve ta yüzüne kadar.

Bu, sessizliğe bürünmüş bir iddiaydı.

Omurgası dikleşti. Kalbi ritmik atmayı unuttu.

Naomi öne eğildi. "Evet. Bacaklarını çapraz tut."

Düdük çaldı.

Kırk adam harekete geçti.

Savaş birliği gibi sahaya çıktılar; botlarının sesi yankılanıyor, bedenleri kasılmış, her adımda varis ve asker arasındaki çizgi bulanıklaşıyordu.

Bea'nın eli bardağı daha sıkı kavradı.

Yanında duran Isabel, şarabını fazlasıyla sakın bir şekilde yudumluyordu. "İşte metaforun geliyor, Bea."

Gözlerinin bulanıklığını gidermeye çalıştı. "Ne?"

Georgina güneş gözlüklerini yukarı kaldırdı. "Onu izleyin."

Bir saniye önce Gage, hazırlık pozisyonundaydı. Bir sonraki saniye ise, tek bir akıcı hareketle bir adamı omuzlarına almıştı.

Homurdanmadı. Yavaşlamadı. Sanki ağırlığın önemi yokmuş gibi. Sanki ne olursa olsun, dayanabilirmiş gibi.

Kum torbalarının üzerinden. Varillerin yanından. Sürünme kirişlerinin üzerinden. Adım adım.

Isabel mırıldanarak, "Şu duruşa bakın," dedi. "Yemin ederim Mason'ın stres altındaki duruşu, on yıl yoga yaptıktan sonraki halimden bile daha iyi."

Naomi, gözlerini sahaya dikerek, "Charles sanki soyuna hakaret edilmiş gibi ağırlık kaldırıyor," diye mırıldandı. "Hava çok sıcak."

Georgie saygılı bir iç çekişle, "Omuz kasları olsun," dedi.

Gözlerini ondan ayıramıyordu. Düşünceler kurban olmuştu. Gerekirse, haysiyet de feda edilebilirdi.

Gage, son çizgiyi ilk geçen oldu ve sanki kendi cüssesinin ağırlığı yokmuş gibi yükünü yere bıraktı. Bileğindeki kayışı düzeltti, gözlerini kaldırdı. Onu izlerken buldu.

Bea gülümsedi. İçinden çıkmak isteyen iniltiyi bastırdı.

Saçma ama samimi bir düşünce aklına geldi. Tanrı UR'yi ve yetiştirdiği insanları kutsasın.

Georgie, kayıtsız bir eğlenceyle, "Rekoru kırdığını biliyorum," dedi, "ama Bey, çok da ezilmiş gibi görünme."

Artık çok geç. Eğer henüz satın almamış olsaydı, onu hediye paketine sarıp ona fırlatırdı.

Son karşılaşmadan önce üç etkinlik daha vardı: bıçak tatbikatları, ip tırmanışları ve kontrollü yere indirme teknikleri. Bea hepsini hayranlıkla izledi.

Bunlar mirasçılardı. Savaş için değil, öncelikle yönetim kurulları için yetiştirilmiş adamlardı. Yine de, hiçbiri çamura düşmekten, kendi ağırlığını ve bir başkasının ağırlığını duvardan atlatmaktan veya bir hakimın düdüğü altında son hızda dövüşmekten çekinmedi.

Burada hiçbir ironi yoktu. Hiçbir gösteriş de yoktu. Sadece erkeklerin neler yapabileceğini bilen, bedenleri zihinlerine boyun eğmiş adamlar vardı.

Ama onu büyüleyen tek şey bu değildi.

Birbirlerini cesaretlendirme biçimleri, omuz omuza çarpışmaları, tuş sonrası el uzatmaları... Bu adamlar, aşkta, statüde, mirasta rakip olsalar da, rütbe, ulus ve kan bağıyla birbirlerine bağlı, bıçak sırtı bir çizgide yürümeyi öğrenmişlerdi. Ve sonuç olarak, aynı tarafta savaşabileceklerini biliyor gibiydiler.

Son aşamada kadınlar ip hattına daha da yaklaştılar. Ebeveynler öne oturdular. Hava güneş, çimen ve barut kokuyordu.

Isabel fısıldayarak, "Rafael, on haneli rakamlara ulaşan servetiyle en iyi nişancı," dedi.

Bea'nın gözleri, sahanın ilerisindeki altı pozisyona kaydı.

Silah parçaları masaların üzerine düzgün sıralar halinde dizilmişti. Yanlarında güvenlik gözlükleri vardı. Hedefler, çimlerin budanmış kenarının ötesine sabitlenmişti.

Amaç basitti: Montaj. Yükleme. Ateşleme. Beş atış. Doksan saniye.

Rafael en son öne çıktı.

Elleri şimşek gibi hareket ediyordu; sanki başka bir hayatta bunu meslek edinmiş gibi tüfeği hızla ve kusursuz bir şekilde birleştiriyordu. Şarjörü yerine kilitlerken omuzları bir kez gevşedi.

Sonra hareketsiz kaldı.

Silahı kaldırdı. Nefes verdi.

Beş atış.

Beş isabet.

Onlardan biri hedefi tam ortadan vurdu.

Tüfeğini indirdi.

Sonra döndü.

Doğrudan gözlerinin içine baktı.

Bea donakaldı.

Yeşil gözler onu orada öylece tutsak etmişti. Sanki henüz çekmediği bir tetik gibi. Hayatının en uzun on saniyesi boyunca.

Bea, çimenlikte yankılanan mırıltıları duymadı. Isabel'in fısıltılı yorumlarını da algılamadı.

Onun odak noktası tamamen hareketsiz kalmaktı. Hareket etmek durumu daha da kötüleştirirdi. Ona iz sürebileceği bir şey verirdi. Rafael Griffin bir avcıydı ve o av rolü oynamaya hiç niyetli değildi.

Ardından, tek kelime etmeden silahı teslim etti ve uzaklaştı.

Georgina hafifçe nefes verdi. "Bu neydi?"

"Sence ailesi bunu fark etmedi mi?" diye fısıldadı Naomi.

Isabel'in sesi daha sertti. "Sence Gage'in ailesi öyle mi düşünüyordu?"

Georgie mırıldanarak, "Gage'in bundan sonra ne yapacağını görmek için bekliyorlar," dedi.

Bea'nın kulaklarında kanı uğulduyordu. Artık herkes onları izliyordu.

Kadın, parkurun uzak ucuna doğru baktı. Gage çoktan hareket etmeye başlamıştı. Kalabalık ayrılmadı. Onları o zorladı. Bu tür bir kontrol, boşluk beklemezdi. Boşluğu alırdı.

Çenesi sıkıca kenetlenmişti, yürüyüşü cerrahi bir hassasiyetteydi. Sanki tüm dünya tek bir göreve odaklanmıştı: ona ulaşmak.

Bunu yaptığında, hava çatladı.

Elini uzattı. O da elini verdi. Hiç tereddüt etmedi. Eğildi, dudakları kulağının hemen altına, sadece kendisinin bildiği bir yere değdi ve dizleri neredeyse titredi. "Hadi gidelim."

Bu gösteriş için değildi. Onlar için de değildi. Onun içindi. Ayaklarının altındaki zemini sağlamlaştırıyordu.

Gitti.

RAFAEL

Rafael, arkasındaki kalabalık dağılıncaya, sesler mesafenin getirdiği bulanıklıkla yumuşayıncaya kadar yürümeye devam etti.

O, aceleyle değil, kararlılıkla hareket etti. Onun gibi adamlar başladıkları işten kaçmazlardı.

Dün yüzünü görmüştü. Bodruma indi. Onu o hale getirenin Catherine olduğunu hemen anladı.

Hâlâ bunu düzeltmeye hakkı yoktu. Ama ona ve izleyen herkese, umursadığını hatırlatabilirdi.

Ağaçlardan bir gölge koptu.

Laurent. Elleri ceplerinde, çamur içinde. "Şey," diye mırıldandı. "Bu ince bir espriydi."

Rafael hiçbir şey söylemedi.

Laurent onu inceledi. "Beş tam isabet ve kıza tam isabet. Aferin."

Hâlâ bir yanıt yok.

Laurent, Gage'in Bea'yi çoktan topladığı alana doğru baktı.

"O çimenlikteki herkese Gage King'in bir sorunu olduğunu, ya da bir müttefiki olduğunu fark ettirdin." Alaycı bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bu sefer Rafael cevap verdi: "İkisi de."

Savaş başlatmak için ateş açmamıştı. Sadece başka kimlerin ateş gücüne sahip olduğunu kimsenin unutmadığından emin olmak istemişti.

Ve bunu kimin için kullanacaktı?

Kapısına saat 16:04'te vuruldu.

Bea, Rafael'in kendisine bakış şeklini analiz etmeyi neredeyse bırakmıştı.

Kapıyı açtığında zeytin bekliyordu. Ya da unutmuş olabileceği ihtimaline karşı, resmi akşam yemeği için uygun giyinmesi gerektiğine dair kibar bir hatırlatma bekliyordu.

Bunun yerine, Gage'di; ne yazık ki artık taktik teçhizat giymiyordu, ama yine de savaş alanında bir şeyler kazanmış bir adamın yürüyüşüyle yürüyordu. Tam olarak nasıl ödüllendirilmek istediğini bildiğini hissetti.

"Henüz pes etme zamanı değil."

"Biliyorum." İçeri girdi.

"İçeri girmemen gerektiğini düşünüyorum."

Cevap vermedi. Sadece kilidi çevirdi.

Tıklamak.

Bu, kendini tutmanın sesi değildi. Bu, muhtemelen tarihi eser niteliğinde olan mobilyalara çarparak mahvolma tehlikesiyle karşı karşıya kalan bir kadının paniği idi. "Kapıyı kesinlikle kilitlememelisiniz."

"On dakika içinde gideceğim," dedi. "İşbirliği yapmazsanız on iki dakika içinde."

"Bu ne anlama geliyor?" Adam ona doğru yaklaşırken nefesi kesildi.

"Bu demek oluyor ki,"—sesini alçaltarak—"ödülümü almaya geldim."

"Benden mi?"

"Bu doğru."

Dudakları seğirerek, "Size bir borç senedi verebilir miyim?" diye sordu.

Gülümsemeyi takip etti.

"Yakalanacağız," diye fısıldadı.

"Hayır, yapmayacağız."

"Kurallar var."

"Bunun farkındayım."

Şimdi antika yazı masasının kenarına yaslanmıştı. Gage'in eli kalçasının yanındaki tahtaya değdi, vücudu tam olarak birbirine değmese de her yeri onu hissediyordu. Bacakları bütünlüğünü yitirmişti. Ahlak pusulası alev alev yanıyordu. "Büyükanneler de var, Gage."

"Onların işitme duyuları iyi değil."

"Güvenilir kaynaklardan aldığım bilgilere göre bunlar öyle yapıyor."

"O yüzden çok sessiz olmalısın." Diğer eli belini buldu ve onu kendine doğru çekti.

Mantıklı bir şey söylemeliydi. Dikkatli bir şey. "Evet, lütfen"den başka bir şey. "Isabel çarşafı silkelemek istemediğini söyledi."

"Yatağın yakınında değiliz."

"Naomi dedi ki—"

"Naomi'den emir almıyorum."

Tabii ki yapmadı. O, zafer ile onun iki kez işleyeceği bir savaş suçu arasında bir kesişim noktası gibi görünüyordu.

Parmakları kalçasındaki çıplak tene değdikçe kararlılığı azaldı. "Gage..."

"Dokuz dakikada yapabileceğimiz en az beş şey var," dedi sesi boğuk bir şekilde. "Gerçekten de bu zamanı pazarlık yaparak mı harcamak istiyorsun?" Diğer eli belinin alt kısmına kayd. Kadının omurgası buna karşılık olarak gerildi.

Hayır, yapmadı. En ufak bir şekilde bile yapmadı.

Gage'in ayrılmasından henüz beş dakika geçmeden kapısına bir başka tıkırtı geldi.

Bea'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

Lütfen bir daha olmasın. Geri dönerse tutuklanacaklardı. Ya da mekandan atılacaklardı. Ya da evlendirileceklerdi.

Kapıyı araladı—

Ve Georgina, Naomi ve Isabel sanki ellerinde arama emri varmış gibi içeri dalıp onu hemen kenara ittiler.

"Tebrikler," dedi Georgina. "Tekrar siyah giydin."

Bea gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Isabel söze şöyle başladı: "Rafael, az önce bir silahla harika bir gösteri sergiledi. Senin için."

Naomi yatağa uzandı, yüzünde keyifli bir ifade vardı. "Dün Catherine senin değerini düşürmeye çalıştı. Bugün Rafael, üstün bir nişancılık gösterisi sergiledi. Ve sonra Gage seni, eşini dişlerinin arasında taşıyan bir kurt gibi sahadan uzaklaştırdı."

Bea yüzünü buruşturarak sandalyeye çöktü. "Şafak vakti düello yapacak değiller herhalde, değil mi?"

"Tabii ki hayır." diye alay etti Georgina. "Rafael intihar etmeyi düşünmüyor. Gage'e meydan okumuyor."

"Bu bir aşk ilanı değildi. Ama faydalıydı." Isabel koltuğun kenarına oturdu. "Bu bir itibar düzeltmesiydi. Rafael, diğer erkekler için görünmez olmadığını açıkça belirtti. Gage ise onun olduğunu açıkça belirtti. İkisinin toplamı? Değerin hızla artıyor."

"Bu hafta sonunun böyle geçmesini istememiştim," diye mırıldandı Bea.

"Unutulmaz olmanın bedeli ne biliyor musun? İki milyarder!" diye kahkaha attı Naomi.

Bunu bir zafer olarak nitelendirdiler. Ve o da durumun nasıl olduğunu gördü. Yıkılmamıştı, aksine yükseltilmişti. Ama sevinç duymadı. Kendini savunmasız hissetti.

Bu, istemediğiniz ama geri veremeyeceğiniz türden bir güçtü.

Bea içini çekti. "Umarım bu geceki baloda daha da güzel şeyler olur."

Georgina kaşını kaldırdı. "Milyarderlerin açık artırma savaşının merkezinde olmaktan daha mı iyi?"

"Tıpkı bir meteor gibi. Ya da bir elektrik kesintisi gibi," diye önerdi Bea. "Ya da belki de bağ denize batar."

Isabel sırtıttı. "Kaderi kışkırtma."

ONDOKUZUNCU Bölüm

Bea daha önce hiç özel bir balo salonunda bulunmamıştı. Hele de kendine ait bir papası ve tütsüsü olması gereken türden bir balo salonunda hiç bulunmamıştı.

Daha önce benzer bir düğün mekanı denemişti. Lise mezuniyet balosu da buna benzer bir yerde yapılmıştı.

Ama burası... burası birinin eviydi.

Ve bu, akıl almaz, cüretkâr bir şekilde muazzamdı.

Kubbeli tavanlar, Greko-Romen ihtişamıyla yükselen, bembeyaz krem renginde oyulmuş ve sütunlu nişlerle taçlandırılmış duvarların üzerinde yükseliyordu. Her niş, ipek perdeler ve brokar kumaşlar üzerine yumuşak bir ışık yayan ikiz apliklerle aydınlatılmıştı. Pencerele devasa olup, geceyi hem içeri alıyor hem de dışarıda tutuyordu.

Ortadaki mermer zemin, avizenin altında parıldayan, adeta birilerini sahne ışıklarının altına çıkmaya ve bu ışıklara layık olmaya davet edercesine, dairesel bir yıldız patlaması olan pusula gülüyle işlenmişti.

Masalar mükemmel bir düzen içinde dışa doğru spiral şeklinde sıralanmıştı: toplam on üç masa, altın rengi Chiavari sandalyelerle çevriliydi. Orta süslemeler için çiçek yerine şamdanlar tercih etmişlerdi. Uzun, yaldızlı, ince mumlarla donatılmış şamdanların her bir alevi, cilalı gümüş ve porselen tabaklarda yansıyor.

Grup, beyaz örtülerle kaplı bir kemerin altında sahne alıyordu. Kadının erimiş çikolata gibi baştan çıkarıcı sesi, modern şarkı sözlerini yavaş ve eriyen bir şeye dönüştürüyordu.

Gage, Isabel'in sandalyesini çekip üzerini örttükten sonra yanına oturdu. Nate, Isabel'in soluna oturmuş, ona bir şeyler mırıldanıyordu ve bu da Isabel'in yüzünde bir gülümsemeye neden oldu. Masanın karşısında Georgina ve Hunter, Naomi ve Charles oturuyordu. Mason'ın kolu Isabel'in sandalyesinin arkasındaydı.

Sağ taraftaki masada Rafael ve Laurent'i gördü. Sol taraftaki masada ise Catherine Vale vardı. Ona bakma zahmetine bile girmede.

Önce ana yemekler geldi. Garsonlar her bir yemeği masaya koyduklarında, nefes almak kadar doğal, hafif bir teşekkürle karşılanıyordu. Bea'nın yemeği, kavrulmuş eski tip havuçlar, haşlanmış incirler, çırpılmış keçi peyniri ve yazın sonunu şişeye hapsedmiş gibi bir tada sahip baharatlı kırmızı şarap sosundan oluşan bir karışımdı. Masanın etrafında limon mine çiçeği buzlu istiridyeler, füme üzümlü ızgara bildircinlar ve dokunmaya kıyamayacağınız kadar güzel görünen tartlar vardı. Her şey toprak, meşe ve süpermarket görmemiş şeylerin kokusunu taşıyordu.

Naomi bildircin etini keserken, "Evet," dedi, "resmen 'üzüm ve keçi peyniri' çağına girdik."

Georgina güldü. "Bu keçi peyniri değil. Bu chèvre. Yani fiyatı iki kat daha fazla ve duygusal olarak da zarar verici."

Charles, "Başlangıç yemeğinizde anlatım da var mıydı?" diye espri yaptı.

"Evet, öyleydi." Isabel bardağını kaldırdı. "Onlara elle dağ otu yedirildi ve süt sağılırken onlara şarkılar söylendi."

Ana yemekler geldi. Balsamik erikli kızarmış ördek. Heykel gibi kıvrılmış ıstakoz kuyruğuyla taçlandırılmış safranlı risotto. Çam fıstığı ve nar pekmeziyle odun ateşinde pişirilmiş patlıcan—Naomi anında ilk önce ona el koydu ve onu bir hazine gibi korudu.

Bea, alçak sesle Nate'e doğru eğildi. "Sana kişisel bir şey sorabilir miyim?"

"Devam et."

"Neden hiç sevgilin olmuyor?"

Ördek etini çiğnemeyi bıraktı. Sadece bir anlığına. Yuttu. Sonra, "Bitiremeyeceğim bir şeye başlamanın bir anlamı yok," dedi.

"Neden bitiremedin?"

"Zamanlama. Coğrafya. Yükümlülükler." Her birini noktalama işaretleriyle söyledi.

"Belirli." Bea başını yana eğdi. "Ama aynı zamanda... belirsiz."

"Bilerek öyle yaptım." Ayrıntıya girmede. Ve uzun bir yol kat etmiş olsalar da, ona baskı yapacak kadar yakın değildi.

Georgina, "Buradaki şef muhteşem. On beş yıldır bu malikaneyle evli gibi," derken Bea gruba döndü.

Naomi, esprili bir şekilde, "Ve ekşi mayasını daha da uzun süre mayalamaya devam etsin," diye ekledi.

Gage bardağı bir kez çevirdiğinde ışık parladı. "Anneler bu yıl koyu bir kırmızı seçtiler."

Georgie, her zamanki gibi aykırı bir tavırla, "Beyaz olan daha iyi," diye ilan etti.

Hunter, "White, buraya uslu durmanız için geldiğinizi söylüyor," diye belirtti. "Ama buradaki herkes uslu durmadığınızı biliyor."

Bardağının üzerinden gülümsedi. "Eğer gerçekten yaramazlık yapıyor olsaydım, çoktan başınız belada olurdu."

Bu konuşma Bea'ye sormak istediği bir soruyu hatırlattı. "Bu biraz konu dışı ama—"

Naomi, büyük bir keyifle öne eğildi. "Bunlar en iyileri."

"St. Ives'te bir yıldan fazla süredir bulunuyorum ve sanırım hiç kimsenin sarhoş olduğunu görmedim. Bu da bir üniversite kampüsünde istatistiksel olarak imkansız."

Bir duraklama. Tam olarak yargılayıcı değil, daha çok eğlenmiş bir sessizlikti; sanki istemeden bir şey ifşa etmiş gibi hissetmesine neden olmuştu.

Georgina, keten peçeteyle ağzının kenarını silerek, "Kanada'da imkansız," dedi. "Amerika. Avrupa. Seçim sizin."

Charles lafı uzatmadan, "Bizim erkeklerimiz sarhoş olmaz," dedi.

Bea gözlerini kırptırdı. Bunu gerçekten ciddi bir yüz ifadesiyle mi söyledi? "Hiç mi?"

Hunter, sanki milli marşın bir parçasıymış gibi, "Kontrolü kaybetmiyoruz," dedi.

Bu da, bir sonraki sorusunun muhtemelen vatana ihanete yakın olduğu anlamına geliyordu. "Neden olmasın?"

Hunter, "Kendi iskeletini bile ayakta tutamıyorsan, sana kim önemli bir şeyi emanet eder ki?" diye sordu.

Charles, şarabından bir yudum alarak sözlerine şöyle devam etti: "Birisi size tatlı eşliğinde milyonlarca dolarlık bir karar verme olanağı sunabilir."

"Ya da bir savaş çıkabilir," diye ekledi Mason. "Düzgün yürüyemezken birliklere liderlik etmek zor."

Bea masanın etrafına bakındı. Kimse gözünü kırpmadı. Göz devirme yoktu. En ufak bir ironi izi bile yoktu. Sadece sakin, doğuştan gelen bir güven vardı.

Georgie dirseklerini masaya dayamış, çenesini ellerinin arasına almış dinliyordu. Sırıttı. "Hepiniz çok romantiksiniz. UR'yi çok seviyorum."

Bea geriye yaslandı, omurgası hâlâ dikti, sanki mesafe onun söylediklerinin tüm şeklini görmesine yardımcı olacaktı gibi. "Gerçekten de hiçbirinizin daha önce..." Durdu, Gage'e döndü.

Kaşlarından birini kaldırdı.

Doğru. Eğer biri böyle düşünmüş olsaydı, o kişi Gage olmazdı.

Naomi, "İçki içmiyorlar demek istemiyorum," diye açıkladı. "Sadece her şeyde olduğu gibi, disiplinli bir şekilde içiyorlar."

Isabel, "Ve uyuşturuu da yok," diye ekledi net bir şekilde. "Onlar bizim dünyamızın bir parçası değil. Özellikle de önemli çevrelerde."

Beyaz eldivenli personel aralarında dolaşarak tabakları sessizce topladı. Bea, orada sohbet etmek için bulunmadıkları gibi, onları da görmezden gelmediklerini fark etti. Kibarca, rutin bir şekilde, mum ışığı kadar sürekli küçük nezaketlerle karşıldılar.

Nate'e döndü. "Sen bile mi?"

"Özellikle ben."

"Peki ya siz üçünüz?" Bea, Georgina, Naomi ve Isabel'i işaret ederek sordu.

Georgina dudaklarını seğirterek, "Burada kontrol cinsiyete bağlı değil," dedi.

Isabel hiç tereddüt etmeden, "Kimsenin dağınık olmasına izin yok, Bey. Eğer önemli olmak istiyorlarsa, asla." dedi.

Onaylayıcı bir mırıltı. Hazırlıklı değillerdi. Sadece yaşanmışlık hissiydi. Artık düşünmelerine gerek kalmayan türden şeylerdi.

"Çok fazla kural var," dedi Bea usulca, neredeyse kendi kendine.

"Aslında değil." Nate'in sesi alçaktı. Garip bir şekilde nazıktı. "Tam kıvamında."

Ne beklendiğini bilmek yeterliydi. Hepsinin bildiği çizgiler içinde, milimetreye kadar nasıl başarılı olacaklarını göstermek yeterliydi.

Bu yeri anladığını sandığı her seferinde, yerin yeni bir boyutu ortaya çıkıyordu. Öyle bir güzelliği vardı ki, neredeyse olmaması gerektiğini

hissettiriyordu.

Kimsenin aşırıya kaçmadığı bir dünya doğallıktan uzak, hatta baskıcı geliyordu. Belki de öyleydi. Ama burada kimse kapana kısılmış gibi görünmüyordu. Aksine, hayatında tanıştığı en özgüvenli insanların arasında oturuyordu.

Belki de... bu, kurallarına rağmen değil, kuralları yüzündendi.

"UR, duvarlarla çevrili bir bahçe," diye mırıldandı Bea.

Gage sadece başını salladı. "Duvarlar olmasaydı cennet olmazdı."

Çan sesi duyuldu: net, yükselen, şüphe götürmez bir ses.

Personel adeta sihir gibi ortadan kayboldu. Nişler, sanki bu anı bekliyorlarmış gibi aydınlandı ve cam vitrinlerin altında pastalar, şampanya kulesi ve gümüş içki tepsileriyle donatılmış yaldızlı bir espresso barı ortaya çıktı.

"Neler oluyor?" diye sordu Gage'e.

"İkinci yarı, kaynaşma için ayrılmıştır," diye açıkladı.

Ortamdaki enerji törensel bir havadan şenliğe dönüşmüştü. Herkes ayağa kalktı, ceketlerini düzeltti, manşetlerini düzeltti, saçlarını savurdu.

Odanın ortasında, Gustave ve Carine Aurelle çemberin içine girdiler. Gustave hafifçe başını salladı ve grup, sıcak, ritmik ve ikisi için tasarlanmış bir şeyle karşılık verdi. Şarkıcı da onları takip etti, sesi bir davet gibiydi. Söz hakkı herkese açıktı.

Diğer çiftler de birer birer onları takip etti.

Bea bunun acısını hissetti. Dans etmeyi çok severdi. Performans sergilemek ya da etkilemek için değil, sadece hareket etmek için. Parmakları sandalyesinin arkasına hafifçe dolandı.

Gage asla dans etmedi. Ne etkinliklerde ne de halka açık yerlerde. Onunla birlikteyken bile.

Hayal kırıklığına uğramamaya çalıştı.

"Tatlı ister misin?" diye sordu, zaten ayağa kalkmıştı.

Müziğe sahip olamıyorsa, en azından tatlı bir şey yiyebilirdi. Ayağa kalktı.

"Bea."

Döndü, kalbi soğukta kıvılcım saçan bir tel gibi hızlandı. Victor King, masalarının yanında asil bir şekilde duruyordu. Siyah smokiniyle kusursuzdu. Mirasın vücut bulmuş haliydi.

"Bay King—Victor," dedi, boğazı birden kurumuştı.

"Oğlum dans etmiyor," dedi. "Ben ediyorum."

Ah.

Hayır.

Bu bir davetti. Ya da onun gibi bir adamın davet etmeye en çok yaklaştığı an buydu.

Bunun için bir protokol var mıydı? Bir imparatorluğun reisiyle dans etmek için? Eğer birkaç dakika içinde hata yapıp soyundan dışlanmazsa, bir gün kayınpederi olabilecek bir adamla?

Gage şöyle bir baktı ama sözünü kesmedi. Nate hareketsiz kaldı. Georgina hiçbir şey söylemedi ama bu anın tatlıdan bile daha güzel olduğunu ifade eden bir gülümsemeyi bastırmaya çalışıyordu.

Victor elini uzattı.

Bea, elini onun eline koydu. Omuzları içgüdüsel olarak dikleştirdi. Ve sonra—yapacak başka bir şey olmadığı için—kendini yönlendirilmeye bıraktı.

Avucu kadının sırtını buldu. Sallandılar.

Victor sözlerine şöyle başladı: "Bu hafta sonu beklentilerimin çok üzerinde geçti."

Bu bir rahatlamaydı, ama aynı zamanda şu apaçık soruyu da beraberinde getirdi: Ne bekliyordu ki?

"Memnun oldum efendim," dedi, durumu abartmamaya özen göstererek.

"Dün Rafael ile ilginç bir an yaşadık."

Bea'nın nabızı durdu. Sonra birden yükseldi. Bunu nasıl açıklayacağını bile bilmiyordu.

"Seni azarlamıyorum," dedi ona. Gage'inki gibi mavi olan gözleri çok fazla şey görüyordu. "Burası UR. Bu tür bir ilgi mantıklı."

Değerlendirmesi klinik bir yaklaşımdı, ancak kadın onun tarafsız bir gözlemci olmadığını biliyordu.

"Hatta," diye devam etti, "bu, sadece süs eşyası olmadığınızı doğruluyor."

"Sanmıyorum," dedi Bea, o anki gerçek halini gizlemek yerine yetkin ve kendinden emin görünmeye çalışarak.

Çok panikledim.

"Şu anda izleniyorsunuz. Bunu biliyorsunuz, değil mi?"

Boğazını nazikçe temizledi. "Tahmin etmiştim."

"Sadece ebeveynler değil. Kadınlar, erkekler, Gage King'in hata yapıp yapmadığını öğrenmek isteyen herkes."

Omzunun üzerinde, bir elinin parmakları avucuna kenetlenmiş, tırnakları derisine saplanmıştı.

“İyi iş çıkardın. Ama asıl sınav bu hafta sonu değil.” Uzun bir süre ona baktı. “Asıl sınav, sen ve oğlumun onun omuzlarında dört neslin yükünü taşıdığının farkına vardığınız an geldiğinde olacak. Ve sen de bu yükü onunla birlikte taşımaya hazır olup olmadığına karar vermek zorundasın.”

Yanında yürüme. Onu sevmeye. Taşı. Onunla birlikte.

Bea'nın verecek bir cevabı yoktu.

Victor'un bakışları omzunun ötesinde bir şeye takıldı. "Sandığından daha kısa sürede bir seçim yapman istenecek ve bu iki erkek arasında bir seçim olmayacak. Hayal ettiğin hayatla seni bekleyen hayat arasında bir seçim olacak."

Elini bıraktı ve onu dönüş yapmaya yönlendirdi.

Ve o kendine geldiğinde—

Laurent Duret oradaydı.

Evren sanki fısıldamış gibiydi: "Hadi bir joker kart daha ekleyelim."

Aradaki zıtlığı fark etmemek imkansızdı. Victor geleneklerden yontulmuştu—koyu yünlü, ağırbaşlı, dik duruşlu. Laurent ise krem rengi smokini, dağınık ve modaya uygun kirli sarı saçlarıyla, aynı anda hem çekici hem de kışkırtıcı olacak kadar zarif bir tavra sahipti.

"Affedersiniz efendim," diye mırıldandı Laurent. "Ortamı biraz karıştırmak için müstakbel gelininizle beş dakika geçirmem gerekiyor."

Victor ona baktı. Başını salladı. Laurent'e doğru. Bea için bir tane.

İzin.

Sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Rafael'in araya girmesine asla izin vermezdi; hafta sonunun alt metni hala havada asılıyken. Ama Laurent? Laurent tehlikenin hemen solundaydı. Doğrudan bir rakip değildi. Teknik olarak kibardı. Güvenliydi. Tıpkı eskiden baş ağrıları için arsenik reçete edilmesi gibi.

Laurent yapmacık bir ciddiyetle elini uzattı. "Bana güveniyor musun?"

"Kesinlikle değil," dedi Bea, elini onun eline koyarak.

Sırıttı. "Mükemmel. Tam benim tipim."

Eli, bir noktayı vurgulamak için yeterince aşağıda, tokat yememek için yeterince yukarıda, kadının sırtına yerleşti. "Olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyorsun."

"Senden mi?"

"Odanın."

"Bunu söylediğin için çok nazıksın." Bea ona hafifçe gülümsedi. "Pratik yapıyorum."

Laurent, dudaklarının kenarında bir tebessümle, "Pratik yapmak," diye tekrarladı. "O zaman akıcı hale geldikten sonra ne olacağı konusunda endişelenmeliyiz sanırım."

"Benimle dans etmen beni endişelendirmeli mi?" diye sordu.

"Hayır. Ama şu anda izleyen birkaç kişi öyle düşünüyor olabilir."

"Seni tehdit olarak gördükleri için mi?"

"Tehdit mi? Genellikle değil. Kötü etki mi? Ara sıra."

"Peki neden benimle dans ediyorsun, Laurent?"

"Çünkü Rafael yapamaz. Gage de yapmaz." Elbisesine baktı. "Ayrıca, bu gece çok güzel görünüyorsun ve Fransız erkekleri güzelliğe karşı koyamayacak şekilde genetik olarak yetersizdir."

Bea'nın kahkahası beklenmedikti. "Yani bu sadece eğlence için."

"Bu asla sadece eğlence için değil."

Yavaş bir daire çizerek hareket ettiler, dönüş sırasında odanın diğer tarafı kısa bir süreliğine görünür hale geldiğinde kadının eli adamın omzunda hafifçe sıkılaştı.

Gage'in olduğu yerdeydi. Nate ile konuşuyordu, duruşu rahat, vücudu dans pistine doğru açılıydı. İzlemiyordu. Ama izliyordu. Her zaman.

Onun yanına gitmeli.

Ama Laurent hakkında merak ettiği pek çok şey vardı. Aksanı, geçmiş, bu dünyada sanki bir oyunmuş gibi hareket etme şekli. Hiyerarşide nerede olduğunu bilmiyordu, sadece umursamıyor gibi görünüyordu.

Ve bir daha böyle bir şans yakalayacağından emin değildi. "Peki, sen ve Rafael'in ilişkisi nasıl yürüyor?" diye sordu çekinerek. "Onu hizaya sokan sen misin, yoksa bir sonraki hedefe yönlendiren mi?"

Laurent sırtıttı. "Ne biri ne de diğeri."

"Birbirinizi uzun zamandır tanıyor musunuz?"

"Griffin Ventures henüz Griffin Constructions iken, henüz onlu yaşlarımızın başındayken tanıştık. Babam Rafael'in, tabiri caizse, ham gücünden o kadar etkilenmişti ki, beni lise için onun yanına gönderdi." Laurent'in mavi gözleri bu anıyı hatırlayınca parladı. "Cenevre'de serseri olmaktan daha iyi olduğunu söyledi."

Bu onu şaşırttı. Rafael Griffin'e yakın olmak için yerinden edilmiş bir Duret varisi mi? Aklına bir anda yüzlerce soru geldi. Ve bunların hiçbirini sormaya hakkı yoktu. Çok meraklı olmak, çok şey anlatmak olurdu.

Kadın, salondaki çiftlerden oluşan kalabalığın arasından adamın adımlarını takip etmeye odaklandı.

"Yani artık vatandaş oldunuz mu?" diye sordu bir an sonra.

"Bunu hak etmek için askerlik hizmetimi yapmak zorundaydım, yani evet."

"Ve siz Griffin Ventures için mi çalışıyorsunuz?"

"Hayır, canım," diye düzeltti Laurent. "Duret Bank'ı temsil ediyorum. Ablam Avrupa'dan sorumlu. Ben geçici görevdeyim. Rafael aracılığıyla elde edilen gelirler... anne babamı bile memnun edecek kadar."

Bea başını salladı ve bunu "sonradan Google'da arayacağım şeyler" diye aklından geçirdi. Dünyanın ne kadarının bu odadaki adamlara ait olduğunu çok fazla düşünürse, nefes darlığı çekecekti.

Laurent'in bakışları hafifçe kaydı. Bakışlarını Rafael'e çevirdi. Kenarda duruyordu. Bir adamdan çok bir uyarı gibi görünüyordu. Çarpıcı bir sarışınla konuşuyordu. Gözleri onlara kaydı. Okunamayacak kadar hızlı, unutulamayacak kadar yavaş.

"Ah," diye içini çekti Laurent, memnuniyetle. "Ateş prensi izliyor."

Kasıldı.

"Merak etme," diye teselli etti. "Buraya gelmeyecek."

"Bundan emin misin?"

Laurent, "Zaten yeterince şey yaptı," dedi. "Seni bir gösteri konusu haline getirme riskini göze almayacak. Dünkü olaydan sonra asla."

Bea nedenini bilmiyordu ama ona inanmasına izin verdi. Omuzlarındaki gerilim azaldı.

"Merak ediyorsanız diye söylüyorum," diye ekledi hafifçe, "Rafael'in başka kaç kadına böyle baktığını biliyor musunuz?"

Elbette hiç merak etmemişti. Ama şimdi merak ediyordu. Harika.

"Bir mi?" diye tahmin yürüttü, alaycı bir tavır takınmaya çalıştı ama tam olarak başaramadı.

Laurent ona yavaş, neredeyse acıyan bir gülümseme verdi.

"Sıfır." Bunu dikkatlice söyledi. Sanki anlaması çok önemliymiş gibi. "Ama iyimserliğinize hayranım."

Dünyanın en garip sessizliği başlıyor.

İnanmazca bir kahkaha, mizahtan çok konuyu saptırma çabası, boğazında düğümlendi. Boynundan yukarı doğru yayılan sıcaklık, sanki kişisel bir kin besliyormuş ve bağlamı hiç umursamıyormuş gibiydi.

Sonra, sanki ilahi bir müdahale olmuş gibi, oksijen aniden odadan çekildi.

Konuşmaların uğultusu azaldı. Hareketler yavaşladı. Dans pistindeki her çift ufak bir hata yaptı—

Sonra döndü.

Bea onların bakışlarını takip etti.

Balo salonunun kapıları açılmıştı. Ve orada, kusursuz bir şekilde siyah kadife bir smokin ve ütülü beyaz bir gömlek giymiş olan Cassian Montenegro duruyordu.

Kapı eşiğinde durmadı. Odayı şöyle bir gözden geçirmede. Sanki odanın düzenini ezberlemiş gibi yürüdü.

"Neden herkes bize bakıyor?" diye fısıldadı Bea, Laurent'e.

Onun gelişi barometrik basınçta bir değişime neden oluyordu ve kadın bunun nedenini bilmiyordu. Cassian buradaki herkesle aynı seviyedeydi.

"Çünkü davet edilmedi." Laurent'in gözleri parladı. "Geçen çeyrekte Langley'leri bir anlaşmayla küçük düşürdü. Aurelle'ler bu hafta sonu ikisine de ev sahipliği yapamazdı."

"Ama yine de geldi mi?"

"Onları gücendirmede." Laurent omuz silkti, bakışları ev sahiplerine doğru dümdüz ilerleyen Cassian'a sabitlenmişti. "Görünüşe göre odayı bölmek için burada." Laurent eğildi, sesi kulağına alçak bir mırıltı gibi geldi. "Ve işte böylece, hepimiz yine dipnot olduk."

Adam geri çekilirken Bea ona alaycı bir gülümseme verdi.

Krem rengi smokin giymiş bir provokatörle dans etmenin zamanı değildi. Gözler etrafta gezinirken, ittifaklar ince ince yeniden şekillenirken hiç uygun değildi. Şu anda hangi oyunun oynandığını bilmiyordu, ama dans pistinden kalkmak için yeterince şey biliyordu.

"Gitmeliyim."

Başını salladı, sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi. "Bir dahaki sefere görüşmek üzere, Bea Cruz."

Cevap vermedi. Döndüğünde topuklarının mermere batma sesi geldi.

Odadaki en güvenli yer her zaman Gage King'in yanıydı. Hâlâ Nate'in yanındaydı, elinde içkiyle. Ama kadın onun parmak boğumlarındaki gerginliği, bedenindeki kontrollü farkındalığı gördü.

Gözleri onu soğuk ve anlaşılmaz bir şekilde izledi, sonra yanına oturduğunda bakışları belinin alt kısmına kayd.

"Danslarınızdan keyif aldınız mı?" diye sordu, sesi yumuşak ama gergin.

Başını salladı.

Hiçbiri izlemiyormuş gibi yapmadı.

Cassian ev sahiplerinin yanına ulaşmıştı. Gustave el sıkıştı. Carine ise yanağından öptü.

Tam anlamıyla bir onay değil, sadece izin. İhtiyacı olan tek şey buydu.

Tatlı masasının yanında donakalmış Langley çifti, yıllardır tozları alınmamış portreler gibiydi. Cam gibi ifadeler. Kırılğan duruşlar. Söyleyecek hiçbir şey yoktu, çünkü söylenemezdi.

King ailesi, Georgina'nın anne babasıyla sessizce konuşurken, sakinliğini korudu ama bir türlü kendine gelmedi.

Balo salonunun karşısında Bea, Griffin ailesini gördü. Hiç de telaşlı değillerdi. Aksine, hafifçe eğlenmiş görünüyorlardı.

Georgina ve Hunter, herkesin gözünün zaten başka birini izlediğini bilmenin verdiği rahatlıkla odanın karşısına geçtiler. Georgie, Gage'in koluna hafifçe dokundu ve sadece ona özel bir şeyler mırıldandı.

Naomi ve Charles, Isabel ve Mason da bu gevşek çembere katıldılar.

Bea'nın bakışları gümüş rengine takıldı. Başka biri yaklaşıyordu.

Catherine Vale, Gage'e doğru dümdüz bir şekilde yürüyordu.

"Gage. Geldiğine inanabiliyor musun?" Sesi yumuşaktı. Neredeyse saygılıydı. Sanki bir yanlış anlaşılmayı gidermeye ve aynı anda bağlılığını sunmaya çalışıyordu.

Gage yavaşça ona baktı. Duyduğunu belli etti, sonra başını çevirdi. Sanki hiç konuşmamış gibi. Sanki hiç var olmamış gibi.

Eğer bu Gurur ve Önyargı olsaydı, doğrudan bir uyarlama olarak adlandırılırdı.

Georgina sırtıtmaktan kendini alamadı. Kimse onun yerini doldurmak için acele etmedi.

Catherine bir an daha orada öylece durdu, sanki olanlara hala inanamıyormuş gibi.

Ardından Gage, Bea'nın yanağına hafifçe, kısa bir dokunuş yaptı. Halk önünde asla yapmadığı bir hareketti bu. "Sana bir içecek getireyim mi?"

Bea başını salladı. Kendi sesine güvenmiyordu.

YİRMİİNCİ BÖLÜM

Bea yatakta kıvrılmış, dizlerini kendine çekmiş, dizüstü bilgisayarını yastığa yaslamış oturuyordu. Yağmur bir saat önce başlamıştı, öğleden sonra güneşinin erken akşam saatlerine karışmasıyla pencerelere yumuşak, gümüşü bir ışık gibi vuruyordu.

Georgina, Hunter ile birlikteydi ve geç saate kadar eve gelmeyecekti. Gage'in bir akşam yemeği toplantısı vardı. Bu da Claire'e mesaj göndermekte özgür olduğu anlamına geliyordu.

Claire de yatakta, yastıklarla duvara yaslanmış, saçları gevşek bir topuz yapılmış haldeydi. Toronto'da saat neredeyse 23:00'tü.

Bir saatten fazla süredir konuşuyorlardı zaten. Bea ona her şeyi anlatmıştı. Hiçbir ayrıntı önemsiz değildi ve Claire hepsini öğrenmek istemişti.

Malikâne, yemekler, konuklar, dedikodular. Bir grup zengin adamı seçkin askerlerin ateşli rüyasına dönüştüren askeri tarzda oyunlar. Smokinli akşam yemeği. Danslar. Catherine.

Claire memnuniyetle içini çekerek arkasına yaslandı. "Sonunda. Adalet. Muhteşem adalet."

"Onun kızı görmezden gelmesinden hoşlanmam kötü bir şey mi?"

"Bunu yapmasaydın, yalan söylediğini söylerdim." Claire sırtıttı. "Bu ilk eleme oldu. Biliyorsun, daha fazlası da olacak."

"Sence de öyle mi?"

Claire gözleri parlayarak öne eğildi. "Sence Gage onunla işini bitirmedi, değil mi?"

Bea bunu düşündü. "O zaman neredeyse ona acıyorum."

Neredeyse.

Omzundaki melek fısıldadı: "Doğru yoldan git."

Şeytan: En ön sıraya geçin. Patlamış mısırınızı getirin.

"Gerçekten mi?" dedi Claire şaşkınlıkla. "Neden? Bunu hak etti."

"En önemlisi, sonunda ona her şeyi anlatmış olmam ve bana inanmış olmasıydı."

"Güzel," dedi Claire. "Uçak bileti ve kürek masrafından tasarruf ettim."

Bea güldü, ama sesi yıpranmış gibiydi. Sanki çok fazla çekilmiş bir iplik gibiydi. "Biliyor musun, aklımdan çıkaramıyorum."

"Ne?"

"Ben değildim."

"Ne demek istiyorsun?"

"Hikayenin kahramanı ben değildim. Tam sınırdaydım, Claire Bear. Catherine ile Rafael arasında. Ve sonra Victor ve Laurent ile dans etmek mi? Tek bir yanlış adım yeterliydi."

"Ardından Cassian içeri girdi ve odayı havaya uçurdu."

"Aynen öyle." Bea gözlerini kapattı. "Kapıdan içeri girdi ve tek hamlede tüm hafta sonunu çaldı."

"Rahatlamış gibisin," diye belirtti Claire.

"Rahatladım." Bea başını kaldırdı. "Gölgede bırakıldığım için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Sadece ilgi odağı olmakla kalmadı, benim hakkımda çizdikleri taslağı da sildi."

"Onlar kim?" diye sordu Claire. "Gage'in anne babası mı? Herkes mi?"

Dışarıda rüzgar yön değiştirdi. Ağaçlar karanlıkta eğildi.

"Bilmiyorum bile. Toplu elit kesim mi?" diye sordu Bea, alaycı bir şekilde. "Doğrusu, Gage'in ailesi berbat değildi. Victor'la dansı bile... iyiydi."

"İyileşmenin tanımını yapın."

Bea başını yatak başlığına yasladı. "Özetle, beklentilerin üzerinde bir performans sergilediğimi söyledi."

Claire homurdandı. "Bunu Gage'e de söylüyor, değil mi?"

Bea gülümsedi. Sonraki sözleri daha yavaş çıktı. "Asıl sınavın bu hafta sonu olmadığını söyledi. Asıl sınav, Gage ile birlikte onun dört neslin yükünü omuzlarında taşıdığını fark ettiğimiz zaman olacak. Ve ben de bu yükü onunla birlikte taşıyıp taşımayacağıma karar vermeliyim."

"Yani ağırlık kaldırmaya başlamanız gerekiyor mu?"

Bea güldü.

Claire sustu. Şimdi ciddiymi. "Seni uyardımıyordı, değil mi?"

Bea başını salladı. "Doğrudan viskiydi."

"Yani... hazır mısın?" diye sordu Claire. "Bunu onunla birlikte taşımaya?"

"Nereden bilebilirdim ki?" diye fısıldadı Bea. Sesi kendi kendine bile kısık geliyordu. "Bana ayrıca yakında hayal ettiğim hayatla beni bekleyen hayat arasında seçim yapmak zorunda kalacağımı da söyledi."

Claire derin bir nefes aldı ve onu süzdü. "Ne demek istediğini biliyor musun?"

Bea yanağının içini ısırđı. "Sanırım öyle."

Ama bunu henüz sesli olarak söylemedi.

Hasat Zirvesi'nden beri zihni eski gerçekler arasında yeni bağlantılar kuruyordu. Eskiden bulanık olan şeyler cam gibi keskinleşiyordu.

Gage sıradan bir üniversite sevgilisi değildi. Bunu en başından beri biliyordu, ama şimdi bunu derinden hissediyordu. Victor'un sözleri, hafta sonundan sonra, daha önce hiç olmadığı kadar anlam kazanmıştı.

Çünkü hayal ettiği hayat—özgürlükle dolu, belki de beklenmedik sürprizlerle bezeli olan hayat—arkasında kapanıyor olabilirdi. Ve onu bekleyen hayat ise seçilecek bir hayat olmayacaktı. Miras yoluyla edinilecek bir hayat olacaktı.

Dizüstü bilgisayarının güç uyarısı çaldı. Şarj aletine uzandı ve taktı. Konuyu değiştirerek Claire'e, "Stajın hakkında bana biraz bilgi ver," dedi. "Hâlâ işin yüzde doksanını yapıp sıfır puan mı alıyorsun, yoksa danışmanın sonunda biraz utandı mı?" Claire'in dünyası hakkında soru sormak, kendi dünyasında kalmaktan daha kolaydı. Henüz geri kalanını kurcalamaya hazır değildi.

O, o sessizliği sarsmayı başarmıştı.

Alnına kondurulan öpücük değil.

Ve Gage'in teşekkür ederken fısıldadığı gibi değildi bu, sanki bu söz onun henüz adlandırmaya hazır olduğundan çok daha anlamlıymış gibi.

St. Ives kütüphanesi, bilimsel çalışmayı arzu edilir kılan türden bir yerdi. Katedral tavanları, oyma tavan pervazları ve yüzyıllardır süregelen ciddiyet. Balmumu, deri cilt kokusu ve herkesin durumun ciddiyetinin farkında olduğunu hatırlatan sessiz bir panik havası vardı.

Genellikle oturduğu yer şömineye çok daha yakındı; kağıtlarla dolu bir odadaki o gülünç ama bir o kadar da mükemmel özellik. Şöminenin zemine düşürdüğü sakın gölge oyununa bayılırdı; bu oyun ona kadim ve önemli bir şeyin parçasıymış gibi hissettirirdi.

Ama o fikrini değiştirmiş, bunun yerine bu masayı seçmişti. Dört kişilik, en uzak köşede, eski hukuk arşivleri ile zar zor açılan bir pencerenin arasına sıkışmış bir masa.

Neyi ertelediğinin farkında değildi. Ya da belki farkındaydı ama bunu analiz edecek ruh halinde değildi.

İçeri girdiğinde birkaç kadın ona başıyla selam verdi; şarap tadımından ve smokinli akşam yemeğinden tanıdık yüzlerdi bunlar. Askeri oyunlardan bir adam ona hafif bir gülümseme verdi. Her zaman bakarlardı. Gage King'in kız arkadaşını fark etmemek imkansızdı. Ama Zirve'den sonra? Şimdi onu tanıyorlarmış gibi görünüyorlardı. Sanki haritaya yerleştirilmiş, puanlanmış ve görünüşe göre kalmasına izin verilmiş gibiydi.

Göz önünde olmak enerji gerektiriyordu. O ise şu anda bu enerjiye sahip değildi.

Çantasının fermuarını açtı ve notlarını çıkardı. Makroekonomi. Bir hafta sonra ilk sınav.

Daha erken başlamalıydı. Bunun yerine yorgundu, demir eksikliği çekiyordu ve muhtemelen Gage'e bir haftadır kırmızı et yemediğini söylememeliydi.

Yüksek kemerli pencereden süzülen ışık, zamanın hızla geçtiğinin bir işareti olarak soluk bir altın rengine bürünmüştü.

Bea bir anlığına sandalyesine yaslandı. Kütüphanenin onu sarmasına izin verdi. Sonra kalemini eline aldı.

Zaman uçup gitti. Yirmi dakika, belki bir saat.

Sonra biri onun karşısına çaprazlamasına bir sandalye çekti.

Başını kaldırıp baktı—Rafael.

Bea göz kırptı. Adam karşılık olarak göz kırpmadı, sadece bir kez başını salladı ve çantasını sandalyenin yanına bıraktı. Ardından koyu renkli bir defter, bir kalem ve bir ders kitabı geldi. Bunları masanın üzerine koydu.

Sonra, sanki başka kimsenin onlara katılmadığından emin olmak istercesine, ceketini yanındaki sandalyenin arkasına astı.

O hiçbir şey söylemedi. O da söylemedi.

Rafael kütüphanede hiç ders çalışmamıştı. En azından, o daha önce hiç görmemişti. Ama işte buradaydı.

Defterin kapağını açtı, kaleminin kapağını açtı, sanki sıradan, günlük bir işmiş gibi, psikolojik bir operasyonun başlangıcı değilmiş gibi yazmaya başladı.

Bea okumaya geri dönmeye çalıştı. Aynı cümleyi dört kez okudu. Hiçbir şey aklında kalmadı.

Görünüşe göre insanüstü bir işitme yeteneği geliştirmişti. Sayfaları çevirme sesini, kalemin kağıt üzerindeki ara sıra çıkan sesini, sanki düşünmek için oksijene ihtiyaç duyuyormuş gibi öne eğilirken aldığı nefesi duyabiliyordu.

Ve ona bir kez bile bakmadı.

Açıkçası, bu durum kasıtlı gibi gelmeye başlamıştı. Rafael hareket, sıcaklık, tırmanış demekti. Her zaman çekiyor, itiyor, yapıyordu. Ama işte burada, hareketsiz duruyordu. Onun kendi haline bırakılmasını seçiyordu.

İşte bu kısım onu tedirgin etmişti.

Masa, samimi bir ortam oluşturacak kadar küçük değildi. Ama onu görmezden gelebilecek kadar da büyük değildi.

Hareket ettiğinde ayağı bacağının dış kısmına değdi ve kadın donakaldı. Adam tepki vermedi. Belki de hissetmedi. Ya da belki hissetmişti ve onu bu sessizliğin içinde öylece bırakmaya karar vermişti.

Ona burada ne yaptığını sormak istedi. Oyunları kazandıktan sonra neden ona baktığını sormak istedi.

Ama bunu mahvetmek istemedi.

Çünkü içten içe onun arkadaşlığına garip bir şekilde minnettardı. Genel olarak değil, özellikle onun arkadaşlığına. Rafael'in olduğu yerde asla soğuk olmayacağı gibi saçma bir düşünceye kapılmıştı.

Bir keresinde gerindi ve yukarı baktığında onun kendisini izlediğini fark etti. Gözleri buluştu. Yeşil gözleri, hiç tereddüt etmeden onun gözlerine kilitlendi. Her şeye, kırılana veya pes edene kadar, o şekilde baktığını hissetti. Gördüğünden ve bildiğinden daha fazlasını gösterdiğini düşündü.

Kadın tekrar aşağı baktı. Sonunda adam da baktı.

Kalp atışları yavaşladı ama normale dönmedi. Makroekonomiye, kesinliğe dalmaya çalıştı ama farkındalık onu gevşek bir iplik gibi çeğiştirip

duruyordu. Beyni sinir bozucu bir anlatıcı gibi fısıldamaya devam ediyordu: İşte Rafael Griffin. Tam orada. Bir şeyler yazıyor. Nefes alıyor. Var oluyor.

Evet, beynim, teşekkür ederim, çok yardımcı oldun.

O sınavda yok. Lütfen odaklanabilir miyiz?

Çok daha sonra, sonunda kitabını kapatıp çantasına koyduğunda, adam konuştu: "Bugünlük işin bitti mi?"

"Evet."

Onu uğurlamayı teklif etmedi. Olduğu yerde kaldı, kalemi defterinin kenarına hafifçe vuruyordu.

Görüşürüz Rafael.

"Hoşça kal, küçük Bea."

Tehlikeli ya da sevgi dolu bir izlenim vermemeliydi. Ama nedense ikisi birden olmuştu.

GAGE

Ofis, duvardaki büyük duvar saati dışında sessizdi. Bu saat, onlardan önceki nesillerin bir hatırlatıcısıydı. Northgate'in silüeti cam duvarlardan parıldıyordu.

Babası Montblanc saatini masaya koydu ve arkasına yaslandı. Lacivert yün paltosu zırh gibi dikilmişti, tek bir ipliği bile yerinden oynamamıştı. Hâlâ tahtın ardındaki taht gibiydi.

Gage karşısına oturdu.

Victor, "Hasat Zirvesi'nin tanıtımı başarılı geçti," dedi.

Gage başını salladı. "İyi iş çıkardı."

"Beni şaşırttı. Catherine, Rafael, Laurent. Üç ayrı durum. Hiçbir kasıtlı olmayan hata yok."

Bu, Gage'in başını hafifçe yana eğmesine neden oldu. "Öğreniyor."

"Çabuk. Buna ihtiyacı olacak."

Bir duraklama daha. Bu sefer daha uzun.

"Ocak ayında ayrılmanız gerekiyordu."

Gage cevap vermedi. Bu konuyu daha önce de ele almışlardı.

Victor sözlerine şöyle devam etti: "Elbette bu konuda esneklik vardı. Ama süresiz olarak değil. Londra anlaşması piyasa duyarlılığını beklemeyecek."

"Bu sadece duygusal bir mesele değildi."

Victor, "Stratejik bir hamleydi," diye onayladı. "Ancak strateji de disiplin gerektirir."

"Bea bu yılı bitirince ben de ayrılacağım."

Victor, sanki başka bir şey beklemiyormuş gibi başını salladı. "Geleceğinden emin misin?"

Bir an düşündü.

Gage sonunda, "Onu zorlamayacağım," dedi. "Ama daha fazla kalamayacağımı biliyorum."

Victor onu inceledi. "Güzel. Kararsız kalmanın bir gücü yok." Sonra ayağa kalkıp pencereye doğru yürüdü. Northgate'in karşısında, Griffin Ventures kulesi zifiri karanlık geceye karşı yükseliyordu. "Sanırım Rafael hâlâ etrafta dolaşıyor?"

"Sorun o değil."

"Hayır," diye kabul etti Victor. "Ama bir fırsat çıkarsa orada olacak. Zaten bunu işaret etti." Döndü. "Gittiğinde, Gage, temiz git. Yarım yamalak iş yok. Açık uç bırakma. Kız tamamen senin. Ya da değil."

Sonraki aşama, bir kız arkadaşın getirebileceği bir aşama değildi. Sadece bir eş, buna dayanabilecek izne, korumaya ve kalıcılığa sahipti.

Gage'in çenesi sıkıydı. "Anlaşıldı."

"Londra ofisi sizi ve Nate'i bekliyor. Ocak ayına kadar tam kontrolü devralacaksınız. Kamuoyuna duyuruyu en geç Ekim ayında yapacağım." Ve ardından uzun bir duraklamadan sonra: "Eğer gelirse, onu memnuniyetle karşılarım. Eğer gelemirse... yine de yapmanız gerektiğini bildiğiniz gibi hareket etmenizi bekliyorum."

Gage normalde daha fazla konuşmazdı. Ama bu odada değil.

Ama bu sefer elini uzattı. Bir varis olarak değil, bir oğul olarak. "Emin olmadıgı sürece beni takip etmeyecek."

Mavi maviyle buluştu. Cevap, kral yapıcıdan gelmedi. Cevap, bir kadından kendi mirası olmayan bir mirası taşımasını istemenin ne anlama geldiğini tam olarak anlayan tek kişiden geldi.

"Öyleyse ona güvence ver," dedi babası. "Ya da gitmesine izin ver."

Hata payı yoktu.

Gage bir kez başını salladı ve ayrıldı.

Bir kat merdiven çıkarak ofisine indi.

Hemen halledebileceği bir şey vardı.

Georgina aracılığıyla ve Monaghan & Stowe'daki bağlantısı sayesinde, Bea'nın Catherine ile yaşadığı deneyimin şeklini haritalandırmıştı; Georgina da Bea'nın konuşmasından sonra rahatlamış görünüyordu.

Bea'ya inanmak için kanıtı ihtiyacı yoktu, sadece harekete geçmek için yeterliydi. Desen açıktı: Bea'nın yerini sorgulamasına neden olacak sessiz bir kampanya—çünkü Georgie'ye göre Catherine, Bea'nın kendisine ait olan bir şeyi, yani kendisini, aldığını düşünüyordu.

Bir yanılsama. Catherine için hiç yer olmamıştı. Bea'den önce de hiç kimse için.

Bir sonraki toplantısı başlamadan önce Gage telefon görüşmelerini yaptı.

Catherine için değil. Bu, ihtiyacı olmayan bir dramaydı ve yakınlığı da tiksindirici buluyordu.

Biri, onu bir zamanlar davet eden yönetim kuruluna. Diğeri ise Kings ailesine iki iyilik borçlu olan başkana. Hiçbir olumsuz sonuç çıkmadı. Manşetlere de yansımada.

Catherine'in yerinden şüphe duymasına izin verilmeyecekti. Çünkü artık bir yeri olmayacaktı.

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Kahve arabasının önündeki kuyruk kaldırım boyunca uzanıyordu. İki konferans salonu da yeni boşalmıştı ve kafein olmazsa olmazdı.

Bea ve Lillian sırada beklerken, bir yandan başka bir alışveriş arabası bulmayı düşünüyor, diğer yandan da on dakikadır orada bekledikleri için bu arabaya yerleşmeye karar vermişlerdi. Arkalarında iki adam yüksek sesle protein tozlarını sıralıyordu. Barista bir sonraki öğrenciye işaret etti ve öğrenciler öne doğru ilerledi.

"Yarın Gage'in mezuniyet törenine gideceğim."

"Vay canına. Onun anne babasıyla mı oturuyorsunuz?"

Bea başını salladı.

Lillian, "Sanki müstakbel bir gelin gibi," diye takıldı.

Bea inledi. "Lütfen öyle söyleme. Zaten yeterince gerginim."

"Ama Hasat Zirvesi'nde seni sevdiler."

"Bu oldukça cömert bir özetleme," dedi Bea alaycı bir şekilde.

Lillian saç aksesuarını düzeltti. "Üzerinde ne olduğunu biliyor musun?"

"Üç seçenek var. Hepsi siyah. İkisine bant gerekiyor. Georgie'den karar vermeme yardım etmesini isteyeceğim."

Geçen yıl, Georgina'nın üniversite tiyatro oyununa, gayet uygun olduğunu düşündüğü bir elbiseyle gitmişti; ta ki kadınlar uzun elbiseler ve orta büyüklükte bir prensliği iflas ettirecek kadar elmasla yanından geçmeye başlayana kadar.

O hatayı bir daha yapmaya niyeti yoktu. Gage'in ailesinin önünde asla. Zirveden sonra asla. Kazanç sağlamıştı. Kıyafet kurallarını yanlış anlayıp,

ortamın mafya yat karısı havasında olduğu bir yerde, iddialı bir kokteyl elbisesiyle ortaya çıkıp bunu kaybetmeyecekti.

Lillian başını salladı ve telefonu titrerken çantasından çıkardı.

Gözleri kocaman açıldı.

Bea, kadının heyecanlı bir nefesle telefonu açmasını izledi. "Merhaba? Bu—evet, bu o." Bir an duraksadı. Yüzü önce solgunlaştı, sonra pembeleşti, sonra daha da pembeleşti. "Ah, evet. Çok teşekkür ederim. Kabul etmekten memnuniyet duyarım. Bu harika. Evet, takip e-postasını bekleyeceğim."

Telefonu kapattı ve bir süre telefonuna baktı. Sonra Bea'ye baktı. "Anladım."

Bea şaşırdı. "Neyi anladın?"

"Çocukların Entegrasyonu ve Kültürel Uyum Enstitüsü'nde veri girişi işi."

"Bu harika!"

Lillian, "Senin yaşadığın travmadan sonra o gösterişli stajlara başvurmayı bile düşünmedim," dedi. "Bu staj göz alıcı değil. Ama gerçek. Ve bana gerçek para ödüyorlar."

Bea onun bileğini kavradı. "Küçümseme Lils. Bu çok büyük bir şey. Kutlama yapıyoruz."

Lillian mütevazı görünmeye çalıştı. Başaramadı. "En azından artık Pilates'e para ayırabileceğimi biliyorum."

"Kalça kaslarınız birazdan daha üst bir seviyeye çıkacak."

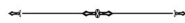
Ön sıraya geldiler. Bea, içine biraz vanilya eklenmiş iki buzlu yulaf latte sipariş etti ve ikisi de siyah kampüs yemek kartlarını tezgâhın üzerinden uzattılar.

Barista ikisine de baktı. "İkiniz de hep aynı şeyi mi sipariş ediyorsunuz?"

Bea, Lillian'a başıyla işaret ederek, "Bugünün özel konuğu," dedi. "Yeni bir iş buldu."

Lillian hafifçe sırtıttı. "Kalça kaslarım çalışıyor."

Barista başını kaldırmadı. "Kalçalarınız için tebrikler."

Nico geldiğinde Bea çoktan piknik masasındaydı; dişlerinin arasına bir fosforlu kalem sıkışmış, notlarının yarısı ise akademik bir suç mahallinin ardından kalan enkaz gibi etrafa saçılmıştı. Sırt çantası da yanında, fermuarı açık ve yıpranmış bir halde duruyordu.

Nico çimenlerin üzerinden geçerken yavaşladı. "Bu bir ders çalışma seansı mı yoksa tam bir psikolojik çöküntü mü?"

Bea başını kaldırmadı. Sadece fosforlu kalemi ağzından çıkardı ve bir sayfayı çevirdi. "Cebiri ne kadar iyi bildiğine bağlı."

Nico çantasını gürültüyle yere bıraktı ve karşısındaki banka oturdu. "Stresli görünüyorsun."

"Üç gün sonra sınavlarım var ve D vitamini eksikliğim var."

"O zaman neden bana özel ders veriyorsun? Gitmeliyim—"

"Sakın aklından bile geçirme," dedi Bea, sonra defterini işaret etti. "Otur. Matematik. Hadi başlayalım."

Nico, ders çalışma paketinin iki bölümünü birlikte inceledikten sonra arkasına yaslandı ve kollarını başının üzerine doğru gerdi, omurgası çıtırdadı.

"Subaylık yolunu isteyen sendin," diye hatırlattı Bea. "Bu da iyi ara sınav sonuçları anlamına geliyor."

"Biliyorum, biliyorum." Parmaklarını çıtlattı.

Bea su şişesinden bir yudum aldı. "Ciddi söylüyorum, bu büyük bir karar. Bunu istemene ne sebep oldu?"

Nico kalemini parmaklarının arasında çevirdi. Ondan ciddi bir cevap alıp alamayacağından emin değildi. Ama Nico, "İnsanların peşinden koştuğu biri olmak istiyorum. Mecbur oldukları için değil, seçtikleri için." diyerek onu şaşırttı.

Bu, hâlâ "eğer bir şey doğruysa, matematikte işlemleri göstermenize gerek yok" diyen birinden beklediğinden daha fazla bir iç gözlemli.

"Bu iyi bir cevap." Gülümsedi.

"El Jefe gibi," diye ekledi.

"Rafael?" Bea içecek şişesini açtı, bir yudum aldı. "Biliyor musun, vaftiz babanı sevmen çok güzel."

"Elbette. Onu seçtim," dedi Nico, elini kalbine koyarak. "Sekiz yaşındayken ona evlenme teklifi ettim."

"Siz mi yaptınız? Yoksa anne babanız mı?"

"Evet. Hatta bir sertifika bile hazırladım. Pullar falan da koydum. O da çerçeveletti."

Bea, tüm bu açıklamalar karşısında şaşkına dönmüş bir şekilde güldü. "Neden onu seçtin?"

Nico başparmağını ders kitabının kenarları boyunca gezdirdi. "Çünkü her zaman oynamama izin verirdi."

"Neyi oynayacaksın?"

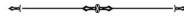
"Anne babalarımız diğer anne babalarla sürekli sıkıcı öğle yemekleri yerlerdi. Biz de onu, Laurent'i ve büyükleri arka bahçede basketbol oynarken izlerdik," dedi Nico. "Maçtan sonra El Jefe ve Seb her zaman benim ve arkadaşlarımla oyun oynarlardı."

Boğazı, adını koymak istemediği bir nedenden dolayı düğümlenmişti. "Bu... çok nazıksın."

Sırtlarını ısıtan güneş ışınları ve sıraların altında hışırdayan yapraklar eşliğinde, dersin geri kalanını tamamladılar.

Bea kaleminin kapağını kapattı. "Hey, geçen yılki kıza ne oldu?"

"Okul değiştirdi. Tabii ki alakası yok," dedi omuz silkerek çantasını omzuna takarken. Sonra ona çarpık ve çocuksu bir sırıtış attı. "Artık polis memuru olma yolunda olduğuma göre, onun kaybı."

Bea'nin kabul edilebilir bir kıyafet bulması için dört deneme, Georgina'nın ellerini beline koyarak defalarca "Kesinlikle hayır" demesi ve "Sen Gage King'in kız arkadaşısın, koltuk doldurucu değilsin. Sıradanlaşamazsın. Başrol oyuncususun" hatırlatması gerekti.

Bea şimdi St. Ives Oditoryumu'nun görkemli çift kanatlı kapılarının önünde, belinden sıkıca bağlanmış beyaz askılı bir tulum, kendini koruyacak kadar sivri topuklu ayakkabılar ve omuzlarına attığı siyah bir pelerin ceketle, sanki bir yönetim kurulu toplantısına başkanlık edecekmiş gibi duruyordu.

İçeriye girildiğinde, salon yukarı doğru yükseliyordu: oyma ahşap paneller, iki geniş balkon, katedral nefi gibi yükselen kemerli tavanlar. Sahne sıcak ışıklar altında parlıyordu, uzun kırmızı halının iki yanında siyah cübbeler ve saten kuşaklar giymiş mezunlar sıralanmıştı. Bir tapınağa, mirasa tapınan bir tapınağa girmek gibiydi.

Rezervasyonlu bölüme doğru ilerledi ve adının yazılı olduğu yer kartını gördü; çünkü Gage King'in maiyetinin kendilerine öylece yer bulmaları beklenemezdi elbette. Yakasında inciler olan, yumuşak erik rengi bir palto elbise giymiş Elena King'in yanına oturdu. Diğer tarafında ise, gümüş saçlarının tek bir teli bile yerinden oynamamış, ağırbaşlı ve vakur bir duruş sergileyen Victor King oturuyordu.

Bea'nın yanında, Nate'in kız kardeşi, kahverengi saçlı, kahverengi gözlü ve ondan biraz daha uzun boylu olan Harper, utangaç bir gülümsemeyle, "Merhaba. Ben Harper. Çok güzel görünüyorsun." dedi.

"Sen de," diye fısıldadı Bea, sesindeki yumuşaklıktan rahatlayarak. Harper ona Lillian'ı hatırlatıyordu; tatlı, gözlemci, biraz bunalmış ama elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışan biri.

Harper'ın yanında, ikisi de klasik UR soyundan gelen Bay ve Bayan West oturuyordu. Bay West'in kol düğmeleri King Global Capital amblemiyle parıldıyordu. Bayan West'in bakışları, sanki bir yatırım portföyünü inceliyormuş gibi odayı taradı.

Elena, gözleri hâlâ sahnede, sessizce, "Çocukların işi bugün bitti," dedi.

"İkisi de bunu hak etti," diye yanıtladı Victor ve sesi gururlu olmasa da memnuniyet doluydu.

Tören, cübbeli öğretim üyelerinin geçit töreniyle başladı. Ardından konuşmalar yapıldı: Rektör, Ekonomi ve Finans Bölümü Başkanı ve mezun olan öğrencileri liderlikleri, mükemmellikleri ve hizmetleri için öven bir büyükelçi.

Bea'nın gözleri etrafı taradı ve sonunda Gage'i gördü. Çenesi hafifçe yukarı kalktı, sanki ışıkların arasından onu bulmaya çalışıyormuş gibi. Bulamayacaktı. Ama yine de daha dik oturdu, belki hissedirdi diye düşündü.

Sonunda isimler okunmaya başlandı.

"Gage Alexander King."

Sakin bir şekilde ayağa kalktı. Sanki an onu karşılıyormuş gibi yürüdü, tersi değil. Sahneyi geçti. Sessiz bir baş sallamasıyla diplomasını aldı, törensiz bir şekilde el sıkıştı ve püskülü çevirdi.

Boğazı düğümlendi, bunun sebebi ışıklar altında inanılmaz görünmesi değildi (ki gerçekten de öyleydi), ama bu anın ne anlama geldiğini biliyordu. Sadece bir ismin çağrılmasından daha fazlasıydı. Ortaya çıkan bir mirastı. Ve bir şekilde, o da bu mirasın içine yazılmıştı.

Bea, profesyonel fotoğrafların çekildiğini biliyordu, ama yine de gizlice telefonuna uzandı ve sadece kendisi için birkaç fotoğraf çekti.

Daha sonra: "Nathaniel Benedict West."

İsimlerin tamamı okunduktan sonra Rektör, "Mezun olan sınıfımızı tebrik ederim" dedi.

Alkışlar gök gürültüsü gibi yükseldi. Bea diğerleriyle birlikte alkışladı, ama gözleri ondan hiç ayrılmadı.

Yemek odası ışıltı ışıltı parlıyordu.

Bea, kalın açık kahverengi halının üzerinde topuklarının sessizliğinde, aynalı kubbelerin yanından ve başlarının hemen üstünde çökmüş bir takımyıldız gibi parıltıyan avizelerin altından geçerek Gage'in peşinden içeri girdi. Her detay ışıltıyordu: fırçalanmış altın detaylar, kar beyazı ketenler. Hava, narenciye ve yanık bir kokuyla ferahlatıcıydı.

Sekiz kişi, uzak pencerelerin yakınındaki yuvarlak bir masada oturuyordu.

Harper, Bea'nın sağında oturmuş, peçetesini yumuşak ve dikkatli elleriyle açıyordu. Solunda ise Gage, avucunu masanın altında, her zaman yaptığı gibi onu destekleyerek, yabancı ortamlarda ona güven veriyordu. Yanında Nate oturuyordu. Karşılarında David ve Florence West, yanlarında ise Victor ve Elena King vardı.

İlk yemek sessizlik içinde geldi: safran yağı ve sıkıştırılmış kavunla hazırlanmış deniz tarağı çiğ tabağı.

Florence, beyaz bordo şarabından bir yudum aldıktan sonra, "Peki, Bea," dedi. "Monaghan ve Stowe'da mısın?"

"Evet. Aile Geliştirme Bakanlığı için bir analiz çalışmasını yeni bitirdim. Kırsal bölgelerdeki kız çocuklarının eğitimi için yeni bir fon önerisi."

Elena King bir kez başını salladı. "Notunuzu okudum. Çok yerinde bir yazıydı."

"Okudun mu?"

"Victor bunu bana ilettiler."

Bunlar kurum içiydi. Değil miydi? Kurum içi olduklarından yüzde doksan emindi. Şimdi her noktalı virgümlü zihinsel olarak denetlemenin zamanı değildi. Ya da yanlışlıkla "kamu fonlaması" yazmamış olmayı ummanın da.

Yanında duran Victor, "İyi yazılmıştı," diye ekledi.

Konuşma başka bir yöne kaydı, Nate'in babası Bea'nın seyahat planlarını sordu.

"Pek bir planım yok, muhtemelen sadece Aralık'ta Toronto'ya gideceğim." Gage'e baktı.

"Kıtadan biraz uzak, değil mi?" dedi David kayıtsızca.

Bea gözlerini kırptırdı. "Kıta mı?"

Bir sessizlik oldu.

Victor King'in bıçağı tabağına hafifçe çarptı. Elena ağzının kenarını sildi.

Nate şarabından başını kaldırıp sessizce araya girdi, "Baba, her kıta UR'den çok uzakta."

Az önce ne olduğunu anlamadı. Ama hissetti: yumuşak, görünmez bir dönüş. Sanki biri yırtığa dönüşmeden önce bir kırıksıklığı düzeltiyormuş gibi.

"Biliyorsun, püskül hareketini çok çalıştı," dedi Nate.

Gage başını kaldırmadan, "Onu iki santim geriye çekmek antrenman sayılmaz," diye yanıtladı.

Bea, eğlenmiş bir ifadeyle öne eğildi. "Detaylara ihtiyacım var."

Nate kendi kendine, "Yönetim kurulu odasını onun ayırttığını söylemiyorum," diye düşündü. "Ama aynada simetriyi kontrol ettiğini gördüm."

"Bir pencereydi," dedi Gage kuru bir tonda.

Duman bulutları arasında bir başka yemek daha geldi: trüflü polenta üzerinde kızarmış bıldırcın. Bea bunun hangi yemek olduğunu karıştırmıştı. Beşinci mi? Altıncı mı?

Victor sandalyesini geriye itti ve elinde bardağıyla ayağa kalktı.

Konuşma birden sessizleşti. Herkes teker teker bardaklarını eline aldı.

"Aferin Gage. Nate." Sesi sakın ve resmiydi. "Bizi gururlandırdınız." Masanın etrafına bakındı, her birinin bakışlarıyla sırayla karşılaştı. "Başarıya. Mirasa." Hafif bir baş sallama. "Ve kendilerinden istenenleri yerine getirmek için yükselenlere."

Son cümlede ona baktı. Kısa ama net bir bakıştı bu. Topukları halıya saplanıyordu, nefesi göğsünde sıkışmıştı. Dışarıdan hiç tepki vermedi.

Kadehlerini daha da yukarı kaldırdılar.

Masadaki herkes "Şerefe!" diye karşılık verdi.

Yerlerine oturduktan sonra Harper biraz çekingen bir şekilde ona döndü. "Tulumun gerçekten çok güzel."

Bea gülümsedi. "Georgina'ya teşekkürler. Hazırda üç siyah elbisem vardı ve o neredeyse hepsini yaktı."

Harper kıkırdadı. Bu, bardağının arkasında hemen kaybolan küçük bir sestti. "Bugün beyaz giyiyor olsaydım, üzerine bir şey dökülmesinden endişe ederdim."

"Evet, öyleyim," diye fısıldadı Bea. "Her yeni sos getirdiklerinde."

"Harika gidiyorsun. Annem henüz tek bir kaşını bile kaldırmadı."

"Nazar değdirme."

Bea'nın şarap kadehi sessizce ortadan kaybolmuştu. Onun yerine nane ve tek dilim limonlu gazlı su gelmişti. Gage bunu asla unutmazdı.

Kendi kendine gülümsedi.

Bakmadan, elini dizinin üzerinde duran elinin altına kaydırıldı ve parmaklarını avucuna kenetledi. Sessiz bir teşekkür, sadece ona özel.

Konuşmasına ara vermedi. Başını aşağıya eğmedi. Ama başparmağıyla bir kez, kararlı ve emin bir şekilde, bileğine dokundu.

Görkemli ya da gürültülü değildi. Sadece o, her zaman yaptığı gibi, dikkatini veriyordu.

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Öğle yemeği rezervasyonuna gitmek üzere yola çıkmışlardı ki Bea pazarı fark etti. Koopstraat. Kelimenin tam anlamıyla Alışveriş Sokağı. Görünüşe göre zamanın başlangıcından beri her gün açık, ama onun için yepyenydi. Belki de tüm hayatı boyunca onun tesadüfen keşfetmesini beklemişti.

"On dakika," dedi, itiraz etmesine fırsat vermeden elini çekiştirerek.

"Bu gerçek mi olacak yoksa yoruma mı açık?"

"Her iki durumda da hayatta kalacaksın."

İkna olmuş gibi görünmüyordu. "Victoria o masayı ayırtmak zorunda kaldı," diye hatırlattı Gage. "Bekleme listesi var."

Sınavların bitmesini kutlamak için yapılan küçük bir etkinlikti.

"Sakın ona söyleme," dedi Bea telaşla. Victoria'dan korkmuyordu ama önemli kişileri kıskırtmamak her zaman daha iyiydi. "Gage... nar aromalı dondurma ve çiftlik hayvanları şeklinde boyanmış seramik espresso fincanları satan bir tezgah var."

Derin bir nefes verdi. Ve onun isteklerine boyun eğdi.

Sıraların arasından yavaşça yürüdüler—daha doğrusu o yürüdü. Gage'in yürüyüş şekli, onu takip eden iki güvenlik görevlisiyle birlikte, adeta bir konvoyu andırıyordu.

Yirmi dakika sonra peynir tezgahına ulaştılar. Dışarıdaki küçük kara tahtada şunlar yazıyordu:

Damak zevkinizin yeterli olduğunu mu düşünüyorsunuz? O zaman Peynir Pazarı Yarışmasına katılın.

Bea sormadı. Sadece isimlerini yazdı.

Gage, "Fransız yemekleri yiyebilirdik," dedi soğukkanlılıkla.

“Camembert peyniri tekerleği kazanabiliriz.”

"Sana bir tane alacağım."

"Kazandığımız maçı istiyorum," dedi tatlı bir sesle.

“Ödölün perakende değerinin on sekiz dolar olduğunu biliyorsunuz, değil mi?”

"Paha biçilmez," dedi ve sanki tartışma burada sona ermiş gibi gülümsedi.

Satıcı onlara göz bantları verdi.

Katlanır bir masanın etrafında oturdular. Elinde not defteri olan kadın öne eğildi. "Lütfen ilk numuneyi ağızda bıraktığı his, bitiş ve duygusal yankı açısından tanımlayın."

"Bu... peynir."

Bea ona dirseğıyle vurdu. "Bizi diskalifiye ettireceksin."

Düşünceli bir şekilde çiğnedi. "Fındık aromalı. Hafif karamel notaları. Kremi bir bitiş. Çocukluk neşesi, ama Avrupa tarzı."

Kadın hızla bir şeyler karalıyordu. İkinci peynir geldi.

"Koyun sütü. Manchego cinsi, on iki aylık. İspanyol menşeli," dedi Gage bir an duraksadıktan sonra.

"Vay canına. Çok detaylı," dedi Bea. "Doğru mu söylüyor?"

"Gerçekten de öyle," diye doğruladı kadın.

Dördüncü örnek Bea'yı öksürttü. "Bu ıslak saman ve kalp kırıklığı gibi bir tada sahip."

"Roquefort," dedi Gage.

On üzerinden dokuz puan aldılar.

Tam da özgeçmişinin sınırlarını bildiğini sandığı anda, bir de "süt ürünleri uzmanı" unvanını ekledi. Kısa bir süre için onu akşam yemeklerinde misafir etmeyi düşündü. Eğer bu finans hanedanlığı işi yürümezse, yedek bir planlarının olması rahatlatıcıydı.

Satıcı, oldukça etkilenmiş bir şekilde, Camembert peynirini kurdeleyle bağlanmış küçük bir kağıt kutu içinde onlara verdi.

Bea, sanki tek bir atışla ona kocaman bir peluş ayı kazandırmış gibi ışıldadı. "Peynir konusunda harikasin."

Ona bir bakış attı. "Bu cümleyi bir daha asla halk önünde söylemeyelim."

Yolun karşısını işaret etti. "Çikolatalı olanı şimdi yapabilir miyiz?"

Döndü.

Elini çekiştirdi. "Hadi ama. Bu çabuk olacak."

Gage, "Daha önce de bana yalan söylendi," dedi ama yine de kadının onu çekmesine izin verdi.

Kırk beş dakika sonra, el yapımı peynirlerle dolu bir tezgahın yanında, kollarını tam üç santim kadar sıyırmış, yüzünde hem kabullenmişlik hem de sessizce eğlenmişlik ifadesiyle duruyordu.

Bea ona bir kürdan uzattı.

"Şunu dene," dedi. "İçinde trüf mantarı var."

Kaşını kaldırdı. "Kendini 'funk' kelimesiyle pazarlayan yiyecekleri yemeli miyiz?"

Kadın onu görmezden geldi, çoktan kulağa hoş gelen isimler ve minik örneklerle dolu bir dünyaya dalmıştı.

Bir an sonra, eline küçük ama ağır bir çanta tutuşturdu.

İçeriye göz attı.

İncir ve biberiye reçeli. Şekerlenmiş tereyağlı pekan cevizi. Pule peyniri. Gruyère AOP Réserve. Iber jambonu. Bal peteği. Sanki var olan en pahalı şarküteri tabağını yeniden yaratmaya çalışıyordu.

"Gage."

"Peynir tabağınız için."

"Peynir tabağım yok."

"Artık yapabilirsiniz," dedi. Satıcı, Gage'e az önce satın aldığı, zarif kıvrımları ve ustaca detaylarıyla yaprak şeklinde cilalı ahşap levhayı uzattı. Kullanılmayacak kadar güzel görünüyordu.

Gülümsedi. "Muhteşem."

Pazarın sonuna vardıklarında, Gage'in çantası zeytinyağı ve almayı planlamadığı pahalı bir el kremiyle daha da ağırlaşmıştı.

Henüz öğle yemeğine ulaşamamışlardı. Ama o tatlıyı yemişti; sıcak, taze ve çilek reçeliyle dolu.

Geçen yıl onun yanağından şekeri silip ona onu sevdiğini söylediği benzer bir anı hatırladı.

Bu sefer ilk o söyledi.

"Seni seviyorum, Gage."

Başını yana eğerek ona baktı. "Biliyorum." Sonra, alaycı bir şekilde: "Şimdi yemek yiyebilir miyiz?"

Bea, Georgina'nın yanındaki yatağa tırmandı ve yüksek yastıklara yaslandı. Georgie'nin odası, mumlar, nevresimler ve yumuşak dokunuşlarla mükemmel bir şekilde düzenlenmişti. Sanki "Böyle Uyanan Kadınlar" adlı bir yaşam tarzı dergisinin sayfasına adım atmış gibiydi.

Yüzleri Kore usulü yüz maskelerinin altında adeta marine olmuş gibiydi. Georgina'nın saçında iki tane toka vardı. Bea ise pes etmiş ve saçlarını yana doğru sarkıtmıştı; salyangoz özü ya da her neyse, yanaklarında yoğun bir hücre yenilenmesi sağlıyordu ve saçları yarı yarıya mumyalaşmıştı.

Bea önce bir bacağı, sonra diğerini uzattı, ayak bilekleri Georgina'nın devasa saten kaplı sıcak su torbasına çarptı.

"Demek istediğim şu," diye mırıldandı Bea, ağzını fazla oynatmamaya çalışarak, "eğer Hunter bir yüzükle gelseydi, onu denize atmazdınız herhalde."

Georgina, komodinin üzerindeki küçük mermer tabaktan rastgele bir üzüm aldı. "Eğer yumuşak bir kesim olsaydı alırdım."

Bea güldü. Ama çok da yüksek sesle değil. "Bu adil."

"Ciddi söylüyorum," diye devam etti Georgie. "Ona söyledim. Bu yıl evlilik teklifi yok. Daha on aydır birlikteyiz ve onu on beş yaşımdan beri tanıyorum. Üniversite hayatımı Hunter'ın nişanlısı olarak bitirmek niyetinde değilim."

"Yani evlenme teklifi edeceğini düşünüyorsun, değil mi?"

"Aşık olmuş. Kim bilir? Belki ben de ona aşığımdır." Georgina tepsiden bir makaron aldı, ikiye böldü ve büyük parçayı Bea'ye uzattı. "Ama hiç de incelikli değil. Bana yuvarlak mı yoksa oval mi tercih ettiğimi sordu. Sonra da 'ayna için' diye ekledi. Gerçekten."

Bea hırıltılı bir nefes aldı, sonra maskenin kaymasını önlemek için elini yüzüne bastırmak zorunda kaldı. "İnanılmaz, bu senin St. Ives'taki son yılın. Neden daha önce transfer olmadım?"

Georgina iç çekti. "Mezun olmayı halledebilirim. Ama her gece eve senin yanına gelmemek mi? Trajik."

"Beni salyangoz özüne kadar ağlatacaksın," dedi Bea.

“Tamam, henüz bunu düşünmeyelim, daha Mayıs ayının başındayız. Eylül ayında saman nezlesi baş gösterince yavaş yavaş duygusal çöküşümüze başlayabiliriz.”

“Anlaştık. Gerçi, sanırım gelecek yıl kiminle yaşayacağımı düşünmeye başlamam gerekiyor.”

“Bu çok kolay,” dedi Georgie. “Tabii ki Lillian.”

“Bu gerçekten eğlenceli olurdu.” Bea başını çevirerek Georgina'ya baktı. “Ama sanırım sensiz burayı elimde tutamayacağım, değil mi?”

“Maalesef hayır. Gage ve ben orayı ancak büyükbabamızın binayı bağışlaması sayesinde alabildik.”

“Bu pek iyi bir yatırım getirisi değil.”

Bir dakika kadar huzurlu bir sessizlik içinde uzandılar. Georgina telefonunda gezinirken, Bea serçe parmağıyla makaron tepsisinin kenarını okşadı ve sadece zengin yetişkinler için fiyatlandırılmış bir şeyin neden küçük çocuklar için tasarlanmış porsiyonlarda sunulduğunu merak etti.

“Ah, tahliyeden bahsetmişken,” dedi Georgina telefonunu kenara bırakarak. “Sana Gage'in Catherine'in yönetim kurulu üyeliğini iptal ettiğini söylemiş miydin?”

Bea o kadar hızlı doğruldu ki maskesi neredeyse düşecekti. “Bekle—ne?”

“İki tanesi. Kadın liderliği ödülü ve finans bursu ödülü. Başka yerlerde de birkaç ödülü daha var ama bunlar onun en önemli başarılarıydı. Her özgeçmişine yazdığı ödüllerdı.”

“Hiçbir şey söylemedi.”

Georgina sinsi bir şekilde sıırttı. “İşte bu yüzden senin için olduğunu anlıyorsun.”

Bea ne hissedeceğini tam olarak bilemiyordu. Kısmen zafer kazanmış, biraz endişeli ve Catherine için de birazcık üzülmüştü. Karınca büyüklüğünde bir üzüntü.

Çoğunlukla şaşkına dönmüştü. Gage ona sadece sert bir uyarıda bulunmamıştı. Evrakları doldurmuş ve kapıyı kapatmıştı.

“Onu öpmeli miyim yoksa ebeveyn kontrolü mü kurmalıyım bilmiyorum.”

Georgina homurdandı.

Onun aslında ne kadar güce sahip olduğunu unutmak kolaydı. Ne kadar temiz kesebildiğini. Kol düğmeli bir neşter gibiydi. Maskesini tekrar yerine taktı. “Peki şimdi ona ne olacak?”

Georgina kollarını yukarı doğru uzatarak, "Şimdi aklı başında biriye senden uzak duruyor," dedi. "Onunla iletişime geçmeye çalışıyor. Cevap vermiyor."

Bea, aralarındaki küçük cam kaseden bir kaşık sorbe aldı. "Her şeyin bu kadar kolay halledilmiş olması neredeyse gerçeküstü geliyor."

Georgina omuz silkti. "Doğru adamı serbest bırakınca işte böyle olur."

Bea hafifçe çarpık bir şekilde gülümsedi. "Sanırım önce kendi yöntemimle öğrenmem gerekiyordu." Sonra daha yumuşak bir sesle ekledi: "Yine de, tavana bakarak geçirdiğim birçok geceden kendimi kurtarabilirdim."

Georgina şöyle bir baktı. "Belki de gecelere ihtiyacın vardı."

Belki de öyleydi.

"Oyununuz gelecek hafta, değil mi?" diye sordu Bea, konuya devam ederek.

"Evet." Georgie maskesinin kenarlarını çekiştirmeye başladı. "Ve elbisem beni gerçekten öldürebilir. Korsesini özel olarak diktirmek zorunda kaldılar çünkü bir beden büyük giymeyi reddettim."

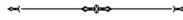
"Bu tamamen senin sorunun gibi görünüyor."

"Öyle. Ben başrol oyuncusuyum. Acı çekmem gerekiyor. Naomi'nin gösterisinde kopmuş bir kol var. Isabel'in gösterisinde bir keçi. Benim iki kostümüm var ve Oscar Wilde'ın hayaleti kulisten beni rahatsız ediyor. Hepimizin taşınması gereken yükleri var."

"Bu açılış gecelerinin hepsini takvimime not etmem gerek. Eğer önce sizinle fotoğraf çektirmek istiyorsak Gage ile birlikte ne zaman orada olmalıyız? Lillian'ı da yolda alırız."

"Altı buçuk." Georgina uzanıp Bea'nın saatine dokundu; bu, Gage'in ona doğum gününde hediye ettiği Cartier marka saatti. "Geç kalma."

"Ben mi? Kuzenine üç zaman diliminde birden çalışmayı bırakmasını söyle, belki o zaman topuklu ayakkabılarla içeri koşmak zorunda kalmam."

Bea, yönetim binasına girerken paltosunu düzeltti. Burası ona her zaman eski bir malikanenin genel merkeze dönüştürülmüş halini hatırlatırdı.

Görkemliydi ama steril bir havası vardı; yüksek pencereleri, parıldayan zeminleri ve çam ağacı temizleyicisinin kokusuyla her yer bembeyazdı.

Resepsiyonda adını verdi ve üst kattaki, manzara resimleriyle dolu ve çok fazla sandalyenin bulunduğu köşe toplantı odasına yönlendirildi. Konut Hizmetlerinden bir kadın zaten oradaydı ve evrakları düzenliyordu.

“Siz Beatriz Cruz musunuz?”

"Evet. Beni kabul ettiğiniz için teşekkür ederim," dedi Bea, kısa bir gülümsemeyle.

“Elbette. Bu, gelecek yıl için konut talebinizle ilgili.”

“Evet. Lillian Clarke ile birlikte, mümkünse Mayfield Hall'da birlikte yaşamayı umuyorduk.”

Kadın başını salladı ve bir dosyayı karıştırdı. "Bu, kapasiteye bağlı olacak."

“Bunu anlıyoruz. Bu yüzden erkenden sormayı düşündüm. İkimiz de Northgate'te çalışıyoruz. Lillian Çocuk Entegrasyon Enstitüsü'nde, ben ise Monaghan ve Stowe'dayım. Kampüs dışında, şehir içinde, devlet destekli konut imkanı var mı acaba?”

Kadın başını salladı. “Bunu soran ilk kişi değilsiniz. Bu yeni bir politika, hala pilot aşamasında. Ama evet, seçenekler olabilir. İşveren doğrulaması ve güncellenmiş mali ihtiyaç formlarıyla birlikte bir talep göndermeniz gerekecek.”

Bea başını salladı ve belirtilen yere imza attı. Geri kalan konuşma, kendisine son teslim tarihleri, portallar ve son sayfadaki baş harfleri anlatılırken, idari kısaltmalarla devam etti.

"Tekrar teşekkürler," dedi Bea, dosyasını toplarken. "Zaman ayırdığınız için gerçekten minnettarım."

Kadın zoraki bir gülümsemeyle, "Sizinle iletişime geçeceğiz," dedi.

Bea, kapının arkasından kapanmasına izin vererek koridora geri çekildi. Sadece birkaç adım atmıştı ki merdiven boşluğundaki bir hareket dikkatini çekti.

Orada, ince yeşil bir dosyayı kalkan gibi sıkıca tutan, koyu renk saçlarını çok sıkı bir atkuyruğu yapmış bir kız duruyordu. Resepsiyonist onu yukarı çağırmış olmalıydı ama kimse peşinden gitmemişti. On sekiz yaşlarında görünüyordu ve yürek burkan bir umudu vardı.

Bea hafif bir gülümsemeyle, "Burs danışmanı için mi buradasınız?" diye sordu.

Kız gözlerini kırptırdı. "Evet. 2C numaralı odada beklemem söylendi ama nerede olduğunu bilmiyorum..."

"Yaklaştın. Geçen yıl ben de senin gibiydim. O dosya seni ele verdi."

Kızın yüzü kızardı. "Ben Beth."

"Merhaba Beth. Ben Bea." Ona doğru bir adım attı ve sola doğru işaret etti. "2C numaralı oda tam bu tarafta."

"Teşekkür ederim. Eminim alt kattaki kadın açıklamıştır. Çok gergindim, unuttum."

"Tamamen anlıyorum." Bea gülümsedi. "Ama endişelenmene gerek yok. St. Ives'e kabul edildiyse, buraya aitsin demektir."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi."

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

GAGE

İmza saat 16:27'de geldi.

Bildirimi ilk gören Nate oldu. Konuşmadı, sadece ekranını çevirdi.

Egemen Varlık Altyapısı Uyumlaştırması: Geçici Olarak Onaylandı.

Gage, uzun konferans masasının başında duruyordu, bir eli sandalyenin arkasında, diğer eli ise yan tarafında gevşekçe kıvrılmıştı. Victoria'nın gözleri ona çevrildi. Nate öne doğru eğildi. Ekibinin geri kalanı, King Global'in en zeki altı kişisi, onun tepkisini izliyordu.

Hiçbir şey söylemedi. Sadece yavaşça nefes verdi.

Londra için ne anlama geldiğine gelince.

Üç yıl. En fazla dört yıl.

Kesin bir garanti değil. Makul bir tahmin: İlk aşamayı sağlamlaştırmak, geri dönüşünü haklı çıkaracak kadar çok zafer elde etmek için yeterince uzun bir süre. En zor kısım -erken aşamadaki hatalar, kamuoyu önündeki performans- ona ve Nate'e kalacak.

Bu durum aynı zamanda başka bir şeyi de mümkün kıldı: aşamalı bir halefiyet planı. Babası görevinden ayrılabilirdi.

Ve ilk defa Bea'ye o kelimeleri söyleyebildi.

Benimle gel. Bu sonsuza dek sürmeyecek. Geri döneceğiz.

Daha önce söylememişti çünkü ona sunabileceği bir vizyonu yoktu. Gitmekten başka çaresi yoktu, ama ondan bir zaman çizelgesi bile olmadan bilinmeyene atlamasını istemezdi.

"Bunu kilitleyin," diye talimat verdi Gage.

Victoria çoktan harekete geçmiş, talimatlar veriyor, takvimleri senkronize ediyor ve hukuk ekiplerini bilgilendiriyordu. Odadaki gerilim dağılmaya başladı. Yarım saat sonra ekip dışarı ıktı.

Geriye sadece Nate kaldı.

Gage, kapı arkalarından kapanana kadar kıpırdamadı. Saat 16:53.

Elini masanın kenarına dayadı.

Bu bir rahatlama değildi. Bu bir hesaplamaydı. Bir değişken nihayet yerine oturuyordu. Sadece King Global için değil, kendisi için de.

Bea çoktan ona uyum sağlamıştı. Onun dünyasının şekline göre şekillenmişti. İmparatorluk. Hasat Zirvesi. Catherine.

Londra daha fazlasını isteyecektir.

UR'de basını idare edebiliyor, onu en kötü şeylerden koruyabiliyordu. Burada ise güvende hissediyordu. Arkadaşları, ritmi, nefes alabileceği bir alanı vardı. Londra bunların hepsini elinden alacaktı ve gerçekçi olmak gerekirse, tüm bu süreçte onun elini tutacak vakti olmayacağını biliyordu.

"Sonunda ona söyleyecek misin?" diye tahmin yürüttü Nate.

Başını bir kez salladı. "Bu gece."

Oda, ana yemek salonunun gürültüsünden izole edilmiş, kamuya açık alanlarda yapılmaması gereken sohbetler için ayrılmış bir alandı.

Garsonları yirmi dakika önce siparişlerini almak için bir kez gelmiş, sonra da ortadan kaybolmuştu.

Adam elinde şarapla tekrar ortaya ıktı. Gage başını kaldırdı, onayladı ve ona teşekkür etti.

Bea, aralarındaki konuşmayı izledi. Bunun sık sık yaptėını fark etti. Gözlerine baktı. Konuştu. Garson içkilerini doldurmayı bitirdi, ikisine de başıyla selam verdi ve ıktı.

Bea elini su bardağına uzattı, parmakları bardağın üzerindeki buğuya değdi.

Gage onu izliyordu.

Bir yudum aldı, sonra bardağı indirdi. "Ne haber?"

ne eğildi. "Konuşmamız gerekiyor."

Tamam. Bu dört kelimeyi bir emniyet kemeriyle birlikte söylemek gerek. Sandalyesine geri yaslandı.

Sonunda, "Londra," dedi.

Gözlerini kırptırdı. "Londra'da neler var?"

"Geleceğimiz."

Cümle o kadar kusursuz, o kadar absürt bir özgüvenle söylenmişti ki, neredeyse fark etmeyecekti.

"Ben...özür dilerim. Ne?"

"Mezun olduktan sonra Avrupa'daki operasyonların tamamını devralmak üzere oraya gitmeyi planlıyordum."

Ah.

Bu onu hazırlıksız yakaladı. Aklında hatırlama çabası başladı—bunu daha önce söylemiş miydi? Yoksa kaçırmış mıydı? Sanki bilmesi gereken bir şeymiş gibi geldi. Ya da hiç sesli olarak söylemediği bir şeymiş gibi.

"Ne zaman?" diye sordu.

"Aslında Ocak ayıydı."

Geçen Ocak ayı. Altı ay önceki.

Bu da demek oluyor ki... kalmıştı. Onun için mi?

Eğer öyle olsaydı, neden hiçbir şey söylememişti? Ve eğer öyle olmasaydı, neden hala buradaydı?

Konuşmanın akışını doğru yönde tutmaya, konunun dışına çıkmamaya çalıştı. Ama soru zihninin kıvrımlarına sıkışmış, geride kalmıştı. "Peki ya şimdi?"

"Bir sonraki."

Gelecek Ocak ayına yedi ay vardı. Yirmi beş hafta. Yüz yetmiş beş gün.

Beyni matematik yapıyordu. Kalbi paniklediğinde saymaya devam etti. Sayılar güvenliydi. Sayılar Londra'ya taşınmazdı.

Tırnakları avuç içlerine saplandı. "Yani Londra'da yaşayacaksın," diye özetledi yavaşça.

"Tek başıma değil," diye açıklık getirdi. "Seninle birlikte."

Havalı. Rahat.

Sevgilim, acele etme ama artık imparatorluk zamanı.

"Bu kalıcı bir taşınma mı olacak?" diye sordu yavaşça.

"Üç yıl. Belki dört yıl."

Tamam. En azından sonunda geri döneceklerdi.

O yirmi altı ya da yirmi yedi yaşında olurdu. Adam otuz ya da otuz bir yaşında olurdu. Bu hala genç sayılır mıydı?

"Nate de geliyor," diye devam etti. "UR koltuğu devredilmeden önce Avrupa'nın çalışması gerekiyor."

Bu sözler, onun faydasız hesaplamalarını yerle bir etti.

İşte buydu. Victor'un onu uyardığı şey. İki gelecek arasında seçim. Çünkü Londra sıradan bir görev yeri değildi. Bir sınav alanıydı. Tahta geçmeden önceki son sınavdı.

Gage, onu hem rahatlatmak hem de uyarmak istediğinde kullandığı bakışla gözlerinin içine baktı. "Tatlım, biliyorum bu gece bir cevabın olmayacak." Eli onun elini buldu. "Henüz kamuoyuna açıklanmadı. Açıklanamaz da. Ekim ayında duyuru yapılana kadar açıklanamaz. Ama şu an bilmeni istiyorum ki, işte bu yöne doğru ilerliyoruz."

Yönelerek. Uzaklaşarak değil, etrafından dolaşarak değil. İçinden.

Söyleyebileceği yüzlerce şey, sormak istediği yüzlerce soru vardı. Bazıları mantıklı, bazıları ise çılgıncaydı.

Londra'da yulaf sütü var mı acaba? Kriketi anlamıyorum, bu bir şart mı?

Ancak bunların hiçbirisi, ayaklarının altında zaten şekillenmekte olan yolu değiştirmeyecekti.

Elini sıktı ve olabildiğince cesurca, "Tamam," dedi.

Asansör, Mayfield Hall'un en üst katında kayarak açıldı.

Bea sersemlemiş bir halde dışarı çıktı. Akşam yemeğinin ağırlığı hâlâ teninde hissediliyordu.

Gage ayrılıyordu.

Tek başıma değil. Seninle.

Londra'yla gece geç saatte bir görüşmesi vardı, bu yüzden onu evine bırakmıştı.

Çantasındaki telefon, sessizlikte onu irkiltecek kadar yüksek bir sesle titredi. Tamamen unutmuştu ve akşam yemeği boyunca sessiz moddaydı. Şimdi ise yirmi yedi bildirimle yanıp sönüyordu. Ya biri ölmüştü ya da flaş ışığı altında saten bir elbiseyle fotoğrafı çekilmişti.

Onu çıkardı. Mesajlaşmalar bir saat önce başladı.

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

NAOMI: Nişanlandım. Tekrar ediyorum. UR'nin siyasi makinesinin geleceği bana yüzük taktı.

GEORGINA: 4,5 karat ağırlığında ve kendine ait bir güvenlik sistemi var.

ISABEL: Bunu yapacağını biliyordum!

LILLIAN: Tebrikler!!!!

NAOMI: Herkes Mayfield Salonu'nda toplansın. En merkezi yer orası.

NAOMI: Benim klasörlerim var. Hem de birden fazla.

ISABEL: Fotoğraf çekiminden ayrılıyorum şimdi. Trafik berbat. En az bir saat sürecektir.

LILLIAN: Ben de. Pasta getiriyorum.

GEORGINA: Altı tane gelinlik numune standı sipariş ettim bile. Önsezim vardı.

NAOMI: BEA. Gage'e seni serbest bırakmasını söyle. Cumhuriyet'in sana ihtiyacı var.

GEORGINA: Kapıcıyı uyardım. Bea çatı katındaki daireye gelirse bana haber verecek.

NAOMI: BEA, ONUNLA YATMA, bu daha önemli.

NAOMI: Sonsuza kadar seks yapabilirsiniz. Ben sadece bir kere nişanlanırım.

GEORGINA: (tartışmalı)

NAOMI: BU NOKTA GEÇERLİ

NAOMI: Krug açıldı!

Bea içinden bir kahkaha attı. Şifreyi girdi ve ön kapıyı iterek açtı.

Bea kapıdan içeri adım attığı anda Naomi çığlık attı. Tüm vücudunu, çok oktavlı, biraz da delilik dolu bir çığlık.

"İşte orada!" diye çığlık attı Naomi, fildişi rengi La Perla pijamaları ve bir podyumu aydınlatacak kadar dudak parlaticısıyla odanın diğer ucuna doğru fırlayarak.

Bea ayakkabılarını çıkarır çıkarmaz, şampanya, Jo Malone ve siyasi yükseliş kokan bir kucaklamanın içine gömüldü.

Naomi, kulağına doğru sırtarak, "Dört saattir nişanlıyım ve sen daha yeni geliyorsun," diye suçladı. "Seni bu kadar çok sevdiğim için şanslısın."

"Az önce erkek arkadaşım tarafından duygusal işkenceye maruz kaldım," dedi Bea omzuna yaslanarak. "Ama tebrikler, deli herif."

Naomi bir anlığına donakaldı, sonra ona bakacak kadar geri çekildi. "İyi misin?" diye sordu sessizce.

Bea göz kırptı. Sonra ona göz kamaştırıcı, biraz fazla geniş bir gülümseme verdi. "Elbette. Çok heyecanlıyım. Aşk çok seviyorum."

Naomi gözlerini kısarak baktı. Sonra homurdanarak sol elini Bea'nın yüzüne doğru itti. "Pekala, bak. BAK. BAK."

Bea, Naomi'nin gözlerinin şaşı olmasını engellemek için parmaklarını sabit tuttu. "Bu bir yüzük değil. Bu bir offshore banka hesabı."

Naomi, sanki hanedan zenginliğinin reklamını yapıyormuş gibi bir poz verdi. "Başkanlık bahçelerinin önünde evlenme teklif etti. Bir kemancı vardı. Sanırım frak giymişti."

"Televizyonda yayınlanmadığından emin misin?" diye sordu Bea, gözleri hâlâ karat sayısına alışmaya çalışırken.

"Umarım öyle değildir," dedi Naomi, "çünkü göz kalemi bile sürmemiştim."

Bea güldü ve oturma odasına geçerken çantasını yere bıraktı. Sehpa adeta bir savaş alanıydı: parlak Fransız gelinlik dergileri, kristal kadehler, Naomi'nin Pinterest'te gezinirken kullandığı dizüstü bilgisayar ve Georgina'nın NATO adaylarını seçiyormuş gibi satıcı portföylerini incelediği iPad'i.

Georgina koltuktan seslendi: "Bey, otur. 'Tuhaf,' 'esrarengiz' veya 'doğal aşk hikayeleri' gibi şeyler söyleyen gelin fotoğrafçıları eliyoruz."

Naomi ıslıl ıslıl görünüyordu. Saçları parlak, cildi ışıldıyordu. Muhtemelen gün batımından beri gülümsemeyi bırakmamıştı. "Düğün organizatörünü kısa süre içinde belirleyeceğiz, ancak Georgina'nın fotoğrafçılık konusunda veto yetkisi var. Isabel halkla ilişkilerden sorumlu. Lillian pastalardan sorumlu. Davetiyeleri sana verdim. Yazı tipi konusundaki sezgilerine güveniyorum."

"Rolleri zaten belirlediniz mi?"

Georgina, sanki çok açık bir şeymiş gibi, "Yetmiş iki saatlik bir basın geri sayımındayız," dedi.

"Daha dört saattir nişanlısınız ve şimdiden basın sürecini planlamaya mı başladınız?"

Naomi kusursuz kaşlarından birini kaldırdı. "Biz vahşi değiliz."

Bea, Georgina'nın uzattığı şampanyayı aldı. "Peki..." Başını yana eğdi. "Neden... kutlama yapmıyorsunuz? Hani, Charles'la?"

Naomi rahat bir tavırla, "Dışişleri Bakanlığı'ndan bir telefon görüşmesi vardı. Yaptırımlarla ilgili bir şeydi," dedi. "Ve annesi, ilk basın toplantısında görünür bir öpücük izi olmamasını söyledi."

Bea içeceğini boğazına kaçırdı. "Bu çok yerinde bir tavsiye."

"Şimdi, sen küresel finansın gelecekteki CEO'suyla yakınlaşıırken—" diye başladı Georgina.

"Benim hoşuma gitmiyordu—"

"Elbette, elbette. Gerçekten sorunlarımız var. Mesela Naomi'nin katedral duvağı mı yoksa omuz hizasında toplanmış bir duvak mı takması gerektiği gibi."

"Yaz düğünü olacak," dedi Naomi, sanki bu durumun nedenini açıklıyormuş gibi.

Georgina, "Aralık ayı için takviminizi boşaltın," diye emretti.

Bea alaycı bir selam verdi.

Kapı çalındı.

Georgie başını kaldırmadan, "Bunlar Isabel ve Lillian olacak," dedi.

Naomi bardağını bitirdi ve ayağa kalktı. "Güzel. Herkesin kriz odasında olması gerekiyor."

Bea da ayağa kalktı. "Bir kabineye katıldığımı bilmiyordum."

"Yapmadın," dedi Naomi, çoktan kapıya doğru ilerlerken. "Buna cereyan diyorlar."

Kızlar nihayet ayrıldığında saat neredeyse sabah bir olmuştu ve Bea yatak odasında yalnızdı. Şampanyanın verdiği keyif saatler önce geçmişti. Şimdi ise uykuyla alakası olmayan bir yorgunluk hissediyordu.

Elbisesi buruşmuş bir halde yatağına çöktü. Telefonuna uzanmadan önce tam üç dakika boyunca tavana baktı.

BEYA SLAYA: Gage gidiyor.

CLAIRE BEAR: ???

CLAIRE BEAR: Ne demek gidiyor?!

BEYA SLAYA: Aynen söylediğim gibi.

Yazma balonu belirdi. Kayboldu. Tekrar belirdi. Sonra:

CLAIRE BEAR: Video. Şimdi.

Bea isteksizce görüntülü aramayı başlattı. Claire ilk çalışta telefonu açtı. Arkasındaki ışık, güneşin doğuşundan hemen sonra gelen hafif bir parıltıydı.

“Tamam,” diye başladı Claire, “en baştan. Küçük harflerle konuş. Henüz kafein almadım.”

Bea kendini yastıklarına bıraktı. "Sana detayları anlatamam. Bunun ortaya çıkması durumunda şirketine milyarlarca dolar zarar verebileceğimi düşünüyorum, bu yüzden kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin."

“Bea. Kime anlatacağım? Bitkilerime mi? Çoraplarımı çalan hayalete mi?”

“Claire Bear.”

"Yemin ederim," dedi ciddi bir ifadeyle, sanki mahkemede ifade verecekmiş gibi elini kaldırarak. "Sosyal hayatımın ve sulamayı unuttuğum yarı ölü fesleğenin mezarı üzerine."

Bea kolunu gözlerinin üzerine koydu. "Bana akşam yemeğinde anlattı. Garsonun iki saatliğine ortadan kaybolduğu ve her şeyin trüf yağı koktuğu o sessiz, ses geçirmez odalardan birindeymiş."

"Ayrılık sonrası gidilecek bir restoran mı?"

"Görünüşe göre restoran başka bir yere taşınmış."

"Bana hangi detayları verebilirsiniz?"

“Ocak ayında gidiyor. Üç dört yıllığına. Bana şunu bilmemi istiyor... işte hedeflediğimiz gelecek bu.”

"Ne dedin?"

"Tamam," dedim, tıpkı bir aptal gibi.

"Ah. Sözlü panik düğmesi."

Bea hafifçe güldü. "Titrek çıkmayan tek şey buydu."

"Çok mu panikliyorsun?"

“Evet. Ve hayır.” Doğruldu. “Her şey burada yeni yeni yerine oturmaya başlıyor. Şimdi de o buradan taşınmak istiyor. Ama bir kere başardım, biliyorum ki tekrar başarabilirim.”

Claire bir an sessiz kaldı. Sonra sordu: "Gitmek ister misin?"

"Gage'i istiyorum," dedi. "Ve bence onu istiyorsam, bunun da bir sonucu olmalı."

Claire, "Victor'un dediği gibi," diye hatırladı.

"Evet," dedi Bea usulca. "Anlaşılan mecazi anlamda konuşmuyordu."

Claire, "Telefonunuzda bir liste tutmaya başlamalısınız," diye tavsiye etti. "Müstakbel kayınpederinizin tuhaf alışkanlıkları."

"Şaka yapmıyorum, o listenin geleceğini biliyorsun."

Claire arkaya yaslandı. "Bey, anlaşılan resmen bir halefiyet planı olan bir adamla çıkıyorsun. Bu, iyi bir Hinge randevusundan bile daha nadir."

"Sanırım Londra'ya taşınacağım."

Claire duraksadı, sonra şöyle dedi: "Pekala. Ama mesela, yulaf sütü var mı?"

"Çık dışarı. Ben de kendime aynı şeyi sordum!"

"Ve?"

"Google'da aradım. Neyse ki, evet."

"Bu da en azından yaşanabilir olduğu anlamına geliyor."

Bea içini çekti. "Ya evet dersem?"

Claire bir an onu inceledi. "O zaman anlayacaksın. Her zaman anlıyorsun zaten."

Peki ya bu sefer başaramazsam?

"Ya olmazsa"—Bea bazı günler Claire'in gerçekten aklını okuyabildiğine yemin ederdi—"şık bir aksanla ve en az bir çift Wellington botuyla geri döneceksin."

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Kahve arabasında yulaf sütü kalmamıştı.

Bu bir işaret gibi gelmemeliydi ama geldi. Gezegen şeklinde küpeler takan ve ara sınavlar sırasında Bea'ye her zaman ince bir dayanışma işareti veren barista kız, tezgâha yaslandı ve fısıldadı, "Bugün soya sütü en iyisi. Yeni badem sütü markasını pek beğenmedim."

Bea, sanki eline ulusal güvenlik istihbaratı verilmiş gibi, ağırbaşlı bir şekilde başını salladı. "Soy öyle. Kayıtlara geçsin ki, uyum sağlıyorum."

Bardağı aldı ve kenara çekildi, bir eliyle telefonunu çıkarırken diğer eliyle dikkatlice bir yudum aldı. Soya sütü... fena değildi. Tıpkı Akıl ve Duygular filmindeki Albay Brandon gibi. Heyecan verici değil, ama güvenilir.

Notlar uygulamasını açtı. Belgenin başlığı zaten şu şekildeydi:

LONDRA'YA MI TAŞINIYORSUNUZ??

Çift soru işareti, kayıtsızlık hissi uyandırdı. Sanki daha sonra silebilecekmiş gibi. Sanki sabah 7:12'den beri rastgele düşüncelerle takıntılı bir şekilde güncelleme yapmıyormuş gibi.

Şunu da ekledi:

- Yazın mango bulabiliyorlar mı?

Konuşması on beş dakika sürdü. Konusu Uluslararası Kalkınma idi.

Bu durumun ironisi onun gözünden kaçmadı.

Bea, idari bina ile kütüphane arasındaki yolda, yavaş ve gözleri fal taşı gibi açılmış gruplar halinde hareket eden birinci sınıf öğrencileri ve aşırı derecede kafein almış görünen dördüncü sınıf öğrencilerinin yanından geçti. Birkaç öğrenci ona belirsizce baş salladı. Durmadı. Ayakları hareket etti. Ama beyni çalışmadı.

Liste, onun kontrol edebileceğinden çok daha hızlı büyüyordu:

- Londra'da bubble tea (baloncuklu çay) var mı?
- Earl Grey çayını seviyormuş gibi mi davranmalıyım?
- Birine "dostum" diye hitap edersem ve o da bana "hanımefendi" diye hitap ederse ne olur?
- Kraliyet ailesi hakkında bir görüş oluşturmak zorunda mıyım yoksa tarafsız kalmak serbest mi?

Ders salonuna girdi ve arka sıralara yakın bir yere oturdu. Hem dersi duyabileceği hem de herkesi görmezden gelebileceği mükemmel bir yerdi. Profesör, çatışma sonrası ekonomik istikrar üzerine slaytlar paylaşmaya başlayınca ışıklar biraz kısıldı.

Bea dizüstü bilgisayarını açtı. Kendine odaklanması gerektiğini söyledi. Tamamen başarısız oldu.

Profesör az önce "sosyoekonomik geçiş" ifadesini kullanmıştı ve şimdi beyni ona, "Ben de bunu mu yapıyorum? Sosyoekonomik geçiş mi? Bunu da listeye eklemeli miyim?" diye fısıldıyordu.

Bunun yerine, bir tarayıcı sekmesi açtı ve yıllarca sahte not alma alışkanlığıyla geliştirdiği incelikle şunları yazdı:

Kışın Londra'ya taşınmak nasıl bir şey, hele ki hiç arkadaşın yoksa ve tanıdığın tek kişi aptal, yakışıklı milyarder erkek arkadaşınsa?

"Aptal" kelimesini sildi. Yerine "güzel" yazdı. Sonra her şeyi sildi ve şu aramayı yaptı:

Londra'da kışa hazırlık ipuçları

Yeni bir şehirde kendinizi yabancı gibi hissetmemenin yolları

İngiliz market zincirleri uygun fiyatlılık sırasına göre

Farklı bir ülkede kendinizi yeniden keşfederken yine de kendiniz kalmayı nasıl başarabilirsiniz?

İki koltuk ötedeki biri, sesini kısarak futbol maçı izliyordu.

Futbol değil, soccer. Orada öyle diyorlardı.

Önünde uzun bir yol vardı.

Telefonu titredi.

CLAIRE BEAR: Bugün mikro kriz nasıl gidiyor?

CLAIRE BEAR: 1 ile "Jaffa keklerinin gerçekten kek olup olmadığını Google'da aradım" arasında bir ölçekte...

BEYA SLAYA: Şu anda yağmurlukların şık mı yoksa sadece üzücü birer zorunluluk mu olduğunu araştırıyorum.

Ders bitti. Ne söylendiğini pek hatırlamadan eşyalarını topladı. Bitirmesi gereken ödevleri olduğu için, ama daha çok bir yere oturup huzur içinde araştırmalarına devam etmesi gerektiği için kütüphaneye yürüdü.

Kütüphane asansöründe, dersten tanıdığı bir adam ona baktı. "Sanki bir hayalet tarafından rahatsız ediliyormuşsun gibi görünüyorsun," dedi.

Bea dalgın bir şekilde gülümsedi. "Sadece gelecek."

"Daha kötüsü."

Üçüncü katta, pencerelerin yakınında bir masa buldu ve dizüstü bilgisayarını tekrar kurdu. Makalesini açmadı. Bunun yerine Notlar uygulamasını açtı.

İkinci bir liste oluşturuldu:

GAGE'E SORULAR

- Nerede yaşadık? Birlikte mi yaşadık?
- Sürekli çalışacak mısınız? Yani... sürekli, gerçekten sürekli?
- Bir süre kafam karışık olmasına izin verilecek mi? Yoksa sizin dünyanız anında sakin kalmayı mı gerektiriyor?
- Yalnız kalırsam ne olur?
- Bunu mu yapıyoruz?

Son satıra uzun uzun baktı. Sonra sildi.

Sonra yeniden yazdım. Nokta ekleyerek.

Bea ızgara levreğini didikledi. Taze, lezzetli ve etrafı adını bilmediği sebzelerle çevriliydi. Anlaşılan yirmili yaşlarda hayat kararları, yanında bir de mikro yeşilliklerle birlikte geliyordu.

"Londra hakkında size daha fazla soru sorabilir miyim?"

"Elbette."

"Neden bana daha önce söylemedin?"

Gözlerine baktı. "Evet, yaptım."

Soru sorarcasına başını yana eğdi.

"Geçen yıl doğum gününde," dedi sesi sakın bir şekilde, "sana bir sonraki adımın uluslararası genişlemeler olduğunu, ancak gitmeden önce UR'da bir anlaşmayı sonuçlandırmam gerektiğini söylemiştim."

Ona baktı. Ve yavaş yavaş hatırladı.

O mükemmel gün. O saçma, düşünceli gün. Ona doğum gününün baharda olmasının yanlış hissettirdiğini söylemişti. Toronto'da sonbahardı; alev alev yanan ağaçlar, serin hava. Bu yüzden Japon Kanlı Akçaağaçlarıyla dolu özel bir arazi bulmuş ve kırmızı ağaçların gölgesinde onun için bir piknik öğle yemeği organize etmişti.

"Anlaşma benimle miydi?"

Gage, sanki bu tek hareket meselenin büyüklüğünü kaldırabilirmiş gibi, bir kez başını salladı. "O zamanlar daha beş aydır birlikteydik. Anlamını bile bilmediğin bir kararı sana bırakacak değildim."

"Peki ya şimdi?"

Çatal bıçak takımını durdu. "Bunu tekrar geciktiremem."

"Yapmayacağım" değil, "yapamam".

Anlamı kavramaya başlayınca yavaşça başını salladı. "Ve benim gelmemi istiyorsunuz."

Kadın başını kaldırıp bakacak kadar uzun süre duraksadı. Konuştuğunda, sözleri netti. "Kız arkadaşım olarak değil." Bu... hiç de uğursuz değildi. "Gelirsen, benim adımla gel."

Beyni kısa devre yaptı. Tamamen yeniden başlatıldı.

Lütfen bekleyin.

Her şey sustu. Masa. Restoran. Müzik.

Acaba ona daha önce evlenme teklifi mi edilmişti? Denizin ortasında levrek mi?

Aralarındaki hava, söylemediği her şeyle ağırlaşmıştı. Bir evlilik teklifi değildi. Henüz değil. Ama kesinlikle onun manevi kuzeniydi.

"Böyle olmak zorunda mı?" Çaresizce el kol hareketleri yaptı, sanki kelimeler bir türlü ağzından çıkmıyordu. "Yani, ben olarak seninle gelebilir miyim? Bu kadar... kesin olmak zorunda mı?"

Aslında istemediği için de değildi. Ama bu durum bir anda kişisel olmaktan çıkıp küresel bir hal almıştı.

Bakışları hiç değişmedi. "Bu hayat ancak ona kendini adarsan işe yarar."

Çeviri: Bunun olmasının tek bir yolu vardı. Bu, sadece bir kişiyle seyahat etme durumu değildi. Bu, pasaportunuzdaki soyadınızı değiştirmeniz gerekecek kadar ciddi bir durumdu.

Gözlerini ondan ayırmadı ama konuşmadı da. Çünkü ağzı hiçbir şey yapmıyordu, iç organları ise bir yastığa doğru çılgılık atıyordu.

Tek bir nefes. Burnundan içeri. Yavaşça dışarı. Sınav sonuçlarını açmadan önce aldığı türden bir nefes.

"Bu benim için nasıl bir şey olurdu?"

"Londra'da üniversite eğitimini tamamlarsın," dedi bifteğini keserken. "Derslerini kabul edecek bir okul buluruz. Ben de evrak işlerini hallederim."

"St. Ives'ten ayrılmam gerekecek," dedi kucağındaki peçeteyi sıkıca tutarak.

"Evet."

"Bursum."

Başını salladı.

"Ve Monaghan ve Stowe'daki işim."

"Size referans mektubu yazarlar." Gazlı suyundan bir yudum aldıktan sonra ekledi, "Ya da istemiyorsanız çalışmayabilirsiniz."

Peçetesinin köşelerini tek tek düzeltti. "Nico'dan ayrılmam gerekecek."

"Hâlâ uzaktan özel ders verebilirsin." Gage kollarını masaya dayadı.

"Ama ben gitmiş olurdum. Lise hayatının son yılını kaçırdım." Ona en çok ihtiyaç duyduğu dönemi. Subaylık yarışlarında yanında olmasını istediği zamanı.

Gage hiçbir şey söylemedi. Teselli ya da düzeltme teklifinde bulunmadı. Bunun bir bedeli olduğunu anladı. Ve her şeyi yüksek sesle söyledikten sonra, kadın da anladı.

“Buraya ait olmak için çok çalıştım, Gage,” diye mırıldandı Bea, tırnaklarını avuç içlerine saplayarak. “Bu yeri sadece senin değil, benim de yerim yapmak için. Ödünç alınmış ya da geçici olmayan bir yer haline getirmek için.” Sesi daha da alçaldı. “Benden yeniden başlamamı istiyorsun.”

Öğrenci olarak değil. Henüz tanışmadığım bir benliğim olarak.

Restoranın içinde kadehlerin şıkırtısı ve kısık sesli sohbetler duyuluyordu. Masaları adeta ayrı bir dünya gibiydi.

“Biliyorum.” Sonra daha sakın ama kararlı bir şekilde, “Ama boşuna değil. Senden benimle birlikte daha büyük bir şey inşa etmeni istiyorum.” dedi.

Titrek bir nefes aldı.

"Yalnız kalmazdınız," diye ekledi.

"Seni isterim," diye onayladı. "Eve geldiğinde."

"Çok çalışacağım. Özellikle başlangıçta," diye belirtti.

“Geç saatlere kadar süren çalışmalar. Akşam yemekleri. İş seyahatleri. Katılamadığım toplantılar.”

“Şoförün olur. Güvenliğin olur. Evin olur. Okulun olur. İhtiyacın olan her şey olur,” diye karşılık verdi. Elini tutmadı. Sanki zaten olduğundan daha fazla baskı altına almak istemiyormuş gibiydi. “Kolay olacağını garanti edemem ama benim dünyamda asla sadece bir gölge olmazsın.”

Ona inandı. İşte sinir bozucu olan da buydu. Beyni mantık, sorular ve korkularla dolup taşıyordu, ama kalbi çoktan yarıya kadar dolmuştu.

Bea sandalyesine yaslandı. "Benden seni bekleyen hayata benimle birlikte gelmemi istiyorsun."

“Onu kendimize ait kılacağız.”

O da bunu istiyordu. Onun ağzından bunu duymaya, kendisi için de bir yer olduğunu bilmeye ihtiyacı vardı.

Tabağına baktı. Levrek soğumuştı. Gelecek masadaydı. Ve tatlıdan önce gelmişti.

"Hayır demiyorum," dedi nazikçe. "Ama zamana ihtiyacım var."

Başını salladı. Çatal bıçağını tekrar eline aldı. "Elimden geldiğince sana süre vereceğim."

GAGE

Gage karanlıkta, kolları sıvamış, gömlek yakası açık bir şekilde duruyordu; şehrin manzarası altında hafif bir parıltı belirliyordu. Bu manzarayı her zaman sevmişti.

Konuşmayı tekrar zihninde canlandırmasına gerek yoktu. Hâlâ bedenindeydi. Sesinin tınısı. Elinin su bardağına dokunuşunun kıvrımı.

Bu rolü bekliyordu. Sadece onun üzerinde nasıl duracağını tahmin edememişti.

Geçen yıl ona söylememişti çünkü çok erkendi. Londra anlaşması imzalanana kadar beklemişti, böylece önce her şeyin yoluna girdiğinden emin olacaktı.

Kendine tam olarak bunu söylemişti.

Ama belki de mesele sadece zamanlamayla ilgili değildi.

Belki de tüm planlarının altında, Bea'nın kolay elde edilemeyeceğini en başından beri hissetmişti. Kendisi için gerçekten istediği tek şey, geleceğine tam olarak uymuyordu.

Yaptığı seçimleri geri almazdı. Şimdi bile. Çünkü içten içe hep şunu anlamıştı: Eğer onu kaybederse, ikinci bir şans olmayacaktı.

Pencereden döndü ve dirseklerini dizlerine dayayarak alçak deri bankın kenarına oturdu. Evleneceği kadının bu rolü bileceğini, tereddütsüz kabul edeceğini, doğuştan böyle olacağını ya da bu rol için yetiştirileceğini, herhalde miras yoluyla varsaymıştı.

Gerçek şu ki, Londra'da onu bekleyen hayat onun değil, onun hayatıydı.

Onu seviyordu. Bu sevgisi hiç azalmamıştı. Şimdi ise, bu sevginin ona neye mal olacağını her zamankinden daha iyi anlıyordu.

Hâlâ soracak kadar bencil biriydi. Çünkü alternatifi—

Nefesini verdi.

Öyle bir şey yoktu.

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Viremont'taki Asma Bahçe aslında bir bahçe değildi. Daha çok kayaya oyulmuş, teraslar ve fısıltılı davetlerle katmanlanmış bir sır gibiydi. Aşağıda Southgate uzanıyor, yumuşak bir odakla parılıyordu. Yukarıda, sarmaşık güllerle kaplı pergolalar arasında sallanan ışık zincirleri vardı. Masalar, kademeli platformlar boyunca sıralanmıştı, böylece ister şehir silüeti ister gösteri olsun, her manzara engellenmeden görülebiliyordu.

Bea, fırtına mavisini ipek bir elbiseyle arabadan indi; tek omuzlu elbise vücuduna sıvı gibi yapışmıştı. Gage'in eli, onu dengelemek için sırtının alt kısmına bastırdı.

Ona baktı. Lacivert takım elbisesi kusursuzdu, smokini o kadar düzgün kesilmişti ki sanki bir kasayı açmak için kullanılmış gibiydi. Bazen dünyanın geri kalanına nasıl görüldüğünü unutuyordu. Ama bu o zamanlardan biri değildi.

Gage'in gece kıyafetleri giymesi, ipek elbiselerin yerlere yığılmasının sebebiydi.

Avlunun kenarına vardıklarında, Naomi'nin kahkahası uzaklardan yankılandı. Kameralar flaş patlatıyordu. Bea duraksadı, sonra nefes verdi. Basın değil. Arkadaşlar.

Nişan haberi duyurulalı tam bir ay geçmişti ve nihayet bu akşam resmen kutlanıyordu. Tabii ki Naomi bunu sadece bir parti olarak nitelendirmedi. Bu bir mesajdı. Hatta Naomi, gelecekteki bir First Lady için bir nevi ön gösterim bile olabileceğini şaka yollu söylemişti.

Naomi, fildişi rengi elbisesi içinde ıslık ıslık parıldayarak fenerlerin altında duruyordu, elindeki elmas her yöne ışık saçıyordu. Charles onun

yanında duruyordu, sanki "senatör" kelimesi söylendiğinde insanların hayal ettiği türden bir adamdı. Bea, oyların sayımını neredeyse duyabiliyordu.

Lillian kalabalığın arasından çıkarak "Bea," diye seslendi. Son ikinci el alışveriş gezilerinde birlikte buldukları siyah kadife elbiseyi giymişti. Kare omuzlu, arkasında alışılmadık bir şekilde inci broş bulunan vintage bir YSL elbise.

Naomi döndü. "Buradasın."

"Mükemmel görünüyorsunuz," dedi Bea, iki kadına da sarılırken Gage de erkeklerin yanına doğru yöneldi.

"Sadece üç saat ve iki stilist gerektirdi." diye gülümsedi Naomi.

Bea, canlı, nefes kesici ve biraz fazla hızlı ilerleyen bir sohbeta kendini kaptırdı. Gözleri odayı bir defter gibi taradı: Georgie, parti organizatörüyle emirler yağdırıyordu; Isabel, sessiz Mason'un yanında dimdik duruyordu; Gage'in ailesi de dahil olmak üzere bir grup ebeveyn vardı. Charles'ın arkadaşları olan Rafael ve Laurent de oradaydı.

Rafael terasın kenarında duruyordu, bir eli cebinde, diğer eliyle parmaklarının arasında bir bardağı çeviriyordu. Gömleğinin yakası açıktı. Sakalı yeniydi. Dağınık değil, bilinçli bir tercihti.

Ve sonra onun yanında bir kadın vardı.

Uzun boylu, göz alıcı, şarap rengi bir elbise giymişti. Rafael'in söylediği bir şeye gülüyordu, eli hafifçe koluna dokunuyordu. Bea, teninin hemen altında sürünen, huzursuz ve cansız uğultuyu görmezden geldi.

Akşam yemeği için bir zil çaldı ve çiçeklerle ve ipli ışıklarla süslenmiş bir tavanın altında parıldayan iki uzun keten ve cam eşya sırasına doğru bir hareketlilik yayıldı. Adı, Gage ve Lillian'ın arasında küçük fildişi bir kareye altın harflerle yazılmıştı. Birkaç yakışıklı yüksek lisans öğrencisi yakına yerleştirilmişti; Naomi'nin Lillian için hazırladığı ince ayarlı cazibelerdi bunlar. En uçta ise Laurent ve Rafael, eşleriyle birlikte oturuyorlardı.

Diğer masadan Bea, Victor ve Elena King'in gözleriyle karşılaştı. İkiside neredeyse sıcaklık içeren bir şekilde başlarını salladılar. Bea onlara gülümsedi, başıyla onayladı ve yerine oturdu.

İlk yemek simetrik sıralar halinde geldi: minimalist beyaz porselen tabaklarda, yuzu turpu üzerinde kızarmış wagyu eti. Her dilimin üzerinde, bir tasarım müzesinden alınmış gibi zarif bir şekilde dengelenmiş soya soslu bildircin yumurtası vardı.

İkinci ve üçüncü yemekler arasında Bea, gazlı suyundan bir yudum aldı ve kulak misafiri olmuyormuş gibi davrandı.

Lillian'ın yanındaki adam, "Sizi kampüste gördüm," dedi. "Gelin'in konuğu musunuz, yoksa sadece onu gölgede bırakmak için mi buradasınız?"

Lillian'ın yüzü kızardı. "İkisi de değil. Ben, şey, sadece yemek servisi için buradayım."

"O halde Naomi'ye bir teşekkür notu yazmalıyım."

Bea, sırtmasını gizlemek için yanağının içini ısırды. Onları on dakikadır gözlemliyordu. Lillian erimemek için çabalıyor, ama başaramıyordu. Yine de birinin müdahale etmesi gerektiği anlamına gelmiyordu bu.

Birisi duymadığı bir şakaya güldü. Garson Bea'nın bardağını yeniden doldurdu. Tabaklar toplandı. Bir sonraki yemek geldi: altın dudaklı bir çaydanlıktan masaya dökülen, beyaz trüf köpüğüyle hazırlanmış shiitake dashi suyu. Bea teşekkür mırıldandı ama aklı başka yerlerdeydi.

Bir yerlerde, kaldırımın dibinde.

Bakışları tekrar yana kaydı. Gage, çiğniyordu. Rahatsız olmamıştı. Muhteşemdi. Doğum kontrol hapı kullanıyordu. Bunu kendisi de biliyordu, vücudu da biliyordu. Yine de hormonları, sanki doğurganlığının en yüksek olduğu dönemdeymiş gibi davranıyordu.

Gage ona çok yaklaştı, tam da onun sıcaklığını hissedebileceği kadar. "Bana böyle bakmaya devam edersen, tatlı için burada kalmayacağız." Durakladı, sonra daha alçak bir sesle ekledi, "Hangi tokasını önce açacağımı zaten biliyorum."

Bea, elbisesinin omzunu düzeltirken topuklu ayakkabılarının mermer zeminde hafifçe tıkırtısı eşliğinde tuvaletten çıktı.

Rafael, koridorun karşı ucundan adeta bir sihirbaz gibi belirdi.

Adımını yarıda kesti. Sanki kadının durağanlığı onun da durmasını tetiklemiş gibi, o da durdu.

"Güzel elbise, küçük Bea."

Kalp atışları düzensizleşti. Kollarını kavuşturdu, gözleri adamın yüzünde gezindi. "Güzel... sakal."

Gülümsedi. Hiçbir çekiciliği yoktu, sadece baş belasıydı. "Fark edip etmeyeceğinizi merak ediyordum."

Çok fazla şeyi fark ediyordu. Örneğin, "Randevunu fark ettim."

"Öyle mi?"

Sakin bir şekilde gülümsedi, durumu kontrol altında tutmaya çalışarak. "Çok güzel." Üstelik uzun bacaklı, parlak tenli, gece kıyafetini nasıl giyeceğini tam olarak bilen bir kadın.

"Onunla konuşsan ondan nefret ederdin."

"Neden?"

Bakışlarını onunkilerden ayırmadı. "Çünkü o sen değilsin."

Sözler, göğsüne aniden ve çok yüksek sesle çarpan yanlış bir nota gibiydi. Bu tür cümlelere karşılık ne söylemesini beklediğini bilmiyordu. Başını çevirdi, parmakları düzeltilmesi gerekmeyen bir küpeyle oynuyordu.

"Peki..." Ses tonu alçaldı. "...sıra ne zaman sana gelecek?"

Bakışları tekrar ona döndü. "Affedersiniz?"

"Bu gece yüzükler moda." Tembelce, tek omuz silkme. "Akıllıca bir soru gibi geldi."

Parmaklarından kan çekildi. Bilemezdi. Londra hakkında. Her şey hakkında.

Bea alaycı bir şekilde, "Aylardır sessizdin, şimdi mi şaka yapıyorsun?" dedi.

"Şaka yapmıyorum."

"Öyleyse ne yapıyorsunuz?"

O, neredeyse hiç yaklaşmamıştı ki, hava değişti. Harika. Şimdi ciğerleri karışmıştı.

"Sohbet etmek. Sessizliği tercih etmiyorsanız tabii." Evet, sessizlik daha iyiydi. Tabii ki berbat olduğu anlar hariç.

Sanki bir cevap beklemiyormuş gibi başını çevirdi ve bakışları koridorda yankılanan müziği takip etti.

"Mutlu görünüyorlar," diye belirtti.

Bea onun bakışlarını takip etti. Naomi ve Charles, ıslık ıslık ve bir o kadar da komik. Etraflarındaki kalabalık, sanki hep birlikte kurdeleyi bağlamaya yardım etmiş gibi gülümsüyordu.

"Öyleler," dedi usulca.

"Aynı türden bir hayat istediğinizde her şey kolay olur."

Elbisesinin ipeği dizlerine değiyordu. "Ya yapmazsan?"

"O zaman biri eğilir." Ona tekrar baktı. "Ya da kırılır."

Aralarına sessizlik çöktü.

Ona doğru bakarak, "Nişan partilerinde her zaman bu kadar neşeli misin?" diye sordu.

"Nişanlanacak kişiye bağlı."

Çok yakından geçti.

Uzaktan çan sesi duyuldu ve onları topluma geri çağırdı. Bea, akıllıca olmayan bir şey yapmadan önce arkasını dönüp uzaklaştı.

Ondan daha ayrıntılı bilgi vermesini isteyin.

Ya da daha kötüsü, kalmak gibi.

Bea, peçetesi tekrar katlanırken masaya geri döndü. Kapıya doğru bakmamaya özen göstererek Gage'in yanına oturdu.

Rafael birkaç dakika sonra tekrar ortaya çıktı. Bakmasına gerek yoktu. Odaya girdiğini hissedebiliyordu.

Gage elini uzatarak onu biraz daha kendine çekti, sonra da elini dizinin üzerine koydu.

Naomi'nin babası uzun ziyafet masasının başında durmuş, kızının keskin zekâsına ve Charles'ın bunu idare etme yeteneğine kadeh kaldırıyordu. Kalabalık, tam da doğru anlarda kahkaha attı. Kameralar flaş patlattı. Naomi ıslıl ıslıl görünüyordu: Mum ışığıyla aydınlanmış elmacık kemikleri, Charles'ın elinin üzerinde hafifçe duran eli, sanki bu odanın dışında hiçbir dünya yokmuş gibi ona gülümsüyordu.

Isabel'in sesi, etraftaki herkesi kapsayacak kadar alçak tondaydı. "Naomi bir iltifat daha alırsa, havaya uçacak."

"Yüzük disko topu gibi ışık saçıyor. Sanırım Charles'ın gözlerini kör etti," dedi Georgina, çikolata kaplı bir çileği kaparken.

Mason araya girerek, "Uzaydan görülebilen her şeyin bir yükümlülük olacağı konusunda onu uyardım" dedi.

Bardaklar, sıradaki diğer bardaklara hafif bir dalgalanma gibi şıkırdadı.

Laurent, Rafael'in teklifine karşılık alçak bir teklif sundu. "Charles'ı seviyorum. Bir zamanlar şantaj yaptığım Fransız bir yetkiliye benziyor."

"Bu şaka bile değil, değil mi?" dedi Lillian, tam olarak gülümsemeden.

Bea, Naomi'nin bir fotoğraf daha için çenesini tam da istediği gibi eğmesini izlerken, "Birbirlerine çok yaklaşıyorlar," dedi.

Hunter, "Ona, kamuoyu yoklamalarında oy oranlarını yükseltecek şekilde nasıl özür dileneceğini öğretebilir," diye onayladı.

Lillian'ın yanındaki adamlardan biri, "Açılış gecesi yapılan eleştirileri geri çekmelerini sağlayabilir," diye ekledi.

"İşte bu yüzden işe yarayacak," dedi Gage.

Rafael başını kaldırmadı, sadece bardağını hafifçe vurarak yere bıraktı. "Belki. Ama bunun önemi bu olmayacak."

Konuşmalar bitip müzik yükselince, Naomi ve Charles adeta birer kraliyet mensubu gibi sahneye çıktılar.

Işıklar altın sarısı bir tona büründü. Güller, yumuşak yukarıdan gelen ışık altında ışıldıyordu. O kadar aşırı romantikti ki, Bea sabah olduğunda bu anın Cumhuriyet'teki tüm sosyete dergilerinde manşet olacağını biliyordu.

Bea, onların canlı müziğe eşlik ederek, kusursuz bir şekilde koreografisi yapılmış danslarını izledi.

"Benimle yürü."

Gage'e baktı, başını salladı ve peçetesini kenara koydu. Gage'in parmakları önce bileğinin iç kısmına dokundu, sonra belinin alt kısmına yerleşti. Ziyafet masalarının yanından geçip, gül sarmaşıklarıyla çevrili alçak bir kemerin altından ilerlediler.

Hava daha serindi. Gage ceketini çıkarıp, sanki bir protokol gereğiymiş gibi omuzlarına bıraktı. Ceket hala teninin sıcaklığını taşıyordu. Kadın onu içine çekti.

Önceleri sessizce yürüdüler, müzik ağaçların arasından hafifçe duyuluyordu.

"Bu gece iyi geçti," dedi Gage, karanlıkta yüz hatları seçilemez halde, durup Southgate'in ısıltılı parlayan yerine bakarken.

"Daha önce hiç nişan partisine katılmamıştım, hele ki planlamasına yardım etmemiştim. Ama burası inanılmaz. Yemekler muhteşemdi. Manzara..." Bea'nın sesi kesildi. Çünkü Gage, sanki söylediği her kelimeyi kaydediyormuş gibi, normalden daha dikkatli dinliyordu.

"Beğendin mi?" diye sordu, avlunun ışığına doğru başını sallayarak.

Birden tereddüt etti, kendini rahatsız hissetti. "Evet."

"İyi."

Hepsi bu kadardı.

Sanki aralarında sessiz ve kalıcı bir bağ kuran siyah bir iplik gibiydi. Parmakları ceketinin astarına dolandı. Bakışları ipek ve ten üzerinde yavaşça gezindi. Bunu çıplak tene bastırılan bir sıcaklık gibi hissetti.

Elini uzattı. "Hadi gidelim. O tokadan bahsetmeyi unutmadım."

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

Bea, Monaghan & Stowe'un cam kapılarından içeri adım attı ve Gage'i gördü. Hemen dışarıda, paltosu açık, elleri cebinde, sanki uzun zamandır beklememiş gibi duruyordu.

"Genellikle yanımıza yürüyerek gelmezsin," dedi ona doğru yaklaşırken yavaşlayarak.

Bakışları kadının üzerinde gezindi. "Binanız yakın. Yakınlardaydım."

"Tabii," diye mırıldandı. "Tasadüfen benim sokağında oyalanıyordum."

"Öğleden sonraki programımı sırf seni almak için değıştirdiğimi itiraf etmemi mi tercih edersin?"

Dudaklarının kenarlarında hafif bir tebessüm belirdi. "Öyle mi?"

"Ben değıl. Victoria."

Adımlarını senkronize ettiler. Yürüyüş mesafesi uzun değıldi, ama erken akşam vakti sokak lambalarının yanmasıyla daha sessiz bir hava hakimdi. Yaya geçidinde durdu, başparmağı kadının bileğinin iç kısmını buldu.

"Sınavlarınız yakında başlıyor."

"İki hafta içinde," dedi dalgın bir şekilde. O başparmağı bir uyarı etiketi yapıştırılması gerekiyordu.

"Ve sonra kış tatili."

Başını salladı.

"Benimle Londra'ya gel."

Başını çevirdi. "Ne?"

Işık değışti. Öne doğru bir adım attı, sanki o cümleyi az önce söylememiş gibi onu da peşinden sürükledi. "Tatil için," dedi rahat bir ses tonuyla. "Daha önce hiç gitmedin. Orada yaz."

"Tatil mi?" diye sordu, ama zaten hiç de tatile benzemiyordu.

"Tam olarak değil." Onları daha sakın bir sokağa götürmeden önce iki yöne de baktı. "İngiltere ofisini görebilirsiniz. Ekiple akşam yemeğine gelebilirsiniz. Gezebiliriz. Çok güzel bir şehir."

"Çalışıyor olacak mısınız?"

"İlk yarı bitti," dedi.

Kaldırım boyunca sıralanmış çıplak dalların altından geçtiler. Onun teklifini göğsünde bir ağırlık gibi hissetti.

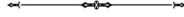
"Yani sen çalışacaksın, ben de... ön izleme yapacağım?"

Binanın merdivenlerine ulaştılar. Koruma görevlileri arkada kaldı ve onlara yapay bir gizlilik sağladı.

"Gelin görün," dedi.

Ona baktı. "Neyi?"

Bakışları sabitti. "Gelecek."

İmleç yanıp söndü.

Ve göz kırptı.

Ve göz kırptı.

Bea, ekranında açık olan bilgi kartlarına, yanında kapaksız fosforlu kalemlere ve dirseğinin dibinde yarısı yenmiş bir protein barına bakakalmıştı. Gözleri yanıyordu.

Uluslararası Finans artık yok. Beyni resmen iflas etmişti.

Kitabı kenara itti ve yeni bir sekme açtı. Eğlenceli bir şey.

Londra uçuşları.

Gage'in fikri mantıklıydı. En azından gidip bir göz atmalıydı. Beğenebilirdi, bu da her şeyi kolaylaştırırdı. Beğeneceğini umuyordu.

Önce direkt uçuşlara, sonra en düşük maliyetli olanlara baktı. Sonra da homurdandı, çünkü Gage savaş bölgesinden kalkan son uçak olsa bile ekonomi sınıfında uçmazdı.

Ekranda havayolu seçenekleri sıralandı. Birini tıkladı, koltuk planlarını geçti ve düşünmeden "Rezervasyon Başlat" düğmesine bastı.

Yarım saniye kadar yüklendi. Sonra açılır pencere belirdi.

Soluk gri bir kutu. Kibar. Gösterişsiz.

HATIRLATMA | Sosyal Yakınlık Yasası uyarınca şu anda 4. Kademe kapsamında kayıtlısınız. Uluslararası seyahate devam etmek için, rezervasyonunuzu göndermeden önce bağlantılı tarafınızdan onay veya izin aldığınızdan emin olun. Bunu yapmamanız gecikmelere neden olabilir. | Not: Bu sadece bir hatırlatmadır. Bağlantılı tarafınıza herhangi bir uyarı gönderilmemiştir.

Bea ekrana bakakaldı.

Ne oluyor be.

Onunla bağlantılı olan parti kimdi?

Gage olmalıydı.

Ayağa kalktı, dairenin karşısına doğru sessizce yürüdü ve Georgina'nın yatak odasının kapısını çaldı.

Kapı açıldı. Georgina'nın başında ipek bir saç bandı ve taç gibi yukarı doğru itilmiş dantelli siyah bir uyku maskesi vardı. "İyi misin?"

Bea yer değiştirdi. "Evet. Sadece... size bir şey gösterebilir miyim?"

"Elbette."

Bea'nın odasına geri döndüler. Bea masasına oturdu ve ekranını açtı. Açılır pencere hala oradaydı. Hükümet onaylı Helvetica yazı tipiyle onunla alay ediyordu.

Georgina eğilip inceledi. Sonra sessizce "ah" dedi.

Bea yukarı baktı. "Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?"

"Evet. Bu sadece Dördüncü Seviye seyahat uyarısı. Engelleme değil, sadece sistem hatırlatıcısı."

Bea kaşlarını çatı. "Neyin hatırlatıcısı?"

"Birbirinize bağlısınız," dedi Georgina, sanki bu son derece mantıklıymış gibi.

"Gage'e mi?"

Georgina alaycı bir şekilde, "Bu ay başka bir adamın çatı katında mı kaldın?" diye sordu.

"Bu takip ediliyor mu?"

Georgina başını salladı.

Yumurtlama döngümü de biliyorlar mı?

"Ve ben... onun izni olmadan yurtdışına uçamam mı?"

"Tam olarak değil. Ama pasaport bilgilerinizi girdikten sonra, ondan onay kodunu almanız veya doğrudan ona bildirim göndermeyi seçmeniz

yeterli.”

Tamam. Tam bir blokaj değil, sadece bileğinize hafifçe dokunmak. Bağımsızlık kazanmaya çalışıyor gibisiniz. Sahibinizi bilgilendirmek ister misiniz?

Sandalyesine yaslandı, yarı gülüyor, yarı da stresten boğuluyordu.

“Pekala. Özür dilerim... Sosyal Yakınlık Yasası tam olarak nedir ki?”

"Bu esasen, eğer onun yanında kalmayı seçiyorsanız, ona sizi korumak için belirli haklar vermeyi de seçmiş olduğunuz anlamına geliyor."

"Beni neyden koruyacaksın?"

"Diğer erkeklerden. Ve seni bir zayıflık veya koz olarak gören herkesten."

Buna nereden cevap vermeye başlayacağımı bile bilmiyorum.

"Ve anladığım kadarıyla"—Bea'nın sesi yükseliyordu—"kaç kademe var?"

"Dört."

"Dört mü?" Sesi tizleşmeye başlamıştı. Doğruldu. "Nasıl oldu da en yükseğe bu kadar çabuk ulaştım?"

Georgina, "Geceler bir ay içinde biriktiği için kazara bu duruma düşmek kolay olabilir," dedi. "Ve dördüncü kademede, ardışık gece konaklamaları nedeniyle bunun olabileceğini biliyorum."

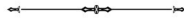
Bütün bunları, kuru şampuanı açıklarken kullandığı aynı tonda söylüyordu. Sanki devletin Bea'ye bir avukat atadığını anlatan kısmı az önce okumamış gibiydi. Bu, durumun gerektirdiği enerji değildi.

"Nefes nefese kalmak üzereyim Georgie. Bu senin için hiçbir şey ifade etmiyor mu?"

Georgina onu kucakladı. "Rahat ol Bey. Panik yapacak bir şey yok. Yarın Gage ile konuş. O bana göre daha iyi açıklayacaktır."

Doğru. Elbette.

Merhaba Gage. Küçük bir aksilik oldu. Hükümet senin bana sahip olduğunu düşünüyor. Ne düşünüyorsun?

Gage'in çatı katındaki dairesinde ışıklar loştu. Kanepede oturmuş, Bea'nın doğradığı bir tabak elmayı paylaşıyorlardı.

"Dün gece işaretlendim," dedi çiğnerken.

Ona baktı. "Nasıl işaretlendi?"

"Londra'ya uçuş arıyordum."

"Dördüncü Aşama," dedi.

"Biliyor musun?"

Elmasını ısırıldı. "Evet."

Eğer durum bu kadar ciddi olmasaydı, Bea tam bu noktada zihninde bir ölüm ilanı taslağı hazırlamaya başlardı.

Onun.

"Bana söylemedin."

"Zaten altı gece kalmıştınız," dedi. "Yedinci gece de birdenbire oldu."

Şimdi hatırladı: yedincisi onun fikriydi. Georgie eve gitmemişi, o da gitmemişi.

"Olay o zaman mı oldu? Stajım sırasında mı?"

Başını salladı.

"Georgie bunun on gece üst üste olduğunu sandı."

"Eskiden öyleydi. Geçen yıl eşikler düşürüldü."

"Aşağı indi" kelimesi kalbinin hızla çarpmasına neden oldu. Sanki içine düştüğü şey tam da onu yakalayacak kadar küçülmüş gibiydi.

Sesi hiç değişmedi. "Bir gece daha kalabilir miyim diye sorduğumda neden bana söylemedin?"

Ona baktı. "Eve gider miydin?"

"Bilmiyorum," diye yanıtladı. "Ama neyle karşılaşacağımı bilmek isterdim."

"Bunun içine yürüyerek girmedin," diye düşündü. "Zaten içindeydin."

"Ne demek istiyorsun?"

"Altı maç kalmış olsanız bile, toplamda sekiz maça ulaşmış olurdunuz. Bu Üçüncü Seviye demek." Açık ve sakın bir şekilde konuştu. "Yedinci maçın üst üste gelmesi, sistemin zaten bildiğimiz şeyi tanıdığı anlamına geliyor."

"Bu nedir?"

"Bu durum ciddi," dedi. "Kararları birlikte almalıyız."

"Seyahat ettiğinizde benimle iletişime geçmeniz gerektiğini söyleyen uyarılar alıyor musunuz?" diye tersledi.

Sesi yüksek değildi. Ama ona daha önce söylediği her şeyden daha keskin ve sertti. Ve bir kere ağzından çıktıktan sonra, aralarında havada asılı kaldı.

Duraksadı. Ona dikkatlice baktı.

"Hayır," dedi sakın bir şekilde. "Ama birlikte olduğumuzdan beri, ülkeyi terk etme niyetim olduğunda seni her zaman bilgilendirdim."

İş için sürekli seyahat ederdi.

Üstelik, ona önceden haber vermeden yaz tatili için on haftalığına Kanada'ya uçak bileti rezervasyonu yapan da o değildi.

O bu sözlerin hiçbirini söylemedi, muhtemelen ima etmeyi bile amaçlamadı, ama kadın yine de bunları duydu.

Kalbi çok hızlı atıyordu. Burnundan derin bir nefes alarak atışını yavaşlatmaya çalıştı. Bunu yaparken onu inceledi. Yüzündeki her kas sakın görünüyordu ama gözleri onu izliyordu. Tetikteydi.

Vücudunu ona doğru çevirdi, dirseğini hafifçe çekerek yüzünü kendisine çevirdi. Bea hareket etmesine izin verdi, ancak omuzları kaskatıydı.

"Bana kızgınsın."

Elleri kucağında gerildi, sonra gevşedi, sonra tekrar yumruk oldu. "Dünyanın öbür ucuna kadar seni takip etmemi istiyorsun, ama ben daha burada bir sınırı aştığımı bile bilmiyordum. Önemli konularda bana karşı dürüst olacağına nasıl güvenebilirim ki?"

O kısım çatladı. Bunu söyledikten sonra ona bakmak istemedi.

Çünkü sorun uyarı değildi. Sorun seviye de değildi. Sorun, onun bunu biliyor olmasıydı. Ve hiçbir şey söylememiştii. Sanki onun bilmemesi önemli değilmiş gibi, zaten anladığı bir şeyin içine girmesine izin vermişti.

Kendini savunmadı.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Özür dilerim," dedi.

Elindeki elma parçasını çevirdi, sanki diğer tarafında bir cevap varmış gibi. Yere koydu ve ayağa kalktı. Bacakları üşüyordu.

"Gitmek gerek."

"Bea—"

Başını salladı. "Biraz zamana ihtiyacım var, Gage."

Onu durdurmak için hiçbir şey yapmadı.

Bu da onun içinde bir acıya neden oldu. Çünkü bir yanı onun gerçeği öğrenmek için onunla savaşmasını istiyordu. Yüksek sesle söylemesini: ona söylememesinin sebebinin, onu terk edebileceğinden korkması olduğunu.

GAGE

Gage saat yediden hemen önce ofise geldi. Daha fazla uyuyacakmış gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Bina sessizdi, pencereler hala şafak öncesi pusla kaplıydı.

Işıkları açtı. Mekânın bir ucundan diğer ucuna yürüdü ve masasının başındaki sandalyeye çöktü.

Yedi gece.

Altı değil. Neredeyse de değil. Yedi.

O bunun ne anlama geldiğini biliyordu. Kadın bilmiyordu.

Sosyal Yakınlık Yasası, bir kadının bir ay içinde bir erkeğin evinde kaç gece geçirdiğini takip eden görünmez bir sistemdi. Özellikle yurt dışında, Cumhuriyetin en tartışmalı yasalarından biriydi.

Bu kadar çok erkeğin olduğu bir ülkede bu gerekliydi. Kadınları kontrol etmek için değil; onları, onları elde etmeye çalışmaktan asla vazgeçmeyecek erkeklerden korumak için. Seçtikleri erkeklere, birlikte olmayı seçtikleri erkeklere geçici haklar tanıyarak, ilişkinin evliliğe doğru derinleşmesi için zaman veriyordu.

Kanundan utanmıyordu. Ona inanıyordu. Mantığı sağlamdı.

Ama dün bir şeyler kırılmıştı. Prensip yüzünden değil, uygulamasından dolayı. Ve bu hata ona ölçülmesi daha zor bir şeye mal olmuştu: onun güvenine.

Kapı çalınca başını kaldırmadı. "Açık."

Kapı içeri doğru açıldı ve Nate West, siyah paltosu hâlâ üzerinde, içeri girdi. Tam içeride durdu.

"Erken geldiniz," dedi Gage.

"Sen de öylesin."

Nate kahve fincanını masanın üzerine koydu. "Uyuyor musun?"

"Hayır." Gage sandalyesini biraz geriye, sonra tekrar öne doğru eğdi; nadiren kimseye belli ettiği bir huzursuzluk içindeydi.

"Bea?"

“Mm.”

Nate karşısındaki sandalyeye oturdu. "İyi mi?"

Gage, Nate'in arkasından ufuk çizgisine baktı. Şehir değişmeye başlıyordu, cam siyahtan gümüşe dönüyordu. "Bilmiyorum."

Nate arkasına yaslandı. Sessizliğin uzamasına izin verdi. Kendine gelmesine izin verdi.

"O, dördüncü seviye bir hasta."

"Tebrikler."

Burnunun köprüsünü sıktı. "Bundan hiç memnun değil."

"Ona eşik değerinden bahsetmedin mi?"

Gage'in çenesi kasıldı. Hiçbir şey söylemedi.

"Bunu yaparsan gideceğini mi sandın?"

Gage kahvesinden bir yudum aldı.

Nate onu inceledi. "Peki ne yapacaksın?"

Saatlerdir kafasını kurcalayan soru buydu.

Neredeyse her şey için stratejileri vardı; yatırımcı görüşmeleri, halefiyet algısı, miras manevraları. Ama Bea bir pazar değildi. Ona gecelerini, bedenini, zamanını vermiş bir kadındı. Ve o, bunun ağırlığını tam olarak kavrayamadan ondan bir şey almıştı.

Seçenek.

Parmakları bardağın üzerinde durdu. "İşten çıkarma sürecini başlatacak," dedi sessizce.

Nate'in kaşları birden kalktı. "Bunun kayda geçmesini gerçekten istiyor musun?"

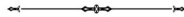
"Hayır," dedi Gage. "Ama Tier'ı tutmak, onun güvenini kaybetmeye değmez. Şimdi değil."

"Londra da mı geliyor?"

Gage pencereden dışarı baktı. Şehir silüeti altın rengine bürünüyordu. "Özellikle de Londra'nın gelişile birlikte."

Geri kalanını eklemedi. Zaten daha kalıcı bir şeye doğru ilerliyordu. Ve bu soru ortaya çıktığında, bir sisteme veya kanuna bağlı olmayacaktı.

Bu tamamen onun seçimi olurdu.

Bea kapının çalınacağını beklemiyordu.

Duştan sonra saçları hâlâ ıslak olan kadın, tayt ve St. Ives marka bir sweatshirt ile kapıyı açtı. Gage diğer tarafta duruyordu. Elinde bir dosya vardı.

Kapı çerçevesine yaslandı. "Arayabilirdin."

"Yüz yüze görüşmek daha iyi."

"Buraya açıklama yapmaya mı yoksa ikna etmeye mi geldiniz?" diye sordu, gözlerini kısarak. Çünkü birincisi bir konuşma anlamına geliyordu, ikincisi ise bir strateji. Ve o, yönetilmeye hiç niyetli değildi.

"Size bilgi getirmek için buradayım."

Gözlerini gerekenden bir saniye daha uzun süre onun gözlerine dikti, sonra kenara çekildi.

Gage içeri girdi. Kız üzgün olsa bile, bedeni onun varlığını reddetmedi. Bu çok sinir bozucu ve adaletsizdi.

Dosyayı tezgâhın üzerine koydu. "Sana söylemeliydim," dedi.

Kapının yanında durdu. Kollarını kavuşturmuş, çenesini sıkıca kapatmıştı. "Evet. Yapmalıydın."

"Seni manipüle etmek için saklamadım. Ama zaten içinde bulunduğumuz bir durumdan uzaklaşmanı da istemedim."

"Hayır diyeceğimi sandın, değil mi?"

Gözlerine baktı. "Olabilir."

"Ve siz de riske girmek istemediniz."

"Ben yapmadım."

Bea kapıyı kapattı ve her adımı sessiz, yavaşça mutfağa doğru yürüdü. Dosyayı açtı.

"Bu, Yakınlık Yasası'nın bir özetidir," dedi.

Gece yarısı UR Tier 4'ü aramaya çalışmış ve üç yıl öncesine ait, varlık görünürlüğü ve fesih maddeleri hakkında tartışan bir forum gönderisine denk gelmişti. Bu tür yasalar internette bulunmazdı. Tezgahının üzerindeki gibi klasörlerde saklanırlardı.

Merakı onu kitabı alıp okumaya itti.

WESTHAVEN BİRLEŞİK CUMHURİYETİ

Sosyal İşler ve İç Güvenlik Bakanlığı

Konu: Sosyal Yakınlık Yasası'nda (SPL) Değişiklikler
Etkin: Hemen

SPL, demografik dengesizlik ortamında istikrarı korumak, erkeklere erken evliliğe zorlamadan koruyucu yetki vermek ve kadınlar üzerindeki baskıyı azaltmak amacıyla kurulmuştur. Konsey incelemesinin ardından, önceki seviyelerin çatışmayı önlemek için yetersiz olduğu kanıtlandığı için eşikler düşürülmüştür.

Yakınlık hakları, bir kadının bir ay içinde bir erkeğin özel konutunda gönüllü olarak geçirdiği gece sayısına göre belirlenir:

Yeniden Düzenlenmiş Kademeler:

- Seviye 1 (3 gece - 5 geceydi): Acil durum bildirimi.
- 2. Kademe (5 gece - 7 geceydi): Uluslararası seyahat + tıbbi bildirim.
- 3. Kademe (8 gece - eskiden 10 geceydi): Büyük alımların mali denetimi; işverene bildirim.
- 4. Kademe (7 ardışık gece - eskiden 10 geceydi) VEYA (10 gece - eskiden 12 geceydi): Fiili partner statüsü; yukarıdaki tüm haklar, resmen itiraz edilene kadar geçerlidir.

Belge, her bir kademeyi ayrıntılı olarak açıklamaya devam ediyordu. Kadın belgeyi hızlıca gözden geçirdi ve 4. kademeye denk geldi.

Ona göre bu, Gage'in kriz anında ilk söz sahibi olması, kamuoyuna yansıyan bir ihlalde ilk söz hakkına sahip olması ve çok yaklaşan her şeyi durdurma yetkisine sahip olması anlamına geliyordu.

Ama sonra yavaşladı, bir satırı, ardından bir paragrafı tekrar okudu. Bu sadece onunla ilgili değildi. Onu da bağlamıştı. Başka kimsenin peşinden gidemezdi. Desteğini geri çekemezdi. Ortadan kaybolamazdı.

Bu ona sadece erişim izni vermekle kalmadı, aynı zamanda hesap verebilirliğini de sağladı.

O okurken adam konuşmadı.

İşini bitirince dosyayı kapattı. "Teşekkür ederim."

Başını bir kez salladı. "Daha önce seçme şansın yoktu ama hâlâ var." Sehpanın üzerindeki dizüstü bilgisayarını aldı. "Giriş yap."

O da öyle yaptı. Adam, acele etmeden, her adımı göstererek onu UR hükümet portalında yavaşça yönlendirdi.

4. Seviye İlişki: KING, G. / CRUZ, B. Aktif.

Gage imleci düğmenin üzerine getirdi:

İşten Çıkarma Talebi Başlat

Sonra kenara çekildi. "Eğer ayrılmak istiyorsan, işte yolu bu."

Bea öne doğru hareket etti. Ekranı baktı. Ona baktı. Derin bir nefes aldı ve tıkladı.

Bu, diğer tarafa bildirimde bulunulmasını sağlayacaktır. Talep 7 gün boyunca beklemede kalacaktır. Onaylanmadığı takdirde, dava Mahkeme tarafından incelenecektir.

"Kabul edecek misin?" diye sordu.

"Yalan söylemeyeceğim sevgilim. Aramızda böyle bir statü olmasını istiyorum."

Cevap vermedi.

"Ama bu, sizin de istemeniz şartıyla önemli," diye ekledi. "Gönderin. Sonra da bana bir hafta verin."

Ekranı bakarak "Gönder"e tıkladı. "Bir hafta."

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

Stüdyoda hafif bir okaliptüs ve kauçuk kokusu vardı. Bea, Lillian'ın yanındaki matına uzandı ve sırtındaki esnemeyi hissetti. Vücudu artık pozlara direnmiyordu.

Omurgası düzeldi. Nefes alışverişi yavaşladı. Vücudu itaat etmeyi öğrenmişti.

Nova'nın her poz isteği küçük bir ricaydı. Anda kalmaya yönelik bir çağrıydı. Nefesi hareketleriyle senkronize olmuş, zihni odaklanmıştı. Tüm hafta boyunca dikkatini çekmeye çalışan düşünceler nihayet susturulmuştu.

Manny stüdyonun dışında, kollarını kavuşturmuş, yarı fedai gibi bekliyordu.

"Hey, Manny," dedi Bea.

"Yavaş işkenceden hızlı işkenceye geçmeyi hiç düşündünüz mü?"

"Ha?"

"Krav Maga. Muay Thai. Kan dökme potansiyeli olan bir şey. Katarsis."

"Yumruklar savuran bir arınmaya hazır olduğumdan emin değilim."

"Gel de izle," dedi sırtarak ve çoktan arkasını dönmeye başlamıştı bile.

Onu takip ettiler.

Bea, bir yıldan fazla bir süre önce spor salonuna üye olduğundan beri bu derslerin yanından aceleyle geçiyordu. Meraklı olmadığı için değil. Meraklıydı, ama dik dik bakmak yanlış geliyordu. Niyet bu olmazdı, ama kesinlikle sonuç bu olurdu. Çoğunluğu erkekti. Çoğu kaslıydı. Hiçbiri normal görünmüyordu.

Artık Manny'nin yanında durduğuna göre, onu izleyebilirdi.

Dövüşler acımasız değildi, sadece amansızdı. Bir adam bir yumruğu savuşturdu, bir karşı hamleye geçti ve darbenin sesi duvarlarda yankılandı. Bir kadın rakibinin karın bölgesine temiz bir tekme indirdi. Vücut tipiyle hiçbir ilgisi olmayan, tamamen niyetle ilgili bir şekilde güçlü görünüyordu.

Bea, kollarını gevşekçe göğsünde kavuşturmuş bir şekilde izliyordu. Havada ter, deri ve elektrik kokusu vardı.

Şiddet değil, disiplin.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Manny ona.

Bea'nın gözleri hâlâ mindere odaklanmıştı. Köşedeki kadın az önce kusursuz bir kombinasyon yapmıştı. Partneri geriye doğru sendeledi, sonra bir kez başını salladı.

Bea, "Bunu aklımda tutacağım," diye yanıtladı.

"Her seferinde daha çok cezbediliyorsun." diye sırtıttı, sonra Lillian'a yan gözle baktı; Lillian ise gözleri faltaşı gibi açılmış bir şekilde hemen başını salladı.

"Hayır, teşekkürler."

El sallayarak veda ettiler.

Bea ve Lillian soğuğa adım attılar, nefesleri anında buğulandı. Bea, stüdyodan kalma sıccak paltosunun fermuarını çekti. Lillian ise çantasını kalkan gibi kucaklayarak onun yanında yürüdü.

Bu saatte kaldırımlar sessizdi, şehrin ışıkları ıslak kaldırıma yansıyor, yansımalar botlarının altında bulanıklaşıyordu.

Lillian yürürken usulca, "Eğer biri sürekli seni dışarı çıkmaya davet ediyorsa," dedi, "ve ne hissettiğinden emin değilsen... ama o kişi sabırlıysa ve seni ikna edecek şekilde belki de işe yarayabileceği hissini uyandırıyorsa, ne yaparsın?"

Bea baktı. Lillian ona bakmıyordu.

"Seth mi?" diye sordu. "Naomi'nin nişan partisinden mi?"

Lillian hafifçe başını salladı. "Çok... ikna edici."

"Ve yakışıklı," dedi Bea, dirseğiyle Lils'i dürterek.

"Ve daha yaşlı."

Bea omuz silkti. "Sen artık büyüdün."

İçini çekti. "Beni güldürüyor. İstemediğim zamanlarda bile. Ve söylediklerini gerçekten içtenlikle söylüyor."

Bea gülümsedi. "Korkunç özellikler."

"Sanırım birlikte çalışamayız. Çok farklıyız."

"Nereden biliyorsunuz?"

“Bir duygu mu?”

Bea bunu düşündü. "Onu sevmek istiyor musun?"

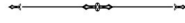
"Evet," diye onayladı Lillian.

“Belki de denemek için bu yeterlidir.”

"Belki ile başlamamda sakınca var mı?"

Bea kolunu nazikçe Lillian'ın koluna geçirdi. "Kesinlikle. Belki de en güzel hikayeler böyle başlar."

Ve birlikte son bir blokluk yolu yürüyerek evlerine gittiler.

Gecenin o tuhaf saatlerindeydi; telefon görüşmeleri yasaktı ama aşırı düşünmek serbestti. Bea yatakta uzanıyordu, tek ışık kaynağı telefonuydu.

İlk mesaj gece yarısı geldi.

CLAIRE BEAR: Beton kürlleme üzerine bir sunum yaptım. Herkes alkışladı. Belki de çıktığım adam hariç. O sadece gururlu bir müteahhit gibi sırttı.

BEYA SLAYA: Durun, durun. GERİ ÇEKİLİN.

CLAIRE BEAR: Onun adı Marco. Bir şeyler inşa eder. Mesela duvarlar. Ve cinsel gerilim.

BEYA SLAYA: Aman Tanrım, sana bayılıyorum! Fotoğraf gönder.

CLAIRE BEAR: Yapamam. O benim yapısal mekanik dersimde. Sakin kalmaya çalışıyorum. Beni sadece "çekme modelini bozup sonra da suçu hayaletle atan kız" olarak tanıyor.

BEYA SLAYA: Klasik bir buluşma ve çılgınlık öyküsü.

CLAIRE BEAR: Madem öyle, iyi misin? Son 48 saattir bana panik içinde mesaj atmadın.

BEYA SLAYA: Gage'in birkaç gün önce Tier 4 belgeleriyle gelmesinden beri bir şey olmadı.

CLAIRE BEAR: Tazminat henüz sonuçlanmadı mı?

BEYA SLAYA: Evet.

CLAIRE BEAR: Yani ayrıldığınıza dair teyit mi bekliyorsunuz?!

BEYA SLAYA: Hayır mı? Sanmıyorum...

BEYA SLAYA: Onu geri çekmem zayıflık olur mu sizce?

CLAIRE BEAR: Geri çekmek ister misiniz?

BEYA SLAYA: Bilmiyorum. Küçük yazıları okuduktan sonra anladım ki, bu sadece ona haklar vermekle kalmıyor, bana da güvenceler sağlıyor.

BEYA SLAYA: Geriye dönüp baktığımda o kısımdan nefret etmeseydim, bu çılgınlık olur muydu?

CLAIRE BEAR: Akli başında hangi kadın "Hayır teşekkürler, riske atacağım" der ki? Gösterin bana. Sadece nabzını kontrol etmek istiyorum.

Bea kıkırdadı.

BEYA SLAYA: Benden bu kadar. İş başvurularınızda neler oluyor?

CLAIRE BEAR: UR'ye başvurmuyorum.

BEYA SLAYA: Ne?? Daha fazla ücretsiz kırtasiye malzemesi istemiyor musun?

CLAIRE BEAR: Bir muhasebecinin üzerine bir tabak patates kızartması düşürdükten sonra bir anlık aydınlanma yaşadım.

CLAIRE BEAR: Önce tecrübe kazanmam gerek. Küçük çocuklara bile mali danışman atayan bir cumhuriyeti etkilemeye çalışmadan önce denizcilik becerilerimi geliştirmeliyim.

BEYA SLAYA: Sanırım gelecek yıl burada bile olmayacağım.

BEYA SLAYA: Eğer sen burada olsaydın ve ben burada olmasaydım çok üzülürdüm.

CLAIRE BEAR: Aynen öyle.

BEYA SLAYA: Gerçekten uyumam gerekiyor.

CLAIRE BEAR: Git. İşe gitmem gerek.

CLAIRE BEAR: Not: Bugün Marco'nun bana kahve almasına izin vereceğim. Eğer bu evlilik yeminleriyle ve ev genişletmeyle sonuçlanırsa, sen nedime olacaksın.

BEYA SLAYA: Buketinizi duvar boyasıyla uyumlu hale getireceğim.

Kapıya gelen sert bir tıkırtı Bea'yı irkiltti. Ders kitabından başını kaldırdı.

Kapıyı açtı. Ve işte oradaydı. Bu sefer takım elbise giymemişti, kumaş pantolon ve kaşmir bir ceketle.

Birkaç gün geçmişti. Birkaç kısa mesaj. Alana ihtiyacı vardı. Hatta kullandı bile. Çalıştı. Uyudu. Kafasını topladı.

Gage'in mavi gözleri onun gözleriyle buluştu. "Akşam yemeği yedin mi?"

Başını salladı.

"Öyle düşünmemiştim."

İzin beklemedi. Kırık değillerdi, sadece ezilmişlerdi.

Doğrudan mutfığa yöneldi ve çantayı sanki sıradan bir perşembe günüymüş gibi tezgâhın üzerine bıraktı.

Onu hemen görmek zorunda kalmamak için kapıyı yavaşça kapattı.

O zaten lavabonun başındaydı, kolları sıvamış, son derece sakindi. Sanki geçen hafta ona bağırmanın gibiydi. Sanki bunu hak etmemiş ve buna katlanmamış gibiydi.

Yavaşça tabureye oturdu, kollarını ellerinin üzerine çekti.

Sarımsakları soyup ezerek kenara koydu. Tava ısınırken tavuğu limon kabuğu rendesi, kekik ve limon suyuyla baharatlandırdı.

Kuşkonmaz ve brokoliyi sarımsak ve tereyağında buharda kızarttı. Kokusu muhteşemdi. Yeşillikler piştikten sonra kenara aldı, yağ ekledi. Tavuk tavaya değdiğinde cızırtı sesi geldi.

Sebzeleri hazırlamayı bitirmesi için geri verdiğiğinde, kadın çoktan ağzının suyu akmaya başlamıştı.

İş bittiğinde, sadece onun için tabak hazırladı.

"Yemek yemiyor musun?"

"Daha önce yemek yedim."

"Sadece beni doyurmak için mi geldiniz?"

"Evet."

Tabağa sanki önce göz kırpacakmış gibi baktı. Daha önce de onun için yemek yapmıştı ama bu sefer farklıydı. Bu neydi? Hasar kontrolü mü? Özür mü? Pişmanlık mı?

Çatalı yanına koydu. "Ye."

Midesinin, mucizevi bir şekilde, guruldama yapmaması nezaketini gösterdi. Çatalı sanki alıp almamak konusunda hiçbir sakıncası yokmuş gibi uzandı ve yemeye başladı.

Gage onun yanına oturdu. Dokunmadan, konuşmadan. Sadece orada durdu.

Daha önce hiç kavga etmemişlerdi. Ne beklediğinden bile emin değildi ama nefis biberiyeli tavuk ve sarımsaklı, kızarmış sebzelerle karşılaşmayı hiç beklemiyordu.

Tabağının yarısına geldiğinde durdu. "Gerçekten de bu konuyu hiç açmayacak mısın?"

"HAYIR."

"Sadece... bekliyorsunuz, değil mi?"

"Beklemeyeceğim," dedi. "Buradayım."

Eli uzandı, dizine doğru hareket etti. Kadın irkilmedi. Daha çok istemsiz bir hareketsizlik gibiydi. Sanki bedeni o anı sarsmak istemiyordu.

Onun dokunuşunu özlemişti.

"Beni kandırmaya çalıştığınızı sanmıyorum," dedi brokoliye dokunarak.

"Ben değildim."

"Ayrıca içgüdülerinizi açıklamaya alışkın olmadığınızı da düşünüyorum."

"Değilim."

Ona şöyle bir baktı. "Deneyebilir misin?"

Gözlerinin içine baktı. "Stratejik olmak için saklamadım," dedi. "Zaten benimmiş gibi davrandım. Ben böyle çalışırım."

Bea, durumu iyice düşündükten sonra tekrar tavuğuna döndü.

Tabak boşaldığında, onu hafifçe öne doğru itti. Arkasına yaslandı.

"Korkuyorsun," diye belirtti.

"Elbette öyleyim."

"Benden mi?"

Hayır. O değil. Ona her şeyi anlattığında ne kadar mantıklı geldiğinden korkmuştu. UR'nin mantığı karşısında şüphelerini unutmanın ne kadar kolay olduğundan korkmuştu.

Onun vizyonunun her zaman ne kadar net olduğunu, çünkü dünyasına tam anlamıyla inandığını gösteriyordu.

"Bu sistemin içinde kaybolmanın, bu sistemin içinde kaybolmanın."

Başparmağı kadının dizinde gezindi. "Bu onun amacı değil. Amacı, eylemlerinizi nerede kamp kurmak istediğinizi seçmenize olanak sağlamak."

"Ve daha sonra?"

"Ve sonra da orada başarılı olmanı sağlamama yardım et."

Hasat Zirvesi'nde duyduğu ifadeyi hatırlayarak duraksadı. "Duvarla çevrili bahçe," dedi usulca.

Başını salladı. "Şubat ayından beri Dördüncü Seviyedesin. Haziran ayındayız. Bunun farkında bile değildin, çünkü bu seni hiçbir şeyden alıkoymadı." Sessizce ekledi, "Beni de alıkoymadı."

Yanılmıyordu. Gelen kutusunda hiçbir kural görünmemişti. Hiçbir alarm veya kısıtlama yoktu. Ama belki de bunun tek sebebi kapıyı denememiş olmasıydı.

"Bir şey seçtiğimi düşünmedim. Sadece burada kalacağımı sandım."

"Kanada'da muhtemelen böyle olurdu," dedi. "Ama Cumhuriyet'te tercihler önemlidir. Geceyi orada geçirirseniz, bunun bir anlamı olur. Bir kalıp bir yola dönüşür. Kimse nereye varacağına şaşırılmaz."

Başka bir deyişle, kimse sizi zorlamadı. Ama sistem kayıt tuttu. Kanıt olarak adımlarınızı size geri yansıttı.

Ne demek istediğinizi umursamıyordu. Geri bildirim döngüsü, yaptıklarınıza dayanıyordu.

Boş tabağa baktı. Elinin hâlâ hafifçe bacağının üzerinde durmasına. Onun eve gitmesine hazır değildi. Henüz değil. Ama artık Dördüncü Seviye meselesi hakkında konuşmak istemiyordu. Sadece onun yanında olmasını istiyordu.

"Ekonomiyle ilgili bir sorum var. Vaktiniz var mı?"

Dudakları kıvrıldı. "Her zaman."

Gage uyandığında gökyüzü griydi. Camlara yağın sessiz yağmur, şehri silüetlere dönüştürüyordu. Çatı katı adeta hareketsizdi.

Kahvesini sade yaptı. Telefonuna ancak oturduktan sonra uzandı.
Yeni bir bildirim.

Seviye 4 Yakınlık Kaydı | Durum: Ayrılma talebi başlatan taraf tarafından geri çekildi | Zaman Damgası: 06:31

Gage bir an çizgiye baktı.

Sonra derin ve düzenli bir nefes aldı, tıpkı tehlike ortadan kalktığında vücudun yaptığı gibi, zihin onu hiç adlandırmasa bile.

Kazandığı için değil.

Çünkü ona verdiği şeyi, yani seçme hakkını almıştı ve yine de onun yanında durmayı seçmişti.

YİRMİ SEKİZİNCİ BÖLÜM

"Hepsi bu mu?" diye sordu Bea, araba yavaşlayıp orman nihayet seyrekleşirken.

Önlerindeki kulübe, elle yontulmuş kerestelerden yapılmıştı, beyaz dantelli ormana bakan cam bir duvarı ve kendi esasını taşıyabilecek kadar yüksek bir taş bacası vardı. Kar yığınları bile pahalı görünüyordu; sanki taranıp yerlerine yerleştirilmiş gibi, yüksek ve bozulmamış bir şekilde yığılmışlardı.

Gage arabayı garaja çekti. Yakasının altında, o sabah ona hediye ettiği kravat hâlâ takılıydı. Koyu mavi ipekten, tam da onu öpmeden önceki göz renginin tonundaydı. Bu yüzden seçmişti. Kravatı boynuna doladı ve dikkatlice bağladı, düğümü parmaklarıyla düzleştirdi.

Kırsal kesimdeki kurtuluş yolculuğunun ortasında, yakışıklı bir şirket kötü adamına benziyordu.

"İçeri girelim," dedi.

İçeri girdiklerinde zaten bir ateş yanıyordu, Haziran sonu için absürt derecede şenlikli bir hava vardı. Yani bu Temmuz ayında Noel'di. Tuhaf bir şekilde rahatlatıcı. Tuhaf bir şekilde... doğru. Mevsimlerin tersine döndüğünü fark etmeyi ne zaman bırakacağını ya da bir kısmının bunu her zaman takip edip etmeyeceğini merak etti.

Salon, sanki bir milyarder ilkel bir yaşam tarzını denemiş, sonra fikrini değiştirip Milano'dan bir tasarımcı getirmiş gibiydi. Sıcak ahşaptan yapılmış geniş tavanlar, gerçek nehir taşlarıyla döşenmiş şömine ve pencereden görünen karla kaplı çam ağaçları ve alacakaranlık gökyüzü manzarası...

Bea paltosunu çıkardı ve ayakkabılarını da çıkardıktan sonra içeri girdi, ayakları yumuşak halının üzerinde sessizce yankılandı. Mutfak adasının yanından geçti ve durdu. Tezgahın üzerinde, mantarı açılmış bir şişe şarap duruyordu.

Onu biraz kaldırdı. "Beğendiğim modeli almışsın."

Gage, kadının arkasından paltosunu çıkardı. "Bunu sadece telaffuz edebildiğin için seviyorsun."

Ona bakmak için hafifçe döndü. "Bir şeyden hoşlanmanın önemli bir parçası da bu."

Ağzının bir kenarı hafifçe yukarı kıvrıldı ama hiçbir şey söylemedi.

Pencere duvarına doğru ilerledi. Alacakaranlık iyice çökmüş, her yeri lavanta-gri bir renge bürümüştü.

"Burada hiç hizmet yok," dedi.

"Yani sadece sen ve ben kaldık."

"Evet."

"İki koca gün boyunca iş e-postalarına bakmadım."

Arkasından yaklaştı, kollarını beline doladı. "Aynen öyle."

"Bu, UR'nin en soğuk yerinde olmamızın dezavantajını neredeyse telafi ediyor." diye iç çekti.

"Soğuşu sevmediğini biliyorum." Onu kollarında çevirdi. "Ama zaten kulübeden ayrılmayı planlamıyordum."

Tam bir yıl geçmişti ve hâlâ buna sahip olduğuna inanamıyordu. Ona. Burada.

"Gel bakalım. Yatak odasını henüz görmedin."

Onun kendisini yönlendirmesine izin verdi.

Süit, pencere kenarındaki oturma yerleri ve muhteşem manzarasıyla davetkar bir görünüme sahipti. Yatak bir duvara yaslanmış, beyaz çarşaf lar ve bulut gibi yastıklarla donatılmıştı. Yatağın ucuna büyük bir kürklü örtü gelişigüzel serilmişti, sanki biri "Bunu daha sonra isteyecekler" diye düşünmüş gibiydi.

Şöminede çoktan çıtırtılar duyuluyordu ve iki deri koltuk arasında duran küçük yuvarlak masanın üzerinde minyatür bir satranç tahtası bekliyordu.

Gage o noktaya doğru ilerledi.

Birkaç dakika sonra niyetini anladı. Oynamak istiyordu.

"...Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?" dedi Gage. "Otur." Ceketini, kravatını çıkarıyor, kollarını sıvıyordu bile.

Birkaç parça aldı. Küçük ve el oymasıydılar. Dokunulduğunda soğuktular ve göründüklerinden daha ağırdılar.

"Şunu açıkça belirtelim," dedi alaycı bir şekilde karşısındaki sandalyeye otururken, "yıldönümümüzde yatak odasında bunu yapacağımızı hiç düşünmemiştim."

"Bundan da bolca olacak."

Kollarını sıyırdı. "Eğer iyi bir eşleşme olmazsam hayal kırıklığına uğrama."

"Sana öğreteceğim."

Oynadılar.

Gage, uygulama yapmadan açıklama yaptı. Sürekli başında durmadı; minimum düzeltme yaptı. Sadece sakın, metodik bir şekilde tahtayı öğrenirken ona rehberlik etti.

Eğer onun elleri yüzünden dikkatini dağıtmasaydı, daha hızlı gelişebilirdi. Parmak ucuyla taşı öne doğru itme şekli, alçak sesle "sıra sende" veya "tekrar dene" demesi...

Tekrar oynadılar. Ve tekrar. Tahta sıfırlandı. Ama nabızı durmadı.

Bu, keyif alacağını umduğu bir oyun değildi. Ama onunla birlikteyken keyif aldı. İleriyi düşünerek, onun seçimlerini tahmin etmeye çalışarak. Ona ayak uydurmaya çalışarak.

Zaman bulanıklaştı. Oda ısındı. Dış dünya geceye büründü.

Oyun daraldı. Beyaz veziri savunmasız kaldı. Bunu çok geç fark etti.

Şah. Mat değil. Kendini tutuyordu.

"Bana kazanma fırsatı veriyorsun," diye suçladı.

"Henüz işim bitmedi."

Şövalyesini hareket ettirdi. Her şey bitmişti.

Gage elini su bardağına uzattı ve bir yudum aldı.

Bea hafifçe geriye yaslandı, gözleri tekrar tahtanın üzerinde gezindi. Kaleyi eline aldı. İşçiliğine hayran kalarak yakından inceledi.

"Çok güzeller," dedi. "Özel olarak mı yaptırdınız?"

Adam bir tarafı işaret etti. Kadın yazıyı okumak için başını yana eğdi.

1 yıl G & B.

Boğazı düğümlendi. Gözlerine baktı. Ve onun gözlerinde, sözsüz, yumuşak bir şey yeşerdi: minnettarlık, sevgi, anlayış.

Bu, ömür boyu saklamayı planlamadığınız sürece yaptıramayacağınız türden bir takımdı.

Ya da sonsuza dek şehir değiştirmek anlamına geliyorsa, onu yanınızda götürün.

Taşları tekrar yerlerine koymaya yardım ederken beyaz kraliçeyi eline aldı. Başparmağı ve işaret parmağı üst kısımda bir şeye dokundu. Minik bir kanal.

“Bunun neden bir deliği var?”

Gage uzanıp sehpanın çekmecesini açtı ve içinden düz, kadife bir kutu çıkardı. Kutuyu ona uzattı.

Onu açtı.

İçinde ince bir zincir vardı. Pembe altından, enfes.

Parmaklarından parçayı aldı ve zinciri delikten geçirdi. Sonra, tek kelime etmeden ayağa kalktı ve arkasına geçti. Bea, adam saçlarını nazikçe yana çektiğinde, tüyleri diken diken olmuş bir halde hareketsiz kaldı. Zincir başının önünü sardı. Adam zinciri yerine çekerken her santimini hissetti. Sonra parmakları geri döndü, parmak uçları ensesine dokundu ve tokasını kapattı.

Kolye göğüs kemiğine yaslanmıştı.

"Yıl dönümümüz kutlu olsun, sevgilim."

Kraliçeye aşağıdan baktı. Karmaşık. Sembolik. Ne çok fazla ne de her şey arasında mükemmel bir denge.

"Yani..." diye fısıldadı, başını hafifçe çevirerek yüz ifadesini yakalamaya çalıştı, "bu durumda sen beyaz kral mısın, yoksa siyah kral mı?"

"Siyah. Beyaz kraliçe herkesi takip etmez." Eli göğsündeki fildişi parçaya dokundu. "Sadece siyah kralı."

Bea ayağa kalktı. Yukarı baktı. Bekledi. Nefesi köprücük kemiği ile kaburga kafesi arasında bir yerde takılı kaldı.

"Öpücük ister misin, sevgilim?"

Yavaşça başını salladı.

Gage döndü, duvara doğru yürüdü ve panellerin yakınında göze çarpmayacak bir şeye bastı. Neredeyse hiç ses duymadı, sadece tavandan tabana pencerelerin üzerine inen karartma perdelerinin sessizliği, şömine ışığı ve huzurla birlikte içeriği yalıtmasının fısıltısını duydu.

Tekrar onun karşısına geçtiğinde her şey değişmişti. Bakışları, duruşu, odaklanması.

Ona dokunmadan önce hissetti. Bir eli ensesine, diğeri beline kaydı.

Sonra da onu öptü.

Şaka değil. Sıcaklık ve kesinlik, sanki oraya aitmiş gibi ağzından doldu.

Bea kendini tamamen ona bıraktı. Ağzı aralandı, vücudu düşünceyle alakası olmayan şekillerde tepki vermeye başlamıştı bile. Bacakları yatağın kenarına çarpana kadar geri çekildiğini neredeyse fark etmedi bile.

Onun kendisini yatağa yönlendirmesini bekliyordu.

Bunun yerine elini yatağın ucuna uzattı ve kürklü örtüyü şöminenin yanındaki yere çekti.

Aşağıya baktı. Sonra ona baktı.

Onu soymaya başladı.

Kalp atışları kulaklarında gümbür gümbür atıyordu. Adamın elleri önce kazağının altına kayd, avuç içleri tenine sıcak bir şekilde değdi. Sonra kazağını çıkardı—sütyeni de, tek bir hareketle çözüldü. Hiç duraksama yoktu. Sadece gitti. Kot pantolonunun düğmelerini çözdü. Kot kumaş aşağı inerken hışırdadı. Sonra iç çamaşırını. Sonra hiçbir şey.

"Yerde," dedi.

O da itaat etti.

Kürk dizlerini, avuçlarını, nefesini yakalıyordu. Yumuşak, yoğun ve yakındaki alevlerle ısınmıştı. Kendine özgü bir cazibesi vardı. Yatağa uzandığında, saçları altında yelpaze gibi açılırken sırtına fısıldıyordu. Yüksek ahşap tavana baktı. Gölgeler. Taşın üzerinde titreyen yumuşak parıltı.

Ve sonra ona baktı.

Onu sanki gördüğü manzarayı ezberliyormuş gibi izledi.

"Bunun bana neler yaptığını bilemezsin," dedi, gömleğini, kemerini ve pantolonunu çıkarırken. "Seni böyle görmek."

Kadın, aç ve nefessiz bir halde, kalbi göğüs kafesinde gümbür gümbür atarken, ona baktı. Adam yanına geldiğinde dizlerinin üzerindeydi. Bir eli başının yanındaydı, diğer eli ise delilik derecesinde uyluğunun iç kısmında geziniyordu.

"Henüz tam olarak hazır değilsin," diye mırıldandı.

Öyle olduğuna yemin edebilirdi. Ama dudakları köprücük kemiğinin kenarını okşamaya başlayıp daha aşağıya doğru ilerlediğinde şikayet etmedi.

Elleri saçlarının arasına kayd. Sırtındaki kasların arasına. Dişleri her değdiğinde nefesi kesiliyordu.

Elleri, sanki bir yıl boyunca onun her yerini haritalandırmış ve tüm gizli yerlerini hatırlamış bir adamın özgüveniyle hareket ediyordu. Göğüslerini,

belinin kıvrımını okşadı. Sonra bir eli daha aşağıya, kalbine doğru kayd.

Parmakları onun kıvrımını buldu. Yavaş, tembel dokunuşlarla ona dokundu. Tekrar tekrar. Her biri bir kıvılcım. Her biri bir reddediş. Acele etmedi.

Bacakları bir adak gibi aralandı.

"Artık hazırsın," dedi sonunda.

Uyluğuyla dizlerini araladı. Üzerine yerleşti.

Tek bir uzun hareketle içeri itildi.

Nefesi birden kesildi. Sırtı kamburlaştı, ateş ışığı kirpiklerine yansıdı.

"Bir yıl oldu," diye fısıldadı onun dudaklarına doğru. "Nasıl hissediyorsun?"

Bir kez kıpırdadı. Uzun, yavaş bir hareketti bu ve kadını kendinden geçirdi.

"Söyle bana," dedi.

Ona mı söylemeliyim? O, kadının içindeydi. O, kadının etrafını sarmıştı. Kraliçesi kadının boğazındaydı. Daha ne söylenebilirdi ki?

Adam, kadının bedeninin protesto edercesine çılgılık atmasına yetecek kadar geri çekildi ve sonra tekrar ileri doğru sürdü. Kadın tanımadığı küçük bir ses çıkardı.

"Sözlerle."

Bea kendini zorlayarak onun gözlerine baktı.

"Sözlere ihtiyacın yok," diye fısıldadı. "Bana ne yaptığını zaten çok iyi biliyorsun."

Memnuniyetle mavi gözleri daha da koyulaştı.

Sonunda hareket etti. Onu kürkün içine daha da sıkıştıran hamleler yaptı. Eli dizinin altına kayd, dizini daha yukarı kaldırdı, onu daha da açtı. Kraliçe her hamlede göğsüne dokundu. Sessiz bir tanık.

Çok yakındı. Uylukları titriyordu. Vücudu kasılıyordu. Elleri çaresizce sırtında dolaşıyordu.

Eli hareket etti. Bacaklarının arasından, tam da ona ihtiyaç duyduğu yere, yavaşça bir dokunuş yaptı. Sanki bekliyormuş gibi. Sanki vücudunun ne zaman değişeceğini biliyormuş gibi.

Kadın yıkıldı. Çılgılığı sessiz ama çaresizdi, kalçaları onun altında kasılıyordu. Vücudundaki her sinir gerildi, sonra birden bire gevşedi.

Sessizce, derin bir şekilde onu takip etti. Önemli olduğunu kanıtlamak için bağırmaya ihtiyaç duymayan bir adamdı. Eli, muhtemelen moraracak kadar sert bir şekilde kadının uyluğunu kavradı.

Her artçı sarsıntıda onu kucakladı. Bedenleri hareketsiz kalıp sadece ateş kıpırdadığında, onu öptü. Nazikçe. Söylenmesi gerekmeyen her şeyle.
"Yıl dönümün kutlu olsun, Gage."

YİRMİ DOKUZUNCU BÖLÜM

Bea'nın telefonu bir su şişesine yaslanmıştı ve kameranın gururlu ebeveynlerden oluşan kalabalığın arasından geçerken annesinin video görüntüsünün hafif bulanık görüntüsünü gösteriyordu. Tören, Toronto saatiyle öğleden sonra 2'de, UR'de sabahın erken saatlerinde başladı.

Bea, Mayfield Hall'daki kanepede, bacaklarını battaniyenin altına sokmuş bir şekilde oturuyordu; kışın sisleri pencerelerin kenarlarını kaplamıştı.

“Anne, biraz aşağı doğru eğ. Hayır, diğer tarafa! Bir adamın kel kafasını ve sahnenin yarısını görebiliyorum.”

Annesi, kadraj nihayet sabitlenmeden önce Korece olarak "Özür dilerim, özür dilerim" diye fısıldadı. Konvokasyon Salonu'nun geniş bir görüntüsü netleşti. Kubbeli tavanını, kumtaşı kemerlerini, Toronto Üniversitesi mavisiiyle kaplı ahşap sahneyi gördü. Lacivert cübbeler giymiş, beyaz kenarlıklı, yaz sıcağından ve gururdan kızarmış yüzleriyle sıralanmış öğrenciler salonu doldurmuştu.

Bea gözlerini kısarak baktı. "O mu?"

“Sanırım öyle,” dedi babası, sesi mikrofona çok yakındı. “Üçüncü sıra. Kırmızı topuklu ayakkabıları görüyor musun?”

“Elbette kırmızı topuklu ayakkabı giydi. Mezuniyet cübbesi altında rujuna uygun ayakkabı seçen başka kim olurdu ki?”

Merkezi ısıtma sistemi sayesinde etrafındaki hava sıcaktı. Kahvesi soğumuştı. Sınavına iki saatten az bir süre kalmıştı. Saçını bile taramamıştı.

Ama Claire mezun oluyordu. Beş yıl boyunca yapı mühendisliği bölümünde kendini sürükledikten sonra, birincilikle mezun olup zafer dolu

bir gülümsemeyle sahneye çıkmak üzereydi.

Bea bunu asla kaçırmazdı.

İsimler tek tek okunurken izlediler; sınıf mevcudu yeterince küçüktü - belki toplam iki yüz kişi- bu yüzden sunucunun acele etmesine gerek kalmadı. Mühendislik Fakültesi Dekanı diplomaları dağıttı.

Claire'in adı koridorda yankılanınca Bea'nın kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu.

“Claire Parkı.”

Annesi tam zamanında yetişti ve Claire'in sahnede kendinden emin ve cesur adımlarla, kırmızı topuklu ayakkabılarıyla yürüdüğünü, elbisesinin baldırlarında uçuştüğünü gördü. Koyu renk saçları parlak bir topuz yapılmıştı. Sanki hiç heyecanlanmaya inanmayan biri gibi görünüyordu.

Dekanın elini sıktı, sahne dışında birine göz kırptı ve kepinin püskülünü çevirmeden önce kalabalığa küçük, tiyatral bir baş selamı verdi.

Bea'nın boğazında aniden bir yumru oluştu. Bunu görmeye ne kadar ihtiyacı olduğunu fark etmemişti.

Babası kamerayı onlara doğru çevirdi. Sırıtıyordu. "Göz kırptı."

Bea'nın göğsü en güzel şekilde sıkışmıştı. "Doğduğundan beri göz kırptıyordu."

Umma yanındaki sırayı tararken kamera tekrar sallandı.

"Claire'in ailesi burada," diye anlattı Bea, sanki zaten her yüzü tanııyormuş gibi. "Mindy Teyze, kendini yelpazeliyor. Minho Amca. Blake, Ryan, Matthew hemen orada—Blake'in oğullarına bakın, ne kadar büyümüşler şimdi."

Bea alkışları, konuşmaları, tören marşını izledi. Her şey bittiğinde, annesi kamerayı onlara çevirdi.

Annesi, "Onu dışarıda bulduğumuzda seni arayacağız," diye söz verdi. "Önce git hazırlan."

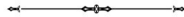
Bea bir öpücük gönderdi. "Ona onunla gurur duyduğumu söyle."

On dakika sonra, dünyanın en hızlı düşünüyorduktan sonra, saçları ıslak, kapüşonlu kazağını giymiş haldeyken telefonu titredi.

Gelen görüntülü arama: Claire Bear

Bea sağa kaydıldı ve işte orada, kırmızı ruj sürmüş, güneş gözlüğü takmış, elinde tek bir ayçiçeği ve köpüklü bir içecek olan bir bardakla duruyordu.

“Dekanlık listesine girmişsin, Beya Slaya.” Claire sırtıttı. “Gördün mü?”
“Gördüm.” Bea güldü. “Muhteşemdin. Göz kırpman yasa dışıydı.”
Claire bir kez döndü. “İkinci sınıfın her saniyesinde ağlayan bir kız için hiç de fena değil.”
“Seninle çok gurur duyuyorum.” Yutkunarak, “Keşke orada olsaydım,” dedi.
“Yapma,” dedi Claire her zamankinden daha nazik bir sesle. “Fantazi Adası’nda kendi işini yapıyorsun. Olman gereken yerdesin.”
“En azından anne babam orada.”
“Bu arada, beni kamerayla takip ediyorlar. Bilerek üç kez objektife baktım.”
“Annem bir türbe yaptıracak.”
“Güzel. Bunu hak ediyorum.”
Bea gülümsedi. “Nasıl hissediyorsun?”
Claire’in güneş gözlükleri alınına kadar kaydı. “Sanki elime bir diploma ve hiç istemediğim yirmi beklenti verilmiş gibi. Ama aynı zamanda... mutluyum.”
“Öyle görünüyorsun,” dedi Bea. “Işıl ışıl parlıyorsun.”
Bea arkasında Claire’in annesi ve babasının selfie çektiğini, üç uzun boylu ağabeyin çocuklarla uğraştığını, eşlerinin yazlık elbiseler ve topuklu ayakkabılar giydiğini, yeğenlerden birinin küçük bir ağaca tırmanıp sonra bir yengesi tarafından aşağı çekildiğini gördü.
“Bütün aile geldi,” diye gülümsedi Bea.
“Evet. Gerçekten de geldiler.”
“Onlara benden selam söyleyin.”
“Yapacağım,” diye söz verdi Claire. Birisi adını seslendi. “Beslenme ve sorguya çekilme zamanı. İzlediğin için teşekkürler, Bey.”
“Elbette.”
“Seni seviyorum. Bugünkü sınavında başarılar!” Claire telefonu kapattı.
Bea en yakın arkadaşı için çok mutluydu. Hem de çok. Ama aynı zamanda fotoğrafta olmayı da özlemişti.
Sonra saate baktı ve telaşa kapıldı.

“Kalemleri bırakın.”

Sandalyeler geriye doğru sürtündü. Hava, savaş sonrası yorgunluğuyla, tüm adrenalinin etkisi geçtikten ve beyniniz fazla pişmiş makarna gibi hissettikten sonra gelen sınav yorgunluğuyla inliyordu. Bea parmaklarını oynatarak bileğindeki ağrıyı hafifletti, sonra ayağa kalkıp eşyalarını toplamaya başladı.

Koridorun yarısına geldiğinde "Bea" sesini duydu.

Döndü.

Damien Ellis. Hocalarından biri. Otuzlu yaşlarının ortalarında, dağınık görünümü onu bir yandan sinir bozucu derecede yakışıklı, diğer yandan da akademik açıdan şüpheli kılıyordu. Muhtemelen kimsenin anlamayacağı ama herkesin alıntı yapacağı bir kitabı yazmanın ortasındaydı.

Pek konuşmamışlardı. Onunla olan başlıca etkileşimleri, çalışmalarına yaptığı, net ve asla gereksiz açıklamalar içermeyen kırmızı notlardan ibaretti.

"Benimle birlikte ofisime gelin," dedi, zaten arkasını dönmüştü.

O da onun yanına adımladı.

"Bu dönem boyunca iyi iş çıkardınız," diye belirtti. "Hem de istikrarlı bir şekilde."

"Deniyorum," dedi.

Bu tevazu değildi, gerçekten de öyleydi. Burslu öğrenciler muhtemelen hiç durmazlardı.

Merdivenlerin tepesine ulaştılar ve fakülte kanadına doğru yöneldiler.

"Lisansüstü Gelişim Programına aday gösteriliyorsunuz."

Kalbi hızla çarpmaya başladı. "Beşinci yıl programı mı?"

"Doğru. Şu ana kadar Ekonomi ve Finans alanında 300 kişi arasında 21. sırada yer alıyorsunuz."

"Ayrıca öğretim üyelerinin onayına da ihtiyacım yok mu?"

"İşte bu yüzden sizinle konuşuyorum," dedi hafif bir gülümsemeyle. "Destekçiniz karşınızda duruyor."

Ofisine vardılar ve o kısa bir süreliğine içeri girdi, kadın ise kapıda bekledi.

Heyecanını, gururunu, olasılık duygusunu bastırmaya çalıştı.

Geri döndüğünde ona bir dosya uzattı. Mat lacivert, düzgün kenarlı. Ön yüzüne gümüş renkli serif harflerle adı yazılmıştı.

ADAY: BEATRIZ CRUZ

LİSANSÜSTÜ ZENGİNLEŞTİRME GRUBU

Kapıyı kapattı ve koridorda adımlarını geri attılar. "Hâlâ Monaghan ve Stowe ile mi birliktesiniz?"

Başını salladı.

"Bitirme projenizde sizinle ortaklık kurabilirler. Ya da isterseniz başka bir şirket de bulabilirsiniz."

Bea tekrar başını salladı, zihni hızla çalışıyordu. Merdivenlerden inerken başparmağını klasörün kenarı boyunca gezdirdi.

"Ya bunu yapamazsam ne olacak?"

Mesela, bilmiyorum, on yedi saat ileride ve yanlış yarımkürede olsaydım.

Kaşlarını kaldırarak ona baktı. "Teslim ettiğin ödevden kalmadığın sürece, her şey yolunda."

"Varsayımsal olarak konuşursak," diye ekledi hemen.

Ağzı seğirdi. "O zaman bir başkası çok şanslı olur."

Başını salladı. "Pekala. Teşekkür ederim."

"Bana teşekkür etme. Bunu hak ettin. Ve bu erkek arkadaşın yüzünden değil. Açık konuşalım."

Kadın şaşkınlıkla başını kaldırdı. Adamın gülümsemesi küçüktü ama kötü niyetli değildi.

Yolun ayrıldığı yerde durdular. "Yılın geri kalanını rahat geçirmemeye dikkat edin. Adaylıklar geri çekilebilir," dedi sola dönmeden önce.

Onun gidişini izledi.

"Ama seninki öyle olmayacak," diye ekledi omzunun üzerinden.

Bea ve Gage, St. Ives kasabasının ana caddesinin dışında bir bubble tea barının içinde oturuyorlardı. Soluk duvarlar, buğulu pencereler, yukarıdan gelen hafif pop müzik. Köşe masada iki üniversite öğrencisi iskambil oynuyordu. Bir çift pencerenin yanında birbirlerine sokulmuş oturuyordu. Bea ve Gage ise duvara yaslanmış yüksek masayı kapmışlardı.

İnci tanelerini yavaşça karıştırdı ve mürekkep gibi dönmelerini izledi.

“Yani... öğretmenim bana Lisansüstü Geliştirme Programı için aday gösterildiğimi söyledi,” dedi.

"Bana en iyi yüzde onluk dilimde olduğunu söylemedin."

"Bakmamaya çalışıyorum. Çok yakından takip edersem, kontrolden çıkarım."

Onun gururunu hissetti. Bu gurur, ona doğru hafifçe eğilmesinde, gözlerinin onun gözlerine kenetlenmesinde kendini gösteriyordu. Sanki olağanüstü bir şey yapmış gibiydi, ama zaten o da her zaman ondan bunu bekliyordu.

"Bunu yapamayacağımı biliyorum," dedi, bir yudum alıp tapyoka incilerini çiğnerken. "Ama aday gösterilmek bile güzel bir duygu."

Bu sadece bir adaylık değildi. Bu bir kanıttı. Başkasının geleceğinin etrafında dönmediğinin, kendi geleceğini inşa ettiğinin kanıtıydı.

Kapının üzerindeki zil çınladı.

“Bea!”

Döndü.

Nico, uzun bacakları ve kapüşonlu kazağının kollarını yarıya kadar sıyırmış halde koşarak geldi. Saçları hâlâ yüzme veya duştan dolayı nemliydi. Biraz nefes nefese kalmıştı ama sırtıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu, onu gördüğüne hiç de üzülmemişti.

“El Jefe ile kısa bir görüşme yaptım, sonra seni vitrinde gördüm.” Gage'e baktı ve elini uzattı. “Merhaba. Ben Nico.”

Gage tokalaşmak için ayağa kalktı. "Gage King."

“Öyle tahmin etmiştim. Bana senin hakkında çok şey anlattı.”

İki adam da kadının iki yanına oturdu.

"Anlat bakalım," dedi Gage, hafifçe eğlenerek.

Nico, açıkça keyifle anlatarak, "Dedi ki, eğer yanında sermaye kazancı yoksa kahve içmezsin. Ve sinemada fragmanlar sırasında insanlar konuşurken kaşların seğirir." dedi.

Gage, Bea'ye bakarak, "Görünüşe göre iyi bilgilendirilmişsin," dedi.

“Yaz tatili için gittiği zamanı hatırlıyor musun?” diye ekledi Nico, sanki aralarında erkek erkeğe bir konuşma geçiyormuş gibi ses tonunu değiştirerek. “Onu bu konuda uyarmıştım. Senin hoşuna gitmeyeceğini söylemiştim.”

"Bunu takdir ediyorum."

Gage'in ona bakışında bir değişiklik oldu, çok ince bir değişiklikti ama hissediliyordu. Sanki Nico farkında olmadan bir üst seviyeye çıkmış gibiydi.

Gage, Bea'nın içeceğini işaret ederek Nico'ya, "Sen de ister misin?" diye sordu.

"Evet, onları çok seviyorum."

Gage onun adına sipariş vermeye gitti.

Nico, kahverengi gözlerini Bea'ye çevirerek, "Bana doğum günü hediyesi almadın," diye suçladı.

Omuz silkerek, "Beni partinize davet etmediniz," dedi.

"Bir paintball sahasındaydı. Ağlardınız herhalde."

Bir yudum alarak bunu düşündü. "Muhtemelen doğru."

"Bak, biliyordum. Kızların paintball'a dayanacak acı eşiği yok."

Elindeki içeceği, pipetiyle birlikte ona doğru uzattı. "Bana doğum yapmayı açıklamak zorunda bırakma Nico."

Yüzünü buruşturdu. "Lütfen yapmayın. Matematik yapmayı tercih ederim."

Bea güldü. "Hediyeni gelecek haftaki özel derse getireceğim."

"Atıştırmalıklar mı?" diye sordu, yüzü aydınlandı.

"Çorap," diye düzeltti.

Gözlerini devirdi ve dramatik bir şekilde masaya çöktü.

Gage geri döndü ve Nico'ya içeceğini uzattı. Basketbol hakkında konuşmaya başladılar: takım istatistikleri, koç değişiklikleri, yurtdışı draftları hakkında yarım yamalak bir tartışma. Konuşurlarken Nico pek bir şey söylemedi, sadece çayını yudumladı ve izledi. Nico enerjik ve komikti. Gage ise sakın ama ilgiliydi.

Sadece konuşmaya tahammül etmekle kalmadı, konuşmayı canlı tuttu. Nico'nun sesini yükseltmesine, onunla dalga geçmesine izin verdi. Ama Nico konudan sapınca, sanki yeterince erkekle birlikte olmuş ve birini nasıl dengede tutacağını biliyormuş gibi, doğru soruyu araya sıkıştırdı.

Eğer Londra'nın baskısı olmasaydı, belki de hayat böyle olabilirdi. Sevdigi iki insan, birbirlerinin dünyalarına karışıyordu.

Ve işte tam orada, yudumumu yudumlarken, gülümserken, aklıma o düşünce geldi. Ve öyle de kaldı.

Gage iyi bir baba olurdu.

O, sadece varlığıyla bile odayı sakinleştirme yeteneğine sahipti. Adeta insan formunda kafein olan Nico bile onun yanında daha sakın

görünüyordu. Bunu sesli söylemedi ama bu his aklında kaldı.

Onu sevmek için bir neden daha.

Nico, sanki bir şey hatırlamış gibi, "Ah," diye ekledi, "El Jefe selam söylememi istedi."

Bea neredeyse tapyokayı bir nefeste yutacaktı. "Şey, teşekkürler, ona benden de selam söyle," dedi güçsüz bir sesle.

Gage'in yüz ifadesi dışarıdan hiç değişmedi.

Nico ayağa kalktı ve içkisini tek bir nefeste bitirdi. "Tamam, gitmem gerek. Annemle babam bu akşam beni sinemaya götürüyorlar ama patlama olmayacağından neredeyse yüzde doksan eminim."

"Trajik," dedi Bea.

"Gelecek hafta bana atıştırmalıklar getir." diye onu işaret etti.

"Çorap alacaksın."

Gage'e baktı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

"Sen de," dedi Gage. Bu sefer el sıkışma yoktu, sadece bir baş sallama vardı. Anlamlı bir baş sallama.

Bea arkasına yaslandı ve onun gözden kayboluşunu izledi. "Senden hoşlanıyor," dedi usulca.

"İyi bir çocuk," diye yanıtladı Gage. "Onunla çok iyi iş çıkardın." Uzandı, elini onun elinin üzerine koydu. "Her şeyde çok iyi iş çıkardın, tatlım."

Kim inanabilirdi ki? St. Ives'te en başarılı yüzde onluk dilimde yer alacağına. Burada, onun karşısında oturacağına, insanların fısıltılarla bahsettiği türden bir geleceğe sahip olacağına.

Bea bardağına baktı. Bardağın dibinde, bir türlü ulaşamadığı inci tanelerine.

"Sanki bir şeyden vazgeçiyormuşum gibi hissediyorum" demedi.

Sadece, "Keşke bu programa katılabilseydim" dedi.

Ve sadece "Biliyorum" dedi.

OTUZUNCU Bölüm

Bea gösterişli görünmeye çalışmıyordu ama Isabel bunu iyi bir girişim olarak nitelendirirdi. Kıyafetini özenle seçmişti: siyah pantolon, yumuşak krem rengi bir kazak ve Naomi'nin "özel jetle seyahat eden ciddi kız arkadaş" ayakkabıları moda olduğu için ısrarla alması gerektiğini söylediği saten babetler.

Gage onu içeriye götürdü.

Lüks, ayrıntılarda gizliydi. Yumuşacık deri koltuklar, koyu ceviz kaplamalar, soğutucularda bekleyen şampanya. Kral arması, koltuk başlıklarına, bardaklara, keten peçetelere zevkle işlenmişti. Kabin sıcaktı, sıcaklık mükemmel bir şekilde kontrol ediliyordu.

Bu uçakta toplam yedi kişi vardı.

Karşılıklı koltuklarına oturdular. Jet pistte ilerledi, sonra havalandı.

Yüksekliğe doğru alçalırken Gage ceketini çıkardı ve kollarını yukarı sıyırdı; bu hareket, kadının gözlerini ön kollarına ve saatindeki parıltıya çekti.

Döndü. Gözleriyle yüzünü inceledi.

"Bir yeri lekeledim mi?" diye sordu, yarı şaka yollu.

Hayır. Sadece günlerdir seninle baş başa kalamadım.

Göğsü sıkıştı. Haftayı ders çalışarak ve sınava hazırlanarak geçirmişti. O da işte çok yoğundu. Programları sürekli çakışıyordu.

Macy elinde bir tepsiyle yanlarından geçerken Bea'ye limonlu gazlı su ikram etti. Bunu, birlikte ilk uçtukları zamandan hatırladı. Gage de bir tane aldı.

Macy gülümseyerek, "Bize ihtiyacınız olursa arama düğmesi orada," dedi. "Aksi takdirde, öğle yemeği saat on ikide servis edilecek."

Bea, kadının uçağın arka tarafındaki bir bölmenin arkasında kaybolmasını ve kapıyı arkasından usulca kapatmasını izledi.

Bu da kabinin ortasının tamamının onlara ait olduğu anlamına geliyordu.

"Nerede mola vereceğiz?" diye sordu Gage'e dönerek.

"Nevada. Özel uçaklar için daha hızlı," diye yanıtladı.

Bea elini çantasına uzattı ve bir roman çıkardı.

Kaşlarını çattı. "On altı saat boyunca yapmayı planladığınız şey bu mu?"

Ona bir bakış attı. "İşin olduğunu sanıyordum."

"O kadar da değil."

"Ah." Parmakları kitabının kenarına değdi. "Ne yapmak istiyorsun?"

Emniyet kemerini çözdü. Ayağa kalktı. Koridoru geçti. Yanına oturdu.

Dizleri birbirine değdi. Kalp atışları hızlandı.

Konuşmuyordu bile. Ama kadın onu o kadar iyi anlamıştı ki, sessizliklerinin bile bir anlamı vardı.

Uçaktaydılar. Macy'nin, muhtemelen askeri düzeyde işitme yeteneğine sahip iki korumanın gözetiminde, ses geçirmez olup olmadığından bile emin olmadığı bir kapının ardında kaybolduğunu az önce görmüştü.

Koltuğunda hafifçe kıpırdandı. Uzaklaşmadı, sadece normal bir insan gibi nefes alabilmek için.

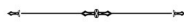
Yavaşça, kitabı kadının parmaklarından aldı.

"Bana okuma fırsatı vermeyeceksin, değil mi?"

"Onun geri dönmesine iki saatimiz varken olmaz."

Bu da onun çok dikkatli olması gerektiği anlamına geliyordu. Çünkü adam günlerdir ona dokunmamıştı ve kadın, vücudunun onurla ilgili mesajı unutmuş gibi bir hisse kapılmıştı.

Gage olay çıkaracak tipte biri değildi. Ama eğer isterse... Macy ve gardiyanlar ses kaydını alacaklardı.

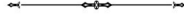
Öğleden sonra, bulutlu bir gökyüzü ve gri tonlu bir ışık altında Heathrow'a indiler. Pistte siyah bir Bentley bekliyordu. Güvenlik görevlilerinden biri kapıyı açtı. Bea içeri girdi, ardından Gage de bindi.

Araba sessizce hareket etti, birkaç damla yağmur camlardan aşağı süzölmeye başladı. Şehir etraflarında serilmişti: çiçek tarhlarıyla süslü tuğla evler, kırmızı çift katlı otobüsler, trafikte garip şekilli mürekkep lekeleri gibi duran taksiler.

Bea, kalbi açık bir şekilde pencereden dışarı baktı. Beklediği gibi, tıpkı beklediği gibi kaotik ve ikonik bir manzaraydı.

Şoför onları Chelsea'den, alçak tavanlı fırınların ve yüksek pencereli şehir evlerinin yanından geçirdi. Gage uzanıp elini onun elinin üzerine koydu. Avucu serin ve onun avucunu tamamen kaplayacak kadar büyüktü.

Şehir onu beklemiyordu, ama gelmiş olmasına da aldırış etmemiş gibiydi.

Ertesi günü turist gibi geçirdiler; tabii "turist olmak" kuyruk beklememek, özel rehberler ve Gage'in dünyanın öbür ucuna kadar takip ettiği ara sıra görölen ince bir saygı gösterisi anlamına geliyorsa.

Önce Tower Bridge'den yürüdüler.

Hava serin ve inceydi, keşke daha kalın bir şey getirseydim diye düşündü. Ama önemli değildi, çünkü Gage ceketini omuzlarına koymuş, onu anında sıcaklığı ve kokusuyla sarmıştı. Her şey bir kartpostal gibi görünüyordu.

Ona şöyle bir baktı. "Daha önce de burada bulundunuz."

"Birkaç kez."

"Ama yine de beni getirdiniz, değil mi?"

"Sen daha önce hiç gitmedin," dedi. "Ve seninle durum farklı."

Gülümsedi.

Sıradaki durak Westminster Abbey'di. Havada mum ve yüzyıllardır ayakta duran taş kokusu vardı.

Yüksek tavanların altında başını geriye doğru eğdi, nefesi kesildi. Mekân sesi yutuyordu. Düşünceyi yutuyordu. Bir an için kendini küçük

hissetti—boy olarak değil, zaman olarak. Kralları ve kraliçeleri, imparatorlukları ve savaşları aşmış bir şeye adım atmıştı.

"Bu delilik," diye fısıldadı. "Tavanlar..."

Gage onun bakışlarını takip etti. "İnsanlara ne kadar geçici olduklarını hatırlatmak içindi."

Kadın homurdandı. "Bu bana tanıdık geliyor."

Ona şöyle bir baktı. "Dikkatli ol."

"Neden? Beni öldürtmek mi istiyorsunuz?"

"Cazip." Ağzı neredeyse hiç kıpırdamadı. "Ama yedek eleman arayışında değilim."

Bir anlığına durdu. Sonra doğrulup yanağına bir öpücük kondurdu.

En güzel an, Gage'in onu Claridge's'te öğleden sonra çayına götürmesiydi. Çünkü onun bunu çok seveceğini biliyordu. Minik katlı pastalar. Kaymak. Porselen bardaklarda gümüş kaşıkların hafifçe şıkırtısı. O kadar İngilizvari bir odaydı ki, içeri bir kraliyet ailesi üyesinin gireceğini neredeyse bekliyordu.

Kadının çörek ve makaron arasında seçim yapmasını, sanki bir rehine anlaşmasıymış gibi izledi.

Bea, dünyanın en zarif çay fincanını kavrayan ellerine baktı ve gülmemek için kendini zor tuttu. "Sanki oyuncak ev porselenleriyle oynuyorsun."

"Sapı gereksiz yere küçük."

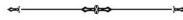
"Onlara geri bildirim verecek misiniz?"

"Buraya sık sık gelmeyi planlıyorsak, evet," dedi ve paketi yere bıraktı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, çöreğine tereyağı sürerken.

Kaşlarından biri hafifçe yukarı kalktı. "Karar vermeden önce birden fazlasını denemeniz mi gerekiyor?"

"Ancak ilki beklentileri karşılamazsa." Ona şöyle bir baktı. "Şimdiye kadar hiçbir şikayet yok."

Pazartesi günü enerjide bir değişim yaşandı.

Yürüyerek de gidebilecek olmalarına rağmen, King Global Capital'in Londra ofisine arabayla gittiler.

UR'de yükselen cam bir gökdelen iken, burada bambaşka bir şeydi: Mayfair yakınlarındaki özel bir sokakta, dört katlı, dövme demir ve taşla çerçevelenmiş kireçtaşı bir bina. Yüksekliğe ihtiyacı yoktu çünkü tarihi vardı. Ve burada, bu daha da belirgindi.

Göze çarpan belirgin bir tabela yoktu. Mayfair'de, tarihi bir yapıya kurumsal bir logo yapıştırmak görgüsüzlük olarak kabul edilirdi.

Pirinç kaplama kapılara yaklaştıklarında, camın üzerine zarifçe kazınmış olan monogramlarını fark etti: KGC.

İçerisi, lobi, görkemli ve gizemliydi. Resepsiyonist yoktu, sadece takım elbiseli, belli ki bekleyen bir adam vardı ve onları görür görmez öne çıktı.

"Bay King," dedi ve Bea hemen Batman'deki Alfred'i düşündü. Kırklı yaşlarının ortalarında veya sonlarında. Zarif, gözlemci. "Tekrar hoş geldiniz."

"Seni görmek güzel, Rhys." Gage'in sesi sakın ve kontrollüydü. "Bu Beatriz Cruz."

Rhys başıyla selam verdi ama el sıkışmadı. "Bayan Cruz. Sizinle birlikte olmaktan onur duyuyoruz."

Ona kim olduğunu sormadı. Muhtemelen zaten biliyordu. Bilmeseydi bile, Gage'in elini belinin alt kısmına koyma şekli bunu yeterince açıkça gösteriyordu.

Buzlu cam ve isli meşe ağacından yapılmış koridorlardan geçtiler. Gittikleri her yerde insanlar ona saygılı bir tavırla yaklaşıyorlardı. Bazıları o içeri girdiğinde ayağa kalktı, diğerleri ise sadece doğruldu.

Yakındaki özel bir restoranda Londra ekibiyle öğle yemeği yediler. Kadeh kaldırmalar, kahkahalar ve İngiliz aksanları vardı; bu aksanlar şakaları bile daha incelikli kılıyordu. Biri Toronto hakkında, diğeri St. Ives hakkında soru sordu.

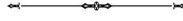
Bea'nın karşısında oturan kadın bardağını yere koydu ve kötü niyet beslemeden öne eğilerek durumu değerlendirdi. "Söyleyin bakalım," dedi, "bu hava koşullarını atlatmayı başardınız mı?"

Yaşça daha büyüktü, ağırbaşlıydı, şakaklarında gümüş teller vardı ve yıllarca yönetim kurulu toplantılarında edindiği tecrübeyle şekillenmiş bir soğukkanlılığa sahipti.

Gemma Darcy. Kıdemli ortak. Kendisine bir unvan verilmemişti, ama Bea kimin önemli olduğunu anlayacak kadar bilgiye sahipti.

"Her ihtimale karşı güneş kremi de yanıma aldım," dedi Bea gülümseyerek, "bu da iyimserliğim hakkında size biraz bilgi vermeli."

Bu, Gemma'nın yüzünde hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Güneş ışığı bizim güçlü yönümüz değil. Ama güzel bir fincan çay yaparız."

Öğle yemeğinden sonra başka bir binanın dibinde durdular.

"Burada yaşamak isterdik," dedi Gage.

Kule, modern ve minimalist yapısıyla, diğerlerinden biraz geride, sokağın üzerinde yükseliyordu. Hyde Park'a yakındı; binaların arasından ağaçların tepelerini görebiliyordu.

Kapıcılar başlarını kaldırıp yaklaşırken onu selamladılar.

Çatı katı şimdilik hala doluydu, ancak resepsiyon görevlisi onları 17. kata götürdü ve burada oturma alanından aynı manzaraya sahip daha küçük bir daireyi önceden görebildiler.

Gage kapıyı açtı ve önce onun içeri girmesine izin verdi.

Karşı tarafta boydan boya uzanan cam bir duvar, şehir silüetini tüm ihtişamıyla gözler önüne seriyordu. Londra, tüm imparatorluk özgüveniyle: taş, çelik ve gökyüzü.

Bea ona doğru yürürken, şehir etrafında açıldıkça nefesi kesildi.

Muhteşimdi. Serin ve etkileyici. Başardığınızı, birilerinin sizden burada büyük şeyler beklediğini hissettiren bir manzara.

Cılalı zeminde ayakkabıları sessizce ilerlerken, bir adım daha yaklaştı ve elini hafifçe cama bastırdı. Güneş ışığı içeri süzülerek nehri altın bir şeride dönüştürdü.

Burada geçireceği sabahları hayal edebiliyordu. Bir elinde kahve, tenine değen yumuşak sabahlık. Gage çoktan giyinmiş, okumaya başlamış bile.

Yansıması pencerede, kadının arkasında belirdi. İtmeden, sadece izliyordu.

Ve sonra kendini gördü.

Bir anlığına her şeyin şekli değişti. Ve birdenbire baktığı şeyin kendi yansıması mı yoksa onun olmasını istediği kadın mı olduğunu anlayamadı.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

"Ne zaman döneceksin?" diye sordu Bea, Gage kolunu ceketine geçirirken.

"Saat altıdan geç olmamalı," dedi. "İçeride mi yiyelim yoksa dışarı mı çıkalım?"

Çayını demlerken mırıldandı: "İçeri girsin. Bu gece yağmur yağacakmış."

Burada sürekli çiseleme vardı. Londra'da yazın bir mevsimden çok bir söylentiye benzediğini anlamaya başlamıştı.

"Dönüş yolunda olduğumda mesaj atacağım."

Sabahlar ve akşamlar onlarındı. Öğle ve akşam yemekleri arasında ortadan kayboluyordu. Anlaşma buydu. Yarım gün. Gelmeden önce ona söylemişti.

Gage King dünyanın öbür ucuna uçup da toplantılara katılmadan gidemezdi.

"Bugün nereyi keşfedeceksiniz?" diye sordu.

Dün Tate Modern'deydi. Bir Rothko tablosunun önünde, istediğinden daha uzun süre oyalanmıştı. Renk blokları, sessizlik ve adını koyamadığı bir duygu.

Bir önceki gün Harrods'taydı. Muhteşemdi. Kafa karıştırıcıydı. Kaşmir bir atkı ve muhtemelen Georgie'ye vereceği bir tonda rujla oradan ayrılmıştı. Kısmen kendini şımartmak, kısmen de personelin, hiçbir söz söylemeden, ona topuklu ayakkabı giymesi gerektiğini hissettirmeyi başardığı bir gösteriydi.

"Marylebone'da bir kitapçı." Sakin bir yer, hayat değiştiren kararları veren tek kişilerin kurgusal karakterler olduğu bir yer.

Gage'in ağız seğırdi. "Benden önce geri döneceğinden emin misin?"

"Evet," dedi, yapmacık bir şekilde güvenmiş gibi. "Ve bu ima karşısında kırgınım. O tek seferlik bir olaydı ve personelin beni Brontë kardeşlerle aynı odaya kilitlemeden önce uyarması gerektiğini düşünüyorum."

Kol manşetini düzeltti. "Öyleyse bunu iki kez yapmayalım. Buradaki çağrı ücreti İngiliz sterlini cinsinden."

Ona dilini çıkardı.

"Bugün de bir gölgen olacak. Ona ihtiyacın olmadığı sürece onu görmezden gel."

Bea başını salladı. Onu daha önce bir iki kez görmüştü. Her zaman birkaç adım geride. Dikkat çekmeyecek kadar yakın değil ama harekete geçebilecek kadar yakın.

UR'den farklıydı. Gage bunu sesli söylememişti ama kız anlamıştı. Burada, yalnız yürümesine izin vermeyecekti.

Alnından öptü. "Bu akşam görüşürüz."

GAGE

Gage, masanın başında, kolları sıvamış, ceketini saatler önce çıkarılmış halde duruyordu. Ekibi etrafında gergin bir şekilde oturuyordu. Ortaklar, finans sorumluları, hukuk danışmanları, UR Büyükelçiliğinden iki temsilci... Kimse kahvesine uzanmadı.

Ekranın ortasında bir belge parlıyordu.

Egemen Varlık Altyapısının Uyumlaştırılması.

On yıllarca süren miras. Milyarlarca dolarlık sermaye. Sadece piyasaları değiştirmekle kalmayan, hanedanlıklar yaratan türden bir hamle.

Gage, "On dördüncü maddeye ne oldu?" diye sordu. "Ana hissedarımız ve kontrolümüz olmadan King Global'i on yıllarca sürececek bir yatırıma bağlamayacağız."

UR temsilcisi konuyu değiştirdi. "Cassian Montenegro açık bir sermaye yapısı önerdi. Şimdiden en az dört Orta Doğu ortağından ilgi gördü. Londra

ise... yeniden değerlendiriyor.”

"Cassian Montenegro hiçbir Şey inşa etme konusunda ciddi değil," dedi. Sesi hayal kırıklığını ele vermiyordu. "O, kâr elde etmek için piyasadan çekilme konusunda ciddi."

Bu, Karadağ'ın bu proje için ikinci kez sorun yaratmasıydı.

Avukatlardan biri boğazını temizledi. "Bazı karşı önlemler taslak haline getirdik. Yarın ilk iş olarak bunları dağıtabilirim."

"Hayır," dedi Gage. "Şimdi onları tek tek inceleyeceğiz."

Geri çekildi, ekrana baktı ve kafasında karşı teklifi yeniden Őekillendirdi. Sorun rakamlar değildi. Sorun anlatıydı. Vizyon. Daha önce bir kez sattığı Şey. Karadağ'ın, kısa görüŐlü kaosla bir kez daha istikrarsızlaŐtırdıęı Şey.

Telefonu titredi.

BEA: İyi olup olmadığını kontrol etmek istedim.

Saate baktı. 18:17.

GAGE: zgnm tatlım. Acil bir Şey ıktı.

GAGE: nce yemek yiyelim. En az iki saatimi alacak.

BEA: Tamam.

Sonra telefonu yüzü aşağı bakacak Şekilde yere koydu.

Odaya geri dönelim. AnlaŐmaya geri dönelim.

O ve Nate bu anlaşmayı geçen yıldan beri üzerinde çalışıyorlardı. Geçici onaya ulaşmak için sekiz ay boyunca telefon görüşmeleri, revizyonlar ve diplomatik görüŐmeler yaptılar.

Yaz boyunca UR'de kalmak zorunda kalmasının sebebi buydu.

Bu büyüklükte bir fırsat nadiren gelirdi ve bunu baŐarmak, King Global Capital yönetim kuruluna kendisinin ve Nate'in UR'ye geri dönmeye ve liderlik etmeye hazır olduklarını kanıtlayacak türden, kalıcı bir projeydi.

Ama bu anlaşma suya düŐerse, üç yıllık bir eve dönüş yolu olmayacak. Beş yıla, hatta on yıla kadar uzayabilir.

Ve eğer yıllar akıp giderse, o da akıp gidebilir.

Bea tekrar saate baktı. Saat 21:32.

Connaught Oteli'ndeki süitlerinde oturuyordu. Oda servisi akşam yemeğini çoktan getirmişti ve o da son izlediği Kore dizisinin birkaç bölümünü izlerken yemeğini yemişti. Gage için sipariş vermemişti.

Mayfair aşağı doğru hareket etti. İçerideki sessizlik, kaburgalarına baskı yapıyordu.

Böyle birçok gece olabilir. Beklemekle.

Bunu ondan istediği için değil, kendisi istediği için yaptı.

UR'de işin onu hiç engellemediği söylenemezdi. Engellemişti. Hem de birçok kez. Ama farklı hissettiriyordu. Orada kendine ait bir dünyası vardı: Georgina sürekli smoothie hazırlayıp repliklerini ezberliyordu; Lillian yanında kitap okuyordu; Isabel'in alaycı sesli notları; Naomi'nin son dakika dans davetleri. Hatta Nico'nun rastgele paylaştığı capsler bile.

Koridorda hiç ayak sesi duyulmuyordu. Kimse aniden uğrayıp gelmemişti.

En azından başlangıçta değil. Bunu sıfırdan inşa etmesi gerekecek.

Tekrar.

Gage orada olmaya çalışırdı. Dikkatsiz ya da düşüncesiz değildi. Sadece meşguldü. Hanedanlar kuran ve saatlerini yutan bir hırsın tuzağına düşmüştü. Onu asla unutmayacaktı.

Ama eğer yeterince hızlı inşa etmeye devam etmezse, dünyanın geri kalanı onu unutabilir.

Sessizliği bir bip sesi bozdu. Ardından hafif bir tık sesi geldi. Kapı açıldı.

Gage, ceketini bir koluna asmış halde içeri girdi. Varlığı anında odayı doldurdu; sakın, kendinden emin ve geç kalmıştı.

Gözleri odanın diğer ucunda onun gözleriyle buluştu. "Özür dilerim," dedi sessizce.

Bea, onu neyin geciktirdiğini sormadı. Zaten görebiliyordu: toplantı bitmekten ziyade duraklamıştı. "Sorun değil."

Yanına gitti, eğilip dudaklarına bir öpücük kondurdu.

Ona baktı. Saçları hafifçe geriye taranmıştı, çenesinde hafif bir gölge belirmişti. Karnını kasılmasına neden olan türden bir güzellikti bu. Onu izleyen hiç kimse olağanüstü bir şey görmezdi. Ama o gördü. Yorgundu.

Elini uzatıp omuzlarına koydu. "Ne yardımcı olur?"

Gözleri, sanki bunu gerçekten kastettiğinden emin değilmiş gibi yüzünde gezindi. "İşle ilgili olmayan bir şey."

"Açlıktan ölüyor musun?"

"Yemek yiyebilirim."

"Aşağı inelim," diye önerdi Bea. "Eminim barda bir şeyler vardır."

Gage bir an onu inceledi, bakışları keskinleşti. "Şimdi mi?"

Ona duş almasını söyleyebilirdi. Birlikte uyumayı önerebilirdi. Ya da dünyanın yükünü tek başına taşımaya çalışmaması konusunda ona tavsiyelerde bulunabilirdi.

Ama o öyle yapmadı. Adamına baktı ve kararını verdi. "Üzerimi giydim. Yemeğin yanında bir içecek de lazım. Hadi gidelim."

Bir süre sonra, "Pekala," dedi.

Kadın onun elini tuttu.

GAGE

Otel barı boşalmıştı, ortam mırıltılar ve ikinci kadehlerle yumuşamıştı. Londra ofisi tarafından sağlanan akşam güvenlik görevlileri girişte bekliyordu. Bea'nın ek güvenlik görevlileri ise eve gitmişti.

Karşısında oturan Bea, onun bifteğini bitirmesini izliyordu.

Omuzlarındaki yük hafiflemeye başlamıştı. Düşüncelerindeki dikenler gevşemişti. Yeniden insan gibi hissetmeye başlıyordu.

Ve sonra Cassian Montenegro içeri girdi. Gece mavisi takım elbise, kravatsız, yakası açık. Her zamanki kalın çerçeveli gözlükleri ve zekâ kılığında gizlenmiş aynı sessiz kibir.

Gage, buraya sadece içki içmek için gelmediğini biliyordu.

"Kral." Yavaş bir gülümseme. "Sizi yakaladığıma sevindim."

Gage yerinden kıpırdamadı. "İçki içmeye mi geldin, yoksa etrafı sarmaya mı?"

Cassian'ın ağzı seğirdi. "Çember. İçecekler sonra gelir." Bakışları Bea'ye kaydı. Orada kaldı. Ayak parmaklarından yüzüne kadar onu süzdü. Onu kışkırtacak kadar uzun süre.

O kıpırdamadı. Sessiz kaldı. Gage, Cassian'ın yüzünde onun bu sakinliğine dair bir anlık şaşkınlık gördü.

Aferin kızım.

Cassian ona döndü. "Takımla zor bir gece mi geçirdin?"

O tuzağa düşmedi. "Dairesel bir dönüş yapıyorsun. O halde daire çiz."

Cassian kabul etti. Masaya vurarak, "Teklifinizin hâlâ sabit ana mülkiyet üzerine kurulu olduğunu duydum," dedi. "Takdire şayan. Ama katı."

Gage kesin bir dille, "Projenin ihtiyacı olan şey bu," dedi. "İstikrar."

"Ya da bu bir tasma. Bir mirası korumakla kontrolü elinde tutmaya çalışmak arasında fark var."

"Yani satmaktan bahsediyorsunuz."

"Tasfiye. Yön değiştirme özgürlüğü. Çok sıkı tutunursanız, inşa etmeye çalıştığınız şeyi boğarsınız."

Gage, "Ve eğer işi çok erken devrederseniz," diye düşündü, "önemli hale gelmeden çöker."

Gerilim giderek arttı.

Cassian'ın gözleri hafifçe kısıldı. "Hâlâ senin yönteminin tek doğru yöntem olduğuna inanıyor musun?"

"Kalıcı olan odur."

Uzun bir sessizlik oldu.

Cassian, "Hangisini daha çok istediklerini göreceğiz: uzun ömürlülük mü, yoksa likidite mi?" dedi. Sonra arkasını dönüp uzaklaştı. Güvenlik görevlileri de duvardan ayrılıp onu takip ederek dışarı çıktılar.

Gage'in çenesi bir kez kıpırdadı. Konuşmadı.

Bea bir an daha kapı aralığına baktı. Sonra ona döndü. "Görünüşe göre o, kazanmaktan çok haklı olmayı önemseydiğini düşünüyor."

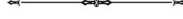
Gage ona baktı.

Anlaşmadan haberi yoktu. Cassian'la daha önce neredeyse hiç konuşmamıştı. Ama kendine özgü bir şekilde ikisini de anlıyordu.

"Hayır," dedi viskisinden bir yudum alarak.

Tuzlu bir makadamya fıstığı alıp çiğnedi, sonra ona da bir tane uzattı.
"Sanırım bunun acısını öğrenecek."

Gage onu kadının parmaklarından aldı.
Ve o gece ilk defa gülümsedi.

Sabah, Londra'nın bazen şehri terk etmek üzere olanlara sunduğu o nadir, altın rengi berraklıktaydı. Araba onları ana kapıların hemen önünde bıraktı. Adam tek kelime etmeden kadının elini tuttu.

Gage tekrar eski haline dönmüş gibiydi. Sanki üzerindeki baskı şimdilik hafiflemişti.

King's College öne çıkıyordu. Görkemli eski tuğlalar, oyma taşlar, Gotik mimari, demir fenerler. Sarmaşıklar pencereleri yüzyıllardır olduğu gibi sıkıca sarmıştı.

Henüz erkendi ama bomboş değildi. Yaz programları kampüsü hareketli tutuyordu. Birisi geç kalmıştı, kolları kitaplarla doluydu. Bea, kolları birbirine kenetlenmiş iki kızın yanından geçişini izledi, kahkahaları kaldırım taşlarının üzerinde hafifçe yankılanıyordu.

Gage boşta kalan elini ceket cebine soktu. "Oxford çok güzel," diye başladı. "Ama şehir merkezinde değil. Cambridge de öyle. Tren yolculuğu yaklaşık bir saat sürer. Ama isterseniz bunlar da birer seçenek."

Bea'nın eli eski salonun pürüzlü kırmızı tuğlaları üzerinde kaydı. Burası St. Ives'ten bile daha eskiydi.

"Onların beni kabul edip etmeyeceklerinden bile emin değilim," diye mırıldandı.

"İstedığınız yere binebilirsiniz."

Avlunun içinden biraz daha ilerlediler, bir kemerin altından geçtiler, kağıt köşelerle ve kayıp evcil hayvan ilanlarıyla kaplı bir duyuru panosunun yanından geçtiler.

Kampüsün etrafını dolaştıktan sonra Thames Nehri boyunca ilerlediler. İleride, bulutsuz gökyüzüne karşı beyaz ve iskelet gibi duran Londra Gözü yükseliyordu. Southbank yeni yeni hareketleniyordu ve satıcılar arabalarını

yerlerine yerleştiriyordu. Espresso ve nehir rüzgarının kokusu havada kıvrılıyordu.

Gage ona baktı. "Geldiğine sevindin mi?"

"Seninle mi? Elbette."

"Londra hakkında ne düşündünüz?"

"Etkileyici. Kültürlü. Tarihi."

"Burası evim olabilir," dedi sessizce.

Karnının alt kısmında hafif bir kıpırdanma başladı.

Burada bir yere ait olmak istiyordu. Ama henüz onu bulamamıştı. Bir korkuluğun yanında durdular. Aşağıda nehir köpürüyordu.

"Size bir soru sorabilir miyim?" diye sordu Bea.

Gage ona döndü.

Gözleri onun gözlerine kilitlendi. Sanki bir katman daha soyuluyordu.

"Benim yerimde olsaydın Londra'ya taşınır mıydın?"

Bir sessizlik oldu.

O mavi gözlerde her şeyi görebiliyordu. Hesaplamayı. İhtiyatı. Onun evet demesini istiyordu. Ama ona yeterince saygı duyduğu için cevabında dürüst oldu.

Sonunda, "Keşke içinde bir şeyler inşa edebilseydim," dedi.

Bea yavaşça başını salladı. Sözlerin zihnimizde yer etmesine izin verdi.

Henüz burada ne inşa edebileceğinden emin değildi. Ama belki de, başlangıç olarak... ona yardım etmek yeterli olurdu.

OTUZ İKİNCİ BÖLÜM

Fringe, şehrin batı ucunda, sanat öğrencilerinin, kâr amacı gütmeyen kuruluş çalışanlarının ve sessizce isyankar, varlıklı ailelerin çocuklarının nefes almak için geldiği, alçak tavanlı, endüstriyel camdan yapılmış bir saklanma yeri idi.

İçeride duvarlar turkuazdı. Zemin yeşil dama desenli fayanslarla kaplıydı. Tavan, denizanası gibi yumuşak ve alçak bir şekilde parlayan devasa yeşil fileli sarkıt lambalarla süslenmişti. Midtown Northgate'e hiç benzemiyordu. Ve benzemeye de çalışmıyordu.

Bea içeri girdi ve kendi kendine gülümsedi.

Burası tam Lillian'ın tarzıydı. Sakin, sıra dışı, tamamen gösterişsiz. Lillian geldiği anda o da köşe masasına oturdu.

"Geç kaldığım için özür dilerim," dedi Lillian. "Bugün öğleden sonra iki hasta kabul ettik. Kardeşlerdi. Bir tanesi tercümanı ısırdı."

"Ne?"

Lillian sakince, "Sadece bir uyarı ısırtıyordu," dedi. "Deride bir delik açmadı." Bunu, diğer insanların yazıcı sıkışmaları hakkında konuştuğu gibi söyledi.

Bea güldü, sonra başını salladı. "Zam alman gerekiyor."

Lillian peçetesini açarken, "Veri girişindeyim," dedi. "Maaştan ziyade terfiyi tercih ederim."

Bir garson menüler ve bir sürahi salatalık-nane suyuyla geldi.

"St. Ives öğrencisi olduğunu biliyorlar, değil mi?" diye devam etti Bea. "Sizin sunabileceğiniz çok daha fazla şey var."

“Evet. Ama sponsorum yok,” dedi Lillian hafif bir gülümsemeyle. “Bu yüzden biraz zaman alacak.”

UR'de, sponsorlu olmak önemli biriyle çalışmak anlamına gelmiyordu - ama bir bakıma öyleydi. Northgate'in seçkin firmalarında imrenilen pozisyonları hedefleyen kadınların başvurularında bir isme ihtiyaçları vardı. Teknik olarak bir erkek olması gerekmiyordu, ama genellikle öyle oluyordu. Bea'nın Monaghan & Stowe stajı için Gage'e kadar elenmesinin nedeni de buydu.

Lillian, absürt bir şekilde, hâlâ bekardı ve bu nedenle, Georgina'nın tam olarak söylediği gibi, denetlenmemiş bir varlıktı.

"Peki ya Seth?" diye sordu Bea, ikisine de birer bardak su doldururken. "Sen de 'belki' dediğin şeyi denedin mi?"

“Evet, yaptım. Seth iyi bir insan. Ama yine de ondan kaçmak istiyorum.”

Bea iç çekti. Lillian'la birlikte olabilecek sadece iki tür erkek olduğunu hissediyordu: sonsuza kadar bekleyen ve hiç sormayan.

Yemekleri geldi: ızgara kuzu eti, tütsülenmiş patlıcan, açılmayı bekleyen mektuplar gibi katlanmış sıcak pide.

Lillian pide ekmeginden bir parça kopardı. "Günlerdir buradasın ve hala indirmeyi başaramadık."

"Londra," dedi Bea, tabağına bir parça kuzu eti koyup üzerine humus sürerken.

"Nasıl oldu?"

“Gerçeküstü. King Global'in Londra ofisi buradan çok farklı. Daha az cam ve çelik, daha çok bir hükümdarın şehir evi gibi. Herkes şık ve şüpheli derecede çekici. Kahve kötü ama kol düğmeleri kusursuz.”

Ses tonunu hafif tuttu. Sanki sevgilisiyle şirin bir kaçamak yapmış gibiydi, yoksa... beş beden büyük bir ceket denemek gibi olası bir gelecekteki hayatı denemiş gibiydi.

"Hoşuna gitti mi?"

“Şehri sevdim,” diye yanıtladı Bea. “Tarihi. Müzeleri. Her yer eski kitaplar ve devrim kokuyor. O yürüyüş turlarından birine katıldım ve tesadüfen bir adamın mancınıkla tacı devirmeye çalıştığını öğrendim.”

"Gage'in seni gözetimsiz dışarı bırakmasına şaşırdım."

“Tam olarak öyle değil, yanımda güvenlik görevlisi vardı.” Bea yüzünü buruşturdu. “Ama öğleden sonraları çok fazla toplantısı vardı, ben de etrafta

dolaşıp turist gibi davrandım. Hangi pastaların daha iyi olduğuna dair notlar aldım.”

“İkiniz birlikte ne yapıyordunuz?”

“Turistik yerleri gezdik. Globe Tiyatrosu'nda bir gösteri izledik. Thames Nehri kıyısında yürüdük. Bana Soho'daki küçük bir dükkandan yapışkan karamelli puding aldı.”

Lillian usulca, "Anlattığım bir şeymiş gibi geliyor," dedi.

"Ne demek istiyorsun?"

“Farklı görünüyorsun. Kötü anlamda değil. Sadece... daha fazla.” Başını yana eğdi. “Doymuş musun?”

"Dolu dolu," diye tekrarladı Bea. "Mantı gibi mi?"

Gerçekten de doluluk hissi vardı içinde. Düşünceler ve izlenimlerle. Endişeler ve korkularla. Sebeplerini henüz çözemediği, kalbinin hızla çarpmasına neden olan küçük anlarla. Ve orada bulunan hiç kimsenin, bir kez bile, sadece ziyarete gelip gelmediğini sormamış olmasıyla.

Bütün bunları söylemek istiyordu. Ama söyleyemedi. Henüz değil. Her şey hâlâ resmiyet kazanmamışken değil.

Bunun yerine, ağzına bir parça pide attı ve neşeyle, "Neyse, sana Fortnum and Mason'dan çikolata getirdim. Tadı soylulaştırmaya benziyor, ama iyi anlamda." dedi.

Lillian gülümsedi.

Davetiye kağıdı, krem rengi ile yumurta kabuğu rengi arasında bir renkteydi ve Naomi'nin her iki renge de karşı çok güçlü duyguları vardı.

Şimdi otoyolda hızla ilerliyorlardı, kış güneşi kıvrırcık saçlarının halesini aydınlatıyordu, renk örnekleri kataloğu arka koltuğa fırlatılmıştı. İçinde o kadar ayırt edilemeyen krem tonlarında örnekler vardı ki Bea, bunun köklü kırtasiye firmaları tarafından düzenlenmiş uzun soluklu bir dolandırıcılık olduğuna ikna olmuştu.

Bea onun yanına oturdu, parmakları deri kapı döşemesinde gezinirken, dalgaların hızla geçişini izledi.

Naomi, bir eli direksiyonda, “Yani,” dedi, “beyazın kırk iki tonu olduğunu ve hiçbirinin sadece beyaz diye adlandırılmadığını kim bilebilirdi ki? Ben evleniyorum, diplomatik bir antetli kağıt piyasaya sürmüyorum.”

Bea sırtıttı. "Diplomatik antetli kağıt uygun olabilir. Bir Prescott ile evleniyorsunuz."

Naomi gözlerini devirdi. “Charles’ın annesi zarflara altın varaklı monogramlar eklememizi önerdi. Ben de, eğer koklanabilir olurlarsa olur dedim.”

Bea güldü. Naomi her şeyi çok kolay gösteriyordu.

“Bütün bunları başarıyla atlatıyorsun. Ders çalışmak, provalar, planlama. Ve düğüne sadece yedi ay kaldı.”

"Nişanlılık dönemi burada oldukça ortalama," dedi. "Yirmili yaşlarınızın ortalarına yaklaştığınızda, ilişkinizin evlilik için bir ön eleme süreci olduğunu anlıyorsunuz."

Bea uygulamadan bir şarkı seçti. "Bazı insanlar daha uzun süre bekliyor."

Naomi homurdandı. "Tabii. Tıpkı Georgie gibi, o da Hunter'ı sonsuza dek oyalayacak çünkü hâlâ onu tedirgin eden biriyle tanışmayı umuyor." Göz ucuyla baktı. "Neden, Gage'i bir süre daha gözaltında tutmayı mı planlıyorsun?"

Bea cevap vermedi. Çok fazla şey açığa çıkarmadan nasıl cevap vereceğini tam olarak bilmiyordu.

Naomi öne uzanıp ses seviyesini biraz düşürdü. "Neyse. Zaman çizelgesinin seni korkutmasına izin verme. Ya biliyorsun ya da bilmiyorsun."

"Nasıl bildin? Charles'ın o kişi olduğunu?"

Naomi'nin dudakları büzüldü. Sanki bunu ciddiye alması gerekiyormuş gibi. "Onun için başka biri olmam gerekip gerekmediğini sorgulamayı bıraktığımda anladım."

Bea'nın dikkati daha da arttı. "Açıklayın."

“Ben bir oyuncuyum, Bey,” diye devam etti. “Hayatım bir dizi kostüm değişikliğinden ibaret. Ama bunu yapıyorum çünkü bunun sanatını, tekniğini seviyorum. Sürekli farklı insanlar olmak istediğim için yapmıyorum.” Başını öne eğdi. “Charles ile bir rol oynamak zorunda değilim. Ben kendim olabilirim ve bu yeterli.”

Mayfield Hall'un önünde durdular, sıcak ışık basamaklara yayılıyordu.

Bea arabadan inmek için hareket etmedi. "Hiç endişeleniyor musun... bir gün uyanıp sadece Bayan Charles Prescott olacağından?"

Naomi alınmadı. "Elbette endişeleniyorum."

"Ama yine de yapacaksınız, değil mi?"

"Bayan Charles Prescott hâlâ Naomi Amari. Ve ben yirmi dört yıldır onu unutmamak için elimden geleni yapıyorum."

Bea gülümsedi. Bu doğru geldi.

Tek sorun, kendisinin bu halini savunmak için yeterince uzun süredir tanıyıp tanımadığından emin olmamasıydı.

Naomi başını yana eğerek yüzündeki ifadeyi okumaya çalıştı. "Gage ile her şey yolunda mı?"

"Evet," dedi Bea. "Sadece düşünüyordum."

"Bazen öyle bir bakışın oluyor, biliyor musun?"

"Ne bakış?"

"Sanki biri size bir taç vermiş de, bunun otuz pound olduğunu söylemeyi unutmuş gibi."

"Ha. O kadar da dramatik değil."

"Hım. Kral ile çıkan kız öyle diyor."

Ona baktı. Naomi'nin bakışları sabitti ama göz kırpmadan, sabırlıydı. Bea nefes verdi. "Sanırım yeni yeni hissetmeye başlıyorum. Her şeyin ağırlığını."

"Evet. Sinsice yaklaşıyor. Bir erkekle çıktığınızı sanıyorsunuz, sonra birden fark ediyorsunuz ki, aman Tanrım, bir hanedana dahil olmuşum."

"Kesinlikle. Bir odaya girdiğimde sanki dayanıklılığım değerlendiriliyormuş gibi hissediyorum."

Naomi yüzünü buruşturdu. "Prescott ailesinin akşam yemekleri de böyledir. Charles'ın teyzesi bir keresinde bana 'kurdele kesme törenleri için yaratılmış bir yüzüm var' demişti. Bunun bir iltifat olup olmadığından hala emin değilim."

Bea güldü ama gülüşünde bir gerginlik vardı. "Onunla gurur duyuyorum. Onunla birlikte olmaktan gurur duyuyorum. Sadece... Bazen kendimi daha hızlı geliştirmem gerekiyormuş gibi hissediyorum. Sadece ona ayak uydurmak için."

"Charles ya da Gage gibi adamlarla ayak uydurmaya çalışmazsınız. Onları seversiniz. Ve onların sunduğu hayatta kendinizi hâlâ net bir şekilde görüp göremeyeceğinize karar verirsiniz."

Bea gözlerini kırptırdı.

Naomi uzanıp elini tuttu. "Henüz sormadı. Ama sorduğunda... evet diyen sesin senin sesin olduğundan emin ol."

Bea'nin Londra'daki ön gösterimden öğrendiği bir şey, kahvenin okyanusun ötesinde kesinlikle daha iyi olmadığıydı. Pastalar konusunda ise iyimserdi. Taş döşeli pazarlar, muhallebili tartlar, her şeydeki tereyağı oranı...

Ama kahve? Hayır.

Kahve, süzölmüş keder gibi bir tada sahipti.

Böylece telefonundaki Notlar uygulamasında yeni bir liste daha oluşturmaya başladı. Ve bu liste her geçen gün büyüyordu.

UR Geri Sayım Kahve Listesi

☐ Sera'da Kömürde Kavrulmuş Kahve – kahve çekirdekleri yerinde kömür üzerinde kavruluyor

(Kundaklama gibi bir tadı olabilir. Georgina, takım elbise giymiş bir orman yangını gibi koktuğunu söylüyor.)

☐ Beehive'da Lavanta-Ballı Flat White – çiçeksi ve tatlı, bal soslu

☐ Ember'da Füme Portakal Latte – füme narenciye kabuğu ile soğuk demlenmiş kahve

☐ The Froth Society'de Köpüklü Son – tutku meyvesi köpüğüyle piccolo

(Göz teması kurarken bunu sesli olarak söyleyebileceğimden emin değilim.)

☐ Island Grind'de Hindistan Cevizi Kremalı Cortado – Hindistan cevizi kremasıyla süslenmiş cortado

(Isabel bunu "bir kupada tatil" olarak tanımladı. Finallerden sonra iyi bir seçenek olabilir.)

- Pit Stop'ta Soğuk Demlenmiş Avokado Milkshake – avokado + espresso + yoğunlaştırılmış süt
(Nico'nun tavsiyesi çok güçlüydü. Ayrıca, "Eğer bu hastalıktan ölürsen, kitaplarını bana verebilir misin?" dedi. Çok rahatlatıcı.)
- Spice Rack'te Bal ve Kakuleli Latte – balla tatlandırılmış sıcak baharatlı latte
(Gage'in maceracı anlayışı. Belki de kaosa en çok yaklaştığı an bu.)
- Siyah Şekerli Düz Pasta + Yanmış Tarçınlı Rulo – Dover Caddesi üzerindeki isimsiz kafe
(*Mutlaka gitmeliyim. Tarçınlı rulo, ihanet gibi kat kat yapılmış. Üzerinde kahve çitirdayarak pişiyor.*)

Planı, her birini kendi başına denemektir. Tıpkı UR'ye yavaş, yalnız bir veda gibi, her seferinde bir fincan acı tatlı yudumlayarak.

Bugün listenin en başında yer alıyordu.

Gaz pedalına bastığında Porsche'den o tatmin edici, alçak sesli homurtu çıktı. Bu ses, paranın, özgüvenin ve Alman mühendisliğinin sesiydi; aynı zamanda da dikkat çekmeden hiçbir yere gizlice girememesinin sebebiydi.

Gage'in arabası, geçen yıl UR ehliyet sınavını geçtikten sonra ona süresiz olarak ödünç verilmişti. Gage'e göre, acil durum irtibat kişisi olduğu için güvenliği onun sorumluluğundaydı ve onu güvenli bir şekilde taşıyabilecek tek araç bir Porsche'ydi. Bunu mantıklı seçenek olarak nitelendirmişti.

Bu da hem Gage hem de Cumhuriyet hakkında çok şey söylüyordu.

Arabasını kayalık bir yola soktu, tekerlekler ezilmiş bazalt taşların üzerinde gıcırdadı. Tabela doğrudan beton duvara oyulmuştu: SERA, özellikle aramadığınız sürece zar zor görünüyordu. Pencere yoktu. Sadece dikey çelik çiteler ve yüksek biberiye çalılıkları ile mat siyah kompost kutularıyla çevrili tek bir kapı vardı.

Kafede sadece on sandalye vardı. Hepsi geri dönüştürülmüş meşe ağacından yapılmıştı. Tavan kirişleri kömürleşmişti. Duvardaki tek bir pirinç levhada şunlar yazıyordu:

Kahve çekirdeklerimizi ateşin üzerinde kavuruyoruz. Açıklama yapmıyoruz.

Duvarı, "Özel Menü" başlığının altında tek bir satır vardı:

Kömürde Pişirme. İstedığınız tadı seçin: Dumanlı / Yoğun.

Bea ona bakakaldı.

Barista onun dikkatini çekti. "İlk defa mı geliyorsunuz?"

Başını salladı. "Lütfen agresif olun."

Espresso koyu renkli seramik bir fincanda geldi. Dikkatlice yudumladı. Koyu renkli ve yakıcı derecede sıcaktı, yanmış sedir ağacı ve kamp ateşi gururu notaları vardı. Şeker yoktu. Şurup yoktu.

Ama canlıydı. Ve dürüsttü. Kimsenin tatlandırmaya çalışmadığı bir gerçek gibiydi.

Notlar uygulamasını açtı.

✅ The Greenhouse'da Kömürde Kavrulmuş Kahve – kahve çekirdekleri yerinde kömür üzerinde kavruluyor
Beklenmedik derecede duygusal. Bardakta kömür gibi, ama garip bir şekilde cana yakın. Gizlice tekrar giderdim.

OTUZ Üçüncü Bölüm

Bea'nın telefonunun ekranı saat onu biraz geçe aydınlandı.

Gelen arama: Gage

İkinci çalışta telefonu açtı. "Merhaba."

"Önümüzdeki cuma akşamı," dedi, hiç söze gerek duymadan. "Müsait misiniz?"

"Evet," diye yanıtladı, zaten daha da dik oturmuştu. "Ne yapıyoruz?"

"Annemle ve babamla akşam yemeği. Seni tekrar görmek istiyorlar."

"Ah." Bea umursamaz bir tavır takınmaya çalıştı ama beyni çoktan askıları çevirip olası kıyafetleri gözden geçirmeye başlamıştı bile. "Nereye gidiyoruz?"

"Onların evine. Seni saat altıda alacağım."

"Bir şey getireyim mi?" diye sordu, Gage'in bir keresinde anne babasının evine küçük bir köyü doyurabilecek kadar meyve sepetiyle geldiğini hatırlayarak.

"Gerek yok. Sadece güzel bir şey giy."

Bea, telefonu kapattıkları anda Georgina'ya mesaj atmayı aklından geçirdi.

"İyi geceler, sevgilim," dedi.

Göğsü, bu sevgi sözcüğünü duyunca her zaman olduğu gibi, hafifçe titredi. "İyi geceler."

Bea dosyasını hızla kapattı ve çantasına koydu. Nico ise sanki rezervasyonunu unuttuğu bir uçağa geç kalmış gibi, dağınık kağıtları sırt çantasına tıktırıyor.

"Az önce düzelttiğim her şeyi bozmaya çalışmayın lütfen."

"Daha eski ve kullanılmış halini daha çok seviyorum," dedi fermuarını yarıya kadar çekerken. Sonra da umursamaz bir tavırla fermuarı dışarı attı, "Cuma günü maçımız var."

Bea yukarı baktı. "Öyle mi?"

"Şampiyonluk," dedi masasını düzeltirken. "Gelmelisin. İstersen."

Söylediği şekliyle hiçbir önemi yoktu. Hiçbir anlam ifade etmiyordu. Ama o bunun önemli olduğunu biliyordu. Ve onun sormuş olması, kelimelerle ifade edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyordu.

"Çok isterim," dedi. Gülümsemesi soldu. "Bekle. Cuma akşamı mı?"

"Evet. Neden?"

"Gage'in ailesiyle akşam yemeği yedim. Çok üzgünüm Nico."

Omuz silkti. Çok hızlı. Çok ifadesiz. "Önemli bir şey değil."

Oldu.

"Nico, bekle." Koluna dokundu. "Antrenmanını izlemeye gelebilir miyim?"

Ona bir bakış attı. "İki saat boyunca ter içinde bir spor salonunda oturup bizim şampiyonluk maçını oynuyormuş gibi yapmamızı mı izlemek istiyorsun?"

"Yanımda atıştırma malı getireceğim," diye teklif etti. "Yüz kaloride on gram protein içeren, lezzetli olanlardan."

Bu, yüzünde hafif bir gülümsemeye neden oldu. "Umarım yanlarında çikolata vardır."

"Tabii ki. Ve fıstık ezmesi. Okulunuzda neşeye yasak getirilmediği sürece."

"Fındık işlerinde yardımcı olabiliriz," dedi kuru bir sesle. "Çarşamba günü saat 18:30'da. Geç kalmayın."

"Orada olacağım."

İçeri girdiğinde spor salonu zaten oldukça gürültülüydü. Tahta zeminde spor ayakkabı sesleri, cama çarpan toplar, erkeklerin birbirlerinin isimlerini savaş çığlıkları gibi bağırmaları...

Bea kapının yanında durup Nico'yu aradı. Onu karşı şeritte, tüm sahayı kapsayan bir antrenman yaparken, terden kararmış tişörtü sırtına yapışmış halde gördü.

Onu görebilecek kadar döndü. Hiç tereddüt etmeden sırtı ve oyunu oynamaya devam etti.

Tribünlere doğru ilerledi. Antrenörün bağırdığı yerden birkaç metre uzakta bir yer seçti. Bir muz çıkardı, kabuğunu soydu ve oturdu.

Antrenman hızlı ilerledi. Yüksek enerjili, odaklanmış, gereksiz hareketlerden arındırılmıştı.

Sonra biri voltajı yükseltti. Oyunculardan biri, "Jefe oyuna girdi!" diye bağırdı.

Rafael sahaya çıktı. Siyah spor tişörtü ve dizlerine kadar uzanan basketbol şortu, bacak antrenmanını aksatmadığını gösteren kaslı uyluk ve baldırlarını ortaya çıkarıyordu. Elinde ne not defteri ne de düdük vardı.

Tanıtılmadı. Kendini de tanıtmadı.

Üst sınıflardan biri, sorulmadan topu ona pasladı. Rafael topu yakaladı, döndü ve hızla, alçaktan, tüm gücü ve konsantrasyonuyla ilerledi. Onu savunan çocuk gösteriş yapmaya çalıştığında, Rafael temastan sıyrıldı ve çocuk sanki duvara çarpmış gibi yanından sekti.

"Önce denge, sonra özgüven," dedi ve topu yanındaki oyuncuya fırlattı.

Sahada ne kadar esneklik gösterileceğini tam olarak bilen biri gibi hareket ediyordu. Çocuklar onun arkasında ritim tutturdular, sanki bir komutan ortaya çıkınca kendiliğinden bir düzen oluştu.

Birisi ekran açısını kaçırdı. Rafael oyunu durdurmadı; tekrar oynattı.

"Tekrar. Bu sefer daha temiz," dedi. "Bu sefer ayaklarınızın üzerinde durarak."

Antrenör, kısa saçlı, yaşlıca bir adamdı, ellerini arkasında koymuştu. Müdahale etmedi. Ritmin artık Rafael'e ait olduğunu kabul etmiş gibiydi.

"Her zaman burada mı?" diye sordu Bea.

“Her hafta değil. Ama cuma günkü gibi maçlarda kendini gösteriyor.”

Rafael havlamadı. Hızlı, keskin ve hareketli bir şekilde düzelitti. Çocukların ona "El Jefe" ( ef) diye seslendiğini ilk kez duyuyordu. Alay yoktu, sadece saygı vardı. Ondan korkmuyorlardı, ama onu dinliyorlardı. Kısa ve öz talimatlarını gerekmi  gibi kabul ediyorlardı. Gözlerinin üzerlerinde olmasını istiyorlardı ve tek bir övgü sözüyle bile ı ıldıyorlardı.

Küçük çocuklardan biri kötü bir pasın ardından ırkıldı. Rafael topu tek eliyle yakaladı ve bileğini hızla çevirerek geri gönderdi. "Tekrar. Korkma."

 ocuk omuzlarını dikle tirdi ve daha iyi yaptı.

Birkaç saat sonra Nico, ter içinde ve heyecanlı bir halde oturan Bea'nın yanına koşarak geldi.

"Atı tırmalıkları sen mi getirdin?" diye sordu, o cevap vermeden önce çantasının fermuarını çoktan amı tı bile.

"Affedersiniz, bu hırsızlık."

Onu görmezden gelerek kutuyu çıkardı. "Gerçekten." Protein barlardan birinden kocaman bir ısırık aldı. "Bunları sen mi yaptın?"

"Elbette," dedi Bea. "Tarife göre 20 gram protein içeriyor."

Nico, ağzı hâlâ dolu, elleriyle ağzını megafon gibi kapatarak mahkeme salonuna döndü. "Hey! Arkadaşlar, El Jefe—atı tırmalıklar getirdi."

Bu onların dikkatini çekti.

Bütün takım bir anda yanımıza geldi. Bazı  ocuklar hâlâ ısınma hareketleri yapıyordu, diğerleri spor çantalarını sürüklüyordu, birkaçı ise sanki iki saat boyunca ter d kmemi  gibi aralarında top oynuyordu. Boyları ve g r lt leriyle hızla yakla tılar.

Bea, kalan çikolataları çıkarırken güldü. "Herkeseye yetecek kadar yaptım. Sakin ol."

"O kek mi yapıyor?"

"Nico,  imdi de kapıları sen mi kontrol ediyorsun?"

"Abi, neden öğretmenini daha önce ağırmadın?"  st sınıflardan biri sırtarak Nico'yu d rtt .

"Bizi tanı tırır mısın, Nico?"

Öyle de yaptı ve bir düzine isim sıraladı.

Bir başkası da söze karışarak, "Senin için akademik başarısızlığı göze alırım" dedi.

Alt sınıflardan biri bayılma numarası yaptı. Birisi, "Ben de bilerek matematikten kalırdım" dedi.

Bea, hem eğlenmiş hem de biraz telaşlanmış bir şekilde başını salladı. "Hepiniz çok hastasınız."

Nico gözlerini devirdi. "Kendinizi rezil ediyorsunuz."

Rafael yanlarına doğru yürüdü.

İlk başta konuşmadı. Sadece çocuklardan birinden bir protein bar aldı, bir ısırık aldı ve bir nöbetçi gibi onun yanında durdu. Çocuklar içgüdüsel olarak sessizleştiler, tıpkı odaya daha büyük bir şey girdiğinde olduğu gibi.

"Bu Bea," dedi. "Biraz saygı gösterin. Bunları o yaptı."

Bu durum birkaç utangaç kahkahaya ve yeni bir teşekkür dalgasına yol açtı.

"Ona yaklaşmak yasak, değil mi?" diye sırıttı Antonio.

"Sana da mı, El Jefe?" diye ekledi Jude.

Rafael bir lokma daha aldı. Çiğnedi. Sessizlik uzadı, ta ki Bea bile cevabı öğrenmek isteyene kadar.

Sonra her zamanki sakinliğiyle, "İkisinin de cevabını zaten biliyorsunuz," dedi.

Bea'nın yanakları kıpkırmızı oldu. Çocuklar kahkaha atarak, bağırarak ve birbirlerine vurarak adeta maç kazandıran bir gol atılmış gibi davranmaya başladılar.

Cevabı biliyordu. Ve asla da düşünmeyi planlamıyordu.

Antrenör, çocukları sert bir komutla içeri çağırdı ve çocuklar hemen hareket ederek onu Rafael ile yalnız bıraktılar.

Yüzünün rengini görmüş olsa bile -ki kadın, gözü olan herkesin göreceğinden emindi- bundan bahsetmedi.

"Geldin," dedi.

"Buradasın. Maçta olacağını düşünmüştüm."

"Ben buraya sadece skor tabelası için gelmedim." Gözleri, taktığı kraliçe kolyesine kaydı. Kadın içgüdüsel olarak uzanıp kolyeyi eline aldı.

"Sana saygı duyuyorlar," dedi Bea.

"Öyle yapmalılar."

"Dinliyorlar."

"Öyle olmaları gerekiyor."

"Onlara tepeden bakmazsın. Onların da sana ayak uydurmasını beklersin."

Protein barını bir çırpıda bitirdi. "Erkekler böyle yetişir."

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Asansör kapıları doğrudan çatı katına açılıyordu. Giriş holü yoktu. Eşik yoktu. Sadece her yöne yayılan tavizsiz bir ihtişam.

Burası, Gage'in evinden Northgate'in farklı bir bölgesindeydi ama iki kat daha büyüktü ve şimdiye kadar gördüklerine bakılırsa, on kat daha ürkütücüydü.

Solda, mekanı saran pürüzsüz, mimari bir kavis oluşturan bir merdiven vardı; fırçalanmış altın korkuluklar, cilalı taş basamaklar ve tek bir aşınma belirtisi bile yoktu. Zeminler serin taştandı, duvarlar soluk ve dokuluydu. Hilal şeklinde bir kanepa, geniş, gömme bir televizyonun ve şık, ışıksız bir şöminenin altına mükemmel bir şekilde yerleştirilmişti ve yaşam alanının merkezini oluşturuyordu. Bunun ötesinde, kavisli bir bar, kristal, gümüş ve dokunulmamış bardaklarla donatılmış bir komuta merkezi gibi parılıyordu.

Bea bir an durdu, etrafı süzdü. Burası sadece yaşanılan bir yer değildi. Burası, enerji sağlanan bir yerdi.

Kadın kıpırdandı, elbisesinin kıvrımlarını çekiştirdi.

"Mükemmel görünüyorsun," diye mırıldandı Gage onun yanında.

Bea, yumuşak, ipeksi şifondan, gümüşe yakın bir kış beyazı tonunda, yere kadar uzanan bir elbise giymişti. Elbisenin eteği ve üst kısmı, cesur ve özenli kıvrımlarla kırmızı çiçeklerle süslenmişti. Yakası narin boncuklarla çevriliydi, beli büzgülü ve sarılıydı ve incecik kolları bileklerine kadar uzanıyordu.

Georgina'nın tavsiyesi şuydu: "Gage akşam yemeğine şık bir şey giy dediğinde, kendisinin üç parçalı bir takım elbise giyeceğini unutma ve ona göre giyin."

Georgie, yüksek riskli kıyafetlerin ne anlama geldiğini cerrahların atardamarları anladığı gibi anlıyordu: tek bir yanlış hareket her yeri kanatabilirdi. Bea ise bir uzmanın kararını sorgulamayacak kadar akıllıydı.

Onu içeriye götürdü.

Masa dört kişi için aşırı uzundu. Şık siyah lake kaplama. Sandalyeler sanki bir bölgeymiş gibi aralıklı yerleştirilmişti.

Elena ilk ayağa kalktı. "Bea. Seni görmek ne güzel." Zarif, soğuk olmayan, sadece insanlığın inceliklerini yansıtan bir duruş. Kestane rengi saçları arkaya toplanmış. Krem rengi dar kesim bir elbise, kulaklarında pırlantalar.

"Beni ağırladığınız için teşekkür ederim," dedi Bea.

Victor ayağa kalktı ve başını salladı. "Bunu dört gözle bekliyorduk."

Yanağa öpücük yok. Sarılma yok. Ama bir şekilde, sade bir biçimde, sıcak bir karşılama var.

Oturdular.

Gage, annesinin karşısındaki koltuğa, Bea'nın yanına oturdu. Babası ise masanın baş tarafına geçti.

Akşam yemeği sessiz ve düzenli bir şekilde servis edildi. Limon otlu soğuk çorba. Narenciye soslu somon. Ağız temizleyici olarak sunulan, ezilmiş hava gibi bir tat bırakan içecek.

"Karadağ hâlâ Londra komitesinin peşinde mi?"

Bea, Gage'e baktı. Bıçağı hiç durmamıştı. "Evet."

Elena bardağını kaldırdı ama yudumlamadı. "Geçen hafta revize edilmiş bir model ortaya attığınızı duydum. Açık hisse senedi mi?"

Gage, "Londra'dan yanıt alamadık," dedi. "Şu an birinci aşamanın beşinci haftasındayız."

Victor hafifçe başını salladı. "On dördüncü madde."

Gage, "İşlem devam ediyor," diye doğruladı. "Nate'ten Montenegro'nun ilk destekçilerinden ikisiyle görüşmesini istedim. Modelimizde azınlık hissesi aldılar. Her biri yüzde üç."

Victor, "Onun koalisyonunu alt üst ettiniz," diye özetledi.

"İlerlemek için en verimli yol buydu."

Bea dinledi. Bu sadece bir akşam yemeği sohbeti değildi. Gayri resmi bir yönetim kurulu toplantısıydı.

Victor şarabından uzun bir yudum aldı. Sonra: "Pist güvenliğini sağladınız. İyi kullanın." dedi.

İşte bu kadardı. O gece duyduğu en büyük övgüydü. Tebrik yoktu. Sırtını sıvazlama yoktu. Sadece bir sonraki beklenti.

Elena, Bea'ye döndü. "Londra'daki ilk deneyimin nasıldı?"

"Önceden muhtemelen beni altüst ederdi," dedi Bea dürüstçe, "ama UR'da on sekiz ay geçirdikten sonra değil."

"Burada geçireceğiniz on sekiz ay sizi birçok şeye hazırlayacak," diye onayladı Victor. "Kendinizi orada görüyor musunuz?"

Yanında Gage'in gerildiğini hissetti. Sanki babası haddini aşmış gibi omuzları kasıldı.

"Bea henüz karar vermedi," dedi sakın bir şekilde.

"Elbette hayır," diye yumuşattı Elena. "Ama mutlaka bir izlenim edinmiştir."

Bea kelimelerini özenle seçti. "Bu bana ne kadar yol kat ettiğimi ve daha ne kadar yol kat etmem gerektiğini hatırlattı."

Anne ve babası bu cevabı zihinlerinde bir süre düşündüler.

Tatlı geldi, üzerinde yenilebilir altın yaprak bulunan bitter çikolatalı bir tart.

"Sorabilir miyim... ikiniz nasıl tanıştınız?" diye sordu Bea çekinerek.

Konuşmanın bu şekilde yön değiştirmesine şaşırان Elena'nın kaşları hafifçe kalktı. Şarap kadehini bıraktı. "Victor ve ben Avusturya'da bir finans konferansındaydık. Herkes beni etkilemeye çalıştı. O ise beni düzelitti." Hafifçe gülümsedi. "Son derece sinir bozucuydu. Ama aynı zamanda unutulmazdı."

"O kadar unutulmazdı ki onunla evlendin," diye düşündü Bea, dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kıvrılırken.

Elena'nın ağzı, Bea'nın daha önce onda gördüğü en samimi gülümsemeye benzer bir ifadeye büründü. "Evet. Bana çekiciliğinden daha değerli bir şey sundu: bir amaç. İkimizden de daha büyük bir gelecek."

Victor, çatal bıçağını bırakırken kuru bir tonda, "Cazibenin hiç rol oynamadığını iddia etmeyelim," dedi.

"Yani... sadece romantik bir olay değildi, değil mi?" diye düşündü Bea.

"Masallardaki gibi değil. Ama özenle seçilmiş bir yerdi," dedi Elena.

Victor'ın bakışları Bea'nın üzerindeydi. "Biliyordum ki, beni bekleyen hayat sadece benden değil, yanımda duran kadından da her şeyi talep edecekti."

Elena sözlerine şöyle devam etti: "Daha azını istemedi. Ama asla daha azını da vermedi."

Bea gözlerini Gage'e çevirdi. Gage onu izliyor, sanki sözler ona da aitmiş gibi dinliyordu. Belki de gerçekten öyleydi.

O, babasının oğluydu. Doğuştan gelen hakkı onu tanımlıyordu. Her şeyi isteyecekti, ama karşılığında her şeyi vermeden de olmayacaktı.

Elena peçetesini kaldırdı. "Çay ve kahve sipariş edelim mi?"

Konuşmaları daha hafif bir konuya kaydı ama her şey usulüne uygun, samimi ve asla kaotik olmadı. Burası şakalaşma ya da dokunma masası değildi. Burası zarafetin, huzurun mekanıydı.

Tabaklar nihayet kaldırıldığında Victor ayağa kalktı. "Özür dilerim, bir telefon görüşmem var. Bu akşamki arkadaşlığın için teşekkür ederim, Bea." Koridora doğru kaybolmadan önce Elena'nın şakağına hafif bir öpücük kondurdu.

Elena, Bea'ye döndü ve "Umarım tekrar gelersin." dedi.

"Bunu çok isterim," dedi Bea ve bunu gerçekten de kastetmişti.

Elena ayağa kalktı. "Sizi akşamınızla baş başa bırakıyorum."

Ve sonra sadece o ve Gage kaldılar.

"Eski odamı görmek ister misin?"

Kadın onu takip ederek yukarı kata çıktı.

İkinci kat geniş, sessiz ve zevkli bir şekilde az kullanılmıştı. Sadece iki kişi için çok fazla oda vardı. Ama evin bundan rahatsız olduğu söylenemezdi.

Gage'in odası kusursuz bir şekilde düzenliydi; gri gömme dolaplar, keskin hatlar, her şey sanki cetvelle düzenlenmiş gibi hizalanmıştı.

Rafta, Sun Tzu'nun Savaş Sanatı ve Titan: John D. Rockefeller Sr.'ın Hayatı kitaplarının arasına sıkışmış halde, parıldayan bir eskrim maskesi ve hazırlık okulunun armasının işlendiği yarım düzine ince, gümüş kupa duruyordu. Bu, Gage'in o zaman bile kılıç kullanmada ustalaştığının kanıtıydı.

"Duvarlarda hiç poster yok mu?" diye sordu, parmakları raflarda gezinirken.

"Odamda dekorasyon gerektirecek kadar vakit geçirmedi."

Tabii ki değildi. Geleceğe hazırlanmakla o kadar meşguldü ki, popüler kültürden nelerden zevk aldığını düşünmek gibi sıradan bir şeye vakit ayıramazdı.

"Ne kadar süredir burada yaşıyorsunuz?"

"Lise birinci sınıftayken taşındık. King Global'e daha yakındı. Babamı daha kolay takip edebiliyorduk."

"Hoşuna gitti mi?"

"Beğenmedim diyemem."

Kadın onun yanına gitti. Adam kadının kolyesini düzeltti. "Bu gece çok iyiydin."

"Hiçbir şey düşürmedim ya da kimseye hakaret etmedim. Bunu bir zafer olarak görüyorum."

"Senden hoşlanıyorlar," dedi.

"Gerçekten söyleyemem."

"Onlar duygularını pek belli etmiyorlar."

"Sorun değil," dedi, "benim için öyle olmak zorunda değiller."

Gözlerinin içine baktı. "Buraya getirdiğim ilk kadınsın."

Duraksadı. "Odanıza mı?"

"Bu eve."

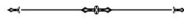
Memnuniyetini belli etmemeye çalışarak yanağının içini ısırdı.

O bir istisnaydı.

...Onun ilki.

Gage'in bir eli bileğini, diğer eli çenesini buldu. Onu öptü, neyse ki kendini tuttu çünkü çocukluğundan kalma mobilyalarının onu sessizce değerlendirdiğinden oldukça emindi.

Sonra, tenine doğru fısıldadı: "Londra senin varlığınla daha güzel olacak."

Georgina pencere kenarındaki koltukta kıvrılmış, bacaklarını altına toplamış, Hunter'ın bol kesimli sweatshirtlerinden birini giymiş ve bir bardaktan gazlı bir şeyler yudumluyordu. Aralarında, çiğ damlalarıyla kaplı, dilimlenmiş meyvelerle dolu seramik bir tepsi duruyordu.

Georgina, gümüş bir kazmayla birini bıçakladı, çünkü Mayfield Hall'da kimse tahta kazma kullanacak kadar kaba değildi.

Bea, sırtını oymalı başlığa yaslamış, duştan sonra hala ıslak olan saçlarıyla yatağının ucunda oturuyordu. Işıklar loştu, daire balkon kapılarına ara sıra vuran rüzgar dışında sessizdi.

Georgina, bakışlarını hâlâ gece gökyüzünde tutarak, "Dün akşam yemeğinin nasıl geçtiğini bana hiç anlatmadın," dedi. "Gage'in anne babasıyla."

"Aslında iyi gitti."

"Senden hoşlanıyorlar, değil mi?"

"Gage öyle düşünüyor," dedi Bea, ikna olmamış bir şekilde.

Georgie, "Teyzem ve amcam soğukkanlı görünmek zorundalar," diye açıkladı. "Ama aslında çok duygusallar."

Bea'nın yüz ifadesi muhtemelen şaşkınlık ve hafif bir inanmazlık arasında bir yerdeydi.

"Doğru. Bir keresinde, on beş yaşındayken, bir galada topuklu ayakkabılarımı otelde unuttuğum için ağlamaya başlamıştım. Elena teyzem bana kendi ayakkabılarını verdi ve sanki tamamen kasıtlıymış gibi bütün gece yalınayak dolaştı."

Bea hafifçe gülümsedi. "Vay canına. Bu gerçekten de müthiş bir şeymiş."

"Öyleydi," diye onayladı. "Tek bir kişi bile yorum yapmaya cesaret edemedi."

Bea portakaldan bir ısırık aldı ve çenesine damlayan meyve suyunu sildi.

"Eski yatak odasını gördüm," dedi Bea. "Her şeyiyle -masasından kitaplığına, düzeninden kupalarının sanki zamanında kazanılmış gibi sıralanmasına kadar- tam bir Gage tarzıydı."

Georgie, "On yıllardır eğitim alıyor," dedi. "On altı yaşındayken, biz diğerleri flört etmeye çalışırken, onun nasıl da gayrimenkul likiditesini açıkladığını görmeliydiniz."

Bea onu gözünde canlandırmaya çalıştı. Şimdiki halinden daha küçük, ama aynı derecede ciddi bir versiyonunu. Bu görüntü sevimliydi, ama aynı zamanda içini de acıtıyordu.

Georgina, bir dizini yaklaştırarak baktı. "Çok düşünmeden bir şey sorabilir miyim?"

"Deneyebilirsin."

"Londra hakkında ne düşünüyorsunuz?"

Bea gözlerini kırptırdı. "Londra'yı biliyor musun?"

"Resmi olarak değil." Georgina mahcup bir şekilde, "Bunu gizli tuttuklarını biliyorum; hisse senedi fiyatı, halefiyet görünümü... Ama

babamla Victor amcamın şarap mahzeninde bu konu hakkında konuşmalarını kulak misafiri olmuş olabilirim.” dedi.

Bea güldü. O kadar tipik bir davranıştı ki, Georgie'ye tutarlılık adına bir etiket vermek istedi neredeyse. Yine de, sonunda birilerinin durumu bildiği için rahatlamıştı.

"Dürüst olmak gerekirse? Heyecanlıyım. Çok korkuyorum. Ve bunların arasında her şey var."

"Çoğunlukla hangi yöne eğilim gösteriyorsunuz?"

Bea, "Çoğu gün düşünmeden evet demek istiyorum," dedi. "Ama sonra bunu hayal ettiğimde nefes alamadığım anlar da oluyor."

"Büyük, göz kamaştırıcı bir olasılık gibi görünüyor," dedi Georgie.

"Daha çok yarı panik halindeler herhalde," diye düzeltti Bea gülümseyerek.

Araba, önü çite dönük şekilde park edilmişti, yan camları koyu renkli filmle kaplıydı. Dışarısı geç saatlerdeki güneş ışınlarıyla yumuşak bir ışık saçıyordu. İçerisi ise sıcak ve sessizdi.

Sadece motorun uğultusu ve Bea'nın boğazındaki nabız atışı.

Erken gelmişlerdi. Çok geç değil, ama gözetimsiz kalabilecek kadar uzun bir süre önce.

Bea oturduğu yerde kıpırdandı ve omzundan kayan elbisesinin askısını düzeltti. "Bunun çok fazla olmadığından emin misin?"

Bakışları, kendisine doğru düzgünce kıvrılmış bacaklarından, köprücük kemiğine, ağzına, gözlerine doğru kaydı. Sonra uzanıp kemeri yerine geri çekti. Başparmağı tenine hafifçe değdi. Sahiplenici bir tavırla. Geri çekilmedi.

Bea'nın göğsü sıkıştı. Her siniri iyice gerildi.

"Bunu benim için giydin," dedi alçak sesle. "Yani hayır. Fazla değil." Bu sözler, keskin ve alçak bir sıcaklık damlası gibi midesine indi. İçinde kıvrılıp biriktiğini hissedebiliyordu.

"Gage," diye uyardı, ama pek de sert bir tonda değil.

"Dört dakikamız var."

Kadın tamamen ona döndü. "Peki, dört dakika içinde tam olarak ne yapmayı planlıyorsunuz?"

"Rujunu mahvet, elbiseni değil."

Eli yukarı doğru, uyluğunun iç kısmına doğru kaydı; bu, kadının nefes alışverişinin düzensizleşmesine yetecek kadardı.

Kalp atışları hızlandı. Bacakları içgüdüsel ve faydasız bir şekilde tekrar birbirine kenetlendi. Onu öpmeyi. Henüz değil. Sadece onu izledi. Duyguların giderek arttığını hissetmesine izin verdi.

Bea titrek bir nefes verdi. Onu isteksizce savuşturmaya hazırlanıyordu.

Sonra dışarıda bir hareket belirdi. Penceresinin camı, açılan bir kapının şeklini yakaladı. Lillian dışarı çıktı. Sadece Lillian değil. Yanında bir adam da vardı.

Bea cama doğru eğildi. "Lillian dışarıda. Ve yalnız değil."

Bu durum Gage'in en azından şöyle bir göz atmasına neden oldu. Başparmağı hâlâ bacağında tembelce, suçlayıcı daireler çiziyordu.

Uzun boylu ve rahat tavırlı, elleri cebinde, saçları sanki aynanın karşısında hiç vakit geçirmemiş gibi dağınık olan adam, ona bakarken gülüyordu. Lillian... içten içe aydınlanmıştı. Şalı omzundan düşüyordu ve umurunda değil gibiydi.

"Seth değil."

"Hayır," diye mırıldandı Gage. "Bu, onun gerçekten hoşlandığı bir adam."

Bea sırtıttı. "Vücut dilini fark ediyor musun?"

"Şu anda bana bakmamak için çok çaba sarf ettiğinizi fark ediyorum."

Gülümsemesini bastırdı ve pencereye döndü. "Tamam, evet, ama bir saniyeliğine—sadece onları izleyin." Adam omzuna dokundu.

Gage'in eli bir nefes kadar yukarı kalktı. "İzledim. İşimi bitirdim."

"Gage."

Onu öptü. Kararlı, odaklanmış bir şekilde, sanki zamanlarının ne kadar kısa olduğunu ve sonrasını nasıl hazırlayacağını tam olarak biliyormuş gibi.

Arka kapı açıldığında ağzı hâlâ aralıktı. Bir saniyeye ihtiyacı vardı. Ya da birkaç saniyeye. Tercihen kimse şahit olmasın. Gage çoktan arkasına yaslanmış, elleri direksiyonda, son derece sakin bir şekilde oturuyordu.

Çok sinir bozucu.

Lillian içeri girdi, yanakları pembeleşmişti, atkısı hafifçe kaymıştı. Ama neyse ki, bu durumdan habersiz kalacak kadar da utangaçtı.

“Özür dilerim! Geç kaldığımı biliyorum. Adam... şey, muhtemelen görmüşsünüzdür—”

Bea, hâlâ kendine gelmeye çalışırken, oturduğu yerden döndü ve kendini o yüksek atına doğru hızla kaldırdı. "Ah, gördük Lillian. Flört ediyordunuz. Hem de herkesin içinde."

Lillian inleyerek atkısını başının üzerine çekti. "Öyle değildim."

"Üzerinde tüy vardı," dedi Gage alaycı bir şekilde.

"Peki, tam vücut taraması gerçekten gerekli miydi?" diye sordu Bea, ona bakarak.

Lils kendi kendine, "Isabel'in oyununa Uber çağırabilirim," diye mırıldandı.

Bea arkaya uzanıp bacağına hafifçe vurdu. "Ya da Adam'ın işi bitirmesine ve seni bırakmasına izin verebilirdin. Asansör servisi, tüy kontrolünden sonra doğal bir süreç."

Gage kaldırımından uzaklaştı, sesi soğukkanlıydı. "Terfi öncesinde sabıka kaydı kontrolüne ihtiyacınız olursa bana bildirin."

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

İlk damlalar bir uyarı gibi yanağına çarptı.

Bea, felsefe salonunun dışındaki yaşlı selvi ağacının altına eğildi ve sıırıslıkam çantasını omzunda daha yukarıya çekti. Yukarıdaki dallar sağanak yağmurun çoğunu tuttu, ancak rüzgar yağmuru yana doğru savurarak dizlerini ve ayak bileklerini hafifçe ıslattı. Ayakkabıları şapırdadı. Çorapları çoktan ıslanmıştı.

Hava soğuk bile değildi. Sadece her şeyi olduğundan daha kötü gösteren, dayanılmaz, berbat bir ıslaklık vardı.

Eve giden yola doğru gözlerini dikti. On dakika.

Eğer koşsaydı, belki yedi.

O bir koşucu değildi. Bunu yapmanın zarif bir yolu yoktu.

Çantasını tekrar kontrol etti ama içinde şemsiye bulamayacağını biliyordu. Bu sabah evden çıkarken hava güneşliydi.

Görüş alanının kenarından, bir figür meydanı yarıp geçti. İki kez bakmasına gerek kalmadı. Sadece adımları bile onu ele verdi—uzun, kendinden emin, aceleci olmayan. Sanki yağmurun yağdığının farkında bile değildi. Sanki doğanın şiddeti onu hiç rahatsız etmiyordu.

Rafael acele etmedi. Adını seslenmedi. Sadece önünde durdu, hâlâ yağmurun altında, ve geniş siyah bir şemsiyeyi tek eliyle kavrayarak başının üzerine açtı. Kolunun altından beyaz bileklik bandını gördü. Diğer eli koyu renk kot pantolonunun cebindeydi.

Bea gözlerini kırptırarak ona baktı. Adam tamamen kuruydu.

Hayır, değildi. Tam bir karmaşaydı. "Beni mi takip ediyorsun?"

“Bu binada dersim var.” Arkasındaki konferans salonunu işaret ederek başını salladı. “Dışarı çıktığını gördüm. Bir işin olmadığını düşündüm.”

Ne yapacağını bilemiyordu. Onun kendisini ne kadar yakından fark ettiğini, ne sıklıkla sadece... orada olduğunu... Oysa teknik olarak orada olmaması gerekiyordu. Lisansüstü öğrenciler kampüste neredeyse hiç bulunmuyorlardı; ders çalışmaktan çok çalışıyorlardı.

Rafael, şemsiyeyi biraz eğerek kadının daha büyük bir bölümünü örttü. "Hadi gel. Seni eve kadar bırakacağım."

Şemsiye ikisinin de üzerinde duruyordu, onu yağmurdan tamamen koruyacak kadar genişti. Altındaki alan olması gerekenden daha sıcaktı.

Bea ilk başta geri çekildi.

Ve sonra, beyninin sessiz bir bölümünün "yapma" diye ısrar etmesine rağmen, onun yanına oturdu.

Yürüyorlardı. Ama hızlı değil. Yağmur, şemsiyeye durmaksızın, düzenli bir ritimle çarpıyordu.

Kalp atışı hiç de iyi değildi. Hatta daha da kötüleşti.

Bakışlarını ileriye dikti. "Gage bunu beğenmezdi." Sözler sessizce çıktı. Bir suçlama gibi değil, daha çok ikisinin de istemediği bir özür gibiydi.

Gage ülkede bile değildi. Birkaç gün önce Londra'ya gitmişti, bu sefer bir aylığına.

Rafael yürümeyi bıraktı. Kadın da yavaşladı. "Biliyorum," dedi. Çenesi bir kez kasıldı. "Her zaman onun hoşuna gidecek olanı seçiyorsun."

İçten içe irkildi. Bu adil değildi. Ama belki de doğrudu. Ya da canını yakacak kadar doğruya yakındı.

Şemsiyeyi ona doğru uzattı. Kadın düşünmeden önce şemsiyeyi aldı; parmakları, havaya rağmen sıcak olan parmaklarına değdi.

“Eve sağ salim dön, küçük Bea.”

“Raf—”

Beklemedi. Tartışmadı. Gitmemesi için ona bir sebep sunmadı.

Yağmurun altına çıktı.

Onu anında etkisi altına aldı. Saçlarına, omuzlarına, yakasının keskin çizgisine işledi. Gözünü bile kırpmadı. Başını eğmedi. Bir an orada durdu, omuzları dik, bakışları onunkilere kilitlenmiş, göz kırpmadan. Sonra yüzünü çevirdi.

Ne şemsiye, ne de duraksama. Sadece o, fırtınanın bir parçasıymış gibi fırtınanın içinde kayboldu.

Bea onu takip etmedi. Onu bıraktığı yerde durdu, elindeki şemsiye hafifçe titriyordu. Gidişini izledi.

Bu çok saçmaydı. Şemsiyeyi o tuttu. Şimdi kuru kalmıştı.

Ama nedense, hâlâ yağmurda kalagelmiş olanın kendisi olduğunu hissetti.

GEORGINA: Peninsula West'teki spa salonu. Özel rezervasyon.

GEORGINA: Isabel arıyor. Acil.

GEORGINA: Grup sohbetinde değilim. Naomi ve Lillian'a zaten mesaj attım.

GEORGINA: Çikolata getir. Ve geç kalma.

Bea, mesajlar gelmeye başladığında hâlâ saçlarını havluyla kurutuyordu. Georgina'nın adının böyle üst üste yığılmış halini görünce daha hızlı hareket etti. Yumuşak tayt ve bol bir kapüşonlu giydi, çantasına paketlenmiş bir bitter çikolata koydu ve Porsche'yi Mayfield Hall'un yer altı otoparkından çıkardı. Karnında kötü bir his oluşmaya başladı.

Peninsula West'in içindeki Solace House Spa, bir kriz için fazla güzeldi. Bu da onu mükemmel kılıyordu, diye düşündü.

Spa'nın taş döşeli koridorlarından özel alana götürüldü. Sahne gözlerinin önünde belirdi: Georgina su havuzunun yanında volta atıyordu; Naomi alçak bir şezlongda dizlerini göğsüne çekmişti; Lillian dik oturuyordu. Isabel ortadaydı, bir elinde dokunulmamış bir kadeh şarap, tertemiz bornozu, yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Sanki onun kişisel alanına duyduğu ihtiyaca saygı gösteriyorlarmış gibi yanına kimse oturmadı.

Bea kapı eşiğinde durdu.

Georgina yanına geldi. "Henüz pes etmedi ve ben de bir tepki vermesi için kendimi iki dakika içinde soğuk suya atacağım."

"Çikolata," dedi Bea, çikolatayı uzatarak.

"Sen bir meleksin."

Bea, sesi zar zor duyulur bir şekilde Naomi'nin yanına çöktü. "Ne oldu?"

Öyle bir sessizlikti ki, sesli mi konuştu yoksa sadece kendi kendine mi konuştu, emin olamadı.

Herkes Isabel'i bekliyordu.

Sonunda konuştu. "Anlaşma tamamlandı."

"Ne anlaşması?" diye sordu Bea.

Isabel elindeki bardağa baktı. "Aileleri Pasifik medya ağının bölgesel haklarını satın aldı," diye tekrarladı duygusuz bir şekilde. "Yayın akışı, reklam, teknoloji entegrasyonu. Hepsi."

Bea'nın midesi alt üst oldu. Isabel'in ailesi iki yıldır bu boru hattı için çalışıyordu.

"Bir dakika. Mason'ın ailesi mi?" diye sordu Naomi şaşkınlıkla.

Isabel başını salladı.

"Yani o biliyor muydu?" Naomi'nin sesi şimdi sertleşmişti. "Bana bilmediğini söyle."

Isabel yorgun bir gülümsemeyle, "Biliyordu. Haftalar önce. Kararın kendisine ait olmadığını söyledi." dedi.

Lillian, "Sana kendisi mi söyledi?" diye sordu.

"Hayır. Babamdan duydum." Isabel şarabından bir yudum aldı ve hızla gözlerini kırptırdı.

"Yani seni uyarmamış," diye belirtti, alışılmadık bir şekilde sessiz kalan Georgina, ifadesiz bir şekilde.

"Hayır. Gizliydi. Ve işleri karmaşıktırmak istemedi."

"Vay canına." Naomi kahkahayla güldü. "Bu çok komik."

"Beni seviyor. Ama işin özüne bakıldığında, ailesinin kazanmaya ihtiyacı vardı. Ve bu benim ailemi nasıl etkiledi? O bile listenin başında yer almaz."

Lillian'ın elleri çay fincanını sıkıca kavramıştı. "Aşkın sınırı bu mu?"

Bir an için kimse bir şey söylemedi.

"Mason, konuyu kurum içinde gündeme getirmeye çalıştığını ancak bunun üzerinde bir etkisi olmadığını söyledi."

"Ona inanıyor musun?" diye sordu Georgie.

"Ailesini reddetmesine gerek yoktu. Sadece benim için mücadele ettiğini ve gerekirse ayrılmaya hazır olduğunu hissetmem yeterliydi."

Bea yutkundu ama boğazında ağır bir his vardı. Kelimeler, adını koymamaya çalıştığı bir şeye çok yakın geliyordu.

Gage bunu yapmazdı. Değil mi? Onun rehin olmasına izin vermezdi. Ama eğer iş onun ve kendi mirasına kalsa... tereddüt eder miydi?

Georgina, Bea'ye baktı. Hiçbir şey söylemedi. Sadece ona baktı. Ve Bea bunun şu anlama geldiğini biliyordu: Bunu söylemiyorsun ama içinden bunu düşündüğünü biliyorum.

“Arabasının anahtarını mı çizeyim? Ciddiyim,” diye teklif etti Naomi. “Bagajımda çelik uçlu topuklu ayakkabılarım var.”

Isabel kuru bir kahkaha attı. Naomi uzanıp omzunu sıktı.

"Peki, ayrıldınız mı?" diye sordu Georgie.

“Ben ayrıldım. Sadece bildiğimi söyledim. Çok üzgündü... Ama giderken beni durdurmadı. Bu yüzden sanırım ilişkimiz bitti.”

Lillian sonunda uzanıp eline dokundu. "Seni bıraktı."

Bea kıpırdamadı. Sanki onunla oda arasına bir cam bölme düşmüştü. Her şeyi duyabiliyordu, ama her şey alçak, yankılanan bir basınçla çınılıyordu.

Mason yalan söylememişti. Hile yapmamıştı. Sadece aşktan ziyade mirası seçmişti.

Ve işte böylece, Gage'in sözleri yerli yerine oturdu. Soğuk ve korkutucu derecede doğru.

Bu hayat ancak ona bağlı kalırsanız işe yarar. Sadece birbirinize değil, ona da.

Uzun vadede, ancak onun karısıysanız hayatta kalabilirdiniz. Hayatınız onunkiyle birleşmişse. Çünkü gelecekleriniz birbirine bağlandığında, imparatorluk ikinize de hesap vermek zorundaydı. O zamana kadar, hissedarların, çalışanların ve ekonomilerin sunağında her şey, herkes kurban edilebilirdi.

Göğsü oyulmuş, boşaltılmış ve havaya açık bırakılmış gibiydi.

"Doğru olanı yaptın," dedi Georgie.

Bea yavaşça, bacakları ağırlaşarak ayağa kalktı. Isabel'in yanına gitti, tek kelime etmeden yere çöktü ve eğildi. "Çok üzgünüm, Iz."

Onun için. Mason için.

Her birinin taşıdığı imkansız yük için.

Isabel başını Bea'nın omzuna yasladı. Gözleri kapandı ve yanaklarından sessizce iki damla yaş süzüldü.

Bea çamaşırları katlamaya başlamıştı ki, telefonunda tanımadığı bir numaradan gelen bir mesaj belirdi.

Gelen çağrı: uluslararası

Neredeyse vazgeçecekti. Telefonla satış yapanlarla konuşmak istemiyordu.

Bir şey onu kaydırmaya itti. "Merhaba?"

Bağlantı kuruluyormuş gibi kısa bir kesinti oldu, ardından net bir ses geldi. "Bea. Ben Elena King."

Bea doğruldu. "Elena. Merhaba."

"Biliyorum bu alışılmadık bir durum," dedi Elena. "Cenevre'ye giden bir uçaktan arıyorum. Acil bir yönetim kurulu toplantısı için bu sabah erkenden uçmak zorunda kaldım ve bu toplantı hafta sonuna kadar uzayabilir."

Bea, nedenini tam olarak bilmeden mutfağa doğru yürüyordu, kalbi boğazına kadar çıkmıştı. "Her şey yolunda mı?"

"Evet, teşekkür ederim," diye yanıtladı Elena. "Ama bu akşam bir etkinliğe katılmam gerekiyordu. Ve katılamıyorum. Normalde asla sormazdım. Davetli listesi sadece kadınlardan oluşuyor ve acaba benim yerime siz gidebilir misiniz diye merak ettim."

"Ben?"

"Burası Lysandra Kadınlar Çevresi. Konuşmanız beklenmiyor. Sadece katılın."

Bea tezgâha uzandı. Kenarını kavradı. "Bunun için doğru seçim olduğumu hayal bile edemiyorum."

"Öylesin," dedi Elena. "Gage ile birliktesin. Zaten görüldün. Bu geceki varlığın da fark edilecek."

Bea yutkundu. "Nasıl fark ettin?"

Elena, "Bir jest olarak," diye yanıtladı. "King ailesinin burada bulunması, verdiğimiz sözleri yerine getirmemiz anlamına geliyor."

Sesinde hiçbir baskı yoktu, ama Bea durumu anlıyordu. Ondan sadece Gage'in kız arkadaşı olarak değil, başka bir şekilde onun yerine geçmesi isteniyordu.

Geleceğin kralı olarak.

"İsterseniz, stilistimin bugün saat dörtte evinize gelmesini ayarlayabilirim. Elbise ve detaylar onda. Sizinle ilgilenilecek."

"Pekala," dedi Bea, aklını başına toplamadan önce. "Evet."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı Elena. "Çok minnettarım."

Telefon görüşmesi bittiğinde Bea, kalbi daha hızlı atmaya başlarken telefonu bir anlığına elinde tuttu.

Elena King, aileyi temsil etme görevini ona emanet etmişti.

Bir an için gerçekten çok iyi hissettirdi...

Sonra elindeki katlanmış, kurutma makinesinden yeni çıkmış, hala sıcak tişörte baktı. Sade. Tanıdık. Ona ait.

Ve aniden, beş dakika öncesine göre biraz daha uzaklaştı.

Araba, çitlerle çevrili ve loş ışıklı taşlarla aydınlatılmış özel bir malikanenin önünde durdu. King ailesinin şoförü fazla bir şey söylemedi, sadece kapıyı açtı ve işi bittiğinde bekleyeceğini söyledi.

Margo adında bir kadın, tekerlekli bir bavulla tam saat dörtte ortaya çıkmıştı. Dönüşümü için gereken her şey oradaydı.

Bea itiraz etmemişti, ancak aynada kendini tam olarak tanıyamamıştı da.

Şimdi, lobiden geçerken, elindeki küçük lacivert çantanın elbisesiyle ve ayakkabılarıyla ne kadar mükemmel uyum sağladığının, her santiminin nasıl özenle ayarlandığının çok farkındaydı.

Ve sonra, "Bea?"

Kadın döndü. Naomi, elinde bir kadeh içkiyle, bordo dantelli bir elbise giymiş halde, geniş merdivenlerin ortasında duruyordu.

Naomi gülümsedi. "Geleceğini bilmiyordum."

"Ben de öyle düşünmedim," dedi Bea gülümseyerek.

Naomi son birkaç basamağı da indi ve ona hızlıca, tek koluyla sarıldı. "Charles'ın büyük teyzesiyle iki saat boyunca konuşmak zorunda kalacağımı sanıyordum," dedi kendi kendine. "Sanırım hayatımı kurtardın."

"Burada olduğun için çok rahatladım," dedi Bea.

Naomi kaşını kaldırdı. "Elena mı gönderdi seni?"

"Benden onun yerine geçmemi istedi."

Kısa bir sessizlik oldu. Naomi gülmedi ya da takılmadı. Sadece ona sıcak bir şekilde, "Çok güzel görünüyorsun. Çok... Kral gibi." dedi.

Bea güldü ama sesi biraz boğazında düğümlendi.

Elbiseyi beğenmemiştii diyemem. Zarif bir elbiseydi. Saçlarını daha önce hiç yapmadığı bir şekilde geriye doğru toplamıştı. Duruşu bile elbisenin şekline uymaya başlamıştı.

Neyse ki basın mensubu yoktu. Kamera yoktu. Sadece kadınlar vardı. Zenginliği ve hayırseverliği aynı ölçüde yansıtan elbiseler giymiş onlarca kadın.

İçeride, oda gül ve mum kokuyordu. Garsonlar sessizce hareket ediyordu. Masa kartları elle yazılmıştı. İçeriye doğru ilerlerken, Naomi geçen birkaç kişiyi selamladı.

Bea, gülümsemesi gereken yerlerde gülümsedi. Güzel görüldüğü söylendiğinde teşekkür etti. Kadınlar Elena'dan kibarca bahsettiğinde başıyla onayladı.

Kimse ona imalı bir soru sormadı, ama yine de her şey imalıymış gibi geldi.

O sadece bir katılımcı değildi. Elena King'in yerine geçiyordu, bu yüzden hata yapamazdı. Bir kez bile.

Naomi birkaç kez şöyle bir baktı. Yüzünde sorular vardı ama burada soracağı bir şey değildi. Bunca gözün önünde asla sormazdı.

Ama Margo'nun gösterdiği gibi bardağını iki parmağıyla tutarken bile Bea, ister istemez şunu düşündü: Bunlardan daha fazlası olacak. Bu tarz odalar. Bu tarz beklentiler. Gage'in her zaman yanında olmayacağı. Artık sadece Bea olmayacağı, King isminin bir silueti olacağı.

Ve o şeklini korumak zorundaydı. Zarifçe. Sonsuza dek. Kırılmadan.

OTUZ ALTINCI BÖLÜM

Görüntülü arama bağlandı ve ekranda annesinin yüzü belirdi.

"Beatriz, neden bu kadar yorgun görünüyorsun?"

"Sınavlarım yeni bitti, Umma."

"Ah. Yemek yediniz mi?"

Bea çenesini eline dayadı. "Evet, anne. Akşam yemeği yedim. Sebzeli."

"Sadece tek çeşit sebze mi?"

"Üç tane, soğan ve sarımsak dahil."

Annesi ona şüpheyle baktı, sonra yumuşadı. "Cildin iyi görünüyor. Belki mutlusundur. Mutlu musun?"

Çarşamba akşamı eşofmanlarla sorulacak büyük bir soruydu bu. Ama beyni fazla düşünmeden kalbi "evet" dedi. "Sanırım öyle."

Umma öne eğildi ve ekranın ardından onu inceledi. "Gage sana iyi davranıyor mu?"

"Her zaman," dedi. "Ama şu an uzakta."

Umma dudaklarını büzdü. "Aradı."

Bea o kadar çok göz kırptı ki, sanki Mors alfabesi gibiydi. "Ne yaptı?"

"Babanı aradı. Bir hafta önce. Doğum günün için bizi ziyarete davet etti."

"Bunu bana söylemek için bir hafta mı bekledin?"

"Sanırım sürpriz olmasını istemişti. Ama gelmemizi isteyip istemediğinizden emin olmak istedim."

"Şaka mı yapıyorsun, gelmeni neden istemeyeyim ki?" Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Baba işten izin alabilir mi?"

Umma, "Talebi o ilette," dedi. "Babam biletleri ayırtmak istiyor ama Gage her şeyi bizim için ayarlamakta ısrar ediyor."

Çeviri: Gage, İspanyol babalık gururunun sınırlarını zorlamak üzereydi. En iyi ihtimalle birinci sınıf, en kötü ihtimalle jet uçağı. Bea, kimin hayatta kalacağından emin değildi.

"Sence babam kabul eder mi?"

"Emin değilim. Ama Gage, ayarladığı uçakla gidersek daha dinlenmiş bir şekilde varacağımızı söyledi, çünkü en fazla bir hafta kalabileceğiz. Biliyorsun, babamın her yıl o zamanlarda büyük bir sendika toplantısı oluyor."

"Gel, Umma. UR harika bir yer. Ve doğum günümde burada olman en iyisi olurdu."

Umma başını yana eğdi. "Seninle ilgili ciddi düşünüyor, değil mi?"

Bea'nın göğsü ısındı. "Evet. Öyle."

Bildiğinizden daha fazlası.

Umma, cevabı sadece annelerin erişebileceği bir yerde saklıyor gibiydi. Umut ve endişenin yan yana yaşadığı bir yerde.

Sonra yüzü aydınlandı. "Okyanusu görebilecek miyim?"

"Kampüse yirmi dakika uzaklıkta." Bea sırtıttı. "Hatta feragatname imzalamanıza gerek kalmadan bir ayağınızı bile içeri sokmanıza izin veririm."

"Babamı Gage'in ailesiyle tanıştırmak için hazırlıklara başlamalı mıyım?"

Bea'nın kalp atış hızı üç katına çıktı. "Şey... bunun hakkında Gage ile konuşayım."

Umma başını salladı. "Seni özledim."

"Ben de seni özledim."

"Biliyorum, şimdi Claire'i araman gerekiyor, o yüzden seni bırakıyorum. Peki ya Bea?"

"Evet?"

"Gazlı su değil, ılık su için. Bu sizin için daha iyi."

Ekran kararmadan önce Bea, annesine elinden geldiğince güvence verdi.

Ekranı kaydıldı, Claire'in adını buldu ve Görüntülü Arama'ya tıkladı.

Claire'in yüzü dizüstü bilgisayarında belirdi.

Bea boşta kalan eliyle dolaptan bir askı çıkardı. "Bu elbiseyi beğendik mi yoksa başarısız bir sanat galerisi stajyeri izlenimi mi veriyor?"

Claire parmak ucuyla daireler çizdi. "Ters çevir."

Bea onu tuttu. Lacivert, uzun kollu, bel kısmında hafif bir açıklık bulunan bir bluz.

"Daha iyisini yapabilir misin?"

"Elbise mi, pantolon mu?"

"Elbisem, bu fırsat için minnettar olduğumu ifade ediyor. Pantolonum ise, fırsatın kendisi olduğumu söylüyor."

"Peki, o zaman... pantolon?"

Bea dolabını karıştırdı ve son abonelik kutusundan çıkan siyah pantolon ve şampanya rengi ipek bluzu buldu. Pahalı görünüyordu. Gerçekten de pahalıydı. Pantolonu eline aldı.

"Daha iyi," diye onayladı Claire. "Şunu söylüyor: Ben gencim, zekiyim ve henüz bana gücünüz yetmez."

"Ha. Komik çünkü ben de kendime para ayıramam, kıyafeti kiralıyorum."

Lüks markaların aylık kiralık kutuları hayatta kalma kitinin bir parçasıydı. Kıyafetleri yatağının üzerine fırlattı ve makyaj çantasının yanında yığılı duran bir avuç saç tokasına ve almayı hiç hatırlamadığı bir multivitamin kavanozuna uzandı.

"Neyse," dedi, saçlarıyla ne yapacağını düşünürken aynada başını yana çevirerek, "Annem aradı. Doğum gününe kimin geleceğini tahmin et bakalım?"

Claire gözlerini kırıştırdı. "Bekle. Bekle. Sana mı söyledi?"

"Bana ne söyledin?"

"Doğum günün için geliyoruz."

Bea'nın başı hızla dizüstü bilgisayara döndü. "Claire!"

"Hiçbir şey söylemeyecektim! Gage sürpriz olmasını istedi. Beni aradı, tam bir CEO sesiyle, babanın numarasını istedi. Evlilik teklifi falan yapacağını sandım. Neyse ki sadece bir tatil günüydü."

Bea, saçın tamamen bozulmamış olduğunu düşündüğü için ona dokunmamayı tercih etti. Ve yarım yamalak yapılmış bir saçla böyle bir düşünceye duygusal olarak hazır değildi.

"Babamın numarasını senden mi aldı?"

"Elbette. İlk başta açıklama bile yapmadı. Sadece, 'Babasının numarasını istiyorum,' dedi ve ben de, 'Evet, Majesteleri,' dedim."

Bea kahkahalara boğuldu. "Bütün hafta bunu içinde mi tutuyordun?"

Claire, tiyatrovvari bir şekilde, "Bir kasa olmaya çalışıyordum," dedi. "Ama sonra Imo gidip sürprizi kırdı, kasa açıldı ve şimdi her yer konfeti içinde."

Bea eğilip bir gözüne rimel sürdü. "Geliyor musun?"

"Beni durdurmaya çalış bakalım. Ayrıca babana da yalvardım, Gage uçak biletlerini ayarlasın. Yani, Beya Slaya. Başka ne zaman birinci sınıfta uçağım ki?" Claire yatağına yığıldı. "Asla. Cevap asla. Uçak yemeklerine güvenmediğim için hâlâ yanımda kilitli poşette atıştırmalıklar getiriyorum."

Claire'in tam olarak kendisi olduğu zamanlardaki gibi, Bea'nın kalbinde o sıcak, coşkulu his oluştu. "Sabırsızlıkla bekliyorum."

Claire üzülerek, "Sadece bir hafta kalabilirim," diye ekledi. "Yeni bir işim var, henüz izin alamadım. Ama orada olacağım."

"Bir gün bile olsa, Claire Bear. Bir gün bile yeter."

Claire saate baktı. "Geç kaldın. Git hazırlanmayı bitir."

"Bekle! Marco ile işler nasıl gidiyor?"

"Yakışıklı ve fondötenlerle ilgili yaptığım şakalardan anlıyor. Şimdilik her şey yolunda."

"Hepsi bu mu? Tüm güncelleme bu mu?"

"Beya Slaya, duygusal yakınlığı mühendislik açısından değerlendirmiyorsun."

"Özür dilerim. Kulağa... sıcak geliyor."

"Hadi bakalım, ağ kurmaya başla, bilgisayar kurdu!"

RAFAEL

Rafael, üst terastaki taş korkuluğun yanında, mermer kemerin gölgesinin hemen içinde duruyordu. Aşağıda gerçekleşen iş ağı oluşturma etkinliği zevkli bir şekilde düzenlenmişti: istiridye kanepeleri, sade isim etiketleri, sektörde saygın biriyle soru-cevap oturumu. Risk fonu yöneticileri için yeterince şık, birkaç St. Ives öğrencisinin iddialı topuklu ayakkabılar giymeye cesaret ettiği kadar da rahat bir ortam.

Davetli listesinde yoktu ama bunun bir önemi yoktu. Çünkü Montenegro Fonu etkinliğin ortak sponsoruydu.

İçeri girer girmez onu bulmuştu. Bea, yüksek bir masanın yanında durmuş, Lillian'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Etraflarında bir grup erkek toplanmış, görünüşe göre birbirleriyle iletişim kuruyorlardı. Bea kibarca başını salladı, gülümsedi; flörtöz değildi ama bir erkeğin isterse yanlış anlayabileceği kadar açık bir gülümsemeydi.

Cassian'ın yaklaştığını neredeyse fark etmedi, ama yanındaki havanın değişimini hissetti.

"Bütün menü elinizde, ama başkasının sipariş ettiği şeye canınız çekiyor. Bu bir tercih meselesi," diye ekledi.

Rafael ona şöyle bir baktı ama sessiz kaldı.

Cassian, gözlerini Bea'nın kahkahasına dikerek, "İlk başta bunun King'i sinirlendirmekle ilgili olduğunu sandım," dedi. "Anlayabiliyorum. Dağı sallamayı, hareket edip etmeyeceğini görmek için severim. Ama bu öyle değil."

Hâlâ hiçbir şey yok. Yalan yok, anlaşma yok. Gerek de yok.

"Sen ve King farklı türden insanlarsınız," diye devam etti, korkuluğa yaslanıp kollarını kavuşturarak. "Onu bir sebeple seçti. Sence böyle bir kız senin sunduğun şeyi gerçekten ister mi?"

Rafael içeceğinden bir yudum aldı. "Düşünmüyorum. Biliyorum."

"Bir yıldan fazla süredir onun sevgilisi. Bu, senin için bile küstahça bir davranış." Cassian'ın bakışı kuru, eğlenmişlik ile kayıtsızlık arasında bir yerdeydi. "Peki, ne oldu? Şehvet mi? Strateji mi?"

"Tanıma."

Neyin?

Rafael elini cebine koydu. "Her şeyin kenarına bakıyor, sanki üzerinden atlamanın nasıl bir his olduğunu merak ediyor gibi. Henüz kimse onun o kısmına dokunmadı. O bile."

"Dikkatli ol, Griffin. Bir adamın gelecekteki karısını istemek başka bir şey, onun Kral'ın ona sunacağı her şeyi reddedeceğine inanmak başka bir şey." Gitmek için döndü, sonra durdu. "Ya daha yumuşak bir şeye atlarsa?"

Rafael bardağını çıkıntıya bıraktı. "Eğer bunun senin için olduğunu bilseydin, kolay gelmedi diye bırakır mıydın?"

Cassian ona baktı, sonra sırtıttı. "Umarım ateşe dayanıklıdır."

Bea neredeyse içeri girmeyecekti.

Kafe, sanki bir zamanlar güneş ışığını bir yaşam tarzı olarak tanımlayan biri tarafından tasarlanmış gibi görünüyordu.

Terrazzo masalar. Pastel renkli şemsiyeler. Garson keten tulum giymişti. Pencerenin önündeki adam içinde gerçek bir çiçek olan sarı bir içecek içiyordu.

Bea ellerini karnının hizasında birleştirdi. Porsche, caddenin karşısında park etmiş, onu çoktan yargılıyordu. Saçları dağınık bir topuzdu, romantik bir topuz değil, kuru şampuanı unutmuş gibi bir topuzdu.

O ve Lillian, iş ağı oluşturma etkinliğinde planlanandan daha geç saate kadar kalmışlardı.

Yine de Bea alarmini kurmuş, erkenden kalkmış, kapüşonlu kazağını giymiş ve Georgie nereye gittiğini sormadan önce sessizce evden çıkmıştı.

Köpük için uygun giyinmemişti.

Ama o bir liste yapmıştı. Ve onurlu bir kadındı.

Sonunda ellerini pantolonunun ön kısmından aşağı doğru kaydırarak içeri girdi.

Baristanın sadece elmacık kemikleri ve bir şapkası vardı. Hepsi bu. Sadece elmacık kemikleri ve şapka.

Bea boğazını temizledi. "Merhaba, şey... köpüklü bir bitiş alabilir miyim?"

Gözünü bile kırpmadan, sanki normal bir şey sipariş etmiş gibi not aldı.

"Kız köpüklü bir bitiş istiyor!" diye bağırdı on saniye sonra. Hem de yüksek sesle. Tüm kafeye.

Ses camdan yankılandı. Bea yavaş yavaş öldü.

Geldiğinde minicikti. Sevimli, hatta hakaret derecesinde minicikti. Bir peri için espresso gibiydi. Üzerinde hafifçe parıldayan soluk sarı bir köpük vardı ve tatlı, tatil ve hamakta kirli şeyler gibi kokuyordu.

Bea onu ihtiyatlı bir şekilde kaldırdı.

İlk yudum: kafa karıştırıcı.

İkinci yudum: Hala kafam karışık.

Üçüncü yudum: Aman Tanrım. Bayıldım.

Tatlılık tam da sonunda, hafif bir tebessüm gibi geldi. Çarkıfelek meyvesinin ekşiliği, kahvenin acılığını o kadar mükemmel dengeledi ki, gözleri bir anlığına fazla kapandı. İstemedi bir ses çıkardı.

Çok küçük bir tane. Çok yumuşak, çok gerçek bir "Mmph." sesi.

Etrafına bakındı. Kimse umursamıyordu.

Bulut pembesi bir bluz giyen kadın ona göz kırptı. Sanki her şeyi biliyormuş gibi. Sanki artık gizli bir narenciye latte tarikatının üyeleriymiş gibi.

Bea, elindeki minik aydınlanma fincanıyla oturdu ve Notlar uygulamasında UR Geri Sayım Kahve Listesini açtı.

✓ Köpüklü Bitiş – tutku meyvesi köpüğü ile piccolo
*Bu kadar saçma bir şeyden zevk almak yasa dışı gibi geliyor.
Köpük baştan çıkarıcıydı. Kahve yoğundu. Sanırım Gage'i
aldattım.*

Kapı çalması saat ondan hemen sonra geldi.

Bea, kanepede yarı uyuklarken kaşlarını çattı; yanında açık dizüstü bilgisayar, sehpanın üzerinde soğumuş bir çay bardağı duruyordu. Uyuyakalmayı planlamamıştı. Sadece gözlerini dinlendirmek istemişti.

Kimseyi beklemiyordu; Georgina Hunter ile birlikteydi ve Gage'in de yarın dönmesi bekleniyordu.

Çıplak ayakla kapıya doğru sessizce ilerledi. Gözetleme deliğinden baktı. Gage kapısının diğer tarafında duruyordu.

Nefesi kesildi. Sanki göğsünde bir şey ters gitmişti.

Kapıyı açtı. "Erken geldin," diye fısıldadı.

Ona, sadece onun verebileceği bir şeye açlıktan ölmüş gibi baktı. "Bekleyemedim," dedi kısaca.

Altı hafta. İşte o kadar zaman geçmişti. Dört hafta altı haftaya uzamıştı. Mümkün olduğunca konuşmuşlardı. Yemek yemeyi unutacağını bildiği ders aralarında ona yemek göndermişti.

Kollarını onun etrafına doladı, yüzünü yakasına gömdü. O da kollarını onun etrafına sardı.

"Merhaba," diye fısıldadı.

"Merhaba." Sesi alçaktı. Her zamankinden daha boğuktu.

"Buradasın," diye mırıldandı.

"Buradayım."

Onu içeri çekti. Kapı arkasından kapandı. "Bu gece uçakta uyumayacaksın."

"Hayır," dedi, ağzını kadının kulağına dayayarak. "Hiç uyumuyorum."

Onu öperken sanki bir şeyi geri alıyormuş gibiydi.

Avucu çenesini kavradı, çenesini tam istediği gibi yukarı kaldırdı, yirmi saatlik yolculuğun ardından ancak Gage'in bu kadar berrak bir zihinle yapabileceği şekilde çenesini daha da derinleştirdi. Sıcaklık hızla ve sert bir şekilde vurdu. Sanki bedeni onun kendisini hareketsiz halden aktif hale getirmesini bekliyormuş gibi, onun içinde eridiğini hissetti.

Ancak elleri onun göğsünü bulduğu anda, dudakları onun dudaklarının altında aralandığı anda bile, parazitlerin arasından bir düşünce süzülüp geçti.

Onsuz da hayatta kaldım.

Cesurca bir şey değildi. Sadece içinde yaşamayı öğrendiği bir sessizlikti. Onu hâlâ özlüyordu ama artık onu desteklemek için ona ihtiyacı yoktu. Nasıl ayakta duracağını biliyordu.

Bu, içinde garip bir sakinlik gibi yeşerdi. Kısmen gurur, kısmen acı.

Geri çekildi. Sesi alçaldı. "Çok hızlı gidiyorsam söyleyin."

"Sen değilsin."

Eğildi, onu kolayca kaldırdı. O da onu yatak odasına taşıırken bacaklarını beline doladı, ışıkları yakmaya bile gerek duymadı. Soluk sokak ışığı perdelerden süzülerek keskin çene hatlarını ve gözlerindeki koyu ateşi gümüş rengine boyadı. Onu yere yatırdı, sanki altı haftadır ona tekrar dokunmayı bekliyordu.

Sonra elleri onun üzerindeydi; uyku şortunun bel kısmını kavrayıp, sert bir çekişle aşağı doğru çekip çıkardı. Gömleği üzerinde kaldı. Onunki de öyle.

Yatağın kenarına diz çöktü, avuç içleriyle kadının uyluklarını araladı. "Bana aç."

Evet, yaptı.

Hiç alay etmedi. İki parmağı derinlere doğru kayd1. Başparmağı daireler çizdi ve vücudu gerildi. Tereddüt yoktu. Hazırlık yoktu. Sadece yıkıma giden en hızlı yoldu.

Elleri çarşaflara, saçlarına gitti. Çok uzun zaman olmuştu. Sanki onun çözdüğü bir şifre gibi kendini kaybetti. Sert ve hızlı, bedenleri birbirine kenetlendi, uylukları titredi.

Sonra ayağa kalktı. Fermuarını açtı.

Söz yoktu. Sadece nefes ve ihtiyaç sesi. Kalçalarını kavradı, onu yatağın kenarına çekti ve tek bir uzun, açgözlü hareketle içine girdi.

Kadın nefesini adamın boynuna doğru verdi ve adam bir anlığına hareketsiz kaldı. Sonra hareket etti.

Adam hâlâ tamamen giyinikti. Kadın yarı çıplaktı. Bunun bir önemi yoktu.

Tekrar tekrar hamle yaptı.

İkinci dalga daha şiddetli vurdu, geriye kalan tüm gücünü tüketti. Bacakları onu sıkıca kavradı, vücudu yukarı doğru kıvrıldı ve o da onun peşinden giderek tenine karşı inledi, kalçaları derinden sürtünerek boşaldı.

Sessizlik uzayıp gitti. Sadece nefes, ter ve sıcaklık vardı.

Yanına yığıldı, soğuk teni onun tenine değdi, bir kolu da belinin üzerinde bir sınır gibi sıkıca duruyordu.

Daha sonra omzunu öptü. Kulağının arkasındaki çizgiyi. Bileğinin iç kısmını.

"Duş almalıyım," dedi.

"Henüz değil."

Onu bırakmaya hazır değildi. Ona, her şeyin güvenli ve tanıdık geldiği bu ana tutunmak istiyordu.

O kaldı.

OTUZ YEDİNCİ BÖLÜM

Daire aydınlık ve temizdi, yeni bir başlangıç hissi verecek kadar genişti.

Ne çok büyük, ne de çok küçük. Bolca doğal ışık alan, insana iyimserlik hissi veren bir balkon.

Altıncı kattaydı. Şehri kısmen görebilecek kadar yüksek, aşağıdaki sokakta hareket eden insanları izleyebilecek kadar alçaktı.

Bea salonda durdu ve bir an için gerçekten de Northgate'teki dairelerden birini diğerine tercih ettiğini hayal etti.

Lillian, ellerini arkasında birleştirmiş, sessizce adımlarla ilerlerken, "Beklediğimden daha büyük," diye mırıldandı.

"Mayfield Hall'un yaklaşık yarısı büyüklüğünde," dedi Bea, "yani oldukça iyi bir yer."

Onun ve Georgie'nin Mayfield Hall'daki en üst kattaki dairesi, öğrenci standartlarına göre saray gibiydi. Herhangi bir şeyi onunla kıyaslamak mantıksızdı.

Lillian biraz saygılı bir tonla, "Ve iki banyo," diye ekledi.

Emlakçı gülümsedi. "Başvurmak isterseniz bana bildirin. Bu ilana birkaç başvuru bekliyorum, ancak bugün bana geri dönerseniz size öncelik vereceğim. St. Ives'te oturan kiracılara her zaman öncelik verilir."

Birbirlerine baktılar ve gülümsediler.

Ama Bea'nınki zorlama bir durumdu. Bu kısımdan nefret ediyordu; rol yapmaktan, henüz söylememekten, kendisine güvenip plan yapan birine karşı yavaş yavaş ihanet etmekten.

Ama ne diyecekti ki? Lillian'ın başka biriyle birlikte yaşamasının daha iyi olabileceğini birkaç kez ima etmeye çalışmıştı. Ama Lillian kararlıydı.

Karşı caddede, bir yem gibi duran bir fırın vardı. Fig's Fable.

İçeri girerken önünden geçmişlerdi. Yumuşak bir cam parıltısı, kara tahta menüsü ve havada tarçın kokusu vardı. Gösterişli bir şey yoktu, sadece muhtemelen birinin büyükannesinin el yazısıyla yazdığı tariflerden yapılmış temel yemekler vardı.

İçerideki birkaç boş masadan birini kaptılar, her birinin elinde küçük bir kağıt torba ve bir kahve fincanı vardı.

Bea kendi paketini açtı, bir ısırık aldı ve neredeyse havaya yükseldi.

Ağzı dolu bir şekilde, "Bu kruvasanın dini bir deneyim olduğunu söylemiyorum," dedi, "ama onun için bazı şeyleri itiraf ederdim."

Freudien dil sürçmesi, onun anında çiğnemeyi bırakmasına ve ardından suçluluk duygusuyla yutkunmasına neden oldu.

Burada kalıp kalmayacağımdan emin olamamak gibi. Muhtemelen gelecek yıl da burada olmayacağım.

Lillian neyse ki fark etmedi. "İşe yürüme mesafesinde olacağız. St. Ives'e arabayla 25 dakika uzaklıktayız," dedi. "Mezunların haftada sadece iki gün dersi olduğu için bu o kadar da kötü değil."

Bea, "Kira ya çok uygun fiyatlı ya da St. Ives çok cömert davranıyor," diye ekledi. "Kira, devletten aldığımız sübvansiyonların bir buçuk katıyla karşılanabilir."

"Gerçek hayata benziyor, değil mi?"

Öyle oldu. Gerçekten de öyle oldu.

Sanki onun kalan versiyonu gibiydi.

Bayan King değil. Bea.

Gözlerini kırpıştırarak o anki duruma geri döndü. "Gerçek hayattan bahsetmişken, şu adamlar, yani... adı neydi yine, sevgili misin?"

Lillian'ın yüzü kızardı ama gözlerini kaçırmadı. "Adam."

"Kaç randevu?"

"Üç buçuk."

"Sadece mi?! Gage ile birlikte tüy yığınının baştan çıkarıcı etkisine şahit olmamızın üzerinden iki ay geçti."

"Bundan hemen sonra bir aydan fazla bir süre için başka bir yere gitti." Lillian daha da kızardı. "Mesajlaştık."

"Pekala. Yani, dört haftada üç buçuk buluşma. Saygıdeğer. Yarım buluşmanın ne anlama geldiğini açıklayacak mısın?"

"Tek başıma öğle yemeği yiyordum. İçeri girdi, beni erişte yerken gördü ve bana katılabilir mi diye sordu."

"Bu, tam bir randevu gibi görünüyor."

"Başlangıçta göz teması kurmadık. Ama kalkıp bana acı biber yağı getirdi."

"Lils, bu UR'da flört etmek demek."

Lillian dudaklarını birbirine bastırdı. "Kitaplar hakkında konuştuk."

"Ön sevişme," diye fısıldadı Bea.

"Sonra mangolu krep yedik."

Bea ona baktı. "Bir tabağı mı paylaştınız? Bu en az üçte dört demek."

Lillian kahvesinden bir yudum aldı. "Sanki... sıfır nokta altı gibiydi."

Bea sırtıttı. "Peki, üç buçuk buluşmanın ardından 'erkek arkadaş' kelimesini kullandık mı?"

"Hayır!" Ama dudağını ısıırıyordu. "Ama o, bunu yapıp yapamayacağımızı sordu."

"Peki, bunu mu söyleyeceksiniz?"

"Belki...evet?"

Bea elini kaldırarak beşlik çakmak istedi. "Lils, seninle çok gurur duyuyorum."

Aralarında dostane bir sessizlik oluştu. İkisi de yolun karşısına baktılar.

Pencerenin dışında, apartman binası da sanki onların "evet" demesini bekliyormuş gibi duruyordu. Başlamak için mükemmel bir bina gibi görünüyordu.

Lillian, "Belki de emlakçıdan evi tutmasını rica etmeliyiz?" diye önerdi.

Bea başını salladı, gülümsemesi gergindi. "Evet. Emin olana kadar."

Aston Martin'in alçak sesi aralarındaki boşluğu dolduruyordu. Gage direksiyonu sıkıca tutarken, şehir ışıkları ön camdan kayıp gidiyordu. Naomi'nin açılış gecesine gidiyorlardı.

Bea oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı ve elbisesinin etek ucunu dizinin üzerinde düzeltti. "St. Ives'ın Lillian ve benim için kampüs dışı konaklama talebimizi onayladığını hatırlıyor musun?"

Gözleri yoldan ayrılmadı. "Evet."

"Bugün Northgate'te bir yer bulduk," diye ekledi. "Mükemmel. Karşıda harika bir fırın var. Mevcut kiracılar Kasım sonlarında ayrılıyor ve biz de Aralık başlarında veya ortalarında taşınabiliriz."

Duraksadı. Ona baktı, sonra bir kez başını salladı. "İkiniz için de paketleme işini halledeceğim."

"Nakliyeciler muhtemelen sorun yaşamazlar."

"Finallerle uğraşırken çok fazla işiniz olacak. Packers, sizin günlerce uğraşacağınız işi bir öğleden sonra halledebilir."

Bu doğrudu. Yılın o döneminde sürekli uzayan yapılacaklar listesinden bir maddeyi dışarıdan birine devretmek rahatlatıcı olacaktı.

"Aralık başı veya ortası mantıklı." Gage daha hızlı şeride geçti. "Zaten büyük ihtimalle önce ben geçmem gerekecek. Ocak sonuna kadar erteleyebileceğimi düşünmüştüm, ama Londra daha erken bir başlangıç için baskı yapıyor."

"Ne kadar erken?" diye sordu.

"2 Ocak."

Pencereden dışarı baktı. "Bu çok erken."

Gage, bir an duraksadıktan sonra, "Londra'da butik bir firma var," dedi. "Monaghan ve Stowe gibi kadınlar tarafından yönetilen bir firma değil, daha yalın bir işletme. Herkes asıl işe dahil oluyor." Sesi sakin, neredeyse kayıtsızdı. "Bence orada başarılı olursun."

Bea ona doğru döndü.

"Eğer ilgileniyorsanız, Victoria'dan kurucuyla bir kahve buluşması ayarlamasını rica edebilirim."

Uzaktan Southgate'in ışıkları görünmeye başlamıştı.

"Elbette. Kulağa hoş geliyor."

İçten içe, onun kendisine King Global'in Londra ofisinde bir pozisyon teklif etmesini bekliyordu.

Başka seçeneklerle de başa çıkabilirdi. Bu bir rahatlamaydı.

"King's College'a başvurduğunuz mu henüz?" diye sordu.

"Henüz değil," diye yanıtladı parmaklarıyla oynarken. "Burada akademik yılı tamamlayacağım. Oradaki bir sonraki kayıt dönemi Nisan ayında. Başvurular Aralık ayının sonunda kapanıyor."

"Yani hâlâ zaman var."

Başını salladı. "Her şeyi yer imlerine ekledim. Ders listeleri, kişisel beyan konuları, referanslar. Hepsi dizüstü bilgisayarımda açık. Sadece... henüz doldurulmadı."

İlk başta hiçbir şey söylemedi ama kadın o duraksamayı hissetti. Sanki görünmez bir şeyi tartıyordu.

“Bea.”

Yukarı baktı.

"Her şey yolunda mı?"

Sonunda, "Odaklanmaya çalışıyorum," dedi. "Önce burada bitirmem gereken çok şey var."

Araba, ışıklı dükkanların arasından süzülerek geçti. Eli direksiyonda rahat bir şekilde duruyordu. Ama verdiği cevabın çenesinin köşesinde yarattığı hafif gerginlik izini görebiliyordu.

Bir süre ikisi de konuşmadı.

"Makale gelecek hafta yayınlanacak," dedi ona.

"Nasıl okunuyor?"

"Gerçekler bunlar. Adınız geçmiyor," diye güvence verdi. "Ama bizi tanıyanlar için... arkadaşlarınız, anne babanız için... bunun sonuçları apaçık ortada olacak."

Işığın cam üzerinde altın renginde parlamasını izledi.

"Harika. Yani anonimim... ama sadece tanımadığım kişilere karşı," diye şaka yaptı.

"Buna hazır mısınız?" Soru gibiydi ama aslında değildi.

Lillian'ın daireyle ilgili heyecanını düşündü. Anne ve babasının, kızlarının neden önce onlara söylemediğini merak ederek, ipuçları bulmak için bir makaleyi didik didik etmelerini düşündü.

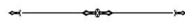
"En azından, yayına başlamadan önce aileme bir şeyler söyleyebilir miyim?"

“Elbette. Sadece iş detaylarını belirsiz tutun.”

Başını salladı.

"Bu sonraki aşama için seni elimden geldiğince koruyacağım, tatlım," dedi. "Ama bu bir Pandora'nın kutusu. Açana kadar içinden ne çıkacağını bilmiyoruz."

Bea kapağı kaldırmak isteyip istemediğinden emin değildi.

Buraya eğlenmek için gelmemişlerdi. Buraya Isabel için gelmişlerdi.

İşte bu yüzden Mayfield Hall dönüştürülmüştü. Elbette, göz alıcı bir şekilde.

Televizyonun önündeki halının üzerine birkaç kat kalın yorgan serilmişti. Beş adet puf koltuk ve beş adet düzgünce katlanmış battaniye yerleştirilmişti. İpekten yapılmış uyumlu pijama takımları, varışta dağıtılmıştı—elbette bu Georgina'nın fikriydi—Lillian ise atıştırmalıkları tematik kategorilere ayırmıştı.

Isabel bir minderli koltuğa çöktü. "Bu, şimdiye kadar katıldığım en göz alıcı acınma partisi," diye mırıldandı.

Bea, saçlarını omzunun üzerinden savurarak, "Acıma duygusuyla hareket etmiyoruz, Iz," diye yanıtladı. "Bu duygusal iyileşme. Hem de ikramlı."

Tam o sırada Naomi kapıdan siparişlerini getirdi: trüflü patates kızartması, odun fırında pişmiş pizza, salatalar. Siparişlerini, sanki bir tadım menüsüymüş gibi porselen tabaklara yerleştirdi.

Masada yemek yediler ve üzerlerindeki kırıntıları temizlediler.

Isabel bir dilim aldı, küçük bir ısırık aldı. "Soğanları benim için ayıklardı."

Yemeğin sonunda, masayı biraz temizleyip yer açtıktan sonra, Georgie masanın üzerine bir kağıt torba bıraktı.

"Kırtasiye malzemeleri," diye duyurdu. Hepsi incelemek için toplandı. "Kalemler, not defterleri ve kokulu jel mürekkep, çünkü eğer şeytanları kovacaksak, bunu leylak rengiyle yapalım bari."

"Tam olarak ne yapıyoruz?" diye sordu Lillian.

Georgina sıırıttı. "Asla ilişki kurmamamız gereken erkeklere mektuplar yazmak. Geçmiştekiler ya da şimdikiler. İsim gerekmiyor. Sadece nedenler. Onun sana neden uygun olmadığı, onunla birlikte olmamanın neden iyi olduğu."

"Benimki Mason hakkında mı olacak?" diye sordu Isabel.

"Yardımcı olacaksa," dedi Naomi.

"Bunun sorunsuz bir gece olacağını düşünmüştüm," dedi Bea, hemen not defterine uzanırken.

"Öyle," dedi Georgina. "Bu, olaylar yaşanmadan önceki arınma süreci."

Lillian kalemleri dağıttı. "Peki mektuplarla ne yapacağız sonra?"

"Katlayın onları. Ayakkabı kutusuna atın. Yarın cadılar gibi yakabiliriz," dedi Georgina. "Mecazi anlamda."

Hepsi sessizce karalamaya başladı. Tek duyulan sesler, eski sevgilisinin ne kadar kötü olduğunu hatırlayanların ara sıra çıkardığı iç çekişlerdi.

Bea oturduğu yerde hafifçe kıpırdandı. Kalemmini bir kez tıklattı, sonra boş sayfaya baktı.

Gage'den önce hiç erkek arkadaşı olmamıştı. Bu, işleri kolaylaştırmalıydı. Kalp kırıklığı yok. Felaket yok. Pişman olunacak hiçbir şey yok.

Georgie, eğer hiçbir şey yazmazsa bunu kabul etmezdi.

Aklına bir isim geldi. Davetsiz. İstenmeyen.

Eski sevgilim değil. Hatta yakından bile alakası yok. Aslında hiçbir şey değil. Ama "Neden senin için iyi değil" ve "Neden onunla birlikte olmaman iyi" sorularına uyan biriydi.

Kalemi hareket etti.

İşini bitirdiğinde yüreği ağzına gelmişti. Kağıdı ikiye katladı ve Georgina'nın üstüne kalın siyah Sharpie kalemle yazdığı kutuya attı:

Şeytan Çıkarma Operasyonu.

Onları sesli okumadılar.

Daha sonra, battaniyelere sarılıp minderlere yaslanmış, Isabel ortada olmak üzere kızlar patlamaları, yumruklaşmaları ve saçma esprileri izlediler. Romantik hiçbir şeye izin vermemişlerdi. Çok fazla yakınlık yaratabilecek hiçbir şeye. Naomi bir sahnede o kadar çok güldü ki, bir marshmallow boğazına kaçtı.

Saat bir civarında uyuyakaldılar.

Mektup kutusu sessizce rafta duruyordu.

Beş kadının sitemi. Biri hâlâ kırık kalpli.

OTUZ SEKİZİNCİ BÖLÜM

SALI, SAAT 07:01.

KRALİYET AİLESİ DEĞİŞİKLİKLERİ: GAGE KING, OCAK AYINDA KGC'NİN LONDRA BÖLÜMÜNÜN BAŞINA GEÇECEK

Küresel piyasaların uzun zamandır beklediği bir değişiklik, King Global Capital, King hanedanının varisi Gage King'in 2 Ocak'tan itibaren firmanın Londra operasyonlarının liderliğini üstleneceğini doğruladı.

27 yaşındaki King, Avrupa Genel Müdürü olarak görev yapacak ve firmanın milyarlarca dolarlık Egemen Varlık Altyapısı Uyumlaştırma girişimine odaklanan bir portföyü denetleyecek.

Uzun süredir stratejist ve King'in en yakın sırdaşı olan Nathaniel West, Avrupa Özel Projeler Başkanı olarak atandı. İkili, gençlik yıllarından beri birlikte çalışıyor ve King Global mirasının yeni nesli olarak kabul ediliyor.

Şimdiye kadar King'in Londra seyahati şirket tarafından dikkate alınmamıştı. Uluslararası yatırımcı zirvelerindeki artan görünürlüğü, yükselen bir profilin işaretiydi, ancak bugünkü duyuru, yurt dışında resmi bir güç transferini doğruluyor.

King'in özel hayatıyla ilgili resmi bir açıklama yapılmadı, ancak spekülasyonlar devam ediyor. Hem firmanın iç çevresinde hem de dışında birçok kişinin, Londra'ya taşınmanın bu yıl resmileştireceği tek şey olmamasını umduğu söyleniyor.

Onu üç kez okudu.

Başlık cesurdu. Zamanlama netti. Üslup: kesin. Ekranın kucağına düşmesine izin verdi.

Resmi dilin gerçekliğe uymayacağını söyleyerek onu hazırlamıştı. Adı geçmemişti. Hatta Northgate'te yüz yüze bir basın toplantısı yapmayı bile kabul etmişti; ancak kesin bir şartla: ona asla ulaşamayacaktı. Röportaj yok. Yorum yok.

Neyse ki, ailesini önceden uyarmıştı.

Gage ona endişelenmemesini söylemişti. Toronto'daki anne babasının evinin önünde konuşlandırılan güvenlik görevlileri tedbir amaçlıydı. Görünür bir caydırıcı unsurdu, aktif hale getirilmesi amaçlanmamıştı.

UR, yabancı basının vatandaşlarının özel hayatına müdahale etmesine asla müsamaha göstermezdi.

90'lı yıllarda ve 2000'li yılların başlarında iki gazeteci ve üç paparazi sınırları zorlamıştı.

Artık medya sektöründe çalışmıyorlardı. Yayınları da artık mevcut değildi.

Hukuk mekanizmasını ya da UR'nin öfkesini kışkırtmadınız. Dünya kendi sınırları içinde kalmayı öğrenmişti.

Sosyal medya, zırttaki en büyük gedikti. Gage King bile her internet kullanıcısının görüşünü kontrol edemezdi.

@URSocietyLine | 07:41 👁👁 King'in Londra'ya seyahati = tarih onaylandı. Onaylanmadı mı? Düşün tarihi.

@URInsider | 07:52 👑 Kral Londra'ya gidiyor. Kraliçe ne zaman onu takip edecek?

@CrownWatchUR | 08:05 Taç Londra'da bekliyor. Mücevherin ne zaman ona katılacağı henüz belli değil, ama kimse buna karşı bahse girmiyor.

Yorumlara göz gezdirdikçe kalbi gümbür gümbür atıyordu. İcini bulandıran bir panik ve kaçınılmazlık karışımıydı bu. Gerçekten oluyordu—manşetler, yeniden paylaşımlar, etiketlenmiş spekülasyonlar.

Aslında henüz tam olarak "evet" dememişti. Ama şimdi sanki diyememiş gibi hissediyordu. Sanki seçim yerine gidişatı seçmişti ve gelecek, hazır olup olmamasına bakılmaksızın hızla ona doğru geliyordu.

Mesajlar ardı ardına gelmeye başladı.

GAGE: Uyanınca beni ara.

Derin bir nefes aldı, numarayı çevirmek üzereydi ki telefonu sürekli titriyordu.

CLAIRE BEAR: Bunun olacağını biliyordum ama yazılı olarak görmek bambaşka bir şey.

CLAIRE BEAR: İyi misin?

CLAIRE BEAR: Eğer 10 dakika boyunca telefonda bağlamak isterseniz, müsaitim.

UMMA: Beatriz. Makaleyi gördüm.

UMMA: Baskı yapmayacağım. Sadece iyice düşünmenizi rica ediyorum.

UMMA: Hazır olduğunuzda arayın. Baba ve ben buradayız.

GRUP SOHBETİ: TERAPİ KULÜBÜ

ISABEL: İnternette senin Londra Kraliçesi olacağın yazıyor.

ISABEL: Reverans yapmaya başlamam gerekiyor mu?

NAOMI: Dur bir dakika. Londra'ya mı gidiyorsun??

NAOMI: Üç tane grup sohbetim mesaj yağmuruna tutuldu.

LILLIAN: Daha sonra dışarıda oturmak ister misin?

LILLIAN: Size biraz hamur işi getireceğim.

Bea telefonunu yere koydu ve yüzünü ellerinin arasına gömdü.

Yatak odasının kapısına birisi vurdu.

O cevap veremedi kapı açıldı.

Georgie içeri girdi ve odayı şöyle bir gözden geçirdi: Dağınık yatak, Bea'nın yeterince hızlı gizleyemediği panik belirtisi.

Sesi sertti, sanki Bea'nın şu anda en çok ihtiyaı olan şeyin sempati değil, bu sarmalı durduracak bir şey olduğunu anlamıştı. "Hadi ama Bey. Kıyafetler, makyaj, sa. Tam teçhizatla hazırlanacağız. İlk kırk sekiz saat çok zorlu. Kusursuz grnmen gerekiyor."

Bea hissizce başını salladı.

08:56

Bea, ilk ders salonunun hemen dışında Gage'i aradı.

"Hey," sesi onu anında rahatlattı. "İyi misin?"

"İyiyim," dedi aceleyle, sonra kendini topladı. "Ceketimi giydim. Hem de ciddi olanı. Omuz vatkalı olanı."

"Savaş modundasın."

"Hayatta kalma modundayım."

"Basın toplantısı saat birde. İzlemenize gerek yok."

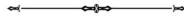
"Biliyorum. Ama yapacağım."

Sessizliğin uzamasına izin verdi, ama çok uzun sürmesine değil. "Bugün St. Ives'te kal, tatlım. Sana yaklaşmak yasak. Ama kampüs, haber gündemi değişene kadar, sadece önümüzdeki kırk sekiz saatliğine en güvenli yer."

Başını salladı ve dosyasını kolunun altına kaydıldı. "Anladım."

"Sonra ararım. Bu akşam görüşürüz."

"İyi şanlar."

11:25

"Bea!"

Döndü. Politika dersinden Hannah'dı, arkasında da aynı sınıftan iki kişi daha vardı. Üçü de onunla duydukları gururdan adeta ışıldıyordu.

“Makaleyi az önce gördük. Doğru mu?”

"Hangi kısım?"

"Bütün o kısım," diye araya girdi diğerlerinden biri. Belki de Asha'ydı. "Londra'ya taşınıyor olması, yönetimi devralıyor olması, senin"—sesini dramatik bir şekilde alçaltarak—"Bayan King olabileceğin?"

Bea şaşkınlıkla güldü. "Makalede öyle bir şey yoktu."

"Aynen öyle." diye gülümsedi Hannah.

Başka biri yanlarından geçerken Bea'nın dikkatini çekti. "Tebrikler," dedi hafifçe el sallayarak. "Büyük bir gün."

Bea sersemlemiş bir halde hafifçe gülümsedi. "Teşekkürler."

Hannah, salondan çıkarken kolunu onun koluna doladı. "Bir şey söylemen gerek. Sadece bir kıyafet paylaşımı bile olsa. Adının şu anda grup sohbetimizde ne yaptığını biliyor musun?"

Asha başını salladı. "Düğünün UR'de mi yoksa Londra'daki bir malikanede mi yapılacağına dair bir anket var. Ben Londra'ya oy verdim. O adam 'tarihi şapel ve diplomatik davetli listesi' enerjisi veriyor."

"Çok özel bir hayal gücünüz var," dedi Bea alaycı bir şekilde.

Hepsi güldü, o da güldü; sanki odaya aitmiş gibi, tam zamanında. Ama garip bir his verdi, sanki düzgünce prova etmediği bir sahneyi canlandırıyordu.

Bu kısmın zor olacağını biliyordu. Dikkat çekmek, bakışlar, varsayımlar... Yine de, beklenenden daha çok etkiledi.

Göğsünde dengesiz ve huzursuz bir his oluştu, sanki bir adımını yanlış atmış, zemin sürekli hareket etmiş ve şimdi nereye inmesi gerektiğinden tam olarak emin değildi.

Ardından telefonu titredi.

Hatırlatma: Basın Konferansı – Saat 13:00

12:58

Bea, saat birden hemen önce kütüphanenin en uzak köşesine girdi ve pencerenin yanındaki yüksek sırtlı sandalyeye oturdu. Tozlu kitaplarla dolu uzun rafların ve artık kimsenin döndürmediği büyük eski bir kürenin

gölgesinde kalan, yarı unutulmuş bir yer bulmak için en üst kata kadar çıkmıştı.

Dizüstü bilgisayarını siper olarak açtı, ardından telefonunu arkasına doğru eğdi. AirPods'larını taktı. Sesi sonuna kadar açtı. Hiçbir dikkat dağıtıcı unsur yoktu.

Yayın çoktan başlamıştı.

"UR Financial Now'ı izliyorsunuz," diye net bir şekilde belirtti sunucu. "King Global Capital'in varisi ve yeni atanan Avrupa Genel Müdürü Gage King'in her an konuşma yapacağı Northgate'e canlı bağlantı kuruyoruz."

Köşedeki bir kutunun içinde takım elbiseli analistlerden oluşan bir panel, arkalarındaki grafiklere işaret ediyordu.

"KGC hisseleri bu haber üzerine neredeyse yüzde on üç arttı," diyordu biri. "Yatırımcılar gücün birleşmesine tepki veriyor. Bu sadece bir terfi değil. Bu, nesiller arası bir değişim."

"Londra, King Global için yeni çekim merkezi olmak üzere," diye ekledi bir başkası. "Sadece birini göndermiyorlar. Onu gönderiyorlar."

Bea, AirPods'unu düzeltti. Kalbi zaten istediğinden daha hızlı atıyordu.

Kamera mermer kürsüye odaklandı. Northgate Basın Salonu.

Gage kadraja girdi.

Koyu gri üç parçalı takım elbise. Birinci yıl dönümlerinde ona hediye ettiği mavi kravat. Sakalsız. Sakin. Saçları kusursuzdu.

Başparmağı telefonun kenarına daha sıkı bastırdı.

"Bize katıldığınız için teşekkür ederim," diye başladı, sesi anında odayı sessizleştirdi. "Okuduğunuz gibi, 2 Ocak'tan itibaren King Global Capital'in Avrupa bölümünün liderliğini üstlenmek üzere Londra'ya taşınacağım."

Hiç etkilenmemiş gibi görünüyordu. Sanki bu an için doğmuştu.

"Bu geçiş, uzun vadeli vizyonumuzun gücünü yansıtıyor. Egemen Varlık Altyapısı Uyumlaştırması, uzun vadeli sermayeyi uzun vadeli varlıklara yönlendiren sınır ötesi bir girişimdir: ulaşım, enerji ve dijital koridorlar. King Global, Avrupa altyapısının bir sonraki bölümünü şekillendirmeye yardımcı olmaktan gurur duyuyor."

Önündeki notlara hiç bakmadı. Sanki gelecekteymiş gibi konuştu.

Bir muhabir ayağa kalktı. "Sayın King, tebrikler. Kişisel hayatınız hakkında yaygın spekülasyonlar var. Şunu söyleyebilir miyiz—"

"Yorum yok."

Bir başkası da ısrar etmeye başladı. "Londra'da size kimlerin katılacağına dair kamuoyunda büyük bir ilgi var. Siz..."

“Bu basın toplantısı King Global Capital ile ilgili,” dedi. “Bu konuyla doğrudan ilgili soruları yanıtlamaktan memnuniyet duyarım.”

Odada bulunanlar durumu anladı. Eğer kurallara uymazlarsa onu kaybedeceklerdi. Yaklaşık yirmi dakika süren karşılıklı tartışmanın ardından, süre doldu.

"İlginiz için teşekkür ederiz."

Fotoğraf makinelerinin deklanşörlerinin hafif hışırtısı. Ekran sunucu masasına geri döndü.

Sunucu, "Gage King'den kusursuz bir performans," dedi. "Net görüş, sıfır dikkat dağıtıcı unsur. Piyasa onaylıyor."

Bea, AirPods'larından birini çıkardı ve yüzünde donmuş bir ifadeyle telefon ekranına baktı.

Ve bu durum onu sessizce ama tamamen etkiledi: Durmayacaktı. Duramazdı. Onunla gitmese bile duramazdı. Onu sevmediği için değil, bu gelecek—onun geleceği—zaten harekete geçmiş olduğu için.

Ve onun çalışmasına gerek yoktu.

15:22

Bea, Lillian ile birlikte kütüphane çimenliğinde oturuyordu; aralarında yarım yenmiş birkaç pasta vardı. Çimenler ayaklarının altında sıcaktı, hava geç güneşin etkisiyle uyuştu.

Telefonu dizinin yanında yüzüstü duruyordu. Bir saatten fazla süredir kontrol etmemişti.

Bea, St. Ives'ın mahremiyetine hiç bu kadar minnettar olmamıştı. Ve basın sınırlarının bir kılavuz değil, kutsal bir kural olduğu Cumhuriyet'e de minnettardı. Nedense, tek bir fotoğrafı bile hiçbir zaman dolaşıma girmemişti.

Nasıl olduğunu bilmiyordu. Sadece işe yaradığını biliyordu.

"Sana bundan bahsedemediğim için çok üzgünüm," dedi Bea, vicdan azabıyla boğularak. "Daire ve her şey."

"Sorun değil," dedi Lillian. "İyiym. Hiç yaşamamaktansa bir hafta seninle yaşamayı tercih ederim."

Bea'nın boğazı düğümlendi. "Hak ettiğimden çok daha iyi bir arkadaşınsın, Lils."

Lillian, Bea'nın kucaklamasını kabul etti.

"Yani, Londra. Ziyaretinizin sebebi bu muydu?"

Bea başını salladı.

"Bu her şeye bambaşka bir boyut katıyor," dedi. "Neredeyse... bu konuşmayı baştan yapmamız gerekiyor gibi."

Bea derin bir nefes verdi, ama bu bir kahkaha değildi. Daha çok bir rahatlamaydı. "Elbette, neden olmasın?"

Lillian bir an sessiz kaldı. Sonra sordu: "Nasıl hissettin?"

Bea, pasta kağıdının kenarını çekti. "Etkilenmem gereken bir şehir gibiydi. Ve etkilendim de. Güzel. Güçlü. Kontrollü. Gage'in her şeyi."

"Gage ne dedi?"

"Burası evim olabilir."

"Peki, bunu yapabilir mi?"

Bea çimenliğe doğru baktı. Geçmişi düşündü. Aradan geçen tüm ayları göz önünde bulundurarak anılarını ve duygularını ayıklamaya çalıştı.

"Bilmiyorum. Belki? Sanırım bir şeylerin yerine oturmasını bekledim durdum. Sanki bir işaret görecektim gibi ya da bunu kemiklerimde hissedecektim gibi. Ama gelmedi." Hafif bir esinti eteğinin köşesini dalgalandırdı. "Ondan nefret etmedim. Sadece... ona ait olduğumu hissetmedim."

Lillian yavaşça başını salladı. "Yani daha fazla bilgi, ama daha fazla cevap değil."

"Buna benzer bir şey."

Bir sessizlik oldu. Hem de uzun bir sessizlik.

"Tekrar geri döner miydiniz?"

"Planın üç ila dört yıl süreceğini söyledi."

"Üç yıl uzun bir süre."

Bea önce aşağıya, sonra yukarıya baktı. "Ama aynı zamanda... o kadar da uzun sürmez, değil mi?"

Lillian usulca, "Seni değiştirmeye yetecek kadar uzun bir süre," dedi.

Bea cevap vermedi. Parmakları tekrar pasta torbasının kenarını katladı.

Zihninde, Gage'in kürsüdeki görüntüsü sürekli tekrar ediyordu. İleriye doğru yürüyen bir adamın resmi.

Lillian, "Gitmek ister misin?" diye sordu.

O soru. Gage'in bana hiç sormadığı soru.

Hiçbir zaman. Doğrudan değil.

Bea arkadaşına baktı. Yalan söyleyemiyordu ama kelimeleri sesli de ifade edemiyordu.

Lillian, onun adına nazikçe, "İstemek istiyorsun," dedi. Bea başını salladı. Bir kez. "Çünkü onu seviyorsun." Bu bir soru değildi.

Bea'nın gözleri, kendini tutamadan alev alev yanmaya başladı. Gözlerini kırpıştırarak gökyüzüne baktı ve tekrar başını salladı.

"Bu gitmen için yeterli mi?" diye sordu Lillian.

Bea'nın sesi alçak ama kararlıydı. "Muhtemelen."

Lillian onu inceledi. "Ya kalsaydın?"

Önce cevap vermedi. Elini peçeteye uzattı ve yavaşça katladı. Sonunda fısıldadı, "Sanırım burada kalırsam... onu kaybedeceğim."

"Ya giderseniz?"

"İyileşeceğim. Eninde sonunda."

"Bu yeterli mi?"

Soru, sanki başka bir yerde olması gerekmiyormuş gibi, ikisinin arasında öylece kaldı.

Bu sefer Bea'nın bir cevabı yoktu.

RAFAEL

16:56

Bildirimler gün boyu hiç durmadı.

Rafael normalde sosyal medyayla pek ilgilenmezdi. Ama bugün, geçen yılın toplamından daha fazla gönderi okumuştı.

Belki de meraktandı. Ya da belki de cezalandırmaya daha yakın bir şeydi.

@URFinestTea Henüz nişanlanmadık ama grup sohbetlerinin Pinterest'te 3 panoya kadar uzandığına eminiz.

@TheURStandard O unvanı aldı. O da zaman çizelgesini aldı.
Teklif 4. çeyrekte, bugün 3. çeyrekte olacak.

@GoldForkFiles Onun sessizliği ya bir lütuf... ya da Legacy
Brides ile yaptığı altı haneli bir münhasırlık anlaşmasının
sonucu.

@MonarchWatch_UR Yüzük olduğunu söylemiyorum. Sadece
manikürünün birdenbire ciddileştiğini söylüyorum.

Ekranı kilitledi.

O, onun için bir manşet değildi. İzlediklerini sandıkları oyunun bir
parçası da değildi.

Ve yine de... her paylaşımı, henüz yapmadığı veya söylemediği şeylerin
etrafını bir daire içine alıyormuş gibiydi. Saat geçtikçe kaybettiği şeylerin.

Masasında oturmadı. Oturamazdı. Ofis tadilatı dolayısı hâlâ yarı boştu,
duvarlar çıplak ve kablolar açıktaydı, ama boks torbası asılıydı.

Bir kombinasyon daha yaptı. Sert. Sol kroşe, vücut vuruşu, geri adım.
Nefesi göğsünde yanıyordu. Parmak boğumlarındaki sargı bandı hala
sıkıydı.

Ofis kapısının açıldığını duymadı, sadece havanın değiştiğini hissetti.

Tabii ki Laurent. Adam hiç kapıyı çalmadı. "Zor bir gün müydü?"

Rafael arkasına bakmadı. Kum torbasına bir yumruk daha indirdi. Sonra
bir tane daha. Ses, beton ve yarı boyanmış alçıpan duvarlarda yankılandı.

Laurent içeri girdi ve sanki dünyanın tüm zamanına sahipmiş gibi
oturdu.

Sonra, acımasızlık olmadan, sadece gerçekleri söyleyerek: "Onu
seviyor, Rafael. Muhtemelen evet diyecek."

Rafael'in yumrukları yavaşladı. Bütün gün kendine bunu söylüyordu.

Laurent'in sesi tekrar geldi, kesin bir tonda. "Ya evlenme teklif ederse,
ya Londra'ya giderse—" Bir duraklama. "C'est fini."

Rafael hareket etmeyi bıraktı. Bir eliyle çantayı sabit tutuyordu. Çenesi
sıkıca kapalıydı.

Bunu biliyordu. UR'nin erkek ve kadınları söz verdiklerinde, sözlerini
tutarlardı. Onların dünyasında evlilik, yarı yarıya bir kumar değildi. Ölüm
bizi ayırana kadar süren bir birliktelikti.

Rafael, "Onun buradaki işi henüz bitmedi," dedi.

Laurent kaşını kaldırdı.

“Kendi başına bir şeyler inşa ediyor. Ve henüz bitirmedi.” Bir su şişesi aldı, uzun bir yudum içti. “Ama haklısın. Onu seviyor. Ve eğer kimse onu durdurmazsa, onun geleceğini o taşıyacak.”

Çünkü aşk onun için buydu. Çünkü o sadıktı. Ve cesurdu.

Laurent onu inceledi. Sonra hafifçe güldü. "Onu gerçekten görüyorsun."

Cevap vermedi.

Laurent, bakışlarını cama dikerek, "Ona, daha önce hiçbir kadına ona baktığın gibi bakmadığını söylediğimde nasıl bir ifade takındığını biliyor musun?" dedi.

Rafael'in başı aniden döndü. Verdiği bakış, sıradanlığıyla ölümcül bir etki yaratıyordu. Ve şaşırmamıştı.

“Sanki derin bir yere saplanmış gibiydi,” dedi Laurent. “Ve o bunu istemiyordu.” Sessizliği aceleyle bozmadı. “Ona nasıl hissettiğini söylemene ne engel oluyor? Hasat Zirvesi'nde herkese zaten söyledin.”

Rafael'in parmak boğumları çantanın yan tarafına sertçe bastırılmıştı.

Onun için savaşmaktan korkmuyordu. Eğer bu onun özgürlüğü anlamına geliyorsa, aralarındaki duvarı bile yakıp yıkardı.

“En son yaklaştığımda, onunla birlikte yaşamaya başladı.” Sesi sertleşti. “Ne kadar yaklaşırsam, o kadar çok çemberi daraltıyor. Onun tercihleri tepkilere dönüşüyor.”

Gözlerinde görmüştü. Neredeyse ona doğru uzanacakken, sonra geri çekildiğini izlemişti. Sanki onu istemek, üstesinden gelmesi gereken bir şeydi.

Ateşin özelliği buydu işte. İnsanı ürkütüyordu. Hemen korkuyordu.

Ama buz... Buza, hiçbir şey hissetmeyi bırakana kadar sıkıca tutundun.

Ona onu istediğini söylemek, diğer her şeyin üzerindeki baskıyı hafifletmeyecekti. Bunu zaten hissediyordu, itiraf etse de etmese de.

Laurent hafifçe öne eğildi. Artık oyalama yoktu. Hiçbir mesafe yoktu. "Öyleyse sorma. Ona başka bir yol olduğunu göster."

Rafael burnundan yavaş ve keskin bir nefes verdi. Harekete geçme içgüdüğü yeni bir şekil almıştı.

Onu henüz dışarı sürükleyemezdi, ama birden fazla çıkış yolu olduğunu görmesini sağlayabilirdi. Bazen ateş kovalamazdı, beklerdi.

Ve dönüş yolunu aydınlattı.

OTUZ DOKUZUNCU Bölüm

RAFAEL

Çarşamba, saat 07:38.

Bekliyordu. Kadın köşeyi döndü. Onu ilk o gördü. Aynı kahve arabası, aynı saat. Rafael bunu anlamak için kadının programına ihtiyaç duymadı.

Bea'nın gözleri onu buldu. Bir an için, onu görmemiş gibi davranacakmış gibi yaptı.

On metre uzaktan bardağı uzattı. Selamlama yoktu. Açıklama yoktu. Tam da onun sevdiği gibiydi: yulaf sütü, şeker, olması gerekenden daha sıcak.

Yavaşladı, sonra aldı. Onun önünde durdu.

"Dünya sizin ne istediğinize karar vermeden önce ben geldim."

Bu onun dikkatini çekti. Bea hareketsiz kaldı.

"Herkesin bir fikri var," dedi, "hangi ismi almanız gerektiği konusunda. Hangi şehirde yaşayacağınız konusunda. Ait olacağınız hayat konusunda."

Uzun süre konuşmadı.

Ve sonra, beklediğinden daha savunmasız bir şekilde: "Senin fikrin ne, Rafael?"

Londra'ya götürebileceği en iyi şeyin sen olduğunu, parlayacağını, uyum sağlayacağını söyledi.

Ama sen kralın kraliçesi olacaksın. Burada hâlâ gelişmeye devam eden kadın değil.

"Tek düşüncem, henüz kararınızı vermediğiniz yönünde."

Bakışları bir anlığına yere kaydı. Adam gördü. Ve asıl mesele buydu. Her zaman görürdü.

"Emin misin küçük Bea?"

Boğazı kıpırdadı. Yutkundu. Cevap vermedi.

Daha fazla yaklaşmadı ama bunun bir bedeli oldu. "Eğer oysa, onu seç. Sürüklenip gitme."

Gözleri onun gözlerinden ayrılmadı.

"Ama eğer onu o kadar çok seviyorsanız ki kendinizi küçültmeye razı olup hayatınızı ona adamaya hazırsanız, o zaman bana bakın. Çünkü ben sizin bunun için yaratıldığınıza inanmıyorum."

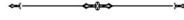
Küçük ve keskin bir şekilde irkildi. "Ben öyle bir şey yapmıyorum," dedi çok alçak sesle. İkisi de duydu.

"Öyleyse gerçekten de öyle düşündüğünü söyle."

Parmakları kahve fincanının üzerinde esnedi.

Elindeki kahveyi düzeltti. Sıcaklığın ona, ona uzanmaması gerektiğini hatırlatmasına izin verdi. "Daha fazlasını istemeye hakkın var ve bunu biliyorsun."

Eğer bu onu korkuttuysa, iyi. Bu, dinlediği anlamına geliyordu.

14:03

Koridorda yankılanan topuk sesleri duyulunca Bea ekranından başını kaldırdı. Bu ritim sadece bir kadına aitti.

Maris sakın bir sesle, "Cruz," dedi. "Benimle yürü."

Bea, zaten giyinmiş olmasına rağmen eteğini düzelterek anında ayağa kalktı. Maris'i bekletmedin. Koridorda, buzlu camlı ofislerin yanından geçerek, daha küçük toplantı odalarından birine doğru yan yana yürüdüler.

Kapı arkalarından sessiz bir tık sesiyle kapandı.

Maris oturmadı. "Önümüzde yeni bir fırsat var. Çok önemli ve dikkat çekici olacak."

Bea sessiz kaldı. Dinliyordu.

"Seni yanımda, gölgem gibi istiyorum."

Şaşkına dönen Bea, neredeyse Maris'in kafasını çarpmış olup olmadığını soracaktı. Sonra da neredeyse ağlayacaktı.

Bunun yerine, "Bunu mahvetmek istemem ama... bana söylediğiniz gerçek bir cümle mi bu?" diyebildi.

Maris'in göz kırpması şekli onun eğlencesini yansıtıyordu. "Yapılandırma özetlerini çoğu meslektaşımın daha iyi yeniden yazıyorsun. Sorunları ben dile getirmeden önce tahmin ediyorsun. Buna ihtiyacım var."

Bea'nın boğazı kurudu. Bir an için her şey kayboldu.

Monaghan & Stowe'da Maris'i yakından takip etmek, erişimin zirvesiydi. Operasyonun kalbine, gerçek anlaşmaların yapıldığı yere bir davetti.

"Peki, işin püf noktası ne?" diye sordu Bea, kendini tutamadan sırtarak.

Maris, "Ocak ayında başlıyor," dedi. "Hukuk ekibinin önceden güvenlik soruşturmasını ve gizlilik sözleşmelerini hazırlaması gerekiyor."

Bea'nın gülümsemesi titredi.

Ocak.

O an, sessiz ve hızlı bir şekilde içe çöktü. Ocak ayında burada olmayacaktı.

Maris onu izledi. "Gage King ile çıkıyorsun."

M&S'deki herkes manşetleri okumuştur. Spekülasyonların sosyal medyada adeta dişleri varmış gibi yayılmasını izlemişlerdi.

Adı artık sadece Bea Cruz değildi. Miras sahibi bir aileye gelin olabilecek kızla eş anlamı hale gelmişti.

Maris, bakışlarını Bea'nın köprücük kemiğindeki kolyeye çevirerek, "King'in Londra'yı yönetmesi için yeni bir atama yapıldı," diye ekledi. "Sanırım bu, senin için de bir planı beraberinde getiriyor."

Bea hiç tepki vermedi, ama ağırlığı göğüs kemiğine baskı yapıyordu.

"Onunla gideceğini varsaymak istemedim. Ama gitmezsen..." Bea'ya doğrudan baktı. "Bu senin."

Bea, bir şekilde elinden bırakmadığı kalemi sıkıca kavradı. "Bunu sorman benim için çok şey ifade ediyor."

"Sizin için yer açabilirim. Ama bunu yaparsam, yarı yolda ortadan kaybolmayacağınızdan emin olmam gerekiyor." Duraksadı. "Bazı toplantılar adalar arası olacak—Veldil, belki Nieuwland."

Eerstland, kelimenin tam anlamıyla Birinci Ada, UR'nin çekirdeğiydi: Northgate, St. Ives, bildiği her şey. Nieuwland, Yeni Ada, daha sessizdi.

Yerleşim yeri idi. Veldil, Tarla Adası, askeri ve tarımsal bir bölgeydi. Tanıdığı isimlerdi. Gitmediği yerlerdi.

Bunu çok istiyordu. O kadar çok istiyordu ki, "evet" dememek için gösterdiği çaba göğsünü acıtırıyordu. "Bunu düşüneneğim."

Maris ayağa kalktı. Hiçbir baskı yoktu. Kapıya doğru ilerlerken dudaklarında hafif bir kıvrım belirdi. "Eğer gidiyorsanız, özür dilemenize gerek yok. Onunla tanıştım. Neden gittiğinizi anlıyorum. Ama kalırsanız... kalıcı çalışanların bilmek için can atacağı şeyler duyacaksınız."

Bea'nın gülümsemesi geç geldi. Ve biraz da eğikti. "Sana haber vereceğim."

"İyi."

Maris gitti.

Bea, camlı odada tek başına oturmuş, Maris'in hiç oturmadığı sandalyeye bakıyordu.

Yaldızlı değildi. Keskin köşeleri vardı. Güvenlik ağı yoktu. Yine de, onu yerçekimi gibi kendine çekiyordu, sanki belki de bunca zamandır kazanmaya çalıştığı koltuk buydu.

Artık dokunabileceği kadar yakın olduğuna göre, ona uzanmak için hâlâ izni olup olmadığından emin değildi.

Bea öğleden sonrasının geri kalanını çalışmadan geçirdi.

Aynı cümleyi defalarca okudu. E-postalara cevap vermedi.

Son zamanlarda aklından sürekli bir terazi geçiyordu.

Bir yandan Damien Ellis onu Lisansüstü Gelişim Programına davet ediyor. Maris ise M&S'te bir gelecek planının sinyallerini veriyor.

Diğer tarafta ise Gage vardı. Onunla birlikte güzel, düzenli bir hayat. Ve o bunu çok istiyordu.

Belki de şimdi gitseydi, kendini denklemden erken çıkarsaydı, gerisi daha kolay yoluna girerdi. Bu yüzden yeni bir e-posta açtı ve istifa mektubunu yazmaya başladı.

Sevgili Maris,

Teklifiniz için teşekkür ederim. Minnettarım, kelimelerle ifade edemem.

Ama bu rolü kabul edemem.

Sanırım tamamen geri adım atmam gerekiyor.

Monaghan & Stowe'daki görevimden resmi istifamı kabul etmenizi rica ederim.

İşten ayrılma süresi dört haftaydı. O zaman çalışma haftası başladı. Sonra sınavlar. Zamanlama uyumluydu.

Ama kafasında bir ses vardı.

Emin misin küçük Bea?

İmlecı "Gönder"ın hemen üstüne getirdi.

Tereddüt etti. Bir süre duraksadı.

Telefonunun ışığı yandı.

Gelen arama: Nico

Bea geriye doğru sıçradı. Hiç aramadı.

Aceleyle mola odasına gitti.

"Nico? İyi misin?" Köşeye oturdu.

"Hey," dedi Nico, yüksek sesle ve gururla. "Belgeleri geri aldım."

"Tarih için mi?"

"Evet, hani şu profesöre teslim ettiğim ödev var ya? O profesör ders vermek yerine tuzak kurarcasına sorular soruyor. A aldım. Dürüst olmak gerekirse, ona kahve bile getirmedi, kocaman bir A."

Yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi. "Nico, bu harika!"

"Biliyorum." Adam bir aşağı bir yukarı yürüyordu; arkadaki rüzgarda bunu duyabiliyordu. "Şöyle düşündüm...dur bir dakika, bu başkasının makalesi mi? Bu bir şaka mı? Bea benim akademik cevabımı mı yazdı?"

"Bunu hak ettin. Bu senin eserindi."

"Evet, sen benim akademik vaftiz annem gibisin. Eğer peri annelerin ifadesiz bir yargı yüzü ve renk kodlu bir Google Takvimi olsaydı. Sanırım bu da vaftiz babam El Jefe'yi dengeliyor."

Bea telefonda gülümsedi. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

Bir an sessiz kaldı. Garip değildi. Daha çok vites değiştirmiş gibiydi. "Şöyle söyleyeyim," diye tekrar konuştu. "TikTok'ta Gage'in

Londra'ya gideceğini gördüm."

"Bu TikTok'ta mı?" Bunun nasıl TikTok'ta trend olabileceğini aklına sığdıramıyordu. Bu... bir skeç miydi? Bir dans mıydı? Bea TikTok'ta değildi; hayal gücü sınırlıydı.

"Yani muhtemelen sen de gidiyorsun, değil mi?"

Donakaldı. Parmakları koltuğun kenarına kenetlendi.

"Garip bir durum yaratmak istemiyorum." Boğazını temizledi. "Ama gerçekten gideceksen, ben sadece—"

"Henüz gitmedim."

"Tamam. Güzel. Demek istediğim, muhtemelen öyle yapacaksın. Mantıklı olarak... Seni geride bırakmasının imkanı yok."

Yutkundu. "Nico—"

"Ama bencilce mi?" diye devam etti, sanki bir an önce söylemek istiyormuş gibi. "Umarım öyle düşünmüyorsunuzdur. Çünkü uzun zamandır okulu umursamıyorum. Ve... polis memuru olmak için çalışmamız gerekiyor."

Uzun bir süre hiçbir şey söylemedi. Gözleri yaşlarla doluyken konuşmak zordu.

Boğazındaki düğümü zorlukla bastırarak kelimeleri ağzından çıkardı. "Hiçbir şey söz vermiyorum. Ama bugün buradan ayrılmıyorum."

Yavaşça, yenilgiyi kabullenmiş bir şekilde ve aynı anda biraz da umutla nefes verdi. "Bunu kabul ediyorum."

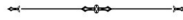
Bir dakika sonra telefonu kapattılar. Bea kıpır kıpır oturmaya devam etti.

Kimseyle göz teması kurmadan masasına geri döndü. İstifa mektubunu tekrar eline aldı.

Bir kez okuyun. Sonra bir daha.

Daha fazlasını istemeye hakkınız var.

İmleç "Gönder"den "Taslağı Kaydet"e kaydı. Bea tıkladı.

Bea, Monaghan & Stowe'un altındaki yer altı otoparkında park halindeki Gage'in Porsche'sinin sürücü koltuğunda kıvrılmış oturuyordu. Motor kapalıydı, çantası yolcu koltuğundaydı ve orta konsolun ışığı dizine yumuşak bir şekilde vuruyordu.

Hâlâ topuklu ayakkabılarını çıkarmamıştı.

Annesiyle görüntülü görüşme yaparken telefonunun ekranı aydınlandı.

Toronto'da saat on biri geçmişti. Bu kadar geç aramak istemiyordu ama dün duyuru yapıldığından beri arama fırsatı bulamamıştı.

Telefon bağlantısı kuruldu ve işte oradaydılar.

Annesinin saçları arkaya toplanmıştı. Babasının elinde ise, dördüncü sınıftayken onun için boyadığı, solmuş aynı kupa vardı.

Mutfak masasında oturuyorlardı.

Umma, "Bea," diye fısıldadı, sesi yumuşak ve sıcaktı, sanki zamanla yerleşmiş bir şey gibiydi.

"Geç oldu," dedi Bea sessizce.

Umma, "Senin yüzünü görene kadar uyumayız," diye yanıtladı.

Bea gülümsemeye çalıştı. "Biraz çılgıncaydı."

"Fark ettik," dedi Papa kuru bir tonda, kupasını kaldırarak. "Gage popüler. Dolayısıyla siz de popülersiniz."

Yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim."

Elini sallayarak geçiştirdi. "Özür dileme. İnsanlar konuşur."

"Ama bu seni etkiliyor olabilir," dedi Bea dudaklarını ısırarak. "Basın, haberler. Biri sana ulaştı mı? Birileri... tuhaf davrandı mı?"

"Teyzelerin sürekli arıyor. Noel'de söylediklerinde haklı olduklarını söylüyorlar," dedi Umma gözlerini devirerek. "Ve birkaç araba dışarıda oyalandı, ama Gage'in güvenlik görevlileri onlarla konuştuktan sonra gittiler."

Babasının gözleri ondan ayrılmadı. "Mutlu musun, kızım?"

"Evet," dedi otomatik olarak.

"Bunu istiyor musun?"

Sürücü koltuğunun güneşliğine baktı. Tehlike uyarı lambası düğmesine. Klima havalandırmasına. "Onu seviyorum."

"Ben bunu sormadım," dedi nazikçe.

Bea hareketsiz kaldı.

Babasının sesi sakın ve kararlıydı. Sınavdan önce saçlarını örerken ya da gece yarısı fen ödevini düzeltmesine yardım ederken kullandığı aynı sestti.

“Lego talimatlarına uymayı reddettiğini hatırlıyorum,” dedi babam. “Kimsenin yapmadığı bir şey yapmak istediğini söylemiştin. Bu o mu? Yoksa önceden yapılmış bir şeye mi geçmen isteniyor?”

Nefesi titreyerek çıktı. "Bana baskı yapmıyor."

“Ama zamanlama önemli.”

Annesi uzandı, elini babasının elinin üzerine koydu. "Doğum günün için gelecektik," dedi Umma usulca. "Ama emin değilsen belki gelmeyiz."

Bea kaşlarını çatı. "Neden olmasın?"

“Eğer gelirsek, insanlar daha çok konuşacaklar. Ailelerin bir araya geldiğini düşünecekler,” dedi. “İşinizi zorlaştırmak istemiyoruz.”

Bea bir anlığına yumruğunu ağzına bastırdı. Sonra indirdi. "Evet," dedi sesi kısık bir şekilde. "Sanırım... sanırım bu akıllıca olabilir."

Umma, "Claire'e söyleyeceğim," dedi.

Sessizlik uzadı.

"Beni bizzat görmeye geldi," dedi babası. "Londra'dan dönerken. Birkaç hafta önce."

Bea gözlerini kırptırdı. "Öyle mi?"

Eve on iki saat erken gelerek onu şaşırtmasından hemen önceydi. Toronto'ya uğradığını bilmiyordu.

Baba başını salladı. "Sözünü gerçekten ciddiye alan bir adam gibi. Ve ben de onun gerçekten ciddiye aldığına inanıyorum."

Göğsünde keskin bir şey filizlendi, karşı koyamayacak kadar hızlıydı. Aynı anda hem bir sızı hem de bir çekilme hissetti.

"Hayatın boyunca benim adımı taşıdın, kızım. Ve her gün bununla gurur duydum," dedi baba.

Gözleri yandı ve bir damla yaş süzüldü; durduramayacak kadar ani, silemeyecek kadar ağır.

"Başka birini seçecekseniz, bu size uygun olduğu için olsun. Dünyanın beklediği için değil."

Karşı taraftan da aynısından bir tane düştü. Gözlerini kapattı; bunu duymazdan gelmek için değil, tamamen hissetmek için.

"Evet, baba."

KIRKINCI BÖLÜM

Bea, Gage'in çatı katındaki dairesinin kapısında durdu.

Kapıyı çalmak mı, yoksa şifreyi girmek mi?

Ona defalarca tereddüt etmemesi gerektiğini söylemişti. Bu yüzden beş haneli şifreyi tuşladı. Kilit tık diye açıldı ve içeri girdi.

Zaten ayaktaydı, bir eli mutfak tezgahına dayanmıştı. Kapı açıldığı anda başını kaldırdı, sanki duymadan önce hissetmişti.

"Merhaba," dedi nefesi kesilerek.

"Doğum günün kutlu olsun, sevgilim."

O, adamın yanına gitti.

İlk başta konuşmadı. Sadece onu kucakladı.

"Bu yıl daha fazlasını yapamadığımız için üzgünüm." Sesinde pişmanlık vardı ama özür dilemedi. Kontrol edemediği durumlar için özür dileyecekti.

Haberler gündemden düşeli iki haftadan fazla olmuştu. Ama sorular istenmeyen misafirler gibi arkada beklemeye devam ediyordu.

İkisi de olabildiğince göz önünde olmaktan kaçınmanın en iyisi olduğunu düşündü.

Anne babasının ve Claire'in doğum gününe gelmemelerini neden istediğini henüz konuşmamışlardı. Eğer bu onu incitmişse—eğer bunu şüphe olarak algılamışsa—söylemedi. Sadece sessizliğin, kelimelerin daha da kötüleştirebileceği şeyi taşımasına izin verdi.

"Bundan fazlasına ihtiyacım yok." Bea ona gülümsedi. "Sadece sana." Ve bunu gerçekten içtenlikle söylüyordu. Tamamen.

"Yemek pişirmeye vaktim yoktu," dedi. "Yemekleri Victoria halletti."

"Menüyü onun seçmesine mi izin verdiniz?"

"Ona senin ne istediğini söyledim."

Onu yemek alanına götürdü; ışıklar yumuşak bir kehribar rengine kısılmıştı. Masa, kemik beyazı tabaklar ve turna kuşu şeklinde katlanmış koyu mavi peçetelerle donatılmıştı. Ortada, sanki oda sadece onun için kokulandırılmış gibi, narin ve hoş kokulu yasemin ve şakayıklar duruyordu.

Ortada, mücevher tonlarında suşi ve saşimi çeşitleri, yanlarında ise buharı tüten pirinç ve miso çorbası kaseleri yer alıyor.

Sandalyesini kenara çekti, sonra da karşısındaki koltuğa oturdu.

Yemek boyunca oyalandılar. Planlardan değil, anılardan bahsettiler. Mayfield Hall'da ilk tanıştıkları zamanı, o zamanlar onu sadece Georgie'nin yakışıklı kuzeni olarak düşünmüştü. Kendi yaptığı bulgogi pirinç toplarıyla dolu bir kapla ofisini ziyaret ettiği zamanı hatırladılar.

O gece, sesi titreyerek, seksin aşk için olduğuna inandığını söylemişti. Adam, sonraki ayların boks ve sürekli soğuk duşlarla katlanılabilir hale geldiğini kuru bir dille hatırladı.

Bir ara, onun yaptığı bir yoruma o kadar çok güldü ki çatalını düşürdü. Çatalına uzanmadan önce elini yakaladı ve başparmağıyla parmak boğumlarına hafifçe dokundu.

Kendini her detayı kaydederken buldu. Yemek masasının üzerindeki sarkıt lamba, uzun ve ince, neredeyse görünmez tellerle asılıydı. Onun için açtığı şarabın kokusu: ezilmiş armut, limon kabuğu rendesi, çok hafif bir brioche izi. Adını söylerken sesinin nasıl alçaldığının aynısı.

Beyninin bir kısmı fısıldadı: bunu unutma.

Akşam yemeğinden sonra, küçük bir mango kremalı pastayla kanepede oturdular. Mum yoktu ama gerek de yoktu. Sanki bir doğum günü gibiydi. İki çatal kullanarak birlikte yediler.

Ve sonra şunu söyledi: "Ocak ayını konuşmalıyız."

Başını salladı, gözleri masanın ahşap dokusundaki desene takıldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ona Monaghan & Stowe'daki fırsattan ya da Nico'nun telefon görüşmesinden bahsetmemişi. "Aralık ortasına kadar sınavlarım var."

Bekledi.

"Naomi'nin düğünü de Noel'den hemen önce."

Adamın sorduğu şey bu değildi. Kadın bunu biliyordu.

"Bea," dedi ve sesi yumuşadı. "Londra'yı Mayıs ayından beri biliyorsun."

"Biliyorum."

Şarap kadehi mum ışığını yakaladı. Işığı kırdı. Sanki çok keskin gelen her şeyi bulanıklaştırmaya çalışıyordu.

Londra'da giymeyeceği şeyleri dolabından çıkarmaya başlamıştı. Veda edeceği yerlerin bir listesini yapmıştı. Şehrin yabancı köşelerindeki yeni kafeleri denemişti, sanki ayrılığın acısını içkiyle dindirebilirmiş gibi.

Ama gerçek şu ki, Londra yaklaştıkça gerçeklik hissi azalıyordu.

"Noel'den iki gün sonra ayrılmam gerekiyor."

Kalp atışları köprücük kemiğine kadar yükseliyordu. Sadece işe başlama tarihi değil, uçuş tarihi de belli olması, geri sayımın gerçekten başladığı anlamına geliyordu.

Söylemek zorundaydı. Sanki önemsizmiş gibi yutkunmaya devam edemezdi. İçinde tutmak içini kemirmeye başlamıştı.

Dilini damağına bastırdı. Yutkundü. Sonra tekrar yaptı. "Londra'da kim olurdu ki, Gage?" diye sordu sonunda. "Senin bir uzantın olmanın dışında?"

Neredeyse şaka yapacaktı. Neredeyse, "...şık yardımcınız mı?" diyecekti. Ama boğazında düğümlendi. Çünkü komik değildi.

Söylemenin başka bir yolunu bulamamıştı. Tüm özenle seçilmiş kelimeler işe yaramamıştı. Geriye kalan tek versiyon, ham haliydi.

Derin bir nefes verdi. "Henüz bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum. Ve senin de öğrenmeni sağlamak istiyorum."

Ona inandı.

Büyürken kimsenin size anlatmadığı şey buydu: aşk gerçek olabilir ama yine de basit olmayabilir.

Bakışları ondan ayrılmadı. "Karar verdin mi?"

Parmakları bardağın sapını hafifçe kavradı. "Seninle birlikte olmak istiyorum."

Gage bunu anladı.

Sonra, her zaman titiz olduğu için sordu: "Londra'da mı?"

Başını salladı.

Çünkü ağzından kelimeler çıkmıyordu.

Çünkü konuşursa yalan söyleyebilir.

Kadının söyledikleriyle söylemedikleri arasındaki farkı iyice düşünüyor gibi onu izledi.

Zorlamadı. Ama kadın bunu hissedebiliyordu. Hesaplamayı. Satın alımları fiyatlandırmak, yönetim kurulu hamlelerini tahmin etmek ve

kazanmak için kullandığı aynı içgüdü. Şimdi de sessizce onu ölçüyordu.
Ona inanmak istiyordu. Tıpkı onun da emin olmak istemesi gibi.
Aşk, aralarındaki sessizlikte, zırhsız ve belirsiz bir şekilde barınıyordu.
Yükselen dalgaya karşı şimdilik direniyordu.
Ve ikisi de daha fazla bir şey söylemedi.

Bea'nın yatak odası saç spreyi, narenciye kokulu temizleyici ve hafifçe kızarmış bir şey kokuyordu; bu da Georgina'nın daha önce acil durum için hazırladığı proteinli waffle'lardan kalma bir kokuydu.

Arkalarında bir saç maşası bip sesi çıkardı. Bea'nın yarıda kalmış dalgalarına tutturulmuş düzleştiriciden buhar yükseliyordu. Makyaj çantaları ve telefon şarj aletleri şifonyerin üzerine dağılmış haldeydi ve üç farklı parfüm baskınlık için yarışlıyordu.

"Bu akşam Isabel'i Mason'dan ayrıldıktan sonraki iyileşme programının bir parçası olarak dışarı çıkarıyoruz. İki gün sonra da şimdiye kadar tanıdığım en utangaç Avustralyalı olan Lillian ve erkek arkadaşı Adam'la akşam yemeği yiyeceğiz. Birkaç hafta sonra da Naomi'nin bekarlığa veda partisi var," diye sıraladı Georgie. Aynanın karşısında kirpiklerine boya sürüyordu. "Bu yıl gerçekten çok yoğun geçti."

Bea üstünü kalçalarının üzerine kadar indirdi. "Cinsel ilişkiden bahsetmişken... Hunter hakkında ne dedikodular var?"

"Şu anki halimizden memnunuz."

"Biz mi, yoksa siz mi?"

Georgie sırttı. "Aynı şey, aynı şey."

"Sanırım aynı fikirde olmaz, Georgie."

Bu, hiçbir karşılık almadı. Georgina küpelerine uzanırken, aniden küpelerin arkalarını yerine oturtmaya odaklanmış bir şekilde, sadece zoraki bir gülümseme belirdi yüzünde.

Georgina onun dikkatini çekti. "Seninle kuzenim hakkında konuşsak nasıl olur?"

Bea gözünü kırpmamaya çalıştı. Başaramadı.

Georgie, sohbet havasında, "Bey, şimdiye kadar bir taşın olacağını düşünmüştüm," dedi. "Önemli bir şey."

Bea omuz silkti, ya da silkmeye çalıştı. "Bana zaman veriyor."

Georgina yerinde dönerek, "Ya da," dedi, "senin 'evet' demeye hazır olmadığını düşünüyor."

Bea'nın kalbi hain bir şekilde çarptı. Başkası söylediğinde gerçek neden her zaman daha kötü geliyordu?

Kadın dikkatlice düzleştiriciyi yere bıraktı.

"Londra mı? Yoksa her şey mi?" diye sordu Georgie.

Bea tereddüt etti. "Her şey Londra ile başladı." Bir an duraksadı. "Sonra her şey oldu."

"Kral Olmak."

"Özellikle de bu," dedi Bea usulca.

Bir an için ikisi de kıpırdamadı.

Georgina'nın yüzünde yavaşça bir gülümseme belirdi. "Tamam, biliyorum ciddi bir durum ama... onunla evlenmenin ne kadar inanılmaz derecede ikonik olacağını bir saniye düşünebilir miyiz? Resmen aile olurduk."

Bea istemsizce güldü. "Bu da birçok faydasından biri olurdu."

Georgie sözlerine şöyle devam etti: "Biliyorum şu anda bununla ilgilenmiyorsunuz, ama King Global Capital sadece para yönetmiyor. Miras da yönetiyorlar. En az dört kıtada kapıları açan bir isme, erişime ve korumaya sahip olacaksınız."

Bea aynaya döndü. Gülümsedi, ya da en azından gülümsemeyi amaçladı, ama gülümsemesi inandırıcı değil, yapmacık görünüyordu. Bu görüntü, yüzünün köşelerini dik tutmasını zorlaştırıyordu. "Harika görünüyor."

Georgina onu izledi. "Çok heyecanlanma, Bey."

"Öyleyim," dedi. "Öyleyim. Sadece..."

Georgina aynada onun gözlerine baktı. "Hâlâ korkuyorsun."

Bea başını salladı. "Mm."

Neyin?

Cevaplar yavaş yavaş geldi, sanki aylardır içinde kristalleşmiş gibiydi. "Yeterli olmamak. Onu geride tutmak."

"Onu nasıl durdururdunuz?"

"Zaten yaptım. Beni bekledi." Bea yatağın kenarına oturdu, parmakları kot pantolonunun paçasını büküyordu. "Şimdi onu hayal kırıklığına

uğratamam.”

Bunu daha önce hiç sesli söylememiştir. Sözler havada yankılanırken, kafasında düşündüğünden daha etkili oldu.

Georgina ayağa kalktı, yanına, kalça kalçaya geldi. Bilekliklerini ayarlarken hafifçe şıkırdadı. "Ya gitmezsen," dedi Georgie, "sence bu onun için ne anlama gelir?"

Bea hemen cevap vermedi. Sonra: "Gerekenleri yapmaya istekli olmadığımı," dedi sesi kısık bir şekilde. "Onun benden olmamı istediği kişi olamayacağımı."

Bir an duraksadı. Bu sefer uzun bir duraksama oldu, çünkü kendini zorlayarak bunu söyledi.

"Onu yeterince sevmediğimden."

Kelimeler orada öylece duruyordu, geri çekmek için çok ağırdılar.

Oda birdenbire sessizleşti, sanki birisi tüm şehrin sesini kısmış gibiydi.

Georgina, Bea'nın ellerini kendi ellerine aldı. Gülümsemedi. "Bey, ne olursa olsun... onu kurtarmak zorunda olmadığını unutma."

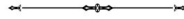
Gözleri tekrar doldu. Bu, onun yeni varsayılan hali gibiydi: duygusal ve hafifçe sulanmış.

Georgie sessizce, "Gage yapması gerekeni yapacak," dedi. "Ama sen ne istiyorsun?"

Bea ona baktı ama cevap vermedi. Kısmen nasıl söyleyeceğini hâlâ bilmediği için, kısmen de dağılıp gitmek için zamanı olmadığı için.

Gözlerini parmak boğumlarıyla sildi ve kendine her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Gerçekten de iyiydi.

Georgina ısrar etmedi, sadece ikiye katlanmış bir mendil uzattı. Sonra sanki hiçbir şey olmamış gibi göz kalemine geri döndü.

Loş ışık ve incelikli lüksle bezenmiş, rezerve ettikleri loca, bir masadan çok daha fazlasıydı. Şarap menüsüyle birlikte sunulan bir geri dönüş deneyimiydi.

Isabel beş dakika geç kaldı.

Siyah saten bir elbise ve dudak parlatıcısını zırh gibi giymişti. Topuklu ayakkabıları, yasin bittiğini ve hoşgörü döneminin sona erdiğini gösteriyordu.

Bea'nın gözleri faltaşı gibi açıldı. Beş hafta önce Isabel, buzlu çikolata yerken ağlamış ve fısıldayarak, "Onun doğru kişi olduğunu sanıyordum," demişti.

"Sen—" diye başladı Bea.

Isabel, masaya otururken, "Biliyorum," dedi.

Lillian da aynı derecede şaşkın görünüyordu. "Harika görünüyorsun."

Naomi sıırttı. "Kanunsuz gibi görünüyorsun."

Isabel menüyü açarken, "Sanki ona verdiği her şeyi geri vermiş biri gibi görünüyorum," diye yanıtladı.

Bea şaşkınlıkla baktı. "Daha birkaç ay bile geçmedi, Iz."

"Dokuzuncu hafta, kim olduğumu hatırlama haftası."

Naomi kıkırdadı. Lillian pipetiyle dikkatlice bir yudum aldı.

Isabel listeyi incelerken, "Martini sipariş ediyorum," dedi. "İki zeytinli mi, üç zeytinli mi?"

Bea şaşkınlıkla güldü. "Bu inanılmaz."

Naomi çoktan sunucuya işaret vermeye başlamıştı bile.

Çok fazla yan yemek sipariş ettiler ve bunların hiçbirinin besin değeri yoktu.

Lillian, Adam hakkında utangaç bir şekilde konuştu. Evet, ilişkileri resmiydi; hayır, henüz onunla birlikte olmamıştı.

"Hayır değil. Sadece henüz değil." Lillian kızardı.

"Gerçekten de güçlü bir hamle. Bunu hak etmesini sağlayacağım," dedi Georgie zeytinini kemirirken.

"Bekleyişi atlatırsa, zaferi hak ediyor," dedi Bea hafif bir gülümsemeyle.

Isabel, alaycı bir şekilde, "Bu sözler, Gage King'i ilişkilerini resmileştirdikten sonra dört ay bekleten kadından geliyor," dedi.

"Bak, önce ona pirinç topları yaptım. Bu benim kültürümde neredeyse ikinci adım sayılır."

Daha sonra Naomi'nin düğün planlamasına geçtiler. Gelinlik seçeneklerini 'sadece on bir'e indirmişti. Bu, drone'dan çekilen fotoğraflarda iyi görünmeyen her şeyi eledikten sonra olmuştu.

Naomi, ölümcül bir samimiyetle, "Havadan görünüm, anlatının bir parçası," dedi.

Bea o sırada Isabel'e gizlice bakıp duruyordu. Kirpikleri. Sakinliği. O keskinliği. Bu gece onda cerrahi bir hassasiyet vardı.

"İyi misin?" diye sordu sonunda, sesi sadece Isabel'in duyabileceği kadar alçaktı.

Isabel ona döndü. "Tam olarak değil. Ama olacağım. Ve o zamana kadar, zaten olduğum gibi giyineceğim."

Garson yeni bir içki servisiyle geldi.

Isabel'in gözleri salonu taradı. "Bu gece evlenmeyeceğim biri tarafından beğenilmek istiyorum."

Lillian, başını karşılarındaki erkek grubuna doğru eğerek, "Bunun bir sorun olacağını sanmıyorum," dedi.

Isabel kadehini kaldırdı. "Neredeyse hiç kimse olmaya!"

Georgina devam etti: "Gerçeği anladığı anki yüz ifadesini görmek için."

Naomi kadehini kaldırdı. "Bol seçeneklere!"

Lillian hafifçe gülümsedi. "Yeni başlangıçlara."

Bea en son kendi konuşmasını yaptı: "Hikayenizi geri almak için."

UR Countdown Kahve Listesi'ni aylar önce yazmıştı ve kendini çok zeki sanıyordu.

Bu, hâlâ zarif bir veda olması gereken zamanlardı. Şehrin son bir turunu yapıp, en ilginç binaları tattıktan sonra, hayatını toparlayıp sevdiği adamın peşinden dünyanın öbür ucuna gidecekti.

Ama veda etmeye çalıştıkça, kendini şehre daha da derinden bağlanırken buldu; sokak sokak, yudum yudum, sanki şehir de ona yapışmış gibiydi.

Henüz dokunmadığı çok şey vardı. Hiç uğramadığı birçok köşe vardı. Binaların ve otobüs duraklarının arasına sıkışmış, keşfedilmeyi bekleyen lezzetler, insanlar ve hikayeler. Ve onları bulmak istiyordu.

Barista önce içeceği masaya koydu.

Şeffaf, çift cidarlı cam kupa, volkanik kaya rengine kahveyle dolu ve üstü asfalt üzerindeki kırağı gibi ince, altın rengi çatlak bir sır tabakasıyla kaplı.

Çay kaşığıyla kabuğunu kırdı. Bir yudum aldı.
Güçlüydü. Şiddetli ve canlıydı.
Ardından parşömen geldi.
Altın rengi. Güzel. Yapısal istikrarsızlığı ima eden bir şekilde pul pul dökülüyor.
Onu parçalara ayırdı ve her bir sarmalını tek tek yiyip bitirdi.
Her şey çıtırtı ile başladı. Tarçın, sıcaklık ve yanmış şeker.
Sonra sessizleşti. Daha yumuşak. Daha derin. Sanki içeri doğru ilerledikçe itiraf edecek bir şeyleri varmış gibi.
Bir lokma daha aldı. Ve etkisini hissetti.
Pasta değil, ağrı.
Çünkü sorun buydu; bu parşömen, bu kahve, zamanının tükendiğini düşünene kadar hiç dikkatini çekmemiş olduğu Dover Caddesi'nin bu köşesi.
Gitmek istemiyordu.
UR ile işi henüz bitmemişti.
Ve gerçek bundan da öteydi: Henüz kendi işini bitirmemişti.
Notlar uygulamasını bir kez daha açtı.

✓ **Siyah Şekerli Düz Pasta + Yanmış Tarçınlı Rulo**

– Dover Caddesi'nin dışında bulunan isimsiz kafe

Bunun bir veda listesi olduğunu sanıyordum. Ama belki de sadece bir haritaymış... beni ta en başa geri götüren bir harita.

Gözleri yandı. Bir yudum daha aldı. Dili yandı.
İyi. Bunu hak etmişti.

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

GAGE

Onu oturma odasında buldu.

Dizüstü bilgisayarını açık, bacakları altına kıvrılmış, çayı soğumuş, notlar etrafa saçılmıştı. Onun içeri girdiğini duymamıştı; başı öne eğik, alnında hafif bir konsantrasyon çizgisi, saçları gelişigüzel toplanmış, sanki yarıda bırakmış ve bitirmeyi unutmuş gibiydi.

Gage kapı eşiğinde durdu ve bir anlığına onu izledi.

İşte bu. İsteddiği buydu.

O kadın. Onun evinde. Ders çalışıyor. Sanki oraya aitmiş gibi onu bekliyor.

Bea başını kaldırdı, göz göze geldiler ve gülümsedi. "Hey," dedi dizüstü bilgisayarını yarıda keserek. "Beklediğimden daha erken gelmişsin."

Ayakkabılarını çıkardı, kravatını gevşetti. "Telefon görüşmesinden sonra ayrıldım. Daha fazla kalmanın bir anlamı yok."

Kadın ayağa kalktı ve ona doğru gitti. Kollarını beline doladı. Adam onu tuttu, bir eli belinin alt kısmında, diğer eli ise saçlarında geziniyordu.

Yanağı göğsüne yaslanmıştı. Yavaşça nefes aldı. "Ofis gibi kokuyorsun."

Saçlarına bir öpücük kondurdu.

Başını geriye doğru eğerek yüzüne baktı. "Ne oldu?"

Derin bir nefes verdi. "Londra yine yükseldi."

Kaşları çatıldı.

"Aralık ayında bir dizi yüz yüze görüşme yapmam gerekiyor," diye mırıldandı. "Sizin final sınavlarınız bittikten bir hafta sonra ayrılıyorum."

Sesi kısık ve çaresizce geliyordu. "Noel'de burada olacağını sanıyordum."

"Öyle olması gerekiyordu."

Kadının tüm belirtileri ortaya çıkarken onu izledi. Başparmağının gömleğine dokunuşu. Gözlerinin tekrar ona dönmesinden önceki duraksama. Nefesinin göğüs kafesine doğru daha derinlere inmesi, sanki kendini bir yere sabitliyormuş gibi.

Çoğu insan bunu görmezdi, ama o gördü. Çünkü o sessizliği ona o yerleştirmişti. Ve bundan nefret ediyordu.

Başını salladı. "Tamam."

Öyle değildi. İkisi de bunu biliyordu.

Bea öne eğildi, alnını onun göğsüne yasladı. Bir dakika sonra yüzünü kaldırdı ve gözlerine baktı. O, her zamanki gibi gözlerini okudu: adını koyamadığı acıyı, sormadığı soruları. Sormasına gerek de yoktu.

Sonra onu öptü. O da geri çekilmedi. Kendini ona bıraktı.

Ve onu yatak odasına götürmek için elini tuttuğunda, kadın hiç tereddüt etmeden izin verdi.

Şehrin ışıkları yüksek pencerelerden süzülerek yatak örtülerinin üzerine altın rengi bir parıltı saçıyordu. Kadın kazağını başından çıkarırken, kazağın yumuşak sesi yere değdi. Adam tek eliyle gömleğinin düğmelerini çözdü, böylece kadının elini tutmaya devam edebildi.

Önce o ona uzandı.

Onu yatağa doğru yönlendirirken, bu sefer daha derin bir öpücük kondurdu. Elleri, zamanın saklayamayacağına güvendiği bir anı gibi, vücudunda gezindi.

O, o ve aralarındaki boşluk içe doğru kıvrılıyordu.

İçine girdiğinde, kadın ellerini adamın çenesine kenetledi. Sanki bırakırsa yüzünün değişeceğinden korkuyormuş gibi yüzünü tuttu.

İkisi de tek kelime etmedi. Ama her şey sessizlikteydi. Kadın, bedeninin onun bedenine karşı yerini biliyormuş gibi ona doğru kıvrılıyordu. Adam da onunla birlikte sanki bu kutsal bir şeymiş gibi hareket ediyordu. Dudakları tekrar tekrar birbirini buluyor, her nefeste dile getirilmeyen sorulara cevap veriliyordu.

Her şey bittiğinde, sırtını onun göğsüne yaslamış, kolu da sıkıca kaburga kemiklerinin etrafına sarılmıştı. Nefes alışverişinin yavaşladığını

hissetti. Her nefes alışını ödünç alınmış bir an gibi saydı. Eli onun elinin üzerindeydi.

Ona iyi olup olmadığını sormadı.

Ve onun kalıp kalamayacağını sormadı.

GAGE

Üst kattaki salon tamamen koyu ahşap ve loş ışıklıydı. Duvarlarda kimsenin okumadığı kitaplar, dekoratif amaçlı dizilmişti. Havada her zamanki gibi eski viski, puro ve miras kokusu vardı.

Gage, yüksek sırtlı koltuğa yaslandı, bir ayağını dizinin üzerine koymuştu, viskisine dokunmamıştı. Uzun süre kalmayı planlamamıştı.

Gecenin yıldızı Charles, bir zirvede çalışan devlet adamı gibi kalabalığın arasında hareket ediyordu. Damat adayı enerjisi, gülümsemeleri ve nazik tavrıyla dikkat çekiyordu.

Nate elinde içkisiyle Gage'in yanındaki sandalyeye oturdu. "Viskinin etkisi mi vardı, yoksa çok mu düşünüyordun?"

"Bunlar birbirini dışlamayan şeyler."

Nate sırtıttı. "Bahis oynuyorlar."

"O zaman daha akıllı davranmaları gerekirdi."

Güçlü dişleri ve siyasi geçmişiyle Dominic Cabal, adeta toplumsal bir el bombası gibi bu boşluğu doldurdu.

"Öyleyse, Kralım," dedi, pufa rahatça otururken, "gitmeden önce sizi kutlayacak mıyız? Yoksa her zamanki kötü alışkanlıklardan uzak, doğrudan toplantı odasından mihraba geçeceksiniz?"

Hava değişti; küçük hareketler, hafif bir kahkaha dalgası, yörüngede bir yeniden ayarlama. Artık dinliyorlardı.

Gage başını kaldırdı. Sesi sakindi. "Dolar yok."

"Hiç yok mu?" diye tekrarladı biri.

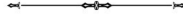
"Henüz hak etmediğim bir geçişi kutlamayı planlamıyorum."

Hepsi ona göz kırptı, tıpkı insan biçimindeki yükleme simgeleri gibi.

Odanın diğerk ucundan biri, "Kralın tereddüt ettiğini sanmıyordum," dedi.

Başka biri de mırıldandı, "Sanki hayır diyecekmiş gibi."

Charles, her zamanki diplomatik tavrıyla, ustaca araya girdi. "Beyler, varisle ilgili bahisleri bir kenara bırakalım. Burada bir damat var ve alınması gereken kötü kararlar var."

RAFAEL

Henüz hak etmediğim bir geçişi kutlamayı planlamıyorum.

Rafael kıpırdamadı. Ama o çizgi, kan dolaşımında bir kibrit çöpü gibi hızla yayıldı. Parmakları cama bir kez daha sıkıca kenetlendi, kristal onun kavrayışına karşı direnç gösterdi.

Laurent, şöminenin başında bir kedi gibi onun yanına uzanmış, mırıldandı: "Hâlâ nefes alıyor musun?"

"Evet."

Laurent'in dudakları hafifçe kıvrıldı. "Etkileyici."

Bazı sesler onu yanlarına çağırdı.

Laurent, rahat bir şekilde ayağa kalkarken, "Ahmaklar için dua edin," dedi. "Pokerdeki miraslarını çalmak üzereyim."

Charles tam o sırada yanına geldi. "Griffin," diye sıcak bir şekilde selamladı. "Eğleniyor musun?"

"Bu tür şeylerden hoşlanmıyorum."

Charles gülümsedi. "Aslında kimse yapmaz. Ama bu bir gelenek. Ve bu gece geleneğe uyuyorum."

Rafael konyak kadehini Charles'a doğru eğdi, sonra bir yudum aldı.

Charles daha sonra, "Geldiğiniz için teşekkür ederim," dedi. "Her şeye rağmen..."

Rafael'in bakışları ona çevrildi. "Açıkça söyle."

Charles'ın gülümsemesi hiç bozulmadı. Yavaşça bir yudum aldı. "Zamanlama çok kötü bir şey." Köşedeki gruba doğru işaret etti. "Gidin.

Masayı kurtarın. Laurent işi batırıp hepsini iflas ettirmeden önce."

Yürüyerek uzaklaştı.

Rafael onu takip etmedi. Gage'in sesi kafasında yankılanmaya devam ediyordu.

Henüz hak etmediğim bir geçişi kutlamayı planlamıyorum.

Henüz.

Bu güvenlik değildi. Bu oksijendi.

Rafael'in odayı küle çevirmemesinin tek sebebi buydu.

"Hadi ama Bea," diye ısrar etti Georgina, omzuna hafifçe vurarak. Yanakları şampanyadan kızarmış, gözleri ise asla iyi sonuçlanmayan türden bir yaramazlıkla parlıyordu. "Evde kendini tutamadığında seni duydum. Sesin güzel."

"Karaoke yapacak kadar sarhoş değilim," diye itiraz etti Bea.

"UR'da kimse sarhoş olmaz, unutma?" Isabel elini tuttu ve onu öne doğru çekti.

"Hadi ama. Bir şarkı. Benim için?" Naomi'nin gözleri parıldıyordu, peçesi biraz yamuktu.

Bea'nın hayır demeye gönlü el vermedi. Hele ki söz konusu olan Naomi'nin tavuklarıysa.

Işığın kenarında duruyordu. Mikrofon elinde soğuktu. Oraya nasıl geldiğini tam olarak anlayamıyormuş gibi, biraz şaşkın bir halde ona baktı.

Naomi elini sıktı ve Georgina da ona cesaret verici bir şekilde başını salladıktan sonra hepsi yerlerine geri döndüler.

Açılış notaları hoparlörlerden yavaşça duyuldu. Boynunu hızla kaldırdı, içindeki duygular çoktan kabarmaya başlamıştı. Şarkının, UR grubunun ünlü şarkıcı-söz yazarı Noelle'e ait olduğunu tanıdı.

Ekran aydınlandı, kelimeler satır satır belirdi.

Bea'nın göğsü sıkıştı. Boğazı tıkanıyormuş gibi hissetti. Ama hiçbir çıkış yolu yoktu.

Derin bir nefes aldı. Sonra ağzını açtı.

Sesi önce yumuşak çıktı. Odadakiler bunu fark etmedi. Ortam gürültülü, kaotik, renklerin, şampanyanın ve kahkahaların girdabıydı.

Ama sonra, yavaş yavaş, gürültü azaldı. Konuşmalar kesildi. Başlar döndü.

Kelimeler ağır ve ham bir şekilde döküldü.

*Biliyorsun, bende asla ortaya çıkmasına izin vermeyeceğim yanlarımı;
Bana, bastırmaya çalıştığım korkulardan daha güçlü olduğumu öğretti.
Bana ayak basacak bir zemin ve gökyüzünü fethetmek için kanatlar verdi,
Şimdi, duraklamaların ve vedalaşmaların içinde sürüklendiğimizi
görüyorum.*

*"İyileşeceğiz" deme, bu durumu daha da kötüleştirir.
Kelimeler arasındaki boşluklarda mesafeyi hissedebiliyorum.
Eğer bu, senin olabilme şansımın sonucusuysa,
O halde, eskiden olduğumuz halimizden bir parçayı koruyalım.*

Koro ile birlikte sesi yükseldi, tahmin edebileceğinden çok daha güçlüydü. Acı veriyordu. Kendisi de acı çekiyordu. Ve oda tamamen sessizliğe büründü.

*Gitme,
Henüz değil, en azından böyle değil.
Neredeyse gerçekleşti ile gerçekleşmedi arasında bir yerde kalalım.
Vaatlere ihtiyacım yok, sadece yavaşlığa ihtiyacım var.
Seninle bir nefes daha,
Lütfen gitmeyin.*

Bu sözler onun içinde bir şeyleri kırıp geçirdi.

Gözyaşları izin istemedi. Sadece geldiler—şiddetli ve sıcak. Tuz tadı dudaklarına değdi. Bu onu şaşırttı, bedeni zihninden önce biliyordu. Kabul etmeye cesaret edemediği şeye verdiği tepkiydi bu.

O gidiyordu. Ve kadın onu takip edebileceğini düşünmedi.

Hayır, bu bile artık doğru değildi.

Yapamadı.

Naomi makyajını bozmamak için burnunun köprüsünü sıkıyordu. Isabel yanağını sanki ona karşı dönmüş gibi sildi. Georgina ise gözyaşlarını

durdurmaya bile çalışmadı, eliyle ağızını kapatarak hepsinin akmasına izin verdi.

Ve Lillian... Lillian ürkütücü bir şekilde hareketsiz oturuyordu, yüzü ıslaktı, hassas kalbi çok fazla şeyi, çok derinden anlıyordu.

Bea'nın elleri mikrofonun etrafında titriyordu, siyah elik üzerinde parmak boğumları bembeyaz olmuştu. Sesi yer yer çatlıyordu ama durmadı. Gözlerini sıkıca kapattı ve itiraf eder gibi kelimelerin ağızından dökölmesine izin vererek devam etti. Gözyaşlarının yüzünden kontrolsüzce akmasına izin verdi.

Son notada sesi neredeyse fısıltıya dönüştü. Ve sonra her şey bitti.

Salon alkışlar, ıslıklar ve tezahüratlarla doldu. Tanımadığı insanlar bile sanki bir şey kazanmış gibi onu alkışlıyorlardı.

Ama dört çift göz, gülümsemeden, ona dikilmişti. Gereğı de beraberlerinde taşıyorlardı.

Bea titreyen parmaklarıyla yüzünü sildi. Çok korkmuştu.

İnsanların gördükleri değıl, sonrasında olanlar.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

GAGE

Ofis sessizdi.

Son taslaklar imzalanmış, toplantılar ayarlanmıştı. Takvimde boş bir şey kalmamıştı.

Yazmadığı şey hariç.

Yüzük aylardır çekmecedeydi duruyordu.

Olabildiğince uzun süre beklemişti. Hatta daha da uzun süre, çünkü onu tuzağa düşürmek istememişti. Ama artık zaman kalmamıştı.

Gage sandalyeye yaslandı. Altındaki şehir, keskin ve sonsuz bir ışıkla yıkanıyordu.

Daha önce başka kadınlar da olmuştu. Tertemiz eşleşmeler. Kusursuz referanslar. Gerilim yok, kafa karışıklığı yok. Hayatına, imajına, geleceğine uyuyorlardı.

Tacı çok beğenmişlerdi.

Elbiseyi giyen adama sadece Bea dokunmuştu.

Onun tereddüdünü biliyordu. Aralarında canlı bir şey gibi hissediyordu. Ama beklemek onu ortadan kaldırmamıştı.

Geriye tek bir dürüst hamle kalmıştı.

Çünkü ondan isteyeceği kişi her zaman o olacaktı.

Restoran, şehrin üzerinde bir sır gibi asılı duruyordu. Cam duvarlı ve mum ışıklı çatı terası, kenarları ufuk çizgisine karışıyordu. Tesadüfen bulabileceğiniz türden bir yer değildi. Buraya rezervasyonla, isimle, planla getirilmiştiniz.

Elbette rezervasyon yaptırmıştı.

Terasta sadece altı masa vardı. Her biri bilinçli bir mesafeye yerleştirilmiş, her biri şehre doğru hafifçe dönük, sanki yalnızlık hissi vermeden mahremiyet hissi uyandırmak istercesine konumlandırılmıştı.

Ve sonra detaylar vardı.

Masalarının ortasında alçak boylu çiçeklerden oluşan bir aranjman. Kırmızı değil, kayısı rengi; sade ve özenle seçilmiş.

Mumlar kokulu değildi. Çalma listesi belli değildi. Peri ışıkları yoktu. Gül yaprakları ya da gösterişli bir süsleme de yoktu.

Zarafet, en ince noktasına kadar sadeleştirilmiş hali. Gage'in tarzı bir romantizm.

Elinin yanında yarım kalmış bir şarap kadehi vardı. Tabağı, o fark etmeden kaldırılmıştı. Arkasında bir yerlerde, bir garson hayalet gibi hareket ediyordu.

O anın atmosferini içine çekmeliydi.

Bunun yerine, Gage'i ezberlemişti. Yumuşak kehribar rengi ışığın Adem elmasının çizgisini nasıl vurduğunu. Uzun ve zarif parmaklarının şarap kadehini nasıl kavradığını. Kısa ve kare kesilmiş tırnaklarını. Bazen el ele tutuştuklarında başparmağıyla dokunduğu bileğinin yakınındaki minik çilliğini.

Dakikalar geçtikçe nabızı yükseliyordu.

Çünkü o biliyordu.

Tam saniyesi değil. Koreografisi de değil. Ama aylardır şekillenmekte olan anın şekli.

Londra'da hareketlilik vardı.

Ona gitmek isteyip istemediğini hiç sormamıştı. Sadece gitmek isteyip istemeyeceğini sormuştu.

Şimdi ise onun cevabına bir söz olarak ihtiyacı vardı.

"Benim sizin için ne istediğimi biliyorsunuz."

O an yaşıyordu ve Bea, her şeyin kontrolden çıktığını, kaydığını, kaçınılmaz bir şeye doğru ilerlediğini hissedebiliyordu.

Elini ceketinin içine uzattı.

Kalp atışları kulaklarında uğultu çıkarıyordu.

Elinde kadife bir kutu belirdi. Onu masanın üzerine koydu.

Sonra, tek kelime etmeden, kapağı açtı.

Bea nefes almayı unuttu. Yüzük, kusursuz kesiminden yansıyan mum ışığını yakaladı. Platin. Zarif. Sade. Kalıcı bir parça, uzun süre dayanacak şekilde tasarlanmış.

Bir ömür boyu taşıyacak şekilde tasarlanmıştır.

Ortada bir konuşma yoktu. Özenle hazırlanmış bir bildiri de yoktu. Yüzük semboldü.

Yanında bir yer. Önceden açılmış bir yol. Tek yapması gereken ona uzanmaktı.

Elleri kucağında birbirine kenetlenmişti, kalbi hızla çarpıyor ve zihni "Evet de" diye haykırıyordu.

Kıpırdamadı.

Bea, hâlâ evet diyebilirsin. Şimdi söyle.

Onu kaybetmeden önce.

Gage onu o çok mavi gözleriyle izliyordu.

Bir şey parladı. Sanki bu sonucu hesaba katmış gibiydi. Parmakları kutuyu kavradı. Kapatmadı. Ona kendisini durdurması için son bir şans verdi.

Evet!

Zihni çılgılık attı.

EVET EVET EVET!

Sözler içinden öylesine yankılandı ki, onun da duyabileceğinden emindi. Sanki hâlâ onu seçebileceğine inanan birinin tüm gücüyle söylenmişti.

Vücudunun her zerresine yalvararak hareket etmesini, konuşmasını, o anı kaybolmadan yakalamasını istiyordu.

Ama hiçbir şey olmadı. Ağzı açılmadı. Parmak boğumları bembeyazdı.

Ve o da anladı.

Başını bir kez salladı. Ve kutuyu kapattı.

Onu tekrar cebine soktu.

"Gage—"

"Seni eve götüreceğim."

Bunu mahvetmek istememiştim.

Ama artık çok geçti. Çünkü onun evet demeyeceğini biliyordu.

Gage King, cevabını zaten bilmediğı hiçbir soruyu sormadı.

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Teklifin üzerinden iki gün geçmişti.

Bea doğru dürüst uyumamıştı. Ya da yemek yememişti.

Şimdi o buradaydı.

Kanepenin kenarına kıvrılmış, dizlerini göğsüne çekmişti. Gage ise karşısında, bacaklarını açmış, ön kollarını uyluklarına yaslamış oturuyordu.

Ona dokunmamıştı. Ne bir dokunuş, ne de sırtına bir el.

Sessizlik uzadı, sonra bozuldu.

"Daha fazla zamana ihtiyacım var," dedi.

Gage'in başı öne eğikti, bakışları ellerinin arasındaki boşluğa sabitlenmişti. "Ne zamanı?"

"Büyümek için," dedi usulca. "Seni seviyorum Gage. Evet demek istedim. Denedim. Ama..."

Başını kaldırdı. Gözleri onun gözleriyle buluştu. "Henüz hazır değilsin."

Bea bir kez başını salladı. "Seni kaybetmek istemiyorum."

Gage kanepeye yaslandı, başını tavana doğru eğdi. "Bea. Bu iş böyle yürümüyor."

"Her şey ya da hiçbir şey olmak zorunda değil."

"Evet, öyle." Bunu söyleme şekli onu irkiltti.

"Ziyaret edebilirim," dedi umutsuzca. "Bir şekilde halledebiliriz."

Gage içini çekti, elini yüzünden aşağı indirdi ve tekrar ona baktı. "Mezun olduğumdan beri haftada altmış saat çalışıyorum. Londra'nın durumu daha da kötüleşecek. Ve sen burada olacaksın."

"Bunu başarabilirim," diye fısıldadı.

Boğazı seğirdi. "Sence ben gidip gelmek için uçabilir miyim?"

Bea göz kırptı. "Ben—"

"Sevgilim..." Başını yavaşça salladı, sesi hırıltılı bir şekilde çıktı. "Seni özlediğim için her iki haftada bir on altı saatlik uçuş yapabileceğimi mi sanıyorsun?"

Acımasızdı. Ama gerçektir.

Kendini toplamaya çalışırken kollarını karnının etrafına kavuşturdu. "Yani... ne olmuş yani? Hepsi bu mu?"

Gözlerinde bir savaş vardı. Kadın bunu gördü. Hissetti. Ve yine de adam kıpırdamadı.

Çünkü o Gage'di... ve Gage asla pes etmezdi.

"Kararı verecek olan sen değilsin Bea. Ben zaten verdim."

Bea o an hissetti. Bir zamanlar bütün olan bir şeyin yavaş, mide bulandırıcı yırtılışını. Geleceğin parmaklarının arasından kayıp gidişini.

"Bunu yapmayın," diye hıçkırdı. "Lütfen."

Gage kıpırdamadı. Sanki hareket etmek bile onu paramparça edecekmiş gibi. "Yapmak zorundayım."

Gözleri bulanıklaştı. Bencil olmak istedi. Onu çok kolay bırakmasından dolayı suçlamanın bir yolunu bulmak istedi.

Ama yapmadı. Çünkü onu seviyordu.

Ondan olduğundan daha az biri olmasını istemezdi. Ve onun ayaklarının altına serdiği hayat yüzünden de ona kin beslenmeyi hak etmiyordu.

Yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Silmek için hareket etmedi.

Gage'in parmakları hafifçe seğirdi. Sanki ona uzanmak istiyordu ama uzanmadı.

"Benim yerime karar veremezsin."

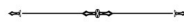
"Yapmadım." Gözlerine baktı. "Yaptın."

Bu sefer sessizlik devam etti.

Her şey birden anlaşıldı: Sorun sevgi değildi. Sadece yeterli değildi.

Böylece orada oturdular. Aşklarının her zaman çok emin hissettirdiği yerde.

Ve onun kırılmasını izledim.

GAGE

Gage eve gitmedi. Sadece araba sürdü.

Belirli bir yer değil, sadece St. Ives sokaklarında; kepenkleri kapalı kafelerin, kaldırım taşlarının, geceye doğru eğilmiş üçgen çatılı evlerin arasından geçerek.

Geçmişte her şey değişmeden kaldı. Değişmeyen tek bir şey hariç.

Bea ağlamıştı. Ve o hiçbir şey yapmamıştı. Sadece orada oturmuş, izlemiş, her gözyaşını bir bıçak gibi hissetmişti. Durumu daha iyi hale getirmek için söyleyebileceği hiçbir şey olmadığını biliyordu.

Kadının zamana ihtiyacı vardı. Adamın ise ona verecek zamanı yoktu.

Parmakları direksiyonu sıkıca kavradı. Zihni, bulanıklığın içinden geçerek gerçeğe ulaşmaya çalıştı: Başka türlü sonuçlanması mümkün değildi.

Biliyordu. Belki en başından beri değil. Ama bir şekilde, bir zamanlar paralel olan yolları yavaş yavaş birbirinden uzaklaşmaya başlamıştı. Santim santim. Ta ki ilerlemeye başlayana kadar... ama birlikte değil.

Gitmek istiyordu. Onun için. Ama kendisi için değil.

Ve sonuçta bu da yeterli olmamıştı.

Gage nefes verdi ve birer birer parmaklarını gevşetti. Sokaklar altın ve lacivert çizgiler halinde yanından hızla geçti, ama o bunları neredeyse hiç fark etmedi.

Görebildiği tek şey onun yüzüydü. Duyabildiği tek şey ise, denemeye karar verip vermeyeceklerini sorduğunda sesinin titremesiydi.

Evet demek istedi. Çünkü onu seviyordu. Çünkü daha önce hiçbir şeyi onu istediği kadar istememişti.

Ama Bea, arada kalmış bir ilişki için yaratılmamıştı.

Ve o, kalmaya uygun bir yapıda değildi.

Daha sakın bir yola saptı ve camı hafifçe araladı. Ilık hava sessizliği yarıp geçti.

Telefonu orta konsolda titredi. Kontrol etmedi. Kimin aramayacağını zaten biliyordu.

Bea aramazdı. Fikrini değiştirmezdi.

Kırık yok, kanama yok. Sadece göğüs kemiğinin arkasında dinmeyen bir ağrı.

Bu tam bir kalp kırıklığıydı.

Görüntü, davetsiz bir şekilde ortaya çıktı: kutulanmış ve paketlenmiş satranç takımı. Beyaz kraliçe kadının boynundan sarkıyordu.

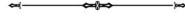
O olmadan oyun oynanamazdı.

Gage elini yüzünden aşağı doğru indirdi. Avuç içi nemliydi.

Orada oturdu. Sessizliğin içinde. Neredeyse her şeyin yıkıntısı arasında. Düzeltilecek hiçbir şey kalmadığını bilerek.

Hayatında ilk defa hiçbir strateji yoktu. Sadece kayıp vardı. Bu yüzden kendini bu acıyı hissetmeye bıraktı. Bir geceliğine kendini yıkıma bıraktı. Çünkü yarın uçağa binecekti.

Ve geri dönmeyecekti.

Üç gün.

Gage'in hayatından çıkıp gitmesinin üzerinden üç gün geçmişti. Uçağa binmiş ve dünyanın öbür ucuna gitmişti.

Bea şimdi yatağının kenarında oturmuş, elleri kucığında hareketsiz bir şekilde, sanki bundan sonra ne olacağını unutmuş gibiydi.

Kapıya gelen hafif tıkırtı sisin arasından duyuldu. Georgina kapı eşiğinde duruyordu, yüzünde endişe okunuyordu.

Son üç gündür ayrıntıları sormamıştı. Açıklama istememişti. Sadece... izlemişti. Sanki biliyormuş gibi.

Bea ona söylememişti. Kimseye söylememişti. O kelimeleri söylemeye bir türlü cesaret edememişti.

Georgina tereddüt ederek, "Hey," dedi. "Gage'in adamları burada."

Bea donakaldı.

Bu sözler, bir anı gibi aklına kazındı. Hayatının, Gage'in hâlâ onun da içinde olduğu versiyonundan bir anıydı bu. Gage, eşyalarını geçici olarak Lillian'la birlikte yaşadığı daireye taşımaları için insanları ayarlamıştı.

Bir an için dünya fazlaca hareketsiz geldi.

Sonra göğsü sıkıştı, nefesi boğazında düğümlendi ve zar zor başını sallayabildi. "Hayır."

Georgina'nın kaşları çatıldı. "Bea—"

"Yapamam," diye fısıldadı.

Üzerindeki baskı iyice arttı. Öne doğru büküldü, avuçlarını yüzüne bastırdı, omuzları titriyordu.

Georgina anında yanına geldi, çömeldi. "Açıklama yapmana gerek yok."

Ama o bunu istedi.

Son üç gündür boğazını düğümleyen kelimeleri söylemek istiyordu.

Bana bir hayat teklif etti.

Evet diyemedim.

Ve şimdi o gitti.

Ama kelimeler ağzından çıkmıyordu.

Bunun yerine, nefes nefese kaldı. Alnını dizlerine dayadı. Ve Georgie'nin saçlarını okşamasına izin verdi.

O gece geç saatlerde, Georgina yatağına girdikten ve daire sessizliğe büründükten sonra, Bea odasının zeminine oturmuş, dizüstü bilgisayarını açık bırakmıştı.

Eşyalarının hepsi kutulanmıştı. Çoğu zaten Northgate'deki yeni eve taşınmıştı.

Ama orada kalamazdı. Burada bile kalamazdı.

Eve gitmesi gerekiyordu.

Bunun bir şeyi düzelteceği için değildi. Çünkü çok, çok uzaktaydı.

Tarihi seçti. Saati seçti. Devam'a tıkladı.

HATIRLATMA | Sosyal Yakınlık Yasası uyarınca şu anda 4. Kademe kapsamında kayıtlısınız. Uluslararası seyahate devam etmek için, rezervasyonunuzu göndermeden önce bağlantılı tarafınızdan onay veya izin aldığınızdan emin olun. Bunu yapmamanız gecikmelere neden olabilir. | Not: Bu sadece bir hatırlatmadır. Bağlantılı tarafınıza herhangi bir uyarı gönderilmemiştir.

Bea ona bakakaldı. Bu mesajla ikinci karşılaşmasıydı. Geçen seferki tepkisi şok olmuştu. Bu seferki ise ıstıraplı.

Her şey değişmiş olsa bile, hâlâ onunla bağlantılıydı.

Şimdi nasıl onun yanına gidebilirdi ki? Nasıl olur da zaten yıktığı hayatından ayrılmayı isteyebilirdi?

Parmakları klavyenin üzerinde geziniyordu.

Sonra yavaşça telefonuna uzandı.

Günlerdir açmamıştı. Düzinelerce mesaj. Cevapsız aramalar. Hepsini geçip gitti. Ta ki onu görene kadar.

GAGE: İhtiyacınız olursa: [geçersiz kılma kodu eklendi].

Nefesi, sanki bir şey yumrukla ciğerlerini söküp almış gibi boşaldı.

O, daha o denemeden önce bile biliyordu.

Ona sormasını istememişti.

Hıçkırıklar içini parçaladı. Göğsünden, midesinden, onu hâlâ nefes alır gibi seven o yanından fışkırdı. Sesi bastırmak istercesine elini ağzına kapattı.

O, onu hâlâ anlıyordu.

Onun için, onlar için paramparça oldu.

Ve olabilecekleri her şey.

EPİLOG

RAFAEL

Rafael odanın ortasında duruyordu, nabzı normale dönmüştü, yumrukları ise son darbeden dolayı hâlâ sıkılıydı.

Çanta, bir tur daha oynamak istercesine sallanıyordu. O da öyle.

Dışarıda, renkli camların ardında şehir bulanık görünüyordu—çelik, alacakaranlık, hala dönmekte olan bir dünya—ama bu odanın içinde zaman daralmıştı.

Darbeyi bekliyordu. Nişan. Düğün tarihi. Başkasının el yazısıyla yazılmış son bölüm.

Bunun yerine Gage King Londra'ya giden bir uçağa binmişti. Ve o da onunla gitmemişti.

Uzun süredir oynanan bir bahsin sonucu sonunda karşılığını verdi.

Arkasından ayak sesleri duyuldu, aceleci olmayan ve ağırbaşlı adımlardı.

Laurent kapıdan, "Görünüşe göre Londra konusunda haklıymışsın," dedi; sesi kibirli olmaktan çok gözlemciydi.

Rafael döndü, yakındaki bankta duran su şişesine uzandı, kapağını açtı ve uzun bir yudum aldı.

Laurent içeri girdi ve yakın zamanda yenilenmiş mekanı sessizce onaylayarak inceledi.

Bir yarısı komuta içindi: masası, çift monitör, deri koltuklar, endüstrinin uğultusu. Diğer yarısı ise savaş içindi: çelik kirişlerden asılı ağır kum torbaları. Tekme kalkanları, pedler, eldivenler. Ayna şimdilik parıldıyordu.

Laurent ekipmanlara hayranlıkla baktı, sonra bakışları tekrar Rafael'e döndü. "Yüzük yok. Basın açıklaması yok," diye düşündü. "Gitmiyor."

Rafael'in eli su şişesini ezdi.

Umut etmesine izin vermemişti. Ama Gage uçağa tek başına bindiğinde, içindeki bir şey yerine oturdu.

"Şimdi ne olacak Griffin?"

Rafael ellerini havluyla kuruladıktan sonra onu bir kenara attı. "O kaldı. Bana gereken tek şey buydu."

Hava değişti.

"Sıradaki hamle benim."

EPİLOG II

LAURENT

Koyu renkli panelli duvarlar, değişen gölgelerle boyanmıştı. Midnight & Gold her zamanki ağırlığını koruyordu: çok fazla eski zenginlik, çok fazla tarih ve tek bir gereksiz kelime bile yoktu.

Dean koltuğuna yaslandı, bir ayağını dizinin üzerine koymuş, gözleri ateşleydi. "Duyduğuma göre Bea yakında geri dönecekmiş."

Marek, "King bir aydır Londra'da," diye ekledi.

"Hiçbir açıklama yok," diye mırıldandı Finn. "Takip etmedi."

"Bu da demek oluyor ki," dedi Derek, yanındaki masada duran desteden yavaş bir kart çekerek, "oyuna geri döndü."

"Kralın dünyasını idare etti." Marek purosunun külünü kristal bir tepsiye döktü. "Onu utandırmadı. Kendi ayakları üzerinde durdu."

Derek kartları karıştırdı. "Acaba kim kazandı?"

"Bunun kimin umurunda ki?" diye sordu Finn. "Ondan önce hiç dokunulmamıştı. Şimdi ise incelendi."

Odada bulunanların en büyüğü olan Callum, konyak kadehini hafifçe şıkırdatarak yere bıraktı. "Çok acele edersen aptal olursun."

"Ne kadar erken çok erken sayılır?" Bu soru, odadaki her erkeğin cevabı zaten bildiği varsayılarak soruldu.

Finn brendiden bir yudum aldı. "Sabırlıysan altı ay. Cesursan üç ay."

"Şimdiden etrafı dolaşmaya başlayan var mı?"

Sandalyeler gıcırdadı. Gözler hareket etti. Yarışmacılarla dolu bir oda birbirlerini süzdü.

Şimdiye kadar sessiz kalan Laurent Duret, yanındaki gümüş kaseden tek bir tuzlu ceviz aldı ve çıtırdattı.

"Etrafta dönmüyor," dedi eğlenerek. "Buna ihtiyacı yok."

Ardından gelen sessizlik kafa karışıklığı değil, tanıma ifadesiydi. Odadaki her adam tam olarak kimden bahsettiğini ve bunun onlar için ne anlama geldiğini biliyordu.

Derek öne eğildi, dirseklerini dizlerine dayadı. "Demek ki ciddiymiş."

Laurent, eğlenerek parmaklarının arasında bir ceviz daha yuvarladı, sonra onu ezdi ve sanki dünyanın tüm zamanı varmış gibi çiğnedi. "Her zaman öyleydi."

"Ama o harekete geçmedi," dedi Dean.

"Hayır," diye onayladı Laurent, "bekledi. Farklı bir spor."

"Peki ya şimdi?"

Laurent geriye yaslandı, bir bacağına yavaşça diğerinin üzerine attı, yüz ifadesi okunamazdı. "Şimdi onun nefes almasına izin veriyor."

Marek burnundan duman üfledi. "Bu ona hiç benzemiyor."

Laurent hafifçe gülümsedi. "Hayır. Bu hiç ona benzemiyor."

Her adam biraz daha dik oturdu.

Dean bardağını eğdi. "Ya biri önce hareket ederse?"

Laurent başparmağını bardağının kenarı boyunca gezdirdi. "Bu duruma bağlı."

"Ne konuda?"

Laurent başını kaldırıp gözlerinin içine tek tek baktı. "Kazanmaya mı çalışıyorsunuz yoksa avantaj sağlamaya mı?"

Ateşin çıtırtısı bile susmuş gibiydi.

"Yarışacak. Eğer onun için Rafael Griffin'e meydan okuyacak kadar aptalsan, buyur. Şansının olduğunu sanmıyorum." Laurent sırtıttı. "Ama bu... eğlenceli olurdu."

Finn, sert bir ses tonuyla, "Bu onun seçimi, onun değil," dedi.

Laurent yavaşça başını salladı. "Elbette. Bu kadının hakkı." Armagnac'ının son yudumunu da içti. "Ama çok erken hareket edersen, onun kırılğanlığını görür ve bunu bir fırsat olarak değerlendirirsen... o bunu ona karşı bir saygısızlık olarak görür."

Bardağını masaya sessizce bir gürültüyle bıraktı.

"Ve sanırım Rafael'in saygısızlığa nasıl baktığını hepiniz biliyorsunuz." Bir an duraksadı. Sonra, hafif bir gülümsemeyle—"Özellikle de evlenmeyi düşündüğü kadın söz konusu olduğunda."

Ardından gelen sessizlikte, odadaki her adam, gelenekçi erkeklerin en iyi yaptığı şeyi yaptı: Hesaplamaları yeniden gözden geçirdi.

BU KİTABI BEĞENDİYSENİZ...

Lütfen kısa bir yorum bırakmayı düşünün. Sadece birkaç satır bile diğer okuyucuların Crown or Fire dünyasını keşfetmesine yardımcı olabilir ve desteğiniz bizim için her şey demek.

ÖNİZLEME

Sonrasında neler olacağını öğrenmek ister misiniz?

3. Kitap olan Burn With Me'ye özel ilk bakışı yakalayın.
VIP okuyucularım için ÜCRETSİZ.

Hikayeye buradan devam edin:

<https://geni.us/StayWithMeBONUS>

"TAÇ MI YOKSA ATEŞ Mİ" SERİSİNDE SIRADA NE VAR?

Kitap 3 – Benimle Birlikte Yan

*O her zaman ateşti. O ise her zaman kıvılcımdı.
Bu, küllerle ya da bir sunakla sonuçlanır.*

BURN *with Me*

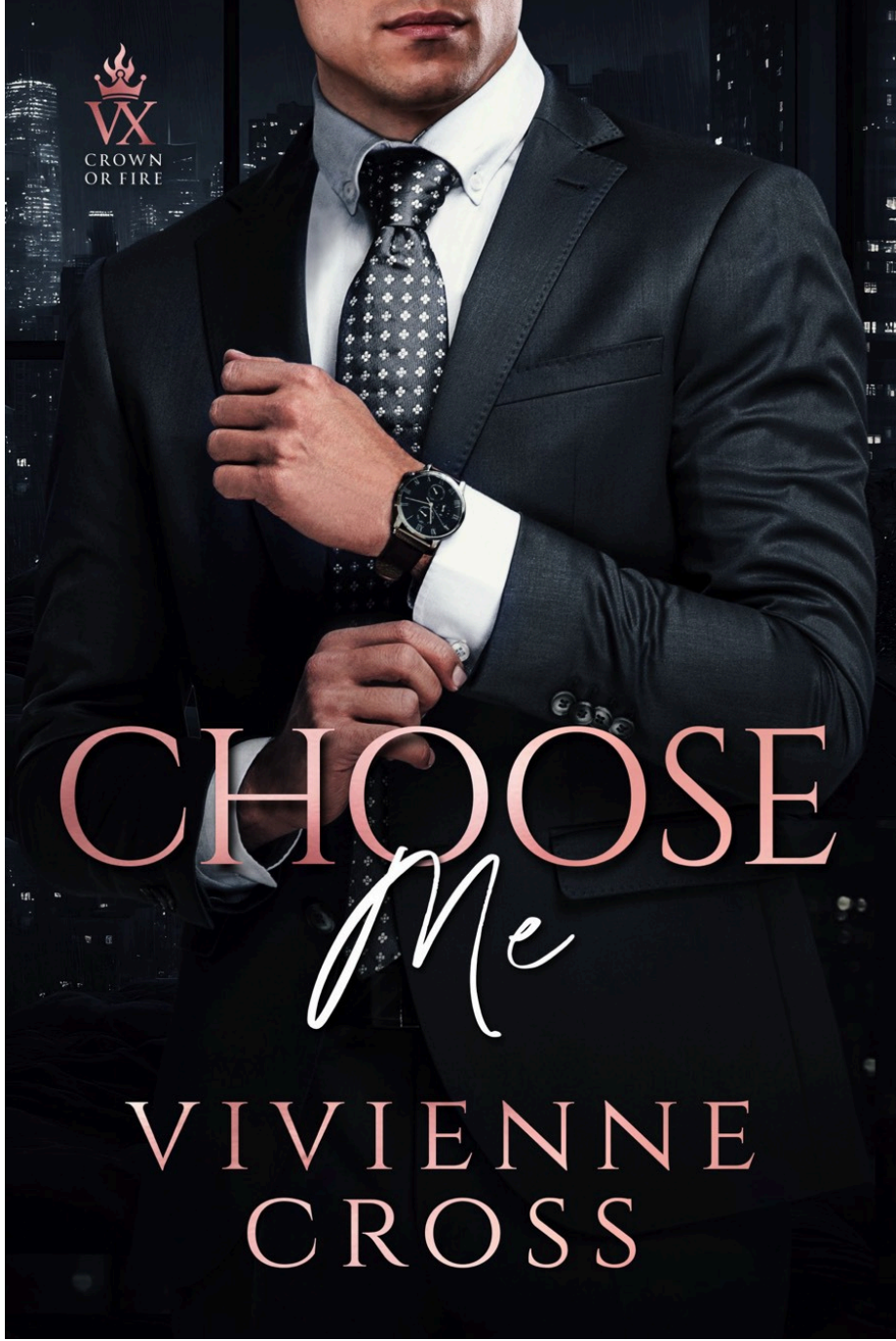
VIVIENNE
CROSS

Sonraki kitabı buradan okuyabilirsiniz:
<https://geni.us/crownorfire>

KAÇIRDIYSANIZ

Kitap 1 – Beni Seç

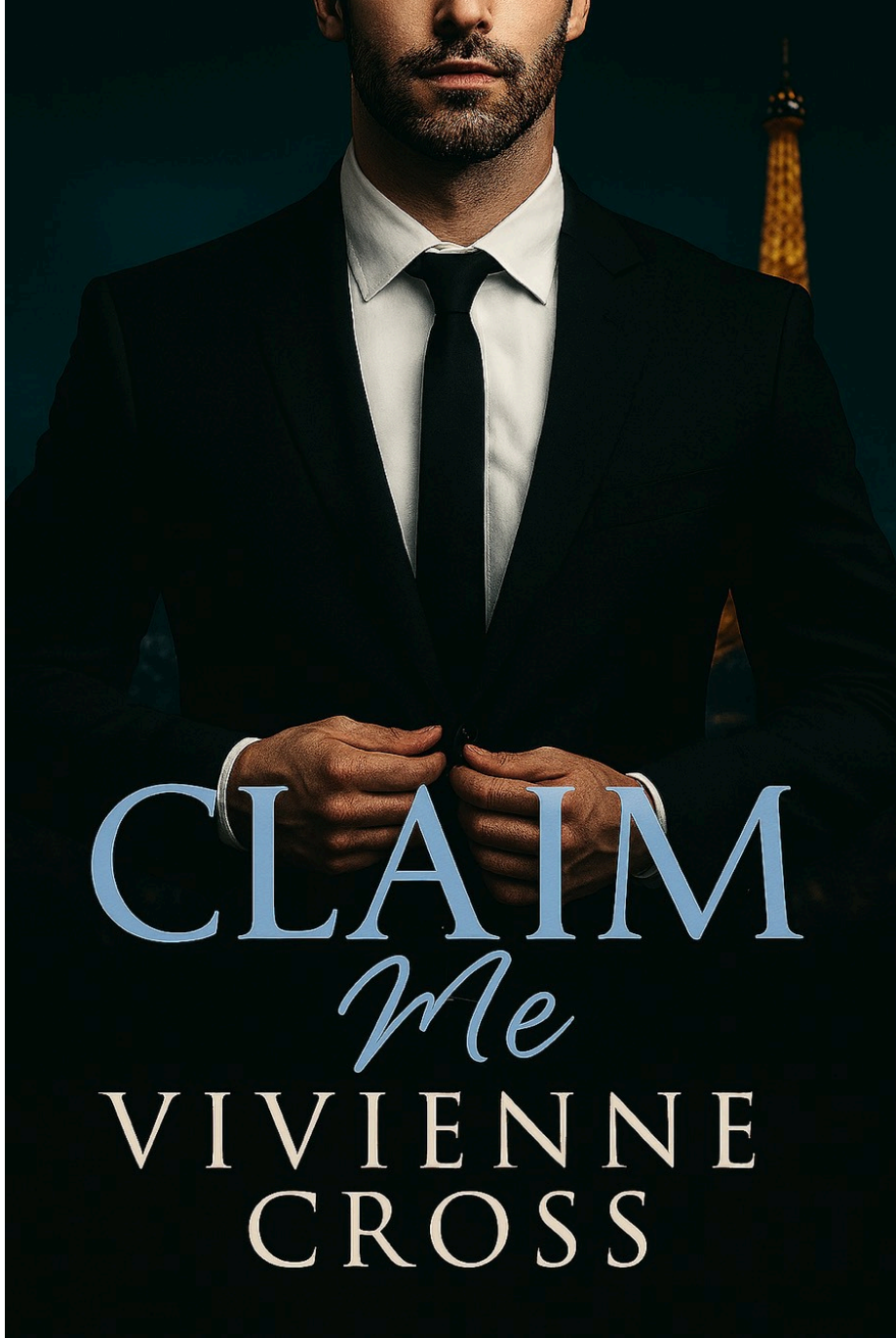
*O bu dünya için yetiştirilmemişti. O ise bu dünyaya hükmetmek için
yetiştirilmişti.
Ve o da onu seçti.*

Her şeyin başlangıcı olan hikâyeyi okuyun:
<https://geni.us/ChooseMe>

ÜCRETSİZ KISA ROMANI KAPIN!

*Onun adını kullanarak ortadan kayboldu.
Şimdi onu eve sürüklemek için kullanıyor.*

BookFunnel üzerinden buradan ücretsiz olarak indirebilirsiniz:
<https://geni.us/ClaimMe>

YAZAR HAKKINDA

Güçlü erkekler, seçkin dünyalar ve nefesinizi kesecek bir aşk arıyorsanız, doğru yerdesiniz. Ben, kendimin de hayran kalacağı türden baskın, koruyucu kahramanlar ve onlar için her şeyi değiştiren kadın kahramanlar yazıyorum.

Kitaplarımda kadın kahramanlarım hayalini kurdukları her şeye ve daha fazlasına kavuşuyorlar...

Yolculuğun her adımını hissetmenizi istiyorum; kendinizden geçmenizi, gülmenizi, acı çekmenizi, aşık olmanızı. Hikayelerim, gelişen kimya, derinleşen bağlılık ve gerçekten değer verilen kadınlar üzerine kurulu. Ve son sayfayı çevirdiğinizde, umarım bu karakterler sizinle kalır.

Peki söyleyin bakalım... sizi kim utandırdı, kim gülümsetti ya da kim içten içe ah çekti?

Viv xx

www.vivienncross.com

TikTok: @vivienncrossauthor

Instagram: @vivienncrossauthor

Facebook: Vivienne Cross Yazar

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM